

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

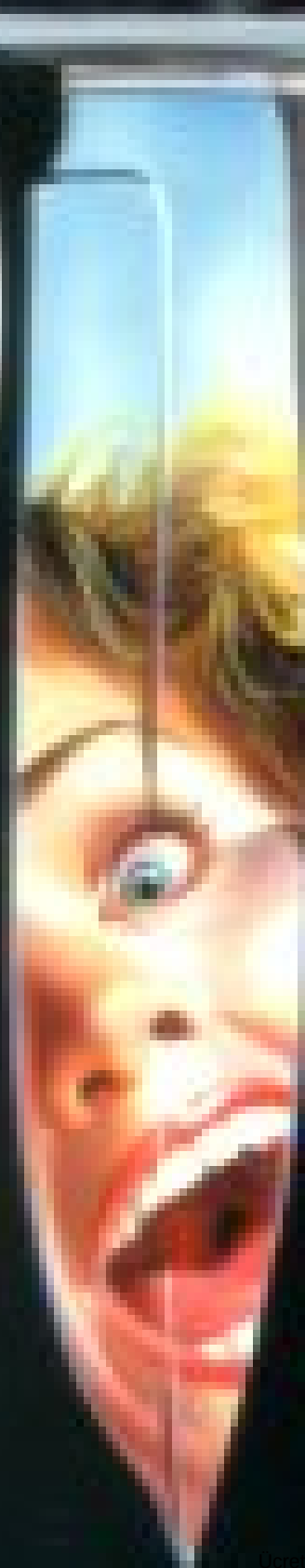
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

(POSTMORTEM)

OTOPSİ

PATRICIA
CORNWELL

ALTIN KİTAPLAR

6 Haziran cuma günü Richmond'da yağmur yağıyordu.

Şafak sökerken başlayan acımasız sağanak zambakları şiddetle döverek yapraklarını döküyordu. Asfalt yol ve kaldırımlar yaprakla dolmuştu. Caddelerde küçük ırmaklar, oyun sahalrı ve çimenlerin üzerindeyse küçük gölcükler oluşmuştu. Çatıya vuran yağmurun sesini dinleyerek uykuya daldım. Gece sisli cumartesi sabahının ilk saatleriyle buluşırken korkunç bir rüya görüyordum.

Yağmur damlalarının süzüldüğü camın ardında beyaz bir yüz vardı. Naylon çorapla yapılan oyuncak bebeklerinki gibi cansız ve şekilsiz bir yüzdü bu. Birdenbire belirip içeriyi gözetlemeye başladığı sırada yatak odamın penceresi karanlıktı. Uyanıp gözlerimi karanlığa diktim. Telefon bir kez daha çalana dek beni neyin uyandırdığını anlayamadım. Hemen ahizeyi kaldırdım.

"Dr. Scarpetta?"

"Evet." Lambaya uzanıp ışığı açtım. Saat 2.33'ü gösteriyordu. Kalbim kaburgalarımı delercesine çarpıyordu.

"Ben Peter Marino. 5602 Berkley Avenue'da bir tane daha bulduk. Buraya gelsen iyi olur."

Açıklamaya devam etti. Otuz yaşındaki kurban Lori Peterson adında beyaz bir kadındı. Kocasını onu yarım saat önce bulmuştu.

Ayrıntılar gereksizdi. Telefonu açıp Çavuş Moreno'nun sesini duyar duymaz ne olduğunu anlamıştım. Belki de telefonun çaldığını duyduğumda anlamıştım. Kurt adamlara inananlar dolunaydan korkarlardı. Gece yarısıyla saat üç arasında geçen zamandan korkar olmuştum.

Normalde cinayet mahalline nöbetçi adli tabip çağrılırdı. Ama bu durum sıradışıydı. İkinci kurbandan sonra bir daha cinayet işlenirse, saat kaç olursa olsun beni aramaları gerektiğini oldukça açık bir şekilde belirtmiştim. Marino bu fikirden pek hoşlanmamıştı. İki yıl önce Virginia Eyaleti Adli Tabip Şefi olarak atandığımdan beri geçinmesi zor biri olmuştu. Kadınlardan mı, yoksa yalnızca benden mi hoşlanmadığını anlayamıyordum.

"Berkley, güney bölgesindeki Berkley Downs'da," dedi lütfedercesine. "Yolu biliyor musun?"

Bilmediğimi itiraf ederek her zaman telefonun yanında bulundurduğum not defterine tarifi yazdım. Telefonu kapadım. Adrenalin, espresso kahve gibi bütün sinirlerimi uyarmıştı. Ev çok sessizdi. Yıllardır kullanılmaktan yıpranmış siyah tıp çantamı aldım.

Gece hava serin bir sauna gibiydi. Komşularımdan hiçbirinin ışığı yanmıyordu. Mavi renkli steysin arabamla yola çıkarken birinci kattaki verandada yanan ışığa baktım. On yaşındaki yeğenim Lucy oradaki misafir odasında uyuyordu. Çocuğun hayatından çalacağım günlerden bir başkasıydı bu da. Çarşamba geces i havaalanından almıştım onu. Şu ana kadar birlikte çok az yemek yiyebilmiştik.

Parkway'e ulaşana dek hiç trafik yoktu. Birkaç dakika içinde James River'da ilerlemeye başladım. Uzaktaki arabaların arka lambaları yakut gibi parlıyor, iki yanımda kopkoyu bir karanlık uzanıyordu. Dışarlarda bir yerde bir adam var, diye düşündüm. Herhangi biri olabilirdi bu adam. Dik yürüyen, bir çatının altında uyuyan, normal sayıda el ve ayak parmağı olan biri. Büyük olasılıkla beyaz ve kırklı yaşlarını süren benden çok daha genç biriydi. Birçok standarda göre sıradan biriydi. BMW kullanmıyor, Slip'deki barları şereflelendirmiyor ya da anacaddede uzanan iyi mağazalardan alışveriş yapmıyordu.

Ama bir daha düşününce bunları da yapıyor olabileceğini farkettim. O herhangi bir kimse ve hiç kimse olabilirdi. Bay Hiç Kimse. Asansörde yirmi katı birlikte çıktıktan sonra hatırlamayacağınız birisiydi o.

Kentin karanlık hükümdarı ve hayatında görmediği binlerce kişinin takıntısı haline gelmişti. Benim de takıntımı Bay Hiç Kimse.

Cinayetler iki ay önce başladığı için hapisneden ya da bir akıl hastanesinden çıkmış olabilirdi. Geçen hafta ortaya atılan varsayım buydu. Ama teoriler sürekli olarak değişiyordu.

Benimkiyse baştan beri aynı kalmıştı. Bu kentte uzun süredir bulunmadığımdan emindim. Burada yaptıklarını daha önce bir başka yerde de yapmıştı ve hapisnede ya da adli birimlerde bir gün bile geçirmemişti. Gelişigüzel cinayet işleyen biri veya bir amatör değildi. Hele bir "deli" hiç değildi.

Wilshire iki sapak sonra solda, Berkley de ondan sonraki sapaktaydı.

İki blok ötedeki kırmızı mavi renkteki yanıp sönen ışıkları görebiliyordum. 5602'nin önündeki cadde bir felaket mahalli gibi aydınlatılmıştı. Motoru gürültüyle çalışan bir ambulans, ışıkları yanıp sönen iki işaretsiz polis arabası ve üç tane de yine ışıkları yanan devriye arabası vardı. Kanal 12'nin haber arabası yeni park ediyordu. Cadde boyunca pijamalı birkaç kişi verandalarına çıkmışlardı.

Kameraman karşıya koştururken, arabamı haber minibüsünün arkasına park ettim. Başım önde, haki renkli yağmurluğumun yakaları kalkmış bir şekilde tuğla duvarı izleyerek hızla ön kapıya doğru gittim. Kendimi akşam haberlerinde görmekten hiç hoşlanmıyordum. Richmond'daki cinayetler başlar başlamaz ofisim hücumu uğramıştı. Aynı gazeteciler tekrar tekrar arayıp duygudan yoksun sorular soruyorlardı.

"Eğer bir seri katil varsa, Dr. Scarpetta, aynı şey tekrar olacak demek değil mi?"

Aynı şeylerin tekrar olmasını istiyor gibiydiler.

"Son kurbanda ısırk izleri bulduğunuz doğru mu, doktor?"

Bu doğru değildi. Ama bu tür bir soruya ne cevap verirsem vereyim asla kazanamazdım. "Yorum yok," dediğimde bunun doğru olduğunu düşünüyorlardı. "Hayır," dediğimdeyse, "Dr. Scarpetta kurbanların vücutlarında ısırk izlerinin bulunduğunu inkâr ediyor..." diye yazıyorlardı. Herkes gibi gazete okuyan katil de yeni bir fikir ediniyordu.

Son zamanlardaki haberler oldukça süslü ve korkunç derecede ayrıntılıydı. Kent sakinlerini uyarmak gibi faydalı bir amacı çoktan aşmışlardı. Özellikle yalnız yaşayan kadınlar korku içindeydiler. Üçüncü cinayetin ardından silah ve kilit satışları yüzde elli artmıştı. SPCA'nın elinde köpek kalmamıştı. Kendi

alanında ödöl kazanmış, son derece yüzşüz olan polis muhabiri Abby Turnbull her zamanki küstahlığını gösterip dün ofisine gelmiş, elemanlarıma haber alma özgürlüğünden söz ederek otopsi kayıtlarına bakmak istemiş, ama başarılı olamamıştı.

Richmond'daki cinayet sayısı oldukça yüksekti. 220,000 nüfuslu Virginia eyaleti geçen yıl FBI tarafından Amerika'da cinayetlerin en fazla işlendiğı ikinci kent olarak açıklanmıştı. İngiliz Uluslar Topluluğundan bir adli patologun silah yaraları hakkında daha fazla şey öğrenmek üzere bir aylığına benim ofisine gelmesi ender rastlanan bir olay değildi. Pete Marino gibi kariyere sahip polislerin New York ya da Chicago gibi kentleri oradaki delilerden kurtulmak için terkedip daha kötülerine rastlamaları da ender değildi.

Ender rastlanansa, bu seks cinayetleriydi. Sıradan vatandaşların uyuşturucu ve cinayetle ya da bir şişe şarap için birini bıçaklayan ayyaşlarla ilgileri olmazdı. Ama öldürölen bu kadınlar işyerinde yanınızda oturan, alışverişe ya da bir şeyler içmeye gittiğiniz meslektaşlarınız, partilerde sohbet ettiğiniz dostlarınız; kuyrukta birlikte beklediğiniz insanlardı. Birilerinin kardeşi, birilerinin komşusu, birilerinin kızı veya sevgilisiydi. Bay Hiç Kimse pencerelerinden içeri girdiğinde kendi evlerinde, kendi yataklarındaydılar.

İki üniformalı görevli ardına kadar açık olan kapının iki yanında bekliyordu. Kapıya uyarı olarak sarı bir bant gerilmişti: SUÇ MAHALLİ-GEÇMEYİN.

"Doktor." Merdivenlerin başına gelip altından geçmem için bandı kaldıran maviler giymiş bu genç, oğlum olabilecek yaşıydı.

Oturma odası kusursuzdu. Gül kurusu tonunda dekore edilen oda oldukça sıcak bir izlenim veriyordu. Köşedeki şık dolabın üzerinde televizyon, altında müzik seti duruyordu. Onun yanında bir keman ve notalar vardı. Ön bahçeye bakan perdesi çekili pencerenin altına bir kanep; onun önündeki cam sehpaye düzenli bir şekilde dergiler konmuştu. Bu dergilerin içinde Scientific American ve New England Journal of Medicine bulunuyordu. Ceviz kaplama kitaplığın iki rafında tıp kitapları vardı.

Açık kapı evin arka taraflarına uzanan koridora açılıyordu. Sağ tarafımda bir dizi oda görünüyordu. Sol taraftaki mutfakta Marino ve kurbanın kocası olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam duruyordu.

Soluk sarı renkli duvar kâğıtları ve perdeler pek dikkatimi çekmemişti. Dikkatim masaya yoğunlaşmıştı. Üzerinde kırmızı naylondan bir sırt çantası duruyordu. İçindekiler polis tarafından kontrol edilmişti; bir stetoskop, küçük bir fener, içine yiyecek konan bir kap ve Annals of Surgery, Lancet ve Journal of Trauma dergilerinin son sayıları vardı. O ana kadar bir karara varamamıştım. Masanın yanında durduğum sırada Marino beni soğuk bir şekilde süzüyordu. Sonra kurbanın kocası Matt Petersen'le tanıştırdı beni. Petersen sandalyeye çökercesine oturmuştu. Yüzü geçirdiğı şoku yansıtıyordu. Son derece yakışıklı bir adamdı. Kusursuz bir yüzü, siyah saçları ve pürüzsüz bir cildi vardı. Geniş omuzlu adamın vücudunda hiç yağ yoktu. Bir heykel gibi özenle şekillendirilmiş bedenini soluk bir blucin ve beyaz bir tişörtle örtmüştü. Gözleri yere çevrilmiş, ellerini sıkıca kucağına koymuştu.

"Bunlar onun muydu?" Bunu bilmek zorundaydım. Tıbbi malzemeler kocaya da ait olabilirdi.

Marino'nun çıkardığı "Hıh-hıh" sesi onaylama belirtiyordu.

Petersen'in gözleri yavaşça yerden kalktı. Koyu mavi, kan çanağına dönmüş gözler bana odaklandığında rahatlamış gibiydi. İşte doktor gelmiş, hiç ümit yokken bir ümit ışığı belirmişti.

Şaşkına dönmüş zihninin ürünü olan kesik kesik cümlelerle konuşuyordu. "Onunla telefonda konuştum. Dün gece. Saat yarım civarında evde olacağını söyledi. VMC'den geliyordu. Eve geldiğimde ışıkları sönük

görünce yatmış olduğunu sandım. Sonra içeri girdim." Sesi titremeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı. "İçeri girdim, yani yatak odasına." Gözlerinde çaresiz ve yalvaran bir ifadeyle bana baktı. "Lütfen. İnsanların ona bakmasını, onu bu şekilde görmelerini istemiyorum. Lütfen."

Onunla nazik bir tonda konuşmaya özen gösterdim. "Muayene edilmeli, Bay Petersen."

Şaşırtıcı bir öfkenin işareti olarak yumruğunu aniden masaya indirdi. "Biliyorum!" Gözleri şimdi vahşi bir şekilde bakıyordu. "Ama o adamların hepsi, polis ve başka herkes!" Sesi titriyordu. "Nasıl olduğunu biliyorum! Gazeteciler ve herkes ortalıkta dolaşır. Lanet olası herkesin ona bakmasını istemiyorum!"

Marino hiç şaşırmamış gibiydi. "Hey. Benim de karım var, Matt. Duygularını anlıyorum, tamam mı? Ona saygı gösterileceği konusunda sözüme inanabilirsin. Senin şu an oturduğun yerde ben oturuyor olsaydım göreceği türden saygı görecektir, tamam mı?"

Tatlı yalanlar.

Ölümler savunmasızdır. Bu kadının da diğerleri gibi uğrayacağı tecavüz henüz başlamıştı. Lori Petersen'in içi dışına çıkana, vücudunun her santiminin fotoğrafı çekilene ve hepsi uzmanlara, polise, avukatlara, hakimlere ve jüri üyelerine gösterilene kadar bunun sona ermeyeceğini biliyordum. Fiziksel özellikleri ve eksiklikleri konusunda bazı düşünceler, imalar olacaktı. Katilin yerine kurban mahkeme edilirken basit şakalar yapılacak, alaycı sözler söylenecekti. Kişilik özellikleri ve yaşama tarzı dikkatle incelenecek, bazı durumlarda aşağılanacaktı.

Vahşice işlenen bir cinayet halka ait bir olaydı ve bu da mesleğimin, hassas yapıma ters düşen bir yüzü olmaktaydı. Kurbanların onurunu korumak için elimden geleni yapardım. Ama kurban sadece vakalardan biri ve elden ele dolaşan bir kanıt parçası haline geldiğinde yapabileceğim çok az şey oluyordu. O zaman kurbanın mahremiyeti de hayatı gibi yok ediliyordu.

Marino beni mutfaktan çıkararak polis memurunun Petersen'i sorgulamaya devam etmesine izin verdi.

"Resim çektiniz mi?" diye sordum.

"ID'ler şu anda orada, parmak izi arıyorlar," dedi kimlik teşhisinde görevli memurları kastederek.

Holde durakladık.

Duvarlarda güzel suluboya tablolar ve karı kocanın farklı dönemlere ait mezuniyet resimleri asılıydı. Bir başka çerçevede genç çiftin bir sahilde çekilmiş renkli fotoğrafları vardı. Pantolonlarının paçaları dizlerine kadar kıvrılmış, saçları rüzgârda uçuşuyordu. Yüzleri güneşin etkisiyle kızarmıştı. Genç kadın hayattayken oldukça güzel bir sarışındı. Narin hatları ve alımlı bir gülümsemesi vardı. Tıp okumak için önce Brown'a, ardından da Harvard'a gitmişti. Kocasının lisans yılları Harvard'da geçmişti. Orada tanışmış olmalıydılar. Açıkça görüldüğüne göre adam ondan daha gençti.

Lori Petersen. Brown. Harvard mezunu. Zeki. Otuz yaşında. Hayalleri neredeyse gerçekleşmiş. En azından sekiz yorucu yıl süren tıp eğitimini bitirmiş. Bir doktor. Ve bir yabancıнын sapık zevki için her şey birkaç dakika içinde mahvolmuştu.

Marino dirseğime dokundu.

Önümüzde soldaki açık kapıya dikkatimi çekince fotoğraflardan uzaklaştım.

"İçeri buradan girmiş."

Beyaz seramik döşeli küçük bir odaydı burası. Duvarlar Williamsburg mavişiydi. Küçük bir tuvalet, lavabo ve elbise dolabı vardı. Tuvaletin üzerindeki pencere ardına kadar açıktı. Nemli ve serin havanın içeri süzülüp kar beyazı perdeleri uçuşturduğu kara bir delikti bu pencere.

"Camı kaplayan siperlik kesilmiş." Bana bakan Marino'nun yüzü ifadesizdi. "Evin duvarına doğru sarkıyordu. Pencerenin altında piknik masasına ait bir sıra var. Onu çekip pencereye tırmanmış olmalı."

Yerleri, lavaboyu, tuvaletin üzerini inceledim. Herhangi bir pislik ya da çamurlu ayak izi göremedim. Gerçi bulunduğum yerden görmek zordu. Ama herhangi bir kanıtı yok etme riskini göze alamazdım.

"Pencere kilitli miydi?"

"Bakmadım. Bütün diğer pencereler kilitli. Kontrol ettik. Bir tek bu pencere kilitli değilmiş. Tüm pencereler içinde en kolay kullanılabilir olanı da bu. Yere yakın, neler olduğunu kimse göremez. Yatak odasının penceresinden girmekten daha iyi, çünkü adam sessiz biriyse siperliği kesip koridorun bu bölümüne gelene dek kadın onu duyamazdı."

"Ya kapılar? Kocasına eve geldiğinde kapılar kilitliymiş?"

"Öyle olduklarını söylüyor."

"O halde katil geldiği yoldan gitti," dedim.

"Öyle görünüyor. Tertipli serseri, sence de öyle değil mi?" Marino içeri adım atmaksızın kapıya dayanmış duruyordu. "Burada bir şey görünmüyor. Sanki ardından ayak izi bırakmamak için yerleri ve tuvaleti temizlemiş. Bütün gün yağmur yağmıştı." Bana bakan gözleri ifadesizdi.. "Ayakları ıslak ve çamurlu olmalıydı."

Marino'nun nereye varmak istediğini merak ediyordum. Onun aklından geçeni anlamak çok zordu, İyi bir poker oyuncusu mu, yoksa yalnızca kafası ağır çalışan biri mi olduğuna karar verememiştim. Bir seçeneğim olduğunda kesinlikle kaçındığım türde bir dedektifti: kimseyi umursamaz ve kesinlikle erişilmez. Ellisine yaklaşıyordu. Yüzü yaşadığı hayatın izlerini taşıyordu. Kırışmakta olan saçlarının bir kısmını uzun tutmuş, kel olan bölüme örtüyordu. Boyu en az bir seksendi. On beş yıldan uzun bir süredir içtiği burbon veya bira yüzünden göbeği çıkmıştı. Modası geçmiş kırmızı ve mavi çizgili geniş kravatın boyun kısmı ter yüzünden yağlanmıştı. Marino, evcil hayvan niyetine büyük bir olasılıkla ağzı bozuk bir papağanı olan ve sehpasının üzeri Hustler dergileriyle dolu bir aynasızdı.

Hölü geçip büyük yatak odasının kapısında durdum. İçimin boşaldığını hissediyordum.

Bir ID görevlisi her şeyin üzerini siyah bir tozla kaplamakla meşguldü. İkinci memur da her şeyi kameraya çekiyordu.

Lori Petersen yatağın üzerindeydi. Mavi beyaz yatak örtüsü yatağın ayak ucundan sarkıyordu. Üstteki çarşaf tekmeden ayaklarının altında toplanmıştı. Altındaki çarşaf ise köşelerden sıyrılmış, yatağı ortaya çıkarmıştı. Yastıklar yatağın sağ tarafına itilmişti. Şiddetli bir kasırgaya sahne olmuşa benzeyen yatağın etrafında cilalı meşeden yapılmış, orta tabakaya ait mobilyalar bulunuyordu.

Kadın çıplaktı. Yatağın sağ tarafındaki renkli paspasın üzerinde açık sarı renkli geceliği duruyordu. Yakadan eteğe kadar yırtılmıştı. Bu durum daha önceki üç vakaya da uyuyordu. Kapıya yakın olan

komodinin üzerindeki telefonun kablosu koparılmıştı. Yatağın iki yanındaki lambaların ikisi de sönüktü. Onların da kabloları koparılmıştı. Kablonun biri kadının bileklerine dolanmış, arkasında bağlanmıştı. Diğer kablo da ilk üç vakayla benzerlik gösteren şekilde şeytani bir tarzda bağlanmıştı. Boynuna bir kez dolanmış, sırtından aşağı doğru inerek ayak bileklerine sıkıca sarılmıştı. Dizleri ne kadar bükülebilirse boynundaki kablo o kadar gevşiyordu. Acıya karşı gösterilen bir tepki olarak veya üzerindeki saldırganın ağırlığı yüzünden bacakları kasıldığı zaman boynundaki kablo bir ilmek gibi sıkılıyordu.

Oksijensizlik yüzünden ölüm birkaç dakika sürüyordu. Vücudunuzdaki bütün hücreler oksijen çılgılığı atarken bu çok uzun bir süreydi.

"İçeri gelebilirsiniz, doktor," dedi kamerayı tutan memur. "Her şeyi filme aldım."

Bastığım yerlere dikkat ederek yatağın yanına yaklaştım. Çantamı yere koyarak bir çift cerrah eldiveni çıkardım. Sonra fotoğraf makinemi çıkarıp kadının birkaç fotoğrafını çektim. Yüzü ürkütücüydü. Tanınmayacak derecede şişmiş ve morarmıştı. Ağzından ve burnundan vücut sıvısı çıkmış, çarşafı kirletmişti. Saman sarısı saçları karmakarışıktı. En az bir yetmiş boyundaydı ve aşağıdaki koridorda asılı duran resimdekinden daha topluydu.

Fiziksel görünüşü önemliydi, çünkü belli bir özellikler dizisi olmayışı bir özellik oluşturuyordu. Boğulan dört kurbanın hiçbir fiziksel benzerliği yoktu. Hatta ırkları bile ayrıydı. Üçüncü kurban zenciydi ve oldukça zayıftı. İlk kurban kızlı saçlı ve şişmandı. İkinci kurban ise esmer ve minyon tiptiydi. Hepsinin farklı mesleği vardı: öğretmen, yazar, resepsiyon memuru ve- şimdi de bir doktor. Kentin farklı bölgelerinde yaşıyorlardı.

Çantamdan termometremi çıkardım. Önce odanın, sonra kadının vücut ısısını ölçtüm. Ölüm zamanının saptanması birçok insanın düşündüğünden daha zordur. Ölüm anını gören biri yoksa veya kurbanın saati durmamışsa kesin olarak belirlemek çok güçtür. Ama Lori Petersen öleli üç saatten fazla olmamıştı.

Vücudu saatte bir ya da iki derece soğuyordu ve küçük kaslarda katılaşma başlamıştı.

Morga gitmeye gerek kalmamasını sağlayacak bir kanıt arıyordum. Derinin üzerine düşmüş herhangi bir saç vb. yoktu. Ama o kadar çok iplik parçası vardı ki, bunların yatak örtüsüne ait olduğundan emindim. Forseps yardımıyla örnekler aldım. Küçük beyazımsı iplikçiklerle siyah veya lacivert bir malzemeden kopmuş parçacıkları küçük metal kanıt kutucuklarına yerleştirdim. En belirgin kanıt kokuydu. Kadının bacaklarının üst ve arka kısımlarındaki tutkal gibi kurumuş, şeffaf kalıntıdan geliyordu bu koku.

Sperm sıvısı bütün vakalarda mevcuttu, ama bunun çok az serolojik değeri vardı. Nüfusun yüzde yirmisini oluşturan bir bölüm insanın kan grubu salya, sperm veya ter gibi diğer vücut salgılarından tespit edilemiyordu. Bir başka deyişle, kan örneği olmaksızın bu kişilerin kan grubunu saptamak olanaksızdı. Saldırgan da onlardan biriydi.

İki yıl öncesine kadar saldırganın kan grubunun saptana-maması adli soruşturmalarda zorlayıcı bir etken olabiliyordu. Ama artık DNA profili vardı. Bu yeni bir yöntemdi ve saldırganı diğer insanlardan ayırabilme özelliğine sahipti. Ancak polisin önce adamı yakalaması, biyolojik örnek alması ve saldırganın bir ikizi olmaması gerekiyordu.

Marino yatak odasında tam arkamda duruyordu.

"Kocaya bakılırsa, banyo penceresinin..." diyerek başparmağıyla mutfakı işaret etti. "Kilidinin açık olmasının nedeni geçen hafta kilidi açmasıymış."

Sadece dinliyordum.

"Misafirleri olmadığı zaman banyonun çok ender kullanıldığını söylüyor. Galiba geçen hafta siperliği yeniliyormuş. İşini bitirdikten sonra yeniden kilitlemeyi unutmuş olabileceğini söylüyor. Banyo bütün bir hafta kullanılmamış. Kadının..." dedi cesede bakarak. "Bunu düşünmesi için bir neden yoktu. Sadece kilitli olduğunu varsaymış olmalı." Bir an durakladı. "Katilin denediği tek pencerenin orası olması ilginç. Yani kilitsiz olan pencere. Diğerlerinin siperlikleri kesilmemiş."

"Evin arka tarafında kaç pencere var?" diye sordum.

"Üç. Mutfakta, küçük banyoda ve buradaki banyoda."

"Ve hepsinin üstte kilidi olan ve yana kayarak açılan çerçeveleri var?"

"Aynen öyle."

"Yani dışardan kilide fener tutarak açık olup olmadığını görmek mümkün?"

"Olabilir." Yine o ifadesiz, dostane olmayan gözlerle karşı karşıyaydım. "Ama bir şeyin üzerine tırmanırsan görebilirsin. Yerden kilitleri görmek mümkün değil."

"Piknik sırasından söz etmiştin," diye hatırlattım.

"Sorun şu ki, arka bahçe vıcık vıcık çamur içinde. Eğer adam o sırayı diğer pencerelerin altına çekip üzerine çıksaydı çimenlerin üzerinde iz kalırdı. Adamlarımdan birkaçı bunu araştırdılar. Diğer iki pencerenin altında böyle bir iz yok. Katil onların yanına bile yaklaşmamış. Doğruca o banyodan içeri girip hole çıkmışa benziyor."

"Biraz aralık olması ve bu yüzden katilin doğrudan o pencereye gitmesi mümkün değil mi?"

Marino kabul etti. "Her şey mümkün. Ama aralık olsaydı belki kadın da hafta içinde farkedirdi."

Belki... Belki de etmezdi. İnsanlar evleriyle ilgili her türlü ayrıntıya fazla dikkat etmezlerdi, özellikle de çok az kullanılan odalara.

Caddeye bakan perdeli pencerenin altında Lori Petersen'le aynı meslekten olduğumuzu gösteren başka eşyalar vardı. Yine birkaç tıp dergisi. Cerrahinin Prensipleri. Pirinç lambanın yanında iki bilgisayar disketi vardı. Etiketlere kısaca 6/1 şeklinde tarih atılmış, I ve II şeklinde numaralar konmuştu. IBM'e uyumlu disketlerdi bunlar. Büyük olasılıkla Lori Petersen'in VMC Tıp Fakültesi'nde öğrencilerin ve doktorların rahatlıkla kullanabildiği bilgisayarlarda çalıştığı bir konuyla ilgilidiler. Evin içinde bir bilgisayar gözüme çarpmamıştı.

Köşedeki hasırdan sandalye üzerinde güzelce katlanmış elbiseler vardı: beyaz bir pantolon, kırmızı-beyaz çizgili bir tişört ve bir sutyen. Giysiler giyilmiş de günün sonunda sandalyenin üzerinde bırakılmış gibi hafifçe buruşmuştu. Çok yorgun olduğumda ben de öyle yapardım.

Elbise dolabına ve banyoya bir göz attım. Bütün incelemelerim sonucunda gördüğüm kadarıyla yatak dışında yatak odası oldukça düzenli ve temizdi. Yani saldırganın amacının hırsızlık veya yağmalamak olmadığını söylemek mümkündü.

Marino dolabın çekmecelerini karıştıran ID görevlisini seyrediyordu.

"Koca hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordum.

"Charlottesville'de üniversitede okuyor. Hafta içi orada kalıyor, cuma akşamları eve geliyor. Hafta sonu kalıp sonra pazar akşamı tekrar Charlottesville'e dönüyor."

"Konusu ne?"

"Edebiyat olduğunu söylüyor," dedi Marino. Etrafına bakarak gözlerini benden kaçırıyordu. "Doktorasını yapıyormuş."

"Hangi konuda?"

"Edebiyat," dedi tekrar her bir heceyi vurgulayarak.

"Hangi tür edebiyat?"

Sonunda kahverengi gözleri hoşnutsuz bir şekilde bana çevrildi. "Amerikan Edebiyatı olduğunu söyledi. Ama asıl ilgisinin tiyatro üzerinde olduğu izlenimini edindim. Sanırım şu anda bir oyunda rol alıyor. Shakespeare. Hamlet olduğunu söyledi galiba. Bu çevrede çekilen birkaç filmin bazı bölümleri de dahil olmak üzere oldukça fazla sayıda filmde ve reklamda rol almış."

ID görevlileri yaptıkları işi bıraktılar. Bir tanesi fırçası elinde, arkasına döndü.

Marino masanın üzerindeki disketleri işaret ederek herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle konuştu. "Şunlarda ne var, bir baksak iyi olacak. Belki de yazmakta olduğu bir oyun vardır, ha?"

"Benim ofisimde bakabiliriz. IBM'e uyumlu birkaç tane PC'miz var," diye öneride bulundum.

"PC'ler," dedi kelimeleri yayarak. "Benim RC'me on basar: Royal Crapola, standart yazı, siyah kutulu, yapış yapış tuşlar."

ID görevlilerinden biri alt çekmecedeki kazakların altından bir şey çıkarıyordu. Üzerinde bir pusula yerleştirilmiş kara saplı bir bıçak ve kılıftaki küçük cepte bir bileği taşı. Mümkün olduğunca az dokunarak kanıt torbasına koydu.

Aynı çekmecedен bir kutu Trojans kondom çıktı. Bu biraz tuhaftı. Çünkü yatak odasında gördüğüm kadarıyla Lori Petersen zaten doğum kontrol hâpı kullanıyordu.

Marino ve diğer memurlar kendilerinden beklenebilecek tarzda alaycı tahminlere başlamışlardı.

Eldivenlerimi çıkarıp çantamın bir gözüne sokuşturdum. "Ekip kadını götürebilir," dedim.

Adamlar aynı anda döndüler. Altı üstüne gelmiş yatakta vahşice öldürülmüş kadını birden hatırlamış gibiydiler. Kadının dudakları acı çekiyormuş gibi gerilmiş, gözleri şişmişti ve boş bir şekilde tavana bakıyordu.

Telsizle ambulansa haber verildi. Birkaç dakika içinde mavi tulum giymiş iki görevli ellerinde sedyeyle içeri girdiler. Sedyе bembeyaz bir çarşafı kaplanmıştı.

Lori Petersen'i tarif ettiğim şekilde kaldırdılar. Yatak örtüleri üzerine konmuştu, böylece eldivenli eller kadına dokunmuyordu. Yavaşça sedyeye koydular. Çarşaf üst kısmından iğnelendi. Kanıtlardan herhangi birinin düşüp kaybolmasını ya da yenilerinin eklenmesini istemiyorduk.

Yatak odasından çıkarken Marino beni takip ediyordu. "Seni arabana götüreyim," dediğinde çok şaşırdım.

Holden aşağı indiğimizde Matt Petersen ayaktaydı. Yüzü solmuş, gözleri cam gibiydi. Sadece benim verebileceğim bir şey için çaresiz bir şekilde bana bakıyordu. Bir güvence. Rahatlatıcı bir söz. Karısının çok çabuk öldüğü ve acı çekmediği güvencesi. Ancak kadın bağlanmış ve tecavüz edilmişti. Söyleyebileceğim fazla bir şey yoktu. Marino oturma odasını geçip dışarı çıkana kadar bana eşlik etti.

Ön bahçe televizyon kameralarının ışıklarıyla aydınlanmıştı. Hafif bir sisin ardından yağmur başlamıştı.

Ellerinde not defterleri ve teypleriyle gazeteciler her yerdeydiler. Cesedin ön merdivenlerden indirilip ambulansa konacağı anı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bir televizyon ekibi caddede idi. Trençkot giymiş bir kadın mikrofona ciddi bir yüz ifadesiyle bir şeyler söylüyor, kamera da cumartesi akşamı haberleri için "olay yerindeki" muhabirini kaydediyordu.

Eyalet savcısı Bill Boltz henüz gelmiş, arabasından iniyordu. Yarı uykulu ve basından kaçmaya kararlı görünüyordu. Söyleyecek bir şeyi yoktu, çünkü hiçbir şey bilmiyordu henüz. Ona kimin haber verdiğini merak ettim. Belki de Marino'ydu. Polis memurları amaçsızca ortalıkta dolaşüyor, güçlü fenerleriyle çimenleri aydınlatıyor, birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Boltz yağmurluğunun fermuarını çekti. Gözleri benimkilerle karşılaşınca hafifçe selam verdi, sonra koşar adımlarla yürümeye başladı.

Polis şefi ve bir binbaşı resmi olmayan bej rengi bir arabanın içinde oturuyordu. Arabanın iç lambası yanıyor, oturanların yüzleri çok soluk görünüyordu. Abby Turnbull açık camdan bir şeyler söylüyor, onlar da başlarını sallayıp karşılık veriyorlardı. Kadın muhabir caddeye çıkmamızı bekleyip arkamızdan koşmaya başladı.

Marino eliyle kadını bizden uzaklaştırarak "defol git başımızdan " der gibi bir ifadeyle, "Yorum yok," dedi.

"Leş kargaları," diye söylendi tiksintiyle. Elleriyle üzerini yoklayarak sigarasını aramaya başladı. "Üç sahneli sirk. Tanrım."

Yağmur hafif ve serin bir şekilde yüzüme çarparken Marino arabamın kapısını açtı. Motoru çalıştırdığım sırada bana doğru eğilip sırtarak, "Çok dikkatli kullan doktor," dedi.

Beyaz suratlı büyük saat karanlık gökyüzündeki dolunay gibi eski tren istasyonunun, tren raylarının ve 1-95 köprüsünün üzerinde yükseliyordu. Yıllar önce son yolcu treni durduğu zaman büyük saatin kolları da durmuştu. 12.17'yi gösteriyordu. Sağlık ve İnsan Hizmetleri'nin hastane kurmaya karar verdiği kentin aşağı bölümündeki bu saat hiçbir zaman da değişmeyecekti.

Burada zaman durmuştu. Binalar inşa edilip yıkılıyordu. Trafik ve yük trenleri sürekli olarak öfkeli bir deniz gibi homurdanıyordu. Bu çorak topraklarda hiçbir şey yetişmezdi ve karanlık, bastıktan sonra hiç ışık görünmezdi. Kamyonlar, seyahat edenler, beton ve demir yığını üzerinde hızla giden trenler dışında, burada hiçbir-şey hareket etmezdi.

Karanlığın içinde ilerlerken beyaz saat beni izliyordu, rüyamdaki beyaz surat gibi bana bakıyordu.

Arabamı zincirle bağlı bahçe kapısındaki aralıktan sokarak son iki yılının hemen her gününü geçirdiğim betonarme binanın arkasına park ettim. Benimkinin dışındaki tek resmi araç parmak izi uzmanı Neils Vander'a ait olan gri Plymouth'du. Marino beni aradıktan hemen sonra ben de onu aramıştım. İkinci boğma olayından sonra o da bu davaya verilmişti. Bir boğma cinayeti daha olursa derhal morgta benimle görüşmesi gerekiyordu. Şu ana kadar röntgen odasına gidip lazeri hazırlamış olmalıydı.

Açık kapıdan.asfalta ışık yayılıyordu. İki görevli ambulansın arkasından üzerinde siyah torba içindeki cesedin yattığı sedyeyi çıkarıyorlardı. Bu iş gece boyunca devam ederdi. Virginia'da vahşice, beklenmedik bir şekilde veya şüpheli bir şekilde ölen kişiler buraya gönderilirdi. Günün hangi saati ya da hangi gün olursa olsun bu değişmezdi.

Mavi tulumlu görevliler beni görünce şaşırdılar.

"Erkencisiniz, doktor."

"Mecklenburg'dan bir intihar vakası," diye diğeri açıkladı. "Kendini bir trenin önüne atmış. Parçaları yüz metre çevreye dağılmış."

"Ya. Parçalar..."

Sedyeyi çarparak hole açılan kapıdan geçtiler. Cesedin konduğu torba yırtık veya delik olmalıydı. Sedyenin alt kısmından kan damlıyor, ardında benekler halinde kırmızı bir iz bırakıyordu.

Morgun kendine özgü bir kokusu vardı. Hiçbir hava temizleyicisinin yok edemeyeceği ölümün kötü kokusu. Buraya gözlerim bağlı olarak getirilseydim bile nerede olduğumu kesinlikle anlayabilirdim. Sabahın bu saatinde koku daha bir keskin, her zaman olduğundan da kötüydü. Görevliler çelik buzdolabına doğru koridorda ilerlerken sedye büyük bir gürültüyle yol alıyordu.

Doğruca güvenlik görevlisi Fred'in kahvesini yudumlamakta olduğu morgun ofisine girdim. Ambulans görevlilerinin ceset için imza atıp çıkmalarını bekliyordu. Masanın kenarına oturmuş, bir ceset getirildiği zaman yaptığı gibi manzarayı seyrediyordu. Cesedin buzdolabına konmasına yardımcı olması için kafasına dayanan bir silah bile işe yaramazdı. Çarşaftan dışarı çıkmış, parmağına etiket bağlı soğuk ayaklar onu garip etkiliyordu.

Duvardaki saate bir göz attı. On saatlik vardiyası neredeyse sona ermek üzereydi.

"Bir başka boğulma vakası daha gelecek," dedim doğrudan doğruya.

"Tanrım, Tanrım! Gerçekten çok üzgünüm." Başını sallıyordu. "Birisinin böyle bir şey yapmasını hayal etmek çok zor. Zavallı genç kadınlar." Başını sallamaya devam ediyordu.

"Her an gelebilir. Giriş kapısının kapalı olmasına ve ceset getirildikten sonra da kapatılmasına dikkat etmeni istiyorum, Fred. Gazeteciler buraya akın edecek. Hiç kimsenin bu binaya elli metre bile

yaklaşmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?" Sesimin çok sert olduğunu biliyordum. Sinirlerim son derece gergindi.

"Evet, efendim." Başını heyecanla salladı. "Dikkatli olacağım, bundan emin olabilirsiniz."

Bir sigara çıkararak telefona uzandım. Evimin numarasını tuşladım.

İkinci çalışta Bertha açtı. Uykulu sesi son derece kalın geliyordu. "Alo?"

"Sadece durumu kontrol etmek istedim."

"Ben buradayım, Dr. Kay. Lucy kımıldamadı bile. Kütük gibi uyuyor. İçeri girdiğimi bile duymadı."

"Sağol, Bertha. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ne zaman evde olacağımı bilmiyorum."

"Siz gelene kadar buradayım, Dr. Kay."

Bertha bugünlerde hep tetikteydi. Beni ne zaman gece yarısı arasalar ben de onu arıyordum. Ona ön kapının anahtarını ve alarm kodunu vermiştim. Ben ayrıldıktan birkaç dakika sonra eve gelmiş olmalıydı. Sıkıntılı bir şekilde, Lucy'nin yataktan kalktığında mutfakta kahvaltı hazırlayan Kay Teyzesi yerine Bertha'yı buluşunu düşünüyordum.

Lucy'yi bugün Monticello'ya götüreceğime söz vermiştim.

Yakındaki cerrahi masada mavi güç ünitesi vardı. Bir mikro-dalga fırından daha küçüktü ve ön tarafında bir sıra parlak yeşil ışık yanıyordu. Karanlık röntgen odasında uzay boşluğundaki bir uydu gibi asılı duran aygıttan spiral bir kordon uzanıyor, içi deniz suyu dolu, kalem büyüklüğünde bir çubuğa bağlanıyordu.

Geçen yıl aldığımız lazer oldukça basit bir aygıttı.

Sıradan ışık kaynaklarında atomlarla moleküller ışığı bağımsız olarak ve farklı dalga boylarında yayarlar. Ama eğer bir atom ısıyla harekete geçirilir ve belli bir dalga boyundaki ışık bu atom üzerine tutulursa, atom ışığı faz halinde yaymak üzere uyarılabilir.

"Bana bir dakika daha izin ver." Neils Vander arkası bana dönük, çeşitli düğmelerle çalışıyordu. "Bu sabah ısınması biraz uzun sürüyor..." Kederli bir ifadeyle ekledi. "Aslına bakarsan ben de öyle."

Röntgen masasının diğer ucunda durmuş, amber renkli gözlüklerin ardından onun çalışan gölgesini izliyordum. Tam arkamda Lori Petersen'in kalıntısı vardı. Yatak örtüsü açılmıştı, ama hâlâ altında duruyordu. Oldukça uzun gelen bir süre karanlıkta dikilerek bekledim. Düşüncelerim dağılmamış, ellerim hareketsiz ve duyularım son derece hassastı. Vücudu ılıktı. Hayatı çok kısa bir süre önce sona erdiği için hâlâ bir koku gibi üzerinde kalmıştı sanki.

Vander, "Hazırım," diyerek bir düğmeye bastı.

Kalem büyüklüğündeki çubukta ansızın sıvı kristoberil kadar parlak bir ışık yandı. Karanlığı yok etmiyordu, ama emiyor gibiydi. Parlamıyor, daha çok, küçük bir alan üzerine akıyordu sanki. Çubuğu kadının başına doğru götürürken Neils yanıp sönen bir laboratuvar gömleği gibiydi.

Boğulmuş cesedin her bir santimini dikkatle inceledik. Küçük iplikçikler sıcak kablolar gibi parlıyordu. Forseps yardımıyla onları topladım.

"Onu buraya getiren adamlardan biri kadının VMC'de cerrah olduğunu söyledi," dedi Vander.

Cevap vermedim.

"Onu tanıyor muydun?"

Soru beni şaşırttı. İçimde bir şey yumruk gibi sıkıldı. Ben de yüzlerce tıp öğrencisi ve hocasının bulunduğu VMC fakültesin-deydim. Onu tanımam için bir neden yoktu.

"Sağa biraz daha ışık," ve "orada biraz daha tut," gibi komutlar dışında konuşmadım. Vander da benim gibi gergindi ve ağır hareket ediyordu. Çaresizlik duygusu ve düş kırıklığı bizi öfkeliyordu. Şu ana kadar lazer çöp toplamada elektrik süpürgesinden daha iyi olduğunu gösterememişti.

Şimdiye dek yirmi vaka üzerinde kullanmıştık. Ama yalnızca çok azında kullanıma değer olduğunu gördük. İplikçik ve iz bırakan diğer kanıtların bulunmasında yararlı olmasının yanısıra, lazerle uyarıldığında neon ışığı gibi parlayan ter izlerini de gösteriyordu. Teorik olarak insan cildindeki bir parmak izi ışık yayardı, geleneksel pudra ve kimyasal yöntemlerin başarısız olduğu bazı vakalarda tanımlanabilirdi. Deri üzerinde parmak izi bulunan yalnız bir vaka biliyordum. Bir kadın Güney Florida'daki bir sağlık merkezinde öldürülmüştü ve saldırganın elinde güneş yağı bulunmuştu. Ne Vander, ne de ben şansımızın geçmişte olduğundan daha iyi olmasını beklemiyorduk.

Gördüğümüz şeyi ilk anda anlayamadık.

Çubuk Lori Petersen'in sağ omzundan birkaç santim ilerideydi. Köprücük kemiğinin üst kısmında fosforla boyanmışa benzer üç şekilsiz iz birden ortaya çıktı. İkimiz de hareketsiz kalıp gözümüzü bu şekillere dikmiştik. Benim omuriliğimde bir ürperti dolaşırken Nells bir ıslık çaldı.

Bir kavanoz pudra ve Magna fırçasını aldı, Lori Petersen'in cildindeki parmak izlerine benzer izlerin üzerine pudra sürmeye başladı.

Ümitlenme cesaretini bulmuştum kendimde. "İyiler mi?"

"Bir kısmı," dedi dalgın bir şekilde. MP-4 Polaroid makineyle resim çekmeye başladı. "Çizgilerin detayları çok iyi. Sanırım sınıflandıracak kadar iyi. Bunları hemen bilgisayara yükleyeceğim."

"Aynı kalıntıya benziyor," diye sesli düşündüm. "Elindeki şey aynı." Canavar işine imzasını atmıştı yine. Parmak izleri gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Aynı görünüyor. Ama bu kez elinde çok daha fazlası olmalı."

Katil geçmişte hiç parmak izi bırakmamıştı, ama parlayan bir kalıntı bırakıyordu. Bu yüzden floresan gibi parlıyordu izler. Ümitlenmeye başlamıştık. Daha fazlası da vardı. Vander kadının boynunu incelemeye başladığında karanlık bir sokakta farların aydınlattığı kırık cam parçacıklarına benzer bir grup küçük yıldız ortaya çıktı. Ben steril gazlı beze uzanırken Vander çubuğu olduğu yerde tutuyordu.

Aynı parıltıyı diğer üç kurbanın vücudunda da bulmuştuk. Miktar gittikçe artıyordu. İlk kurbanda en az, ikincide daha çok ve en fazla da üçüncü kurbanda bulmuştuk. Örnekler laboratuvara gönderilmişti. Şu

ana kadar kalıntının inorganik olduğu tahmininde bulunulmuş, bundan öte bir tanımlı yapılamamıştı.

Ne olduğunu öğrenmeye yaklaşmamıştık henüz. Ama yine de ne olamayacağı konusunda uzun bir listemiz vardı. Son birkaç hafta boyunca Vander'le bir dizi test yapmıştık. Margarinden vücut losyonuna kadar her şeyi kollarımıza sürerek neyin lazere reaksiyon verdiğini, neyin vermediğini tespit ettik. İkimizin de tahmin ettiğinden çok daha az örnek lazerde aydınlanmıştı ve hiçbir madde bu kalıntı gibi parlak değildi.

Parmağımı yavaşça Lori Petersen'in boynunu saran elektrik kablосуyla boynu arasına soktum. Cildinde kırmızı bir oyuk oluşmuştu. Sınırları pek açık değildi, yani boğulma daha önce düşündüğümünden daha yavaş gerçekleşmişti. Kablonun yerinden birkaç kez kaymasından dolayı oluşan aşınmaları görebiliyordum. Kadını bir süre canlı tutacak kadar gevşekti. Sonra birden yine sıkışmıştı. Kablonun üzerinde iki ya da üç parıltı vardı, hepsi buydu.

"Ayak bileklerindeki kordonu dene bakalım," dedim yavaşça.

Aşağı doğru ilerledik. Aynı beyaz parıltılar orada da vardı, ama yine çok azdı. Bulduğumuz kalıntı her neyse yüzünde, saçında veya bacaklarında yoktu. Kollarında da birkaç parıltı bulduk. Göğüslerinde ve kollarının üst kısmında da parıltılar vardı. Küçük beyaz yıldızlar kümesi bileklerini arkada sıkıca bağlayan kordonda ve kesik geceliğinin üzerinde de görülüyordu.

Masadan uzaklaşıp bir sigara yaktım. Düşünmeye başladım.

Saldırganın elinde bir madde vardı ve kurbanına dokunduğu yerlerde iz bırakıyordu. Lori Petersen'in geceliğini çıkardıktan sonra belki de kadının sağ omzunu yakalamış ve köprücük kemiğinde parmak izlerini bırakmıştı. Emin olduğum tek şey vardı: Bu maddenin köprücük kemiğinde bu kadar yoğun bir şekilde bulunması için ilk olarak buraya dokunması gerekiyordu.

Buysa şaşırtıcıydı. Yerine oturması gereken parça buydu, ama oturmuyordu.

Baştan beri kurbanlarını hemen bağlayıp kontrol altına aldığını düşünüyordum. Belki onları bıçak tehdidiyle korkutuyor ve elbiselerini çıkarmadan önce de bağlıyor veya başka bir şey yapıyordu. Daha fazla yere dokundukça elindeki kalıntı azalıyordu. Neden köprücük kemiğinde bu kadar yoğundu? Saldırıda başladığı sırada kadının bu bölgesi açıkta mıydı? Böyle olduğunu sanmıyordum. Pamuklu gecelik yumuşak ve esnekti. Uzun kollu bir tişörte benziyordu. Düğmesi ya da fermuarı yoktu. Giymenin tek yolu başından geçirmektir. Yani boynuna kadar kapalı olmalıydı. Eğer geceliği hâlâ üzerindeyse saldırgan nasıl olup da önce köprücük kemiğine dokunabilmişti? Neden orada bu kadar çok kalıntı vardı? Daha önce hiç bu kadar fazla kalıntı bulmamıştık.

Koridora çıktım. Üniformalı birkaç adam duvara dayanmış sohbet ediyorlardı. Bir tanesinden telsizle Marino'ya ulaşmasını ve hemen beni aramasını sağlamasını istedim. Yeniden çelik otopsi masalarının, lavaboların ve cerrahi aletlerin dolu olduğu arabaların bulunduğu otopsi odasına girdim. Bir yerlerde bir musluk damlıyordu. Dezenfektanın kokusu mide bulandırıcıydı. Ondaki daha kötü bir koku olduğunda ancak dezenfektanın kokusu hoş gelirdi. Masadaki siyah telefon sessiz kalarak benimle alay ediyor gibiydi. Marino telefonun başında beklediğini biliyordu. Bunu bilmek hoşuna gidiyor olmalıydı.

Başlangıca dönüp aramızda neyin yanlış gittiğini araştırmaya çalışmak boşuna bir çaba olurdu. Ama yine de ara sıra bunu düşünürdüm. Tanıştığımız ilk gün Marino'ya karşı nazik davranmıştım. Sert ve saygılı bir şekilde elini sıkıştırmıştım. O ise ifadesiz gözlerle bana bakmıştı.

Telefon yirmi dakika sonra çaldı.

Marino hâlâ Petersen'lerin evindeydi ve Matt Petersen'le görüşüyordu. Marino'nun deyişiyile Petersen bir "lağım faresi" kadar salaktı.

Ona parıldan söz ederek daha önce açıkladığım şeyleri yineledim. Evde kullanılan maddelerden biri olması olasılığı vardı. Belki de katil cinayetten önce onu arayıp buluyor ve törenine ekliyordu. Bebek pudrası, losyon, kozmetik malzemesi, temizleyiciler...

Şimdiye kadar birçok şeyi elemiştik; bu da önemliydi. Eğer bu madde cinayet mahallerinde doğal olarak bulunan bir şey değilse, ki ben olduğunu düşünmüyordum, katil onu yanında taşıyor olmalıydı. Belki de bunun farkında değildi. Bu önemli olabilirdi. Çünkü sonunda bizi yaşadığı ya da çalıştığı yere götürebilirdi.

Marino'nun sesi duyuldu. "Dolaplara bir göz atarım. Ama benim bu konuda bir düşüncem var."

"Neymiş o?"

"Kadının kocası burada bir oyunda oynuyor, tamam mı? Her cuma akşamı provası var, bu yüzden geç geliyor, doğru mu? Eğer hatalıysam beni düzelt, ama oyuncular makyaj malzemesi kullanırlar, değil mi?"

"Yalnızca gerçek oyun sırasında ve büyük provalarda."

"Ya," dedi ağzını yayarak. "Cuma akşamı eve gelip karısını ölü bulmadan önce elbiseli prova yapmışlar. Beynimdeki küçük çan çalıyor. İçimden bir ses..."

Sözünü kestim. "Parmak izini aldınız mı?"

"Evet."

"Onun kartını plastik bir torbaya koy ve buraya geldiğinde doğruca bana getir."

Anlamadı.

Önemsemedim. Açıklama yapacak havada değildim.

Telefonu kapatmadan önce Marino'nun söylediği son şey, "Bunu ne zaman yapacağımı bilmiyorum, doktor. Günün büyük bir bölümünde burada olacağım herhalde," oldu.

Pazartesiye kadar onu ya da parmak izi kartını göremeyecektim. Marino'nun bir şüphelisi vardı. Bütün polislerin takip ettiği izin peşindeydi. Kurbanın kocası St. Anthony olabilirdi ve karısı Seattle'da öldürülürken İngiltere'de olabilirdi, ama polisler ilk önce ondan şüphelenirlerdi.

Aile içinde silahla öldürme, zehirleme, dövme ve bıçaklama ayrı şey, şehvet cinayeti ayrı şeydi. Karısını bağlayıp tecavüz ettikten sonra boğmak çok fazla sayıda kocanın yapabileceği bir şey değildi.

Canımın sıkın oluşunu yorgunluğuma bağlıyordum. Sabaha karşı iki buçuktan beri ayaktaydım. Şimdi saat neredeyse akşamüzeri altı olmuştu. Morga gelen polis memurları çoktan gitmişlerdi. Vander öğle yemeği saatlerinde evine gitmişti. Otopsi teknisyenlerimden birisi olan Wingo ondan kısa bir süre sonra ayrılmıştı, Şu anda binada benden başka kimse yoktu.

Genelde özlemine duyduğum sessizlik sinir bozucuydu. Ayrıca bir türlü ısınamıyordum. Ellerim katılaşmış, parmak uçlarım neredeyse maviye dönmüştü. Ön bürodaki telefonun her çalışında sırıyordum.

Ofisimdaki asgari düzeydeki güvenlik önlemi benim dışımda kimseyi tedirgin etmiyordu. Uygun bir güvenlik sistemi için yapılan talepler hep geri çevriliyordu. Komisyon üyeleri olayı mal kaybı açısından değerlendiriyorlar, hiçbir hırsızın kapıları ardına kadar açık bırakıp «Hoşgeldiniz» paspasları bile sersek morga gelmeyeceğini düşünüyorlardı.. Cesetler bekçi köpeklerinden daha caydırıcıydı.

Ölümler beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Asıl canlılardan korkuyordum.

Birkaç ay önce silahlı bir manyak bir doktorun muayenehanesine dalıp hastayla dolu bekleme odasını kurşuna tuttuktan sonra bir dükkâna gidip zincir ve kilit almıştım. Böylece öndeki cam kapıların güvenliğini arttırmış oluyordum.

Masamda çalışırken birden birisi ön kapıları öyle şiddetle sarstı ki, kendimi zorlayıp hole çıktığımda kilit sallanmaya devam ediyordu. Kimse yoktu. Bazen sokakta yaşayan insanlar tuvaleti kullanmak için içeri girmeye çalışırlardı. Ama bu kez dışarı baktığımda kimseyi göremedim.

Ofisime geri döndüm. Ama o kadar korkmuştum ki, asansör kapılarının açıldığını duyunca elime bir makas alıp kullanmaya hazır beklemeye başladım. Gündüz vardiyasında görevli güvenlik görevlisiydi gelen.

"Bir süre önce öndeki cam kapılardan içeri girmeye çalıştın mı?"

Sıkıca tuttuğum makasa baktı ve çalışmadığını söyledi. Aptalca bir soru gibi görüldüğünden emindim. Ön kapıların zincirli olduğunu biliyordu ve binadaki diğer kapıların anahtarları vardı kendisinde. Ön kapılardan girmesi için bir neden yoktu.

Lori Petersen'in otopsi raporunu minik teybime dikte etmek üzere masama oturduğumda o rahatsız edici sessizlik geri gelmişti. Nedenini bilmeksizin bir şey söyleyemiyor, kelimelerin sesli dile getirilmesine dayanamıyordum. Ö kelimeleri kimsenin, sekreterim Rose'un bile duyması fikrine katlanamıyordum. Kimse parlak kalıntıyı, sperm sıvısını, parmak izlerini, boyundaki derin izleri... ve en kötüsü de işkence kanıtlarını duymamalıydı. Katil giderek sapıklaşıyor, korkunç biçimde zalimleşiyordu.

Tecavüz ve cinayet onun için yeterli değildi artık. Lori Petersen'in vücudundaki kordonları çözdükten sonra küçük kesikler yaparak ciltteki kırmızı izleri ve kırık kemikleri incelediğimde işkencenin kadın ölmeden bir süre devam ettiğini anlamıştım.

Ezik ve bereler o kadar yeniydi ki, yüzeyden çok az görülebiliyordu. Ama yaptığım küçük kesikler derinin altındaki çatlak damarları ortaya çıkarıyordu. Ayrıca katilin dizi ya da ayağıyla indirdiği darbeler rahatça görülebiliyordu. Kadının sol tarafındaki üç kaburgası ve dört parmağı kırılmıştı. Ağzında bir tutam iplik parçası bulmuştum. Bu da bir zaman sonra bağırmasını önlemek için ağzına bir şey tıklıldığını gösteriyordu.

Aklıma köşedeki keman ve sehpanın üzerindeki tıp dergileri geldi. Elleri. Onun en önemli enstrümanıydı elleri. O ellerle tedavi yapıyor, keman çalabiliyordu. Katil kadını bağladıktan sonra parmaklarını teker teker kırmış olmalıydı.

Minik kaset dönmeye devam ediyor, sessizliği kaydediyordu. Teybi kapatıp sandalyemi bilgisayara doğru çevirdim. Monitör siyahtan gök mavisine dönerken word programını açtı. Otopsi raporunu

yazarken siyah harfler ekranda dans etmeye başladı.

Otopsiyi yaparken boş eldiven paketine yazdığım notlara bakmıyordum. Onun hakkındaki her şeyi biliyordum. Zihnimde sürekli olarak "normal sınırlar içinde" sözü tekrarlanıyordu. Kadının hiçbir şeyi yoktu. Kalbi, karaciğeri, akciğerleri "normal sınırlar içinde"ydi. Tamamen sağlıklı olarak ölmüştü. Yazmaya devam ederken birden başımı kaldırdım. Güvenlik görevlisi Fred kapımda dikiliyordu.

Ne kadar zamandır çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fred akşam sekizde göreve başlıyordu. Onu son gördüğümünden beri olanlar bir rüya gibiydi. Çok kötü bir rüya.

"Hâlâ burada mısınız?" Sonra tereddütle ekledi. "Aşağıda bir cesedi teslim almak üzere gelen bir cenazeevi var, ama cesedi bulamıyorlar. Mecklenburg'dan gelmişler. Wingo'nun nerede olduğunu bilmiyorum..."

"Wingo saatler önce eve gitti," dedim. "Hangi ceset?"

"Roberts adında biri, tren çarpmış."

Bir an düşündüm. Bugün Lori dahil altı vaka gelmişti. Tren olayını şöyle böyle hatırlıyordum. "Buzdolabında," dedim.

"Orada bulamadıklarını söylüyorlar."

Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi ovuşturdum.

Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi, başını sallayarak geriledi. "Biliyorsunuz, Dr. Scarpetta. Oraya yaklaşmam bile, ıhh-ıhh."

3

Arabamı evimin önüne çekerken Bertha'nın arabasının hâlâ orada olduğunu gördüğüme memnun olmuştum. Doğru anahtarı bulamadan kapı açıldı.

"Hava nasıl?" diye sordum hemen.

Geniş antrede Bertha'yla birbirimize baktık. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Lucy benimleyken bu konuşmayı her akşam yapardık.

"Kötü, Dr. Kay. Bu çocuk bütün gün ofisinizde bilgisayarla oynadı. Söylemedi demeyin! Ne zaman sandviç falan götürsem bağırıp ağlamaya başladı. Ama biliyorum," derken gözlerindeki bakış yumuşadı. "Sizin çalışmak zorunda oluşunuza üzülüyor."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

"Akşam gazetesini gördüm, Dr. Kay. Tanrı korusun."

Yağmurluğunu giyerken konuşmasını sürdürdü. "Bütün gün yaptığınız şeyi neden yaptığınızı biliyorum. Tanrım, Tanrım. Polisin o adamı yakalamasını istiyorum. Kötülük. Tam anlamıyla kötülük."

Bertha ne iş yaptığını biliyor ve asla soru sormuyordu. Vakalarımından biri onun mahallesinden bile olsa soru sormazdı.

"Akşam gazetesi içeride." Oturma odasını işaret ediyordu. Kapının yanındaki masadan kitabını aldı. "Lucy görmesin diye kanepenin altına soktum. Okumasını isteyip istemediğinizi bilmiyordum, Dr. Kay." Kapıdan çıkarken omzumu okşadı.

Arabasına gidip yavaşça geri geri yola çıkışını izledim. Tanrı onu korusun. Ailem için artık özür dilemiyordum. Yeğenim, kız kardeşim ve annem hem yüz yüze, hem de telefonda olmak üzere defalarca Bertha'yı aşığlamışlardı. Bertha biliyordu. Ne anlayış göstermiş, ne de eleştirmişti. Bazen benim için üzüldüğünü düşünüyordum ve bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Kapıyı kapatarak mutfığa gittim.

Burası evimin en sevdiğim köşesiydi. Tavanı oldukça yüksekti. Birçok şeyi elimle yapmaktan hoşlandığım için aletler modern olmakla birlikte çok az sayıdaydı.

Lucy orada değildi. Yemek tabağı yıkanmış, bulaşıklığa konmuştu. Yeniden ofisime gittiğini düşündüm.

Buzdolabına giderek kendime bir bardak Chablis koydum. Tezgâha dayanıp gözlerimi kapadım, içkimden bir yudum aldım. Lucy'yle ne yapacağımı bilmiyordum.

Geçen yaz Dade İlçesi Adli Tabiplik Bürosu'nu terkedip doğduğum kentten uzaklaştığımda Lucy ilk ziyaretini yapmıştı. O benim tek yeğenimdi. On yaşında olmasına rağmen bilim ve matematik alanında yüksek okul düzeyinde eğitim alıyordu. Bir dâhiydi. Babası o küçükken ölmüştü ve tek kız kardeşim olan Dorothy'den başka kimsesi yoktu. O ise çocuk kitapları yazmaya kendini öyle kaptırmıştı ki, kendi kanından canından olan kızıyla ilgilenmiyordu bile. Lucy mantıklı bir şekilde izah edilemeyecek kadar bağlıydı bana. Ve bu bağlılık her zaman sahip olamadığım kadar enerji gerektiriyordu. Eve dönerken uçuş tarihini değiştirip onu Miami'ye daha erken göndermeyi düşünüyordum. Ama şimdi görüyordum ki, bunu yapamayacaktım.

Bu onu mahvederdi. Neler olduğunu anlayamazdı. Bu da hayatı boyunca başına gelmiş reddedilmelerden biri olurdu. Yine istenmediğini düşünürdü. Bütün yıl boyunca bu ziyareti beklemişti. Ben de beklemiştim aslında.

Şaraptan bir yudum daha alıp ayaklanmış sinirlerimi yatıştırmak ve endişelerimden kurtulmak için mutlak sessizliği beklemeye başladım.

Evim batı yakasındaydı. Burada evler ağaçlarla kaplı geniş alanlarda inşa edilmişti. Caddeden geçen araçlar genellikle aile arabaları ya da steysin arabalarıydı. Benim yaşadığım mahalle son derece sessizdi. Hırsızlık ve şiddet olayları o kadar ender olurdu ki, caddeden en son ne zaman bir polis arabasının geçtiğini hatırlamıyordum bile. Sessizlik ve güvenlik ödenen her kuruşa değerdı. Benim için bu büyük bir ihtiyaç ve gereklilikti. Sabahın erken saatlerinde kahvaltımı yalnız başıma edip pencereimin dışında cereyan edebilecek tek şiddet olayının bir sincapla karganın kavgası olacağını bilmek ruhumu rahatlatıyordu.

Derin bir nefes alıp şaraptan bir yudum daha içtim. Yatağıma gitmekten ürker olmuştum. Uykudan önce karanlık odada geçen dakikalardan korkuyordum. Zihnimin dinlenmesine izin verdiğim zamanlarda aklım korunmasız kalıyor ve Lori Petersen'in hayalini görmekten kendimi alamıyordum. Mantıklı düşünce

barajı yıkılınca düşgücü içeri dalıyor, zihnindeki görüntüleri korku dolu hayallere çeviriyordu.

Katili yatak odasında Lori'yle görüyordum. Neredeyse yüzünü görebiliyordum. Belirli bir şekli yoktu. Sadece yüze benzer bir parlıltı vardı. Lori boğazına dayanan çeliğin soğukluğu veya onun ürpertici sesiyle uyandıktan sonra bir süre donup kalarak önce onunla anlaşmaya çalışıyordu. Onu bu işten vazgeçirmek için ne kadar uğraştığını Tanrı bilirdi. Ama adam kordonları kesip kadını bağlamaya başlıyordu. Lori, Harvard mezunu bir cerrahtı. Mantıksız bir güce karşı aklını kullanmaya çalışıyordu.

Sonra hayaller birdenbire vahşileşiyordu. Lori'nin sonuç vermeyen çabaları dehşete dönüşürken, görüntüler de makarasından kurtulan hızlı bir film gibi çığırından çıkıyordu. Anlatılamaz. Daha fazla bakamıyordum. Daha fazlasını görmeye tahammül edemiyordum. Düşüncelerimi kontrol etmek zorundaydım.

Evdeki ofisim arka taraftaki ağaçlara bakıyordu. Perdeler her zaman olduğu gibi çekikti. Çünkü karşımda manzara olursa konsantre olamıyordum. Kapıda durdum. Lucy arkası bana dönük oturuyor, meşeden yapılma masamın üzerindeki bilgisayarında heyecanla bir şeyler yazıyordu. Haftalardır burayı derleyip toparlamamıştım. Bu yüzden içerisinin görünüşü utanç vericiydi. Kütüphanemdeki kitapların kimi o yana, kimi bu yana yatmıştı. Birkaç Hukuk Muhabirleri dergisi yerdeydi. Diğer dergilerin de sırası bozulmuştu. Duvarda diplomalarım ve sertifikalarım asılıydı: Cornell, Johns Hopkins, Georgetown. Bunları şehirdeki büroma asmayı düşünüyordum, ama henüz yapamamıştım. Duvar dibindeki koyu mavi T'ai Ming kiliminin üzerinde okunup dosyalanacak makaleler yığılmıştı. Mesleki başarı artık düzenli olmak için zamanının olmaması anlamına geliyordu. Yine de dağınıklık beni her zamanki gibi rahatsız ediyordu.

"Neden beni gözetliyorsun?" diye mırıldandı Lucy arkasını dönmeksizin.

"Seni gözetlemiyordum." Gülümseyerek kızıl saçlarının tepesini öptüm.

"Evet, gözetliyordun." Tuşlara basmaya devam ediyordu. "Seni gördüm. Monitörde yansımanı gördüm. Kapıda dikilmiş beni seyrediyordun."

Kollarımı ona dolayıp çenemi başına dayayarak siyah ekranda beliren yeşil komutlara baktım. Daha önce monitörün ayna işlevi gördüğünü farketmemiştim. Program analizcim Margaret'in nasıl olup da başını çevirmeden koridordan gelip geçen insanlara isimleriyle seslenebildiğini şimdi anlıyordum. Lucy'nin yüzü monitörde bulanık bir şekilde görünüyordu.

"Bugün Monticello'ya gidemediğimiz için üzgünüm, Lucy," deme cesaretini gösterdim.

Omuz silkti.

"Ben de senin kadar düşkırıklığa uğradım," dedim.

Bir daha omuz silkti. "Bilgisayarı kullanmayı tercih ediyorum zaten."

Söylediğinde samimi olmadığını biliyordum, ama iması dokunmuştu bana.

"Yapılacak bir yığın işim vardı," diyerek sert bir şekilde geri dönüş tuşuna bastı. "Veri tabanının iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Bir yıldır bunu yapmadığına bahse girerim." Deri sandalyemde hızla döndü. Kenara çekilip ellerimi belimde kavuşturdum.

"Ben de bu işi hallettim."

"Ne yaptın?"

Hayır, Lucy böyle bir şey yapamazdı. Bunu yapması demek hard diskteki bütün verilerin silinmesi, yok edilmesi demekti. Hard diskte belirli bir tarihe kadar bir dergiye yetiştirmeye çalıştığım makalemden kullanacağım tablolar vardı.

Lucy'nin yeşil gözleri benimkilere dikildi. Kalmı camlı gözlüklerinin ardından baykuş gibi bakıyordu. Yuvarlak yüzünde sert bir ifadeyle, "Nasıl yapıldığını görmek için kitaba baktım. Bütün yapman gereken IORI'yi tuşladıktan sonra Addall ve Catalog.Ora. yazmak. Çok basit. Bok kafalı birisi bile bunu yapabilir."

Bir şey söylemedim. Kötü sözcükler kullandığı için onu azarlamadım.

Dizlerim titriyordu.

Birkaç yıl önce Dorothy'nin isterik bir şekilde beni arayışını hatırlıyordum. O dışarda alışveriş yaparken Lucy ofisine girmiş ve disketlerindeki her şeyi silerek hepsini yeniden formatlamıştı. İki tanesinde Dorothy'nin yazmakta olduğu yeni kitabın bölümleri vardı. Bunları basmaya fırsat bulamamıştı henüz.

"Lucy, bunu yapmış olamazsın."

"Ohhh, merak etme," dedi asık bir suratla. "Önce bütün verilerini çıkardım. Kitap öyle söylüyor. Sonra yeniden bilgisayara geçirdim. Her şey yerli yerinde. Ama bilgisayarın temizlendi."

Bir tabure çekip yanına oturdum. O sırada disketlerin altında ne olduğunu gördüm: akşam gazetesi. Gazetelerin okunduktan sonra katlandığı tarzda katlanmıştı. Elime alıp ön sayfayı açtım. Manşet görmek istediğim son şeydi.

GENÇ CERRAHIN KATİLİ: KATİLİN DÖRDÜNCÜ

KURBANI OLDUĞUNA İNANILIYOR

30 yaşındaki cerrah, Berkeley Downs'daki evinde gece yarısından kısa bir süre sonra vahşi bir şekilde öldürülmüş olarak bulundu. Polis bu cinayetin iki ay içinde Richmond'da evlerinde boğularak öldürülen üç kadınla ilişkili olduğu yolunda güçlü kanıtlar bulunduğunu söylüyor.

Son kurban Harvard Tıp Fakültesi mezunu Lori Anne Petersen olarak teşhis edildi. Kurban, en son dün gece yarısından kısa bir süre sonra, travma cerrahisi rotasyonunu tamamladığı VMC hastanesi acil bölümünden ayrılırken canlı olarak görüldü. Hastaneden doğruca eve gittiği ve on iki otuzla sabaha karşı iki arasında öldürüldüğü düşünülüyor. Katil kilitli olmayan bir banyo penceresindeki siperliği keserek içeri girmiş...

Haber bu şekilde devam ediyordu. Bir fotoğraf da vardı. Ambulans görevlileri merdivenlerden Lori'yi indiriyorlardı. Daha küçük bir fotoğrafta haki yağmurluğum içinde kendimi gördüm: Resmin altında, "Adli Baştabip Dr. Kay Scarpetta cinayet mahalline gelirken görülüyor," yazıyordu.

Lucy irilemiş gözleriyle bana bakıyordu. Bertha gazeteyi saklamakla akıllılık etmişti, ama Lucy çok becerikliydi. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. On yaşında bir çocuk bu tür bir şey okuduğunda ne düşündürdü ki, özellikle Kay Teyzesinin çirkin bir fotoğrafı da işin içindeyse.

Lucy'ye mesleğimin ayrıntılarını tam olarak açıklamamıştım. Yaşadığımız zalim dünya hakkında ona bilgi vermekten kaçınmıştım her zaman. Benim gibi olmasını, masumiyet ve idealizmini kaybetmesini, zulmün kanlı sularıyla vaftiz edilmesini istemiyordum.

"Herald gibi," dedi beni şaşırtarak. "Herald'da da sürekli öldürülen insanlarla ilgili haberler çıkar. Geçen hafta kanalda kafası kesilmiş bir adam buldular. Birisi kafasını kestiğine göre çok kötü bir adam olmalı."

"Kötü bir adam olabilir, Lucy. Ama bu, hiç kimseye ona bu tür bir şey yapma hakkını vermez. Ayrıca öldürülen ya da yaralanan kişiler mutlaka kötüdür diye bir şey de yok."

"Annem öyle olduklarını söylüyor. İyi insanların öldürülmediklerini söylüyor. Sadece hırsızlar, uyuşturucu kaçakçıları ve fahişeler öldürülmüş." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Bazen polis memurları da öldürülüyor, çünkü kötü insanları yakalamaya çalışıyorlar."

Dorothy'nin böyle bir şey söylemiş olduğuna inanabilirdim. İşin kötüsü kendisi de bu söylediklerine inanırdı. İçimde eski bir öfke ateşinin yandığını hissettim.

"Ama boğulan kadın," dedi tereddütle. Gözleri o kadar büyümüştü ki, beni yutacağını hissediyordum. "O bir doktor, Kay Teyze. Nasıl kötü biri olabilir ki? Sen de doktorsun. O halde o da senin gibi biri olmalı."

Birden saatin kaç olduğunu farkettim. Vakit oldukça geç olmuştu. Bilgisayarı kapatıp Lucy'nin elini tuttum. Ofisimden çıkıp mutfığa girdik. Yatmadan önce bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğini sordum. Alt dudağını kemirdiğini ve gözlerinin dolduğunu görünce bir an dehşete kapıldığımı hissettim.

"Lucy! Neden ağlıyorsun?"

Bana sarılıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Çaresiz bir şekilde sıkıca sarılmıştı bana. "Senin ölmeni istemiyorum! Ölmeni istemiyorum!" dedi ağlayarak.

"Lucy..." Şaşkına dönmüştüm. Huysuzluk nöbetleri, ukala ve öfkeli çıkışları ayrı bir şeydi. Ama bu! Gözyaşlarının bluzumu ıslattığını, bana tutunurken küçük çaresiz bedenin sıcak yoğunluğunu hissedebiliyordum.

"Tamam, Lucy. Geçti artık," söyleyebildiğim tek şeydi. Onu sıkıca kendime doğru çektim.

"Senin ölmeni istemiyorum, Kay Teyze!"

"Ölmeyeceğim, Lucy."

"Ama babam öldü."

"Bana bir şey olmayacak, Lucy."

Onu sakinleştirmek mümkün değildi. Gazetedeki haber onu derinden etkilemişti. Haberi bir yetişkin zekâsıyla ve korku dolu bir çocuğun düşgücüyle okumuştum. Ayrıca güvensizliği ve yaşadığı kayıplar da

buna eklenince haberin etkisi artmıştı.

Ah, Tanrım. Verilmesi gereken uygun cevabı arıyordum, ama bulamıyordum. Annemin suçlamaları ruhumun derinliklerinde kıpırdamaya başladı. Yetersizliklerim. Çocuğum yoktu. Berbat bir anne olurdum. "Sen bir erkek olmalıymışsın," demişti pek de faydalı olmayan buluşmalarımızdan birinde. "Bütün hayatın iş ve hırs. Bu bir kadın için doğal değil. Bir tahtakurusu gibi yok olup gideceksin."

On yaşında bir çocuğa şarap vermek normalde yaptığım bir şey değildi.

Onu odasına götürdüm, yatağında birlikte içtik. Cevaplaması imkânsız sorular soruyordu. "Neden insanlar başka insanlara zarar verir?" ve "Bu onun için bir oyun mu? Yani bunu eğlenmek için mi yapıyor, bir çeşit MTV gibi? MTV'de bu tür şeyler yapıyorlar, ama onlar bunu şakadan yapıyorlar, kimse yaralanmıyor. Belki o adam da onlara zarar vermek istemiyordur, Kay Teyze."

"Bazı insanlar kötüdür," dedim sakın bir şekilde. "Köpekler gibi, Lucy. Bazı köpekler insanları sebepsiz yere ısırırlar. Onlarda ters giden bir şeyler vardır. Kötüdürler ve hep kötü kalacaklardır."

"Çünkü önce insanlar onlara kötü davranırlar. Bu yüzden kötü olurlar."

"Bazı durumlarda evet, bu doğru," dedim. "Ama her zaman öyle olmaz. Bazen hiçbir neden yoktur. İnsanlar kendi seçimlerini yaparlar. Bazı insanlar kötü, zalim olmayı seçerler. Bu da hayatın çirkin, kötü yüzü."

"Hitler gibi," diye mırıldandı şarabından bir yudum alırken.

Saçlarını okşadım.

Uykudan kalınlaşan sesiyle konuşmasını sürdürdü. "Jimmy Groome da öyle. Bizim sokakta oturuyor ve BB tüfeğiyle kuşları vuruyor. Kuş yumurtalarını yuvalarından çalıp yere atıyor, yavru kuşların çırpınışlarını seyrediyor. Ondan nefret ediyorum. Jimmy Groome'dan nefret ediyorum. Bir keresinde bisikletine binerken taş attım ona. Ama benim olduğumu bilmiyor, çünkü ağaçların arkasında saklanıyordum."

Şarabımı içerek saçlarını okşamaya devam ettim.

"Tanrı sana bir şey olmasına izin vermez, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bana bir şey olmayacak, Lucy. Söz veriyorum."

"Eğer Tanrı'ya bizi koruması için dua edersek korur değil mi?"

"O bizi korur," dedim buna inanıp inanmadığımdan emin olmadan.

Kaşlarını çattı. Onun da inandığından emin değildim. "Hiç korkmuyor musun?"

Gülümsedim. "Herkes zaman zaman korkar. Ben tamamen güvendeyim. Bana hiçbir şey olmayacak."

Uykuya dalmadan önce söylediği son şey, "Keşke hep burada kalabilsem Kay Teyze. Ben de tıpkı senin gibi olmak istiyorum," oldu.

İki saat sonra telefon çaldığında yukarıdaki odamda oturmuş, aynı sayfaya bakıp duruyordum.

Tepkim ani bir şartlı reflekti. Kalbim gümbürdeyerek ahizeyi kaptım. Gece yeni baştan başlıyormuş gibi Marino'nun sesini duymayı bekliyor, bundan korkuyordum.

"Alo?"

Cevap yoktu.

"Alo?"

Telefon kapanmadan önce arka planda gecenin geç saatlerinde yayınlanan korku filmlerinin müziklerine benzettiğim bir ses duydum.

"Kahve?"

"Lütfen," dedim. Bu, "Günaydın," için yeterliydi.

Ne zaman Neils Vander'in laboratuvarına uğrasam selamlama sözü "Kahve?" olurdu ve ben de bu teklifi hep kabul ederdim. Kafein ve nikotin severek benimsediğim iki kötü alışkanlıktı.

Tank kadar sağlam olmayan bir araba almayı düşünmezdim bile. Emniyet kemerimi bağlamadan arabayı çalıştırmazdım. Evimin her yerinde bir sürü yangın ve pahalı güvenlik alarmları vardı. Artık uçmaktan hoşlanmıyordum ve mümkün olduğu zaman Amtrak'ı seçiyordum.

Ama kafein, sigara ve kolesterol insanoğlunun en kötü düşmanları... onları bırakmalıyım. Ulusal bir toplantıya gider, üç yüz adli patologla, hastalık ve ölüm konularında dünyanın ileri gelen uzmanlarıyla otururum. Yüzde yetmiş beşimiz jogging veya aerobik yapmayız, arabaya binebileceğimiz zaman yürümeyiz, oturabileceğimiz zaman ayakta durmayız, aşağı doğru değilse merdivenlerden ve yokuşlardan sürekli olarak kaçarız. Üçte birimiz sigara, çoğumuz içki içer ve hepimiz yarın yokmuş gibi yeriz.

Stres, depresyon, belki de gördüğümüz acılardan dolayı daha fazla gülebilme ihtiyacı. Sebebini kim bilebilir ki? Şakacı arkadaşlarımdan biri, kendisi Chicago'da başasistandır, "Ne olursa olsun. Herkes ölüyor. Sen sağlıklı ölüyorsun da ne oluyor?" derdi hep.

Vander masasının arkasındaki kahve makinesine gidip iki fincan kahve doldurdu. Bana sayısız defa kahve hazırlamıştı ama sade içtiğimi hiçbir zaman hatırlamazdı.

Eski kocam da hiç hatırlayamazdı bunu. Tony ile altı yıl yaşamıştım, ama kahvemide sade içtiğimi, bifteğimi kıpkırmızı değil, pembe sevdiğimi asla öğrenememişti. Giydiğim bedeni ise unut gitsin. Beden numaram sekizdi. Her şeyi giyebilirdim, ama tüylü, kabarık ve fırfırlı şeylere dayanamazdım. O ise sürekli altı beden, dantelli, tüllü ve yatak için yapılmış şeyler alırdı. Annesinin en sevdiği renk açık yeşildi. On dört beden giyiyordu. Fırfırdan hoşlanırdı, kazaklardan nefret eder, fermuarlı şeyleri tercih ederdi. Yünlülere alerjisi vardı ve kuru temizlemeye verilmesi ya da ütülenmesi gereken hiçbir şeyle uğraşmazdı. Mor rengi sevmezdi, beyaz veya beji pratik bulmazdı. Yatay çizgili hiçbir şey giymezdi. Vücudunun pilili etekler giymeye uygun olmadığını düşünürdü. Cepli kıyafetlerden çok hoşlanırdı, ne kadar fazla cebi varsa o kadar iyiydi. Ve konu annesi olunca her nasılsa Tony doğru kıyafeti almayı becerirdi.

Vander kendisinininkine koyarken benim fincanıma da bir kaşık kremayla şekeri boca etti.

Her zaman olduğu gibi saç başı darmadağınktı. Geniş laboratuvar gömleği siyah parmak izi tozu,

mürekkep lekeleriyle kaplıydı. Uzun boyuna ve kemikli yapısına uymayan büyük bir göbeği vardı. Başı tıpkı bir ampule benziyordu. Zihni sürekli bir şeylerle meşgul olurdu.

Burada geçirdiğim ilk kış ayında ofisime uğrayıp kar yağdığını haber vermişti. Boynuna kırmızı bir fular takmıştı. Başında ise şimdiye dek gördüğüm en komik şapka vardı. Her zaman acelesi olur, beyaz gömleği bacaklarına dolaşarak koridorlarda koştururdu.

"Gazeteleri gördün mü?" diye sordu kahvesini üfleyerek.

"Bütün dünya gördü gazeteleri," dedim.

Pazar sabahı çıkan gazete akşamkinden beterdı. Manşet ilk sayfada büyük puntolarla yer alıyordu. Lori Petersen'in hayatıyla ilgili bir yazı ve okul yıllıklarından çıkmışa benzer bir resmi vardı. Anny Turnbull, Lori'nin Philadelphia'da yaşayan ailesiyle görüşmeye kalkacak kadar arsızdı. Ama aile bir yorumda bulunamayacak durumdaydı.

"Bize hiç yararı olmayacağı kesin," dedi Vander. "Bu bilgileri nereden aldığını bilsem birkaç kişiyi parmaklarından tavana asardım."

"Polisler ağızlarını kapamayı öğrenemediler," dedim. "Onlar ağızlarını kapalı tutabilseler herkesin hakkında konuştuğu sızıntılar olmayacak."

"Evet, polisler olabilir. Her neyse, bu konular karımı çıldırtıyor. Sanırım eğer kent merkezinde yaşasaydık bugün taşınmamızı isterdi."

Bilgisayar çıktıları, fotoğraflar ve telefon mesajlarıyla dolu masasına doğru gitti. Masada ayrıca bir bira kutusu, kanıt olarak etiketlenmiş plastik bir torbanın içinde üzerinde kurumuş kanlı bir ayakkabı izi olan yer karosu vardı. İçinde anatomik olarak eklemlerinden ayrılmış olan insana ait parmak uçlarının bulunduğu formalin kavanozları gelişigüzel konmuştu. Kötü bir şekilde yanmış veya bozulmuş, tanımlanamayan cesetlerin bulunması durumunda parmak izlerinin tespitini alışılmış yöntemlerle yapmak pek mümkün olmuyordu. Bütün bu karışıklığın ortasında bir şişe Vazelin Intensive Care losyonu bulunuyordu.

Vander ellerine bu losyondan sürerek bir çift beyaz pamuklu eldiveni ellerine geçirdi. İşinin gereği olan aseton kullanımı ve sürekli el yıkama zorunluluğu cildi üzerinde kötü etkiler bırakıyordu. Gizli parmak izlerini ortaya çıkarmada kullanılan kimyasal yardımcı ninhidrini ne zaman eldiven giymeden kullandığını söyleyebilirdim. Çünkü bir hafta parmağında mor lekelerle dolaşırdı. Sabah töreni tamamlanmıştı. Kendisini izlememi işaret ederek dördüncü kattaki hole çıktı.

Birkaç kapı ilderde, steril denebilecek kadar temiz bilgisayar odası bulunuyordu. Gümüş rengi, çeşitli kübik şekillerde ve büyüklüklerdeki modüler donanım insanın aklına uzay çağı çamaşırhanelerini getiriyordu. Çamaşır makinesi ve kurutucuya oldukça benzeyen parlak birim parmak izi eşleme işlemi yapıyor; başka bir deyişle, tanımlanamayan bir parmak izini, disketlere yüklenmiş olan milyonlarca parmak iziyle karşılaştırıyordu. Bilinen adıyla FMP saniyede sekiz yüz eşleme yapma kapasitesine sahipti. Vander oturup sonuç beklemekten hoşlanmazdı. Aygıtı gece boyunca çalışır bırakıp ertesi sabah merakla sonuca bakmayı alışkanlık haline getirmişti.

İşlemin en fazla zaman alan kısmı Vander'in cumartesi yaptığı işti, yani verilerin bilgisayara yüklenmesi. Bu iş için, araştırma konusu olan parmak izlerinin fotoğraflarının çekilmesi, beş kez büyütülmesi, her bir fotoğrafın üzerine aydınlar kâğıdı koyup en belirgin özelliklerin kopya edilmesi gerekiyordu. Daha sonra bu çizim fotoğrafın gerçek ölçüsüne indirgeniyordu. Van-der fotoğrafı bilinmeyen parmak izinin bulunduğu

kâğıda yapıştırıp bilgisayara yükledi. Artık yapılacak tek şey araştırmanın sonuçlarını bilgisayardan almaktı.

Vander konser vermek üzere olan bir piyanist edasıyla oturdu. Laboratuvar gömleğini geriye atıp parmaklarını çatırdatmasını bekliyordum. Diğer aygıtların arasında bir klavye, ekran, resim tarayıcı ve parmak izi işleyicisinin oluşturduğu girdi istasyonu vardı. Parmak izi tarayıcısı (Vander'in deyimiyle FIP) parmak izi özelliklerini otomatik olarak taramaya başladı.

Bilgisayara komutları vermesini izledim. "Çıktı" tuşuna basmasıyla potansiyel şüpheliler listesi yeşil çizgili kâğıtta belirtmeye başladı.

Vander çıktı kâğıdını koparıırken kendime bir sandalye çektim. Kâğıdı on bölüme ayırarak kendi vakalarını seçti. Biz Lori Petersen'in vücudunda bulunan parmak izlerini tanımlama numarası olan 88-01651 ile ilgileniyorduk. Bilgisayarla çıktı karşılaştırmaları politik seçimlere benziyordu. Olası eşlemeler adaylar olarak adlandırılıyor ve verilen puanlara göre sıralanıyordu. Puan ne kadar yüksekse adayın o kadar fazla özelliği bilgisayarda listelenmiş bilinmeyen parmak izlerine uyuyor demektir. 88-01651 vakasına gelince yüksek puanlı tek bir aday vardı. Bu da bir tek anlama gelebilirdi.

Hedefe tam isabet.

Kazanan adayın numarası NIC112'ydi.

Bu kadarını gerçekten beklemiyordum.

"Yani kadının üzerinde parmak izi bırakan kişi bilgisayar belleğindeki listede var?"

"Doğru."

"Yani sabıkası olabilir mi?"

"Olabilir, ama şart değil." Vander ayağa kalkıp verifikasyon terminaline doğru gitti. Parmaklarını klavyenin üzerinde hafifçe gezdirerek CRT göstergesine baktı.

"Başka bir nedenle de bilgisayara girilmiş olabilir. Bir kanun adamı olabilir veya taksi lisansı almak için başvurmuştur," diye ekledi.

Parmak izi kartlarını istedi. Aniden parmak izlerinin büyümüş hali ekrana geldi. Sağ taraftaki bir listede cinsiyet, ırk, doğum tarihi ve adayın tanımını belirten diğer özellikler bulunuyordu. Vander bir kopya çıkararak bana uzattı.

Kâğıdı tekrar tekrar inceleyip NIC112 adayının adını tekrar tekrar okudum.

Marino çok sevinecekti.

Bilgisayara göre bir hata olamazdı. Lori Petersen'in omzunda lazerle tespit edilen parmak izi Matt Petersen'e, yani Lori'nin kocasına aitti.

Matt Petersen'in karısının vücuduna dokunmuş olmasına şaşımamıştım. Ölüye benzeyen birine genellikle bir refleks olarak dokunulur. Nabza bakmak veya uyuyan birini uyandırmak istercesine omzunu sarsmak sık rastlanan hareketlerdir. Beni iki şey şaşırtmıştı. Birincisi, o parmak izlerini bırakan kişinin elinde daha önceki vakalarda da görülen parlak kalıntı vardı. İkincisi ise, Matt Petersen'in parmak izi kartı henüz laboratuvara gelmemişti. Bilgisayarın bu çıktıyı vermesinin nedeni adamın parmak izlerinin bilgisayarda önceden bulunmasıydı.

Vander'a, Petersen'in parmak izlerinin geçmişte ne zaman ve neden bilgisayara yüklendiğini öğrenmemiz gerektiğini söylerken içeri Marino girdi.

"Sekreterin burada olduğunu söyledi," dedi selam vermek yerine.

Aşağıda kahve makinesinin yanındaki kutudan geldiğini anladığım çöreklerden yiyordu. Rose pazartesileri mutlaka çörek getirirdi. 'Etrafına bakınarak sarı bir zarfı bana doğru uzattı. "Üzgünüm, Neils," diye mırıldandı. "Ama doktor burada öncelikli olduğunu söyler her zaman."

Ben zarfı açarken Neils merakla bana bakıyordu. Zarfın içindeki plastik bir kanıt torbası içinden Petersen'in parmak izi kartı çıktı. Marino beni zor bir durumda bırakmıştı ve bundan hoşlanmamıştım. Bu kart normal şartlarda doğrudan parmak izi laboratuvarına teslim edilirdi, bana değil. Bu tür hareketler insanın meslektaşlarında düşmanlık yaratırdı. Onların sahasını ihlal ettiğini, aslında bu tür bir şey yapmadığın halde onların hakkına müdahale ettiğini düşünürlerdi.

Vander'a açıklamada bulundum. "Bunun masanın üzerinde bırakılmasını istemedim. Bir başkası karıştırabilirdi. Matt Petersen eve gelmeden önce makyaj boyası kullanmıştı. Eğer ellerinde kalıntı varsa bu kartta da olabilir."

Vander'in gözleri büyüdü. Bu düşünce ona çok cazip gelmişti. "Tabii. Lazerle bakarız."

Marino somurarak bana bakıyordu.

Ona, "Bıçaktan ne haber?" diye sordum.

Dirseğiyle beli arasına sıkıştırdığı bir başka zarf çıkardı. "Frank'a götürmek üzereydim."

Vander bir teklifte bulundu.

"Önce lazerle bakalım."

Sonra NIC112'den bir başka çıktı daha alıp Marino'ya verdi.

Marino kısaca inceleyip, "Vay canına," diyerek bana baktı.

Gözleri zaferle parlıyor, görmeyi beklediğim bu bakış bana tanıdık geliyordu. Şöyle der gibiydi: "Gördünüz mü, Bayan Şef. Siz kitap eğitimi almış olabilirsiniz, ama ben sokakları tanıyorum."

Hâlâ hiçbirimizin tanımadığı biri tarafından katledildiğine inandığım kadının kocası üzerindeki şüpheler artıyordu.

On beş dakika sonra Marino, Vander ve ben parmak izi laboratuvarına bağı karanlık odanın bir esindeydik. Geniş lavabonun yanındaki tezgâhın üzerinde parmak izi kartı ve bıçak duruyordu. Oda zifiri karanlıktı. Göz kamaştıran lazer karttaki mürekkep lekeleri üzerindeki parıltıları aydınlatırken Marino'nun koca göbeğı nahoş bir şekilde sol dirseğıme sürünüyordu. Bıçağın sapında da aynı parıltılardan vardı. Ancak bu sap sert kauçuktı ve üzerinde parmak izi kalamayacak kadar kabaydı.

Bıçağın geniş, parlak yüzünde neredeyse mikroskopla görülebilecek kalıntılar ve Vander'in parmak izi tozu döküp temizlediğı kısmi parmak izleri vardı. Vander parmak izi kartına doğru eğilip baktı. Uzman gözleriyle yaptığı kısa bir karşılaştırmadan sonra, "Çizgileri karşılaştırarak bıçaktaki izlerin Petersen'e ait olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Lazer sönünce yine koyu karanlıkta kaldık. Işıklar birden yanıp bizi beyaz formikalı dünyaya geri getirdiğinde hepimiz gözlerimizi kısmış bakıyorduk.

Renkli gözlüklerimi çıkarıp itirazlarımı tekrarlamaya başladığım sırada Vander elinde lazerle ortalıkta dolaşıyor, Marino ise bir sigara yakıyordu.

"Bıçaktaki izler bir anlam taşımayabilir. Eğer bıçak Petersen'e aitse üzerinde parmak izleri olması son derece doğal. Parlak kalıntıya gelince... evet, karısına dokunduğunda ve parmak izleri alındığında elinde bir şey olduğu besbelli. Ama bulunan diğer parlak maddeyle bunun aynı olduğundan emin olamayız. Özellikle de diğer üç boğulma olayındakilerle. Elektron mikroskobuyla tarama yaparız; umarım, cesedin diğer bölümlerinde ve diğer vakalarda bulunanlarla aynı bileşime sahip olup olmadığını tespit edebiliriz."

"Ne?" diye inanmaz bir şekilde sordu Marino. "Yani Matt'in elinde bir şey, katilin elinde başka bir şey vardı ve bunlar lazer altında aynı görünüyorlar, öyle mi?"

"Lazere kuvvetle tepki veren hemen her şey aynı görünür," dedim yavaşça ve ölçülü sözlerle. "Beyaz neon ışığı gibi parlar,"

"Ama bildiğim kadarıyla insanlar ellerinde o beyaz neon pisliğini taşımazlar."

Bunu kabul etmek zorundaydım. "Çoğu insan taşımaz."

"O şey her neyse Matt'in elinde bulunması ne tesadüf."

"Eve kostümlü oyun provasından geldiğini sen söylemiştin," diye hatırlattım.

"O böyle söylüyor."

"Cuma günü kullandığı makyaj malzemelerini getirip test etmek kötü bir fikir olmazdı herhalde."

Marino hor gören bir ifadeyle bana bakıyordu.

Ofisimde ikinci kattaki birkaç kişisel bilgisayardan biri vardı. Koridorun alt tarafındaki ana bilgisayara bağlıydı. Ama ana bilgisayar kapalı bile olsa PC'mi başka bir şey için olmasa bile word programı için kullanabilirdim.

Marino, Petersen'in yatak odasındaki masada bulunan iki disketi bana verdi. Disketleri sürüp her biri

için "dosya açma" komutunu verdim. Ekranda Matt Petersen'in tezine ait bölümler belirdi. Konu Tennessee Williams'dı. Girişin ilk paragrafında, "En başarılı oyunları, romantik yumuşaklığın altında cinsellik ve şiddetin yattığı, ümit kırıcı dünyayı açığa vuran yazar," deniyordu.

Marino omzumun üzerinden ekrana bakıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Bu iş gittikçe heyecanlı oluyor. Bu disketleri aldığımızı söylediğimizde neden ödünün patladığı anlaşıldı. Şunlara bir bak hele."

Ekranı kaydardım.

Bir sonraki bölümde Williams'ın eşcinsellik ve yamyamlık konularını tartışmalara neden olan ele alış tarzı vardı. Gençliğin Tatlı Kuşu'na kaba Stanley Kowalski ve hadım edilmiş jigoloya atıflar vardı. Bir magazin gazetesinin ön sayfası kadar basit olan Marino'nun zihninden geçenleri okumak için medyum olmama gerek yoktu. Ona göre bu tür şeyler şiddet ve cinsel sapkınlık fantezileriyle beslenen psikopat zihinlerin besin kaynağıydı. Marino silah zoruyla Drama 101 kursuna katılsa bile sokakla sahneyi birbirinden ayırt edemezdi.

Bu tür senaryolar üreten Williams, hatta Matt Petersen gibiler bu ürettiklerini hayatlarında yaşayan insanlar değildi.

Marino'ya anlayışlı bir şekilde baktım. "Petersen Eski Ahit bilgini olsaydı ne düşünürdün?"

Omzunu silkerek gözlerini benden kaçırdı, ekrana baktı yeniden. "Hey. Bu bir hafta sonu ödevine benzemiyor."

"Tecavüzler, cinayetler, kafa kesmeler ve fahişelik de öyle. Ve gerçek hayatta Truman Capote bir katil değildi, çavuş."

Marino bilgisayardan uzaklaşarak bir sandalye çekti. Ben de geniş masamın arkasına oturup yüzümü ona döndüm. Genellikle odama geldiğinde ayakta durmayı tercih ederdi, böylece benden üstün bir konumda olurdu. Ama şu anda oturuyordu, göz gözeydik. Bir süre kalmayı planladığını anladım.

"Bu şeyin bilgisayardan çıktısını alabilirsen bir baksak diyorum. Sence bir sakıncası var mı? Gece yatarken okunacak bir şeye benziyor."

Sinirlerime hakim olmaya çalışıyordum. Yanımda çalışan adli tabiplerden birinin karısı öldürülse ne olur, diye düşündüm. Marino kütüphaneye gidip tarihteki sapık cinayetleri okuduğunda önemli bir keşifte bulunduğunu mu sanırdı acaba?

Sigarasından derin bir nefes çekerken gözlerini kıstı. "Petersen hakkında iyi şeyler düşündüğün çok açık," demeden önce dumanı üfledi. "Bu düşüncelerin hangi temellere dayanıyor acaba? Bir sanatçı olmasına mı, yoksa kolejli bir züppe olmasına mı?"

"Onun hakkında hiçbir şey düşünmüyorum," diye cevap verdim. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece kadınları boğacak bir tipe benzemiyor."

Düşünceli bir şekilde, "Pekâlâ, ben onun hakkında bir şeyler biliyorum, doktor. Onunla birkaç saat konuştum." Ceketinin iç cebinden iki mikro kaset çıkarıp masanın üzerine attı. Ben de bir sigara yaktım.

"Nasıl gittiğini anlatayım sana. Ben ve Becker onunla birlikte mutfaktayız, tamam mı? Ekip cesedi alıp

götürür götürmez bingo! Bizimkinin kişiliği tamamen değişti. Sandalyesinde daha dik oturdu, zihni açıldı, elleriyle sanki sahnedeymiş gibi hareketler yapmaya başladı. Bu inanılmazdı. Zaman zaman gözleri doluyor, sesi titriyor, rengi bir kızarıyor bir soluyordu. Kendi kendime bunun bir görüşme olmadığını düşünüyordum. Adam lanet olası bir performans sergiliyordu."

Sandalyesine yaslanarak kravatını gevşetti. "Bunu daha önce nerede gördüğümü düşünüyordum. İpek ceketli, ithal sigaralı Johnny Andretti gibi tiplerin bulunduğu New York'ta görmüştüm. O kadar hoş biriydi ki, insan onun çekiciliğine kapılıp yirmiden fazla kişiyi öldürmüş olması gibi küçük ayrıntıları görmüyordu bile. Sonra kadın simsar; Phil de var. Kadınlarını elbise askısıyla döverken ikisini bu şekilde öldürür. Sonra kendi restoranını darmadağın eder. Phil öldürülen fahişeleri için çok üzülmiştir. Masaya dayanmış bana bakarak şöyle der: 'Lütfen onlara bunu yapanı bul, Pete. Bunu yapan bir hayvan olmalı. Al biraz Chianti dene, Pete. Çok güzeldir.'

"Yani demek istediğim, doktor, ben bu yoldan daha önce geçtim. Ve Petersen de Andretti ve Phil gibi aynı alarm zillerini çalıyor. Sadece rol yapıyor. Ben de burada oturmuş kendi kendime soruyorum. 'Bu Harvard'lı entel ne düşünüyor? Aptal mıyım neyim?'"

Bir şey söylemeden kasedi teybime taktım.

Marino kasedi başlatmam için başıyla işaret etti. "Dinle bak," dedi garip bir tavrıyla. "Konuşmanın geçtiği yer Petersen'in mutfağı. Başrolde Matt Petersen. Rolü trajik. Benzi atmış ve acı çekiyor. Gözlerini duvara dikmiş. Ben mi? Kafamın içinde bir film seyrediyorum. Hiç Boston'a gitmedim ve Harvard'ı görsem tanımam. Ama zihnimde eski tuğla binayı ve sarmaşıkları görüyorum."

Kaset birdenbire Matt Petersen'in cümlesinin orta yerinden başlayınca sustu. Harvard ve Lori'yle tanışması hakkındaki soruları yanıtlıyordu. Yıllar boyunca birçok polis soruşturmasına tanık olmuştum, ama bu seferki beni şaşırtıyordu. Petersen'in üniversite yıllarında Lori'ye kur yapmasının cinayetle ne ilgisi vardı ki? Ama zihnimin bir kısmının da bunun cevabını bildiğinin farkındaydım.

Marino, Petersen'i inceliyor, konuşturuyordu. Bir şey arıyordu, Petersen'in takıntılı, sapık ve psikopat olduğunu gösterebilecek bir şey.

Ayağa kalkıp rahatsız edilmememiz için kapıyı kapattım. Teyp yavaşça dönmeye devam ediyordu.

"...onu daha önce de görmüştüm. Kampüste, bu sarışın kız elinde bir yığın kitap, aklında bir yığın düşünce, acelesi varmış gibi koşturuyordu."

Marino: "Onunla ilgili böyle düşünmene ne sebep oldu?"

"Bunu söylemesi çok zor. Ama uzaktan bile etkilemişti beni. Nedenini bilmiyorum. Sebeplerden biri genellikle tek başına olması ve aceleyle bir yerlere yetişme çabası olabilir. Kendine güveni ve her zaman bir amacı olan biri izlenimini veriyordu. Beni meraklandırıyordu."

Marino: "Bu çok sık olur mu? Yani çekici bir kadın görüyorsun ve seni uzaktan bile meraklandırıyor demek istiyorum."

"İhh-ıhh. Sanmıyorum. Yani ben de insanlara herkes kadar dikkat ederim. Ama Lori, o farklıydı."

Marino: "Devam et. Sonunda onunla tanıştın. Nerede?"

"Bir partide. Mayıs başlarındaydı. Oda arkadaşımın bir arkadaşının kampus dışındaki dairesindeydi bu

parti. O da Lori'nin laboratuvar partneriymiş. Bu yüzden Lori de davetliydi. Saat dokuz civarında geldiğinde ayrılmak üzereydim. Laboratuvar partneri Tim, adı galiba buydu, bir bira açtı, konuşmaya başladılar. Sesini daha önce hiç duymamıştım. Kontralto, sakinleştirici, onu dinlemesi çok hoştu. Bir yerde duyduğunuz zaman dönüp kaynağını arayacağınız türden bir sestti. Bir profesörle ilgili bir şey anlatıyor, etrafındaki insanlar gülüyordu. Lori hiç çaba göstermeden herkesin dikkatini çekerti."

Marino: "Sonuçta partiden ayrılmadın herhalde. Onu gördün ve kalmaya karar verdin."

"Evet."

"O zamanlar görünüşü nasıldı?"

"Saçı daha uzundu, balerinlerin yaptığı gibi tepesinde toplardı. İnce yapılı ve çok çekici bir kızdı."

"İnce sarışınlardan hoşlanıyorsun demek. Bir kadında bu özellikleri çekici buluyorsun."

"Bundan fazlası vardı onda. Bu da zekâsıydı. Bu yüzden dikkat çekerti."

Marino: "Daha başka?"

"Anlamadım. Ne demek istediniz?"

Marino: "Onda neyin seni cezbettiğini merak ediyorum." Durakladı. "Bu bana ilginç geldi."

"Bunu yanıtlayamam. Gizemli bir şey. Birisiyle tanıştığınızda içinizde bir şeylerin uyanması gibi. Bilmiyorum... Tanırım... Bilmiyorum."

Yine duraklama. Bu kez daha uzundu.

Marino: "İnsanların dikkatini çekecek bir bayandı yani?"

"Kesinlikle. Her zaman. Ne zaman birlikte bir yerlere gitsek ya da arkadaşlarımızla birlikte olsak hep böyle olurdu. Beni gölgede bırakırdı. Buna aldırılmazdım. Aslında hoşuma bile giderdi. Oturup bunun olmasını izlemek hoşuma giderdi. Analiz ederdim. İnsanları ona neyin çektiğini anlamaya çalışırdım. Karizma sahip olduğunuz ya da olmadığınız bir şeydir. Onu kendiniz üretemezsiniz. O da bunu denemezdi. Sadece öyleydi."

Marino: "Kampüste onu gördüğün zaman genellikle yalnız olduğunu söyledin. Ya diğer zamanlarda? Yabancılarla arkadaş olma alışkanlığı var mıydı, merak ediyorum. Yani bir dükkânda veya benzin istasyonunda tanımadığı insanlarla konuşur muydu? Ya da eve gelen birisiyle, postacı vb. gibilerini içeri davet eder miydi?"

"Hayır. Yabancılarla çok ender konuşurdu. Ve eve yabancıları davet etmediğini biliyorum. Asla. Özellikle de ben yokken, Boston'da yaşamıştı ve kentin tehlikelerine alıştı. Çoğu kez şiddete tanık olduğu acil serviste çalışıyordu. Yabancıları içeri davet etmez ya da kendini tehlikeye atacak bir şey yapmazdı. Aslında etrafta cinayetlerin başlaması onu korkuttu. Hafta sonları eve geldiğimde, onu bırakıp gitmemden nefret ederdi... her zamankinden daha fazla. Çünkü geceleri yalnız kalmaktan hoşlanmazdı. Eskiden olduğundan daha çok rahatsız ediyordu bu onu."

Marino: "Eğer cinayetler onu tedirgin ediyorduyrsa pencereleri kilitleme konusunda daha dikkatli olurdu gibi geliyor bana."

"Size söyledim. Büyük olasılıkla kilitli olduklarını sandı."

"Ama sen kazayla geçen hafta orayı kilitlemeden bıraktın."

"Emin değilim. Ama aklıma gelen tek olasılık bu..." Becker'ın sesi: "Eve gelen ya da dışarda karşılaştığı, onu endişelendiren herhangi birinden veya bir şeyden söz etti mi? Belki tuhaf bir araba veya takip edildiği ya da gözetlendiği hissi falan? Belki bir adamla tanışmıştır, o da karınıza yaklaşmaya çalışmıştır."

"Öyle bir şey yok."

Becker: "Öyle bir şey olsaydı size söyler miydi?"

"Kesinlikle. O bana her şeyi söylerdi. Bir, belki de iki hafta önce bahçede bir ses duyduğunu söylemişti. Polis çağırdı. Bir devriye arabası geldi. Sadece çöp tenekeleriyle oynayan bir kediymiş. Yani demek istiyorum ki, o bana her şeyi söylerdi."

Marino: "Çalışma dışında başka neler yapardı?"

"Birkaç arkadaşı vardı, hastanede doktor olan birkaç kadın. Bazen onlarla yemeğe, alışverişe ya da sinemaya giderdi. Hepsi bu. Çok meşguldü. Çoğunlukla çalışır ve akşamları eve gelirdi. Evde de çalışır, bazen keman çalardı. Hafta boyunca işten doğruca eve gelip uyurdu. Hafta sonlarını benim için boş bırakırdı. O bize ait bir zamandı. Birlikte olurduk."

Marino: "Onu en son geçen hafta mı gördün?"

"Pazar akşamı üç sıralarında. Charlottesville'e dönmeden hemen önce. O gün dışarı çıkmadık. Yağmur yağıyordu. Evde kalıp kahve içtik, konuştuk..."

Marino: "Onunla hafta ortası ne sıklıkta konuştunuz?"

"Birkaç kez. Ne zaman mümkün olursa."

Marino: "Son kez dün, yani perşembe gecesi mi konuştunuz?"

"Ona oyun provası için biraz geç kalacağımı söylemek için aradım. Kostümlü prova olacağı için her zamankinden beş on dakika daha geç kalabilirdim. Bu hafta sonu boş olması gerekiyordu. Eğer hava güzel olursa kumsala gitmeyi planlıyorduk."

Sessizlik.

Petersen çaba harcıyordu. Derin nefes aldığı, kendini sakinleştirmeye çalıştığını duyabiliyordum.

Marino: "Dün gece onunla konuştuğunda sana söyleyecek herhangi bir şeyi var mıydı, bir sorun, eve gelen birisi falan?"

Sessizlik.

"Hiçbir şey. Öyle bir şey yoktu. Neşesi yerindeydi, gülüyordu... ipe çekiyordu, yani hafta sonunu."

Marino: "Bize ondan biraz daha söz et, Matt. Yardımcı olabilecek en küçük bir şeyi bile atlama."

Geçmiş, kişiliği, ona göre önemli olan şeyleri."

Mekanik bir yanıt. "California'lıydı. Babası sigortacı. İki erkek kardeşi var, ikisi de ondan küçük. Tıp onun için en önemli şeydi."

Marino: "Ne uzmanı olmak için çalışıyordu?"

"Plastik cerrah."

Becker: "İlginç. Neden buna karar verdi?"

"On, on bir yaşındayken annesi meme kanseri olmuş ve göğüsleri alınmış. Hayatta kalmayı başarmış, ama kendine olan saygısını, güvenini yitirmiş. Sanırım kendini biçimsizleşmiş, değersiz ve itici olmuş hissetti. Lori bazen bu konudan söz ederdi. Sanırım insanlara yardım etmek istedi. Bu tür şeyler yaşamış olan insanlara."

Marino: "Keman çalıyordu, öyle mi?"

"Evet."

Marino: "Konser verdi mi hiç ya da orkestra da falan çaldı mı?"

"Sanırım bunu yapabiliirdi. Ama zamanı yoktu."

Marino: "Daha başka? Örneğin, sen iyi bir aktörsün ve şu anda bir oyunda rolün var. O bu tür konularla ilgili miydi?"

"Oldukça. İlk tanıştığımızda bende onu etkileyen şeylerden biri buydu. Tanıştığımız partiden ayrılıp kampüste saatlerce konuştuk. Devam ettiğim kurslardan bazılarında ona söz edince tiyatroyla ilgili çok şey bildiğini anladım. Bunun üzerine oyunlardan falan konuşmaya başladık. O zamanlar Ibsen'de oynuyordum. O konuya girdik. Gerçeklik ve yanılsama üzerine konuştuk. İnsanlarda ve toplumda neyin hakiki, neyin çirkin olduğunu tartıştık. Ibsen'in en önemli temalarından biri ailede yabancılaşma, evden ayrılık duygusuydu. Bu konuda konuştuk.

"Beni şaşırttı. Asla unutmayacağım. Gülerek dedi ki, 'Siz sanatçılar bu tür şeylerle bir tek kendinizin ilgilendiğini sanırsınız. Oysa birçoğumuz aynı duyguları, aynı boşluğu, aynı yalnızlığı hisseder. Ama bizim bunları söze dökerek becerimiz yok. Böylece mücadeleye devam ederiz. Duygu duygudur. Sanırım insanların duyguları bütün dünyada aynı."

"Bir tartışmaya girdik, dostça bir tartışmaya. Ben ona katılmıyordum. Bana göre bazı insanlar bazı şeyleri diğerlerinden daha yoğun hissederler ve bazıları diğerlerinin hiç hissetmediği şeyleri hissederler. Soyutlanmaya, ayrı düşme ve farklı olma duygusuna da bu neden olur..."

Marino: "Bu senin kabul ettiğin bir şey mi?"

"Benim anladığım bir şey. Diğer insanların hissettiği her şeyi hissetmeyebilirim, ama duygularını anlayabilirim. Hiçbir şey beni şaşırtmaz. Eğer edebiyat, tiyatro üzerinde çalışıyorsanız geniş bir yelpazedeki insan heyecanlarıyla, duygularıyla, ihtiyaçlarıyla, dürtüleriyle, iyi ve kötü olan her şeyle iç içesiniz demektir. Diğer karakterlere girmek, hissettiklerini hissetmek, onlar gibi davranmak benim tabiatımda var, ama bu demek değildir ki, sergilediğim bu tavırlar bana ait. Sanırım kendimi diğerlerinden farklı hissetmeme neden olacak bir şey varsa, o da bu şeyleri hissetme, insan duygularını analiz etme ve

anlama ihtiyacımdır. Ben sadece..."

Marino: "Bunu karına yapan kişinin duygularını anlayabiliyor musun?"

Sessizlik.

Neredeyse duyulamaz bir sesle: "Tanrım, hayır."

Marino: "Emin misin?"

"Hayır. Yani evet, eminim! Anlamak istemiyorum."

Marino: "Senin için zor bir şey olduğunu biliyorum, Matt. Ama eğer bir fikrin varsa bize çok yardımcı olabilirsin. Örneğin, eğer bu tür bir katili oynayacak olsaydın, neye benzerdi.."

"Bilmiyorum! İğrenç herif!" Sesi öfkeyle titriyordu. "Bana neden bunu sorduğunuzu bilmiyorum! Lanet olası polisler! Bunu, sizin bulmanız gerekiyor!"

Birdenbire sessizlik oldu, sanki teyp artık kaydetmiyordu.

Marino'nun boğazını temizlemesi ve bir sandalye gıcirtısı dışında bir şey duyulmadı uzunca bir süre.

Sonra Marino, Becker'e sordu. "Arabanda yedek bir kaset olabilir mi?"

Petersen titreyen bir sesle cevap verdi. Sanırım ağlıyordu. "Yatak odamda birkaç tane olacak."

"Pekâlâ," diyen Marino'nun sesi soğuktu. "Çok naziksin, Matt."

Yirmi dakika sonra Matt Petersen karısını bulması konusuna geldi.

Görmeden duymak çok kötüydü. Dikkatimizi dağıtacak bir şey yoktu. Petersen'in bu konuda anlattıklarıyla zihnimde oluşan hayallere kapılmış gidiyordum. Sözleri beni istemediğim alanlara sürüklüyordu.

Teyp devam ediyordu.

"...Hımm. Eminim. Önce aramadım. Oyalanmadan, prova biter bitmez yola çıktım. Saat yaklaşık on iki otuz olmalı. Eve gelmek için sabırsızlanıyordum. Lori'yi görmeyeli bir hafta olmuştu.

"Evin önüne park ettiğimde saat ikiye yaklaşmıştı. İlk önce ışıkların sönük olduğunu ve Lori'nin yattığını farkettim. Programı bayağı yüklüydü. Cuma gece yarısına kadar çalışmıştı, cumartesi çalışmıyordu, yani bugün. Yarın gece yarısından pazartesi öğlene kadar çalışacak, salı çalışmayacaktı. Sonra çarşamba öğleden yine gece yarısına kadar çalışacaktı. Vardiyası bu şekilde devam ediyordu.

"Ön kapıyı açıp salonun ışığını yaktım. Her şey normal görünüyordu. Holün ışığının kapalı olması dikkatimi çekmişti, çünkü genellikle benim için açık bırakırdı. Her zaman doğru yatak odasına çıkardım. Eğer çok yorgun değilse, hemen hiçbir zaman o kadar yorgun olmazdı, yatakta oturup şarap içer, konuştuk. Eeee, biraz daha uyanık kalıp geç yatardık.

"Şaşırmıştım. Hımm. Beni rahatsız eden bir şey vardı. Yatak odası. Önce karanlıkta bir şey görememiştim... ışıklar tabii sönmüştü. Ama garip bir şeyler vardı. Sanki olanları görmeden hissetmişim. Hayvanların bazı şeyleri sezdiği gibi. Burnuma bir koku geliyordu, ama emin değildim, bu da şaşkınlığımı artırıyordu."

Marino: "Ne tür bir koku?"

Sessizlik.

"Hatırlamaya çalışıyorum. Belli belirsiz farkına varmıştım, ama yine de beni şaşırtmaya yetmişti. Nahoş bir kokuydu. Tatlı gibi ama çürük bir şeye de benziyordu. Tuhaftı."

Marino: "Yani vücut kokusu gibi mi?"

"Benzer, ama tam olarak değil. Tatlımsıydı. Nahoştı... ter kokusu gibiydi."

Becker: "Daha önceden tanıdığınız bir koku muydu?"

Duraklama. "Hayır. Daha önce tanıdığım hiçbir kokuya benzemiyordu. Sanmıyorum. Hafifti ama belki de yatak odasına girdiğimde hiçbir şey göremediğim ve duyamadığım için o kadar farkına varmıştım. İçersi çok sessizdi. İlk dikkatimi çeken şey bu garip koku olmuştu. Aklımdan Lori'nin yatakta bir şey yemiş olduğu geçti. Bilmiyorum. Belki şurup katılmış bir tatlı falan yemişti. Belki de hastadır diye düşündüm. Çok fazla abur cubur yemiş ve midesi bulanmıştır. Bazen stresli veya endişeli olduğu zamanlarda çok fazla yerd. Ben Charlottesville'e gideli beri kilo da almıştı..."

Sesi artık çok kötü bir şekilde titriyordu.

"Koku mide bulandırıcıydı, hastalık gibiydi, belki bütün gün hasta yatmıştı. Bu da bütün ışıkların neden sönük olduğunu, beni neden beklemediğini açıklıyordu."

Sessizlik.

Marino: "Sonra ne oldu, Matt?"

"Sonra gözlerim alışmaya başladı. Ama gördüğümü anla-yamıyordum. Yatağı seçmeye başlamıştım. Örtülerin neden öyle sarktığını anlatmıyordum. Ve o... garip bir pozisyonda yatıyordu ve üzerinde hiçbir şey yoktu. Tanrım. Olanları anlamadan önce bile kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Işıkları yaktım... ve onu gördüm... Çığlık atıyor, ama kendi sesimi duymuyordum. Sanki kafamın içinde çığlık atıyordum. Sanki beynim kafatasımın içinde yüzüyordu. Çarşaftaki lekeyi gördüm, kırmızı, ağzından ve burnundan kan geliyordu. Yüzü. Onun olduğunu düşünmedim. O değildi. Ona benzemiyordu bile. Başka birisiydi. Korkunç bir hileydi bu. O değildi."

Marino: "Sonra ne yaptın, Matt? Yatak odasında bir şeye dokundun ya da yerini değiştirdin mi?"

Uzun bir duraklamadan sonra Petersen'in kısık sesi ve sık nefesi duyuldu. "Hayır. Yani evet. Ona dokundum. Düşünmedim. Sadece dokundum. Omzuna, koluna, hatırlamıyorum. Sıcaktı. Sonra nabzını aramaya başladım, ama bileğini bulamıyordum. Çünkü bileklerinin üzerinde yatıyordu. Bilekleri arkadan bağlıydı. Boynuna dokununca kordonun cildine gömüldüğünü farkettim. Galiba ondan sonra kalbini duymaya çalıştım, ama hatırlamıyorum. Biliyordum, ölü olduğunu biliyordum. Görünüşüne bakılırsa ölü olmalıydı. Mutfağa koştum. Ne dediğimi, hatta telefonu tuşladığımı bile hatırlamıyorum. Ama polisi aradığımı biliyordum. Sonra yürümeye başladım. Sadece yürüyor, yatak odasına giriyor ve çıkıyordum.

Duvara dayanıp ağladım, onunla konuştum. Polis gelene kadar konuştum. Ona bunların gerçek olmasına izin vermemesini söyledim. Ona doğru gidip geriliyor, gerçek olmaması için yalvarıyordum. Birisinin oraya gelmesini bekliyordum. Sonsuza dek sürmüş gibiydi..."

Marino: "Elektrik kabloları, karının bağlanış tarzı. Kablolara dokundun ya da bir şeyi değiştirdin mi? Hatırlıyor musun?"

"Hayır. Yani yaptıysam bile hatırlamıyorum. Ama yaptığımı sanmıyorum. Bir şey beni durdurdu. Onu örtmek istedim. Ama bir şey beni durdurdu. Bir şey hiçbir şeye dokunmamamı söyledi."

Marino: "Bir bıçağın var mı?"

Sessizlik.

"Marino: "Bir bıçak, Matt. Sapında pusula olan bir bıçak bulduk."

Şaşkın. "Ah, hıh-hıh. Birkaç yıl önce almıştım. Postayla ısmarlanan. 5.95'e falan alabileceğiniz türde bir bıçaktı. Uzun yürüyüşlere çıktığımda yanıma alırdım. Balık tutarken işe yarardı."

Marino: "En son nerede gördün?"

"Masamın üzerinde. Masamın üzerindeydi bir süredir. Sanırım Lori mektup açacağı olarak kullanıyordu. Bilmiyorum. Aylardır orada duruyordu. Sanırım ortalıkta durması onu rahatlatıyordu. Gece yalnız kalması falan. Bir köpek alabileceğimizi söylemiştim. Ama köpeklere alerjisi var."

Marino: "Söylediklerini yanlış anlamıyorsam, Matt, bıçağı en son gördüğünde masanın üzerinde olduğunu söylüyorsun. Bu ne zamandı? Geçen cumartesi, pazar, sen evdeyken, o pencere siperliğini tamir ederken mi?"

Cevap yok.

Marino: "Karının bıçağı yerinden oynatması için bir sebep var mıydı? Çekmeceye falan koymuş olabilir mi? Geçmişte hiç böyle yapmış mıydı?"

"Sanmıyorum. Masanın üzerindeki lambanın yanında duruyordu aylardır."

Marino: "Bu bıçağı neden elbise dolabının en alt gözünde, kazakların altında ve kondom kutusunun yanında bulduğumuzu açıklayabilir misin? Sanırım senin elbise dolabında."

Sessizlik.

"Hayır. Açıklayamam. Orada mı buldunuz?"

Marino: "Evet."

"Kondomlar. Onlar uzun süredir orada duruyordu." Yutkunmaya benzer garip bir ses."Lori hap kullanmaya başlamadan önceden kalma."

Marino: "Bundan emin misin? Yani kondomlardan?"

"Elbette eminim. Biz evlendikten yaklaşık üç ay sonra hap kullanmaya başladı. Buraya taşınmadan kısa

bir süre önce evlendik. İki yıldan daha az oldu."

Marino: "Şimdi, Matt. Sana şimdi kişisel birkaç soru sormak zorundayım. Ve senin de seni kızdırmak ya da aşağılamak istemediğimden emin olmanı istiyorum. Ama nedenlerim var. Senin iyiliğin için bilmemiz gereken bazı şeyler var. Tamam mı?"

Sessizlik.

Marino'nun bir sigara yaktığını duyabiliyordum. "Pekâlâ, kondomlar. Evlilik dışı bir ilişkin oldu mu?"

"Kesinlikle hayır."

Marino: "Hafta içi şehir dışında yaşıyorsun. Yani ben olsam..."

"Ben siz değilim. Lori benim her şeyimdi. Başka kimseyle işim yok benim."

Marino: "Oyundakilerden biri belki?"

"Hayır."

Marino: "Bak, önemli olan şey, bizler insanız. Bu tür küçük kaçamaklar yaparsınız. Senin gibi yakışıklı bir adam... hadi hadi kadınlar peşini bırakmıyor olmalı. Kim suçlayabilir ki onları? Ama sen biriyle görüşüyorsan bunu bilmeliyiz. Arada bir bağlantı olabilir."

Neredeyse duyulamaz bir ses: "Hayır, söyledim size. Beni bir şeyle suçlamıyorsanız hiçbir bağlantı olamaz."

Becker: "Kimse seni bir şeyle suçlamıyor, Matt."

Masanın üzerinde kayan bir şeyin sesi duyuldu. Belki bir kül tablası.

Marino: "Karınla en son ne zaman birlikte olmuştunuz?"

Sessizlik.

Petersen'in sesi titriyordu. "Tanrı aşkına."

Marino: "Bunun çok özel olduğunu biliyorum, ama bilmek zorundayız. Bunun için nedenlerimiz var."

"Pazar sabahı. Geçen pazar."

Marino: "Bazı testlerin yapılacağını biliyorsun, Matt. Uzmanlar her şeyi inceliyorlar, kan örnekleri alıp karşılaştırmalar yapabilecekler. Parmak izlerini aldığımız gibi kan örneklerini de almak zorundayız. Böylece neyin sana, neyin karına ve neyin de olası katile ait olduğunu bilebileceğiz."

Kaset burada birdenbire sona erdi.

Marino uzanıp teybi kapattı, kaseti aldı.

Açıklamada bulundu. "Sonra onu Richmond'a götürdük, örnekleri aldık. Biz şu anda konuşurken Betty karşılaştırmaları yapıyor olmalı."

Duvardaki saate bakarak başımı salladım. Öğlen olmuştu. Midem bulanıyordu.

"Herhangi bir şey, hıh?" dedi Marino esnemesini tutmaya çalışarak. "Görüyorsun, değil mi? Sana bu adamın anormal olduğunu söyledim. Yani karısını o şekilde bulduktan sonra onun konuştuğu gibi konuşan herkes anormaldir. Çoğu insan konuşamaz. İzin verseydik Noel'e kadar konuşacaktı. Güzel sözler, şiirler falan. Bu adam bir düzenbaz. Benim fikrimi sorarsan böyle. Öyle düzenbaz ki, canımı sıkıyor."

Gözlüklerimi çıkarıp şakaklarımı ovuşturdum. Beynim ısınmış, boynumdaki kaslar alev alev yanıyordu. Laboratuvar önlüğümün altındaki ipek gömleğim ıslanmıştı. Devrelerim öylesine yüklenmişti ki, yapmak istediğim tek şey başımı bir yere dayayıp uyumaktı.

"Onun dünyası sözler, Marino," dediğimi duydum. "Bir ressam senin için bir resim yaptı. Matt bu resmi sözlerle çizdi. O bu şekilde varoluyor, kendini bu şekilde ifade ediyor, sözler ve sözler. Bir düşünceyi düşünmek onun gibi insanlar için sözel olarak ifade etmektir." Gözlüklerimi tekrar takıp Marino'ya bak-tim. Şaşırmış, dolgun yüzü kızarmıştı.

"Pekâlâ, ya bıçağa ne diyorsun, doktor? Aylardır karısının kullandığını söylemesine rağmen üzerinde parmak izleri var. Elindeki parlak şeyden bıçağın sapında da var. Ve bıçak elbise dolabındaydı, sanki biri onu saklamış gibi. Bu sence de biraz tuhaf değil mi?"

"Sanırım bıçağın Lori'nin masasının üzerinde durması, araya kullanıyor olması mümkün. Ve sadece mektup açmada kullandığına göre çelik kısmında parmak izinin olmaması doğal." Bunu zihnimde görebiliyordum. O kadar canlıydı ki, kafamın içindeki görüntüler gerçekten meydana gelmiş olayların anıları gibiydi. "Ayrıca bıçağı katilin görmüş olması da mümkün. Belki de bakmak için kınından o çıkarmıştır. Belki şey için kullanmıştır..."

"Neden?"

"Neden olmasın?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Belki de etrafındaki herkesi korkutmak için," dedim. "Ya da başka bir şey için değilse bile sapıklığından yapmıştır. Tanrı aşkına, neler olup bittiğini bilmiyoruz. Belki kadına bıçağı sormuştur, belki kadının -veya kocasının- kendi silahıyla işkence yapmak istemiştir. Ve eğer adamla konuştuğunu düşündüğüm tarzda konuştuysa adam bıçağın kocasına ait olduğunu anlamıştır. Sonra da, bıçağı kullanıp polislerin bulacağı yere koyabilirim, diye düşünmüştür. Belki de bu konuyu hiç düşünmemiştir. Belki de sadece kullanışlı olduğu için kullanmıştır. Başka bir deyişle, onun getirdiği bıçaktan daha büyüktü, adamın dikkatini çekti ve onu kullanmak daha cazip geldi. Kullandı, sonra yanında götürmek istemedi ve bizim bulamayacağımızı düşündüğümüz çekmeceye koyuverdi... belki her şey bu kadar basitti."

"Veya belki de her şeyi Matt yaptı," dedi Marino tekdüze bir sesle.

"Matt mı? Bir düşün hele. Bir koca karısını bağlayıp ona tecavüz edebilir mi? Kaburgalarını ve parmaklarını kırabilir mi? Karısını ölünceye kadar yavaş yavaş boğabilir mi? Bu bir zamanlar sevmiş olduğu bir insandı. Birlikte uyuduğu, yemek yediği, televizyon seyrettiği, yaşadığı birisi. Bir insan çavuş. Bir yabancı ya da şiddet ve şehvet düşkünü bir nesne değil. Karısını öldüren bu adamı diğer üç olayla nasıl bağdaştırıyorsun?"

Bu konuyu daha önce düşündüğü belliydi. "Gece yarısından sonra oldu hepsi, cumartesi sabahlarının

erken saatlerinde. Yani Matt'in Charlottesville'den evine döndüğü saatlerde. Belki de karısı ondan herhangi bir nedenle şüphelendi ve adam bu yüzden ondan kurtulması gerektiğine karar verdi. Belki karısını bu işi seri cinayet işleyen bir katilin yaptığını düşünmemiz için öldürdü. Ya da belki başından beri adamın amacı karısını öldürmekti ve diğer üç kadını da öldürerek katilin bir başkası olduğunu düşünmemizi istedi."

"Agatha Christie'ye göre harika bir hikâye," derken sandalyemi geri itip ayağa kalktım. "Ama senin de bildiğin gibi gerçek hayatta cinayet insanı depresyona sokacak kadar basittir. Bu cinayetlerin de basit olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle göründükleri gibiler. Ne zaman vuracağına karar verene dek kurbanlarını izleyen bir katilin işlediği rastgele cinayetler."

Marino da ayağa kalktı. "Yaa, gerçek hayatta, Doktor Scarpetta, cesetlerin üzerinde, karısının cesedini bulup her yerde izini bırakan adamın ellerindeki lanet olası parıltılı maddeden bulunmaz. Ve kurbanların şiddet, seks ve homolar üzerine tezler yazan yakışıklı aktör kocaları yoktur."

Sakin bir şekilde sordum. "Petersen'in sözünü ettiği şu koku. Odaya girince siz de öyle bir koku duydunuz mu?"

"Yoo. Hiçbir koku duymadım ben. Eğer doğru söylüyorsa belki de spermin kokusunu duymuştur."

"Onun kokusunun nasıl olduğunu biliyordur herhalde."

"Ama böyle bir şey koklayacağını düşünmeyebilir. Bunu düşünmesi için bir neden yoktu. Ben yatak odasına girdiğimde öyle bir koku duymadım."

"Diğer boğulma olaylarında garip bir koku duyduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır, bayan. Bu da benim düşüncemi doğruluyor. Yani Matt ya böyle bir şeyi hayal etti ya da bizi yanlış yere yönlendirmek için uyduruyor."

Şimdi sıra bana gelmişti. "Önceki üç olayda kadınlar ertesi güne kadar bulunmadılar. Yani bulunduklarında en az on iki saat ölü kalmışlardı."

Marino kapıda durakladı, yüzünde inanamaz bir ifade vardı. "Yani sen Matt'in katilin hemen ardından geldiğini mi söylemek istiyorsun, yani katilde garip bir B.O. olayı mı var?"

"Bunun mümkün olduğunu söylüyorum."

Yüzü öfkeyle gerildi. Holde ilerlerken homurdandığını duyuyordum. "Kahrolası kadınlar..."

yerlerinden biriydi. Öğle yemeğine pek sık çıkmazdım. Ve bugün de öyle bir lüks yaşayacak kadar vaktim yoktu. Bir saatten kısa bir süre içinde bir randevuya yetişmek zorundaydım. İki ani ölüm meydana gelmişti ve bir intihar vakası da yoldaydı. Ama biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Marino canımı sıkıyordu. Bana karşı olan tavrı tıp fakültesini hatırlatmıştı bana.

Hopkins'de sınıftaki dört kızdan biriydim. Başlangıçta neler olduğunu anlayamayacak kadar saftım. Bir profesör beni çağırdığında duyulan sandalye gıcırtiları ve kâğıtların gürültüyle karıştırılması rastlantı değildi. Eski testlerin ortalıkta dolaşırken benim elime asla geçmemesi kötü bir şans değildi. Bir dersi kaçırıp başkasının notlarına ihtiyacım olduğunda karşılaştığım "Yazımı okuyamazsın," veya "Şu anda bir başkasında," gibi bahaneler oldukça sıradandı.

Tecrit edilme cezaların en acımasızıdır. Kadın olduğum için diğerlerinden daha aşağı olduğum hiç aklıma gelmemişti. Sınıf arkadaşlarımdan biri sonunda okulu bırakmış, bir diğeri sinir krizi geçirmişti. Hayatta kalmak tek ümidim, başarı tek intikamım olmuştu.

O günlerin geride kaldığını düşünüyordum, ama Marino her şeyi yeniden yaşamama neden oluyordu. Artık daha çaresizdim, çünkü bu cinayetler beni diğerlerini etkilemediğini şekilde etkiliyordu. Bu işde yalnız olmak istemiyordum; ama Marino yalnızca Matt Petersen hakkında değil, benim hakkımda da kararını vermiş görünüyordu.

Gün ortasında yaptığım yürüyüş rahatlatıcıydı. Parlak güneş gelip geçen arabaların camından göz kırpyordu. Marketplace'in kapıları bahar havasını içeri almak için açık bırakılmıştı. Yiyecek bölümü tahmin ettiğim gibi kalabalıktı. Salata barında sıramı beklerken gelip geçen insanları, küçük masalarda oturan genç çiftleri seyreliyordum. Yalnız ve dalgın görünen, diyet kola içip sandviçlerini yiyen pahalı kıyafetler içindeki iş kadınlarının farkındaydım.

Katil kurbanını ilk kez böyle bir yerde seçiyor olabiliirdi. Belki bu dört kadının aralarındaki tek ortak nokta adamın servis yaptığı tezgâhtan yiyecek almaktı.

Ama şaşırtıcı olan şey öldürülen kadınların hiçbirinin kentin aynı bölümünde yaşıyor ya da çalışıyor olmamasıydı. Aynı yerlerde yemek yemeleri, bankaya gitmeleri veya başka bir şey yapmaları mümkün değildi. Richmond, dört büyük bölgesinde büyük alışveriş ve iş merkezleri olan geniş bir kentti. Kuzey kısmında yaşayanlar kuzeydeki mağazalardan alışveriş yaparlardı; nehrin güneyinde bulunanlar ya da doğu bölgesi sakinleri için de aynı şey geçerliydi. Ben de işde olmadığım zamanlar batı yakasındaki lokantaları ve alışveriş merkezlerini tercih ediyordum.

Yunan salatası siparişimi alan kadın bir an durakladı. Ona tanıdık gelmişim gibi gözleri bana takılı kaldı. Huzursuz bir şekilde cumartesi akşam gazetesindeki resmimi görmüş olup olmadığını düşündüm. Ya da Virginia'da ne zaman büyük bir cinayet olayı olsa yerel televizyon istasyonlarının arşivlerinden çıkardıkları mahkeme görüntülerinden tanımış olabiliirdi beni.

Tanınmamak, herkes gibi olmak en büyük isteğim olmuştu her zaman. Ama bazı nedenler bu isteğime engeldi. Ülkede birkaç kadın adli baştabip vardı. Bu yüzden televizyoncular, kameraların benden yana çevrilmesi veya benden bilgi alınması gerektiğinde son derece inatçı oluyorlardı. Beni tanımaları da çok kolaydı, çünkü görünüş itibarıyla "farklıydım". "Sarışın" ve "güzel". Hakkımda daha nelerin yazıldığını Tanrı bilirdi. Atalarım Kuzey İtalya'dandı. Orada da İsviçreli ve Avusturyalılarla aynı kanı taşıyan mavi gözlü, sarı saçlı grubu oluşturuyorlardı.

Scarpetta'lar kendi ırklarının üstünlüğüne inanırdı. O nedenle kendi kanlarının saflığını korumak için bu ülkedeki İtalyanlarla evlenirlerdi. Annemin en büyük kusuru -ki bunu bana sayısız kez söylemişti- hiç

erkek evlat sahibi olmamasıydı. İki kızında da soyunu sürdürmek için hiç ümit yoktu. Dorothy soyumuzu yarı Latin olan Lucy'yle lekelemişti. Benim yaşım ve evlilik durumum düşünülecek olursa hiçbir şeyi lekelemem sözkonusu değildi.

Annem soyunun sürmeyeceği gerçeğini düşündükçe ağlayıp sızlanırdı. "Bütün o iyi kan," derdi hıçkırıklar içinde. Özellikle tatillerde, etrafının çok sevdiği ve onlar tarafından sevildiği torunlarının sarması gerektiği zamanlarda acısı daha da artardı. "Ne yazık. Bütün o iyi kan! Atalarımız! Mimarlar, ressamalar! Kay, Kay, bağdaki iyi üzümün ziyan edilmesi gibi bunları ziyan ediyorsunuz."

Anneme göre kökümüz birçok ünlünün çıktığı Verona'ya kadar uzanıyordu.

Elimde beyaz çantam, büyük bir zevkle sıcak öğleden sonrayı kucakladım yeniden. Kaldırımlar öğle yemeğine giden ve dönen insanlarla doluydu. Köşede durup yayalara yeşil ışığın yanmasını bekledim. İçgüdüsel olarak caddenin karşısındaki lokantadan çıkan iki kişiye doğru döndüm birden. Tanıdık sarı saçlar dikkatimi çekmişti. Richmond şehri eyalet savcısı Bill Boltz güneş gözlüklerini takarken kamu güvenliği müdürü Norman Tanner'le yoğun bir tartışmanın ortasında gibiydi. Boltz bir an için bana baktı, ama el sallamama karşılık vermedi. Belki de beni gerçekten görmemişti. Ben de tekrar el sallamadım. Sonra iki adam kalabalığın arasına karışıp görünmez oldular.

Uzunca bir süreden sonra ışık yeşile döndü, caddeyi geçtim. Bir bilgisayar dükkânının önünden geçerken aklıma Lucy geldi. İçeri bir göz atınca isteyeceğinden emin olduğum bir şey gördüm. Bu bir video oyunu değildi, ama müzik ve bilmecelemlerle süslü bir tarih dersiydi. Dün parkta küçük bir bot kiralamış ve gölün etrafında dolaşmıştık. Botu küçük fiskiyeye doğru sürerek bana ılık bir duş yaptırdı. Ben de çocukça karşılık verdim. Kazlara ekmek attık, dondurma yedik. Perşembe sabahı Miami'ye geri dönüyordu. Noel'e dek onu bir daha göremeyecektim.

Adli Baştabip Ofisinin -veya kısa adıyla OCME- lobisine vardığımda saat bire çeyrek vardı. Benton Wesley on beş dakika erken gelmiş, Wall Street Journal okuyordu.

"Umarım o çantanda içecek bir şey vardır," dedi gazetesini katlayıp çantasına uzanırken.

"Üzüm sirkesi, çok seveceksin."

"Tanrım. Dalga geç bakalım, umurumda değil. Bugünlerde o kadar kötü durumdayım ki, kapımın önünde cinle dolu soğutucu olduğunu hayal ediyorum."

"Bana göre ziyan edilmiş bir hayal."

"Hiç de değil. Sadece bir bayanın önünde sözünü edebileceğim tek fantezi bu."

Wesley FBI'nın şüpheli profili çıkaran görevlisiydi ve Richmond'un alan çalışması ofisinde görevliydi. Ama zamanının çok azı geçerdi orada. Dışarda, iş peşinde değilse, Quantica'daki:: Ulusal Akademi'de ölüm araştırmaları sınıfına ders veriyor ya da VIGAP'ı kandırmak için uğraşıyor demektir. VICAP, Şiddet Suçlarını Çözümleme Programı'nın kısaltmasıydı. VICAP'ın en yenilikçi kavramlarından biri bölgesel ekiplerdi. Böylece FBI profilisizle deneyimli cinayet dedektifi birlikte çalışıyordu. Richmond polisi ikinci boğulma olayından sonra VICAP'ı aramıştı. Marino şehrin dedektif çavuşu olmasının yanısıra Wesley'in bölgesel ekip ortağıydı.

"Erken geldim," diye özür diledi Wesley. "Dişçi randevumdan doğruca buraya geldim. Biz konuşurken yemek yemen beni rahatsız etmez."

"Ama beni eder," dedim.

Boş bakışların yerini birden mahcup bir gülümseme aldı. Yeni anlamıştı. "Unutmuşum. Sen Doktor Cagney değilsin. Morgdaki masasının üzerinde peynirli krakerlerden bulundururdu hep. İşin tam ortasında bunları yemek için mola verirdi. İnanılmazdı doğrusu."

Bir buzdolabı, kola ve kahve makinesinin bulunduğu son derece ufak bir odaya girdik. "Sarılık veya AIDS olmadığı için şanslı," dedim.

"AIDS." Wesley güldü. "Bu çok şiirsel bir adalet olurdu."

Tanıdığım bütün eski arkadaşları gibi ben de Dr. Cagney'in adının homofobik olarak çıktığını biliyordum. Böyle olduğuna inanılan birisi muayene için gönderildiğinde, "Sadece lanet olası bir homoseksüel," dediği biliniyordu.

"AIDS..." Ben salatamı buzdolabına koyarken Wesley hâlâ bu düşünceye gülüyordu. "Bu durumu nasıl açıklayacağımı duymak isterdim."

Wesley'ye yavaş yavaş kanım kaynamıştı. Onunla ilk tanıştığımda biraz mesafeli durmuştum. İlk bakışta basmakalıp şeylere inanan biri gibi görünüyordu. Keskin hatları, hafiften ağarmış saçlarıyla tepeden tırnağa tam bir FBI çalışanıydı. Kaslı bedenine göre dikilmiş haki takımı ve şal desenli kravatıyla bir dava avukatına benziyordu. Onu beyaz olmayan ve kolalanmamış bir gömlekle gördüğümü hatırlamıyordum bile.

Psikolojiden lisans üstü derecesi vardı. FBI için çalışmaya başlamadan önce bir lisede müdürlük yapmıştı. FBI'da önce uygulama alanında, sonra mafya elemanlarının saptanmasında gizli ajan olarak çalıştı. Proficiler birer akademisyen, düşünür ve analistçiydi. Bazen onların sihirbaz olduklarını düşünürdüm.

Kahvelerimizi alıp dışarı çıktık. Soldaki konferans odasına girdik. Marino uzun masanın başına oturmuş, kalın bir dosyayı gözden geçiriyordu. Biraz şaşırmıştım doğrusu. Nedense onun geç kalacağını düşünmüştüm.

Sandalye çekmemize bile fırsat tanımadan söze girdi. "Bir-kaç dakika önce seroloji laboratuvarına uğradım. Matt Petersen'in kan grubunun A pozitif ve vücut salgılarından kan grubu saptanamayan kişilerden olduğunu bilmenin ilginç olduğunu düşündüm,"

Wesley ilgiyle ona baktı. "Bana sözünü ettiğin koca mı bu?"

"Evet. Yani kadınları boğan şu adamla aynı gruptan."

"Nüfusun yüzde yirmisi böyledir," dedim doğal bir ses tonuyla.

"Ya," dedi Marino. "Onda iki."

"Veya Richmond gibi bir kentte tahminen kırk dört bin kişi. Eğer bunların yarısı erkekse yirmi iki bin kişi," diye ekledim.

Marino sigarasını yakarken gözlerini kısarak çakmağının üzerinden bana baktı. "Biliyor musun, doktor?" Her bir heceyle sigarası sallanıyordu. "Lanet olası bir savunma avukatı gibi konuşmaya başladın."

Yarım saat sonra masanın başında ben, iki tarafında da Wesley'le Marino oturuyordu. Önümüzde öldürülen dört kadının fotoğrafları duruyordu.

Bu, araştırmanın en zor ve zaman alıcı bölümüydü, yani katilin, kurbanın ve tekrar katilin profilinin çıkarılması.

Wesley onu tarif ediyordu. Bu en iyi yaptığı şeydi. Cinayet mahallinin durumunu anlatırken çoğunlukla inanılmaz ölçüde doğru bilirdi.

"Bahse girerim beyaz bir adam," diyordu. "Ama ünümü bunun için riske atmazdım. Cecile Tyler siyahtı ve kurban seçiminde karışık ırk pek rastlanan bir olay değildir." Cecile Tyler'ın fotoğrafını aldı. Siyah tenli, güler yüzlü, kuzeydeki bir yatırım firmasında resepsiyon memuruydu. Lori Petersen gibi bağlanarak boğulmuştu. Çıplak cesedi yine yatağın üzerinde bulunmuştu.

"Ama bugünlerde bunların sayıları da artıyor. Bu yeni bir eğilim. Yani saldırganın siyah, kurbanın beyaz olduğu seks cinayetlerinde artış var. Ama bunun tersi ender oluyor, yani beyaz saldırganın zenci kadına tecavüz etmesi. Fahişeler istisna." Yumuşak bir ifadeyle fotoğraflara baktı. "Bu kadınlar kesinlikle fahişe değillerdi. Sanırım eğer olsalardı," diye mırıldandı. "İşimiz biraz daha kolay olurdu."

"Evet, ama onlarınki olmazdı," diye lafa karıştı Marino.

Wesley gülmedi, "En azından anlamlı bir bağlantı sözkonusu olurdu, Pete. Seçim." Başını salladı. "Çok tuhaf."

"Eeee, Fortosis neler söylüyor bugünlerde?" diye sordu Marino. Vakaları inceleyen adli psikiyatristten söz ediyordu.

"Pek fazla bir şey değil," diye cevap verdi Wesley. "Bu sabah kısaca görüştüm kendisiyle. Fazla yorum yapmıyor. Sanırım bu doktorun öldürülmesi birkaç şeyi yeniden düşünmesine neden oldu. Ama yine de katilin beyaz olduğundan emin."

Rüyamda gördüğüm yüz zihnimi karıştırıyordu. Şekli olmayan beyaz yüz.

"Büyük olasılıkla yirmi beşle otuz beş yaşları arasında." Wesley kristal küresine bakmaya devam ediyordu. "Çünkü cinayetler belirli bir bölgeyle ilişkili değil. Yolculuk etmesini sağlayan bir aracı var. Otomobil, kamyonet, motosiklet veya bir minibüs. Benim tahminimce aracını bir yere saklıyor, sonra yoluna yaya devam ediyor. Arabası eski model, muhtemelen Amerikan, koyu renk ya da gri veya bej gibi göze batmayan bir rengi var. Sivil elbiseli kanun adamlarının kullandığı tipte bir araba olabilir."

Wesley şaka yapmıyordu. Polislerin işi bu tip katilleri büyülerdi, hatta polislere gıpta ederlerdi. Bir psikopatın işlediği suçun ardından yaptığı davranış araştırmaya katılmaktır. Polise yardım etmek ister, önerilerde bulunur ve ormana ya da başka bir yere sakladığı cesedin bulunması için oluşturulan araştırma gruplarına katılır. Bu katil de vardiyası bitmiş polislerle bira tokuşturup sohbet etme fırsatını kaçırmayacak bir tip olabilir.

Nüfusun en azından yüzde birinin psikopat olduğu varsayılmaktadır. Bu bireyler genetik olarak korkusuzdur; insanları çok ustaca kullanırlar. İyi yönleri: Çok iyi casus, savaş kahramanı, beş yıldızlı general, milyarder ve James Bond olurlar. Kötü yönleri: En belirgin özellikleri kötülüktür. Vicdan azabı

duymadıkları ve suçlama beklemedikleri için kötülük yapan, antisosyal, ama klinik olarak akli başında insanlardır. Nereno'lar, Hitler'ler, Richard Speck'ler ve Ted Bundy'ler bu gruba iyi örneklerdir.

"Tek başına yaşıyor," diye devam etti Wesley. "Arkadaşları tarafından hoş ve çekici olarak değerlendirilse bile yakın ilişkilerde zorluk çekiyor. Hiç kimseye yakın olamaz. Bardan bir kadın alıp onunla yattıktan sonra tatmin edici bulmayan ve düş kırıklığı yaşayan tipte bir adam."

"Bu duyguyu bilmez miyim," dedi Marino esneyerek.

Wesley ayrıntıları sıralamayı sürdürdü. "Şiddet dolu pornografiden, dedektif dergilerinden daha fazla tatmin olur. Büyük olasılıkla şiddet dolu cinsel fantezilerinden, bu fantezileri gerçekleştirmeden çok daha önce zevk almaya başlar. Yalnız yaşayan kadınların pencerelerinden içeriye gözetlemekle gerçeğe giderek yaklaşır. Sonra tecavüz gelir. Tecavüzler her cinayetle daha da vahşileşir. Bu durum katil her kurbanla daha vahşi ve kötü oldukça yoğunlaşarak devam eder. İtici güç artık tecavüz değil, cinayettir. Cinayet yeterli olmadığında daha sadist olmalıdır."

Kolunu uzatınca beyaz, kolalı gömlek manşeti ortaya çıktı. Lori Petersen'in fotoğraflarını alıp her birine teker teker, duygudan uzak bir şekilde baktı. Resimleri hafifçe iterek bana döndü. "Bana göre bu olayda, yani Dr. Petersen vakasında katil işkenceyi başlattı. Değerlendirme doğru mu?"

"Doğru," diye cevap verdim.

"Ne? Parmaklarını kırması mı?" diye tartışma çıkarmaya çalışır gibi sordu Marino. "Gangsterler bu tür şeyler yapar. Seks katilleri değil. Kadın keman çalıyordu, doğru mu? Parmaklarını kırmak kişisel bir şey gibi geldi bana. Sanki adam onu tanıyordu."

Elimden geldiğince sakin bir tavırla, "Masasının üzerindeki cerrahi kitaplarını, kemani gören katilin kadın hakkında bir şeyler bilmesi için dâhi olması gerekiyordu."

Wesley düşünüyordu. "Bir diğer olasılık belki de kaburgalarındaki ve parmaklarındaki kırıklar savunma yaralanmalarıdır."

"Olamaz." Bundan emindim. "Kadının katille boğuştuğunu gösteren hiçbir işarete rastlamadım."

Marino ifadesiz, ama dostça olmayan bakışlarını bana doğru çevirdi. "Gerçekten mi? Çok merak ettim. Savunma yaralanmalarıyla neyi kastediyorsunuz? Raporuna göre birçok yarası vardı."

"Savunma yaralanmalarına en iyi örnek..." Ben de gözlerimi kaçırmadan ona bakıyordum. "Eğer kurban saldırıya karşı koymaya çalışmış olsa meydana gelecek olan kırık tırnaklar, ellerinde ve kollarındaki çizikler olurdu. Kadının yaraları böyle değil."

Wesley özetledi. "O halde anlaştık. Bu kez daha fazla şiddet kullandı."

"Daha gaddardı demek istiyorsun yani," dedi Marino sanki söyleyeceği en önemli şey buymuş gibi. "Ben de bundan söz ediyorum. Lori Petersen diğer iki kadından farklıydı."

Öfkemi bastırıyordum. Diğer üç kurban bağlanmış, tecavüz edilmiş ve boğulmuştu. Bu yeterince gaddarca değil miydi? Kemiklerinin de kırılması gerekiyor muydu?

Wesley acı bir tahminde bulundu. "Eğer bir cinayet daha olursa daha fazla şiddet ve işkence olacaktır. Öldürüyor, çünkü bu bir çeşit takıntı, öldürerek bir ihtiyacı tatmin ediyor. Öldürdükçe bu ihtiyaç daha da

güçlü hale gelecek, böyle olunca daha çok düşkünlüğü yaşayacak. Bu yüzden öldürme isteği de artacak. Her cinayetle duyarlılığı azalacak ve tatmin edilmesi güçleşecek. Yaşadığı doyum geçici. Önümüzdeki günlerde veya haftalarda yeni hedefini bulana dek gerginliği artacak. İki öldürme arasındaki süreler kısalabilir."

Aradan geçen süreyi düşünüyordum. İlk kadın 19 Nisanda, ikincisi 10 Mayıs'ta, üçüncüsü 31 Mayıs'ta ve Lori Petersen bir hafta sonra öldürülmüştü, yani 7 Haziranda.

Wesley'in bundan sonra söyleyeceklerini tahmin etmek zor değildi. Katil bozuk bir aile ortamından geliyordu. Annesi tarafından fiziksel ya da duygusal olarak taciz edilmiş olabilirdi. Kurbanıyla olduğunda şehvetiyle bağlantılı öfkesini kusuyordu.

Zekâsı normalin üzerindeydi. Zorlayıcı takıntıları. Son derece düzenli ve çok titizdi. Aşırı düzenlilik, temizlik, yeme alışkanlığı gibi, çevresini kontrol edebildiği duygusunu sürdürecektir her türlü takıntılı davranış biçimlerine, fobilere ve ayin gibi tekrarlanan alışkanlıklara yatkın olabilirdi.

Büyük olasılıkla elle yaptığı bir işi vardı; teknisyen, tamirci, inşaat işçisi olarak veya bunlara benzer bir işde çalışıyordu.

Marino'nun yüzünün gittikçe kızardığını görebiliyordum. Huzursuz bir halde etrafına bakmıyordu.

"Onun için," diye devam etti Wesley. "Yaptığı şeyin en güzel bölümü ilk evre, yani fantezi bölümü. Fantezisini harekete geçiren çevresel ipucu önemli. Onu farkettiğinde kurbanı neredeydi?"

Bunu bilmiyorduk. Belki kurbanlar da bilmiyordu. Herhangi bir yerde dikkatini çekmiş olabilirlerdi. Bir alışveriş merkezinde veya kırmızı ışıkta durduğu sırada arabada görmüş olabilirdi.

"Onu ne harekete geçiriyor?" diye devam etti Wesley. "Neden bu kadınlar?"

Bunu da bilmiyorduk. Yalnızca bir tek şey biliyorduk. Kadınların her biri zor durumdaydı, çünkü yalnızdılar. Ya da Lori Petersen vakasında olduğu gibi yalnız oturduğu sanılıyordu.

Marino sigarasının külünü silkeleyerek saldırgan bir tavırla öne eğildi. "Hey. Bunlar çok hoş ve güzel. Tamirci, tesisatçı ya da onun gibi bir şey, tamam. Pekâlâ, Ted Bundy hukukta öğrenciydi, birkaç yıl önce kadınlara tecavüz eden adamın dişçi olduğu anlaşıldı. Yeşil Vadi boğazlayıcısı da meyva, fındık bahçeleri içindeki bir izci olabilir."

Marino aklından geçeni söylemek üzereydi. Başlamasını bekliyordum.

"Yani onun öğrenci olmadığını kim söyleyebilir? Belki bir aktördür. Düşgücü çivisinden çıkmış bir aktör belki. Bir ihtiras cinayeti kim işlerse işlesin diğerlerinden pek farklı görünmez. Tabii herif kan içmeye ya da kurbanlarını barbekü yapmaya kalkmazsa. Bu adam Lucas değil. Bu katillerin profillerinin birbirine benzemesinin nedenine gelince, birkaç istisna dışında insan insandır. Doktor, avukat veya Hintli bir aşçı. İnsanlar aynı lanet olası şeyleri düşünür ve yapar, eskilere gidersek mağara adamı kadını yerde saçlarından sürüklerdi."

Wesley'in gözleri dalmıştı. Yavaşça Marino'ya dönüp sakın bir sesle sordu. "Nereye varmak istiyorsun, Pete?"

"Varmak istediğim lanet olası yeri söyleyeyim sana!" Çenesi dışarı çıkmış, boynundaki damarlar iyice belirginleşmişti.

"Kimin profili katile uyuyor, kiminki uymuyor saçmalığı. Bu benim kanımı donduruyor. Burada seks, şiddet ve homolar üzerine tez yazan bir adam var. Elinde cesetlerde bulunan o parıltılı maddeden var. Parmak izleri ölü karısının vücudunda ve çekmecelerinden birine sakladığı bıçakta bulunuyor. Bıçakta da o izlerden var. Her hafta sonu evine kadınların öldürüldüğü saatte geliyor. Ama hayır. Hayır. O katil olamaz, doğru mu? Ve neden? Çünkü o işçi sınıfından değil. Yeterince adi değil."

Wesley'in gözleri yine dalmıştı. Ben önümüzdeki fotoğraflara baktım. Son derece gelişmiş tekniklerle çekilmiş fotoğraflardı. Bu kadınlar en kötü rüyalarında bile başlarına böyle bir şey geleceğini düşünemezlerdi herhalde.

"Şu konuyu size açıklamama izin verin." Tirad sona erecek gibi değildi. "Bu yakışıklı çocuk Matt sanıldığı kadar temiz değil. Seroloji laboratuvarındayken Vander'in ofisine de uğrayıp yeni bir şeyler bulup bulmadığını sordum. Petersen'in parmak izleri kayıtlarda vardı, değil mi? Neden biliyor musunuz?" Sert bir şekilde bana baktı. "Neden olduğunu söyleyeyim size. Vander bu konuyu inceledi. Yakışıklı çocuğumuz Matt altı yıl önce New Orleans'da tutuklanmış. Üniversiteye başlamadan önceki yazmış. Yani cerrah bayanla tanışmadan çok önce. Büyük olasılıkla karısı bu konuyu hiç bilmiyordu bile."

"Hangi konuyu?" diye sordu Wesley.

"Sevgili âşğının tecavüzle itham edildiğini."

Kimse uzun bir süre bir şey söylemedi.

Wesley, Mont Blanc tükenmez kalemını çeviriyordu. Çeneleri sıkıca birbirine kenetlenmişti. Marino oyunu kurallarına göre oynamıyor, edindiğı bilgiyi bizimle paylaşmıyordu. Burası bir mahkemeymiş ve Wesley'le ben de karşı tarafın avukatlarıymışız gibi bizi pusuya düşürmeye çalışıyordu.

Sonunda konuştum. "Eğer Petersen gerçekten tecavüzle itham edildiyse beraat etmiş olmalı. Ya da dava düşmüş olmalı."

Gözleri bir çift tüfek namlusu gibi üzerime dikildi. "Bunu biliyorsun değil mi? Henüz onun hakkındaki kayıtları incelemedim."

"Harvard gibi bir üniversite, Çavuş Marino, tutuklanmış kişileri kabul etmez."

"Tabii bunu biliyorlarsa."

"Doğru," diye onayladım. "Eğer biliyorlarsa. Suçlama ispat edildiyse bilmemelerine inanmak imkânsız." .

"Bu konuyu incelemeliyiz." Wesley'in bütün söylediğı bu oldu.

Bunun üzerine Marino derhal odadan çıktı.

Erkekler tuvaletine gittiğini tahmin ettim.

Wesley, Marino'nun tavırlarında sıradışı bir şey yokmuş, her şey normalmiş gibi davranıyordu. Doğal bir ifadeyle sordu. "New York'tan ne haber, Kay? Laboratuvardan geri gelen bir şey var mı?"

"DNA testleri biraz uzun sürer," diye kısaca yanıt verdim. "İkinci cinayete kadar onlara bir şey göndermemiştik. Sonuçlar yakında elimde olur. Son iki cinayete, yani Cecile Tyler ve Lori Petersen'e

geline, en erken gelecek ay bilgi alabiliriz."

"Her şey yolunda," tavrında ısrar ediyordu. "Dört vakada da saldırganın kan grubu vücut salgılarından saptanamıyor. Bütün bildiğimiz bu."

"Evet. Bütün bildiğimiz bu."

"Hepsinin aynı katilin işi olduğundan hiç şüphem yok."

"Benim de Öyle," diye aynı fikirde olduğumu belirttim.

Bir süre için ikimiz de konuşmadık.

Gergin bir şekilde oturup Marino'nun geri dönmesini bekledik. Öfkeli sözleri hâlâ kulaklarımızdaydı. Terliyor ve kalbimin gümbürdediğini duyabiliyordum.

Wesley yüzümdeki ifadeyi okuyabiliyor olmalıydı. Yani Marino'yla artık ilgimin kalmamasını istediğimi; ona karşı, profesyonel anlamda tehlikeli ve geçinilmesi olanaksız insanlara karşı yaptığım gibi kayıtsız olduğumu farketmiş olmalıydı.

"Onu anlamak zorundasın, Kay," dedi.

"Ama anlamıyorum."

"İyi bir dedektiftir, en iyilerinden."

Bir yorum yapmadım.

Sessizce oturmaya devam ettik.

Öfkem giderek artıyordu. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, ama artık kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamıyordum. "Kahretsin, Benton! Bu kadınlar onlar için harcamamız gereken büyük çabayı hak ediyor. Eğer başaramazsak birisi daha ölebilir. Bir sorunu olduğu için Marino'nun her şeyi bozmasını istemiyorum!"

"Bozmayacak."

"Zaten bozdu." Sesimi alçalttım. "Matt Petersen'in boynuna ilmeği doladı bile. Bunun anlamı başkasına bakmıyor demektir."

Tanrı'ya şükür, Marino'nun geri dönmesi uzun sürmüştü.

Wesley'in çene kasları gevşiyordu. Gözlerime bakmıyordu. "Petersen'i ben de gözden çıkarmadım henüz. Çıkaramam da. Karısını öldürmesinin diğer üç olaya uymadığını biliyorum. Ama o sıradışı bir olay. Gacy'ye bak. Kaç kişiyi öldürdüğü konusunda bir fikrimiz yok. Otuz üç çocuk. Muhtemelen yüzlerceydi. Yabancılar, hepsi onun için birer yabancıydı. Sonra annesini öldürüp parçalarını çöp kutusuna attı..."

Buna inanamıyordum. Bana genç ajanlara verdiği derslerden birini veriyordu. İlk randevusuna gelmiş olan elleri terli, on altı yaşındaki bir delikanlı gibi konuşup duruyordu.

"Brady Reagan kafayı bir aktrise takmış olan bir salak tarafından vuruldu. Belli bir düzen izleyen

özellikler. Tahmin etmeye çalışıyoruz. Ama bunu her zaman yapamıyoruz. Her zaman tahminde bulunmak mümkün değil."

Bundan sonra istatistikler hakkında konuşmaya başladı. On iki yıl önce aile içi cinayet oranı yüzde doksan beş altıyken şimdi yetmiş dörtmüş ve düşmekteymiş. İhtiras cinayetlerine karşılık daha fazla yabancı öldürülmesi varmış falan filan... Söylediklerinin çoğunu duymuyordum bile.

"...Gerçeği söylemek gerekirse Matt Petersen beni endişelendiriyor, Kay." Durakladı.

Dikkatimi çekmişti.

"O bir sanatçı. Psikopatlar katillerin Rembrandt'larıdır. Fantezilerinde ne tür bir rol oynadığını bilmiyoruz. Onları şimdi gerçeğe çevirip çevirmediğini bilmiyoruz. Şeytani bir zekâsı olabilir, bunu da bilmiyoruz. Karısını öldürmesinin faydacı bir yanı olabilir."

"Faydacı mı?" Büyümüş, inanamaz gözlerle ona bakıyordum. Sonra Lori'nin resimlerine baktım. Yüzünde büyük bir acı ifadesi vardı. Bacakları kıvrılmış, elektrik kablosu kollarını yukarı Kaldırılmış, boynunu kesiyordu. Bir canavarın yapabileceği şeyleri görüyordum. Faydacı, öyle mi? Bunu duyuyor olamazdım.

Wesley açıkladı. "Belki ondan kurtulması gerekiyordu, Kay. Belki kadın herhangi bir nedenle bu üç cinayeti kocasının işlediğinden şüphelenmiştir, adam da paniğe kapılmış ve onu da öldürmesi gerektiğine karar vermiştir. Bunu yaptıktan sonra nasıl kurtulabilirdi? Onun ölümünü de diğerlerinininkine benzeterek."

"Bu hikâyeyi daha önce de duymuştum," dedim tekdüze bir sesle. "Ortağından."

Bir metronom gibi ağır ağır konuşuyordu. "Bütün olası senaryoları düşünmek zorundayız, Kay."

"Elbette. Marino bütün olası senaryoları düşündüğü ve bu adama kafayı taktığı ya da bir sorunu olduğu için olaya at gözlükleriyle bakmadığı sürece bence uygun."

Wesley başını açık kapıya doğru çevirdi. Neredeyse duyulmaz bir sesle, "Pete'in önyargıları var. Bunu inkâr edecek değilim," dedi.

"Bana bunların ne olduğunu tam olarak söyleyen iyi olur."

"Şu kadarını söyleyebilirim: Büro onun VICAP için iyi bir aday olduğuna karar verdiğinde geçmiş hakkında bir inceleme yaptık. Nerede ve nasıl yetiştiğini biliyorum. Asla üstesinden gelemeyeceği şeyler var. Bunlar onu fitilliyor. Bu tür şeyler olağandır."

Zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu bana. Marino yanlış tarafta yoksul olarak büyümüştü. Onu her zaman rahatsız eden türde insanların yanında kendini huzursuz hissediyordu. Amigo kızlar veya mezuniyet günü kraliçeleri ona ikinci defa bakmazlardı. Çünkü sosyal olarak onların düzeyinde değildi, çünkü babasının tırnakları pislikle doluydu, çünkü o "sıradandı".

Bu tür acıklı polis hikâyelerini daha önce binlerce kez dinlemiştim. Böyle bir adamın hayattaki tek avantajı güçlü ve beyaz olmasıdır. Bu yüzden onlar da kendilerini silah ve rozet taşıyarak beyaz ve güçlü yaparlar.

"Kendimizi mazur gösteremeyiz, Benton," dedim kısaca. "Suçluları kötü çocukluk geçirdikleri için mazur görmüyoruz. Bize verilmiş olan güçleri kötü çocukluğumuzu hatırlatan insanları cezalandırmak için

kullanamayız."

Merhametsiz değildim. Marino'nun yaşadıklarını anlayabiliyordum. Öfkesine de yabancı değildim. Mahkemede bir savunma avukatıyla karşı karşıyayken bunu birçok kez hissetmiştim. Kanıt ne kadar güçlü olursa olsun, eğer adam iyi görünüşlü, temiz ve iyi dikilmiş iki yüz dolarlık elbise giyiyorsa, on iki çalışan adam ve kadın onun suçlu olduğuna kalpten inanmıyordu.

Bugünlerde herkes hakkında her şeye inanabilirdim. Ama eğer bir kanıt varsa. Marino kanıtlara bakıyor muydu? Gerçekten bakıyor muydu?

Wesley sandalyesini geriye itip ayağa kalktı, gerindi. "Pete bazen krize girer. Buna alışsın. Onu yıllardır tanıyorum."

Kapıya gidip holün aşağı ve yukarı taraflarına baktı. "Ne cehenneme gitti bu? Tuvalet mi düştü ne yaptı?"

Wesley ofisimle ilgili sıkıcı işi tamamladı; onun dikkat ve zamanını gerektiren diğer suçlularla uğraşmak üzere öğleden sonra güneşinin ısıttığı dışarıya çıktı.

Marino'yu beklemekten vazgeçmiştik. Nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama erkekler tuvaletine olan ziyaretinin onu binadan dışarı çıkardığı açıktı. Aslında onu uzun süre merak edecek vaktim olmadı. Çünkü dava dosyalarını masamın çekmecesine koyup kilitlerken bitişik odadan sekreterim Rose içeri girdi.

Yüzündeki ifadeden ve duraklayışından duymak istemediğim bir şey söyleyeceğinden emindim.

"Dr. Scarpetta, Margaret sizi arıyordu ve toplantınızdan çıkar çıkmaz ona haber vermemi istedi."

Elimde olmadan sabırsızlığımı belli ettim. Aşağıda ilgilenmem gereken otopsiler ve aramam gereken yerler vardı. Yarım düzine insanı meşgul edecek kadar işim vardı ve listeye yenilerinin eklenmesini istemiyordum.

Önüme imzalanacak bir yığın kâğıt uzatırken okuma gözlüklerinin ardında korkunç bir okul müdiresi gibi duruyordu. "Şu anda kendi ofisinde ve konunun pek fazla bekleyebileceğini sanmıyorum."

Rose neler olduğunu söylemeyecekti. Onu kandıramasam da öfkelenmiştim. Meydana gelen her şeyden haberi olmasına rağmen beni doğrudan bilgilendirmek yerine kaynağa götürmeyi tercih ederdi. Bir bakıma kötü haberin taşıyıcısı olmaktan kurtuluyordu böylece. Sanırım hayatının çoğunu benden önce gelen Cagney'le çalışarak geçirdiği için işi zor yanından öğrenmişti.

Margaret'in ofisi koridorun aşağı kısmındaydı. Binanın diğer bölümleri gibi krem rengine boyanmış küçük bir odaydı burası. Koyu yeşil renkli yer ne kadar sık temizlenirse temizlensin hep tozlu görünürdü. Masasının üzeri ve mümkün olan her yer bilgisayar çıktılarıyla doluydu. Fotoğraf, poster veya biblo gibi kişisel hiçbir şey yoktu. Margaret'in bu dağınıklıkla nasıl yaşayabildiğini merak ediyordum, ama odası dağınık olmayan bir bilgisayar analizcisi tanı mıyordum.

Sırtı kapıya dönüktü ve monitöre bakıyordu. Kucağında açık bir program kılavuzu vardı. Ben içeri girerken sandalyesini çevirdi. Yüzü gergindi. Kısa siyah saçları sanki ellerini sık sık başından geçiriyormuş gibi kabarmıştı. Koyu renk gözleri dalgındı.

"Bu sabahın büyük bir bölümünü toplantıda geçirdim," diye başladı. "Öğle yemeğinden sonra buraya

geldiğimde masamda bunu buldum."

Bir bilgisayar çıktısı uzattı. Çıktıda veri tabanına soru sormayı sağlayan SQL komutları vardı, ilk başta çıktıya bakarken zihnim bomboştu. Verilen komutta morga gelen vakaların tarifi ve adlarıyla numaraları isteniyordu. Sayfanın üst yarısı vaka adlarıyla doluydu. Bunun altında soyadı Petersen, adı Lori olan vakanın numarası soruluyordu ve altındaki cevapta "Kayıt Bulunmadı" cevabı vardı.

Lori Petersen'in adı listede yoktu, çünkü dosyası masamdaydı. Henüz kayıtlara girmesi için teslim etmemiştim.

"Ne demek istiyorsun, Margaret? Bu komutları sen yazmadın mı?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Buradaki başka bir kimse de yapmamış. Yapamazdı zaten."

Bütün dikkatimi ona vermiştim.

"Cuma öğleden sonra çıktığımda," diye açıklamaya devam etti. "Günün sonunda her zaman yaptığım şeyi yaptım. Bilgisayarı cevap modunda bıraktım, böylece eğer istersen evden arayarak programa girebilirdin. Bilgisayarımı bir başkasının kullanması mümkün değil, çünkü cevap modundayken, bir başka PC kullanarak modemle aramazsan programa giremezsin."

Bu kadarını anlamıştım. Ofis terminalleri Margaret'in bilgisayarıyla bağlantılıydı.

"Ben aramadım," dedim.

"Bunu anladım. Bu emirleri verdiğini düşünemezdim bile. Lori Petersen'in dosyasının henüz kaydedilmediğini biliyordun. Bundan bir başkası sorumlu. Doktorlar ve ön bürodaki insanlar dışında birisi. Seninki ve morgdaki bilgisayar hariç binadaki diğerleri birer aptal terminal."

Aptal terminalle sadece monitör ve klavyeden ibaret olan birimleri kastediyordu. Ofisimizdeki aptal terminaller Margaret'inkine bağlıydı. Onun bilgisayarını kapalı veya donmuş durumdayken, yani cevap modundayken olduğu gibi, diğer terminaller de kapanırdı. Başka bir deyişle cumadan beri -Lori Petersen'in öldürülmesinden önce- görev dışıydı.

Veri tabanının ihlali hafta sonunda ya da bugün erken saatlerde meydana gelmiş olmalıydı.

Birisi, bir yabancı, girmiş olmalıydı.

Bu kişi kullanmakta olduğumuz veri tabanına aşına biri olmalıydı. Tuşlama numarası Margaret'in ofis numarasıyla aynıydı. Bu da bina içi rehberde kayıtlıydı. Eğer kelime işlem yazılım paketi yüklenmiş bir bilgisayarınız ve uyumlu modeminiz varsa, Margaret'in sistem analizcisi olduğunu bilip onun numarasını denerseniz programa girebilirdiniz. Ama elde edebileceğiniz sadece bu olabilirdi. Herhangi bir ofis uygulaması veya veriye giremezsiniz. Kullanıcı adını ve şifreyi bilmeden elektronik posta kutularına bile giremezsiniz.

Margaret renkli camlı gözlükleriyle ekrana bakıyordu. Kaşlarını hafifçe çatmış, başparmağını emiyordu.

Bir sandalye çekip oturdum. "Nasıl? Kullanıcı adı ve şifre. Bunları nasıl elde edebilmiş?"

"Benim merak ettiğim de bu. Bunları yalnızca birkaç kişi biliyor, Dr.Scarpetta. Siz, ben, diğer doktorlar ve verilere girme izni olan birkaç kişi. Ve bizim kullanıcı adlarımız ve şifrelerimiz diğer bölgelere

verdiklerimden farklı."

Bölgelerimin her biri bizimki gibi bir şebekeyle bilgisayarlaştırılmış olmasına rağmen onlar kendi verilerini saklarlar ve Merkezi Ofis verilerine giremezlerdi. Diğer bölgelerde görevli memurlarımın bu olaydan sorumlu olması bana göre imkânsızdı.

Zayıf bir olasılığı belirttim. "Belki birisi şansını denedi ve şansı yaver gitti."

Başını salladı. "Neredeyse olanaksız. Bunu biliyorum. Bir keresinde birisinin elektronik posta şifresini değiştirmiş, sonra hatırlayamadığımda bunu denemiştım. Üç denemeden sonra bilgisayar affetmiyor ve telefon bağlantısı kesiliyor. Ayrıca veri tabanının bu versiyonu yasal olmayan giriş denemelerinden hoşlanmıyor. Birkaç yanlış tuşlamadan sonra bağlantıyı kesiyor."

"Şifrelerin bulunduğu bir başka yer yok mu?" diye sordum. "Bilgisayarda bir başka yer örneğin. Başkasının bulabileceği bir yer. Belki o kişi de analizcidir..."

"İşe yaramaz." Çok emin konuşuyordu. "Bu konuda çok dikkatli davrandım. Kullanıcı adı ve şifrelerin bulunduğu bir sistem tablosu var. Bu tabloya ancak ne yaptığımı çok iyi biliyorsan girebilirsin. Ama yine de farketmezdi, çünkü bu tür bir problemi engellemek için uzun zaman önce bu tablodan vazgeçmişim."

Bir şey söylemedim.

Dikkatle beni inceliyor, yüzümde bir hoşnutsuzluk ifadesi, gözlerimde öfkeli olduğumu ya da onu suçladığımı gösteren bir parıltı arıyordu.

"Bu çok korkunç," dedi birdenbire. "Gerçekten. Bu insan başka neler yaptı bilmiyorum. DBA çalışmıyor mesela." DBA, yani veri tabanı yöneticisi, Margaret veya benim gibi belirli kişilere, bütün tablolara girmek ya da istediğimiz her şeyi yapmak için tanınmış bir ayrıcalıktı. DBA'nın çalışmadığını söylemek evimin kapısının anahtarının uymadığını söylemekle aynıydı.

"Çalışmıyor demekle ne demek istiyorsun?" Sakin olmaya çalışmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Aynen söylediğim şeyi kastediyorum. Hiçbir tabloya giremiyorum onunla. Şifre nedense işe yaramıyor."

"Bu nasıl olur?"

"Bilmiyorum." Morali giderek bozuluyordu. "Belki bütün şifreleri değiştirmeliyim. Ne dersiniz?"

"Şimdi değil," diye otomatik olarak cevap verdim. "Şimdilik sadece Lori Petersen'in dosyasını bilgisayarın dışında tutacağız. Bu kişi her kimse en azından aradığı şeyi bulamadı."

"Şimdilik," dedi.

Donmuş bir şekilde ona bakakaldım.

Yanakları kızarıyordu. "Bilmiyorum. Bunu daha önce yapıp yapmadığımı bilmenin hiçbir yolu yok. Çünkü ekolar silinmiş. Buradaki komutlar..." Elindeki çıktıyı işaret ediyordu. "Burayı arayan bilgisayarda tuşlanan komutların ekosı. Ekoyu her zaman kapalı bırakırım, böylece evden aradığınızda yaptıklarınız bu ekranda görünmez. Cuma akşamı acelem vardı. Belki bilmeden ekoyu açık bıraktım. Bunu hatırlamıyorum, ama açkımış." esefle ekledi. "Sanırım bu iyi bir şey..."

İkimiz de aynı anda döndük.

Rose kapıda duruyordu.

Yüzünde yine o bakış vardı: Ah, hayır, yine mi?

Koridora çıkmam için beni bekliyordu. Dışarı çıkınca, "Colonial Heights'dan ME birinci hatta, Ashland'dan bir dedektif ikinci hatta. Ve şube müdürünün sekreteri aradı," diye art arda sıralamaya başladı.

"Ne?" diye sözünü kestim." Bir tek en son söylediğini duymuştum. "Amburgey'in sekreteri mi?"

Cevap verirken birkaç tane pembe not kâğıdı uzattı. "Şube müdürü sizi görmek istiyormuş."

"Ne için Tanrı aşkına?" Bir kez daha ayrıntıları kendim öğrenmem gerektiğini söyleseydi kendimi kaybedecektim.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sekreteri söylemedi."

6

Masamda oturmaya dayanamıyordum. Sükûnetimi kaybetmemek için dolaşıp bir şeylerle meşgul olmalıydım.

Ofis bilgisayarına bir yabancı girmişti. Amburgey bir saat kırk beş dakika sonra beni görmek istiyordu. Çay içmek için çağırmadığı kesindi.

Bu yüzden kanıtları izleme turuna çıktım. Bu da üst kattaki laboratuvarları gezmem demek oluyordu. Diğer zamanlar laboratuvarlara şöyle bir uğrar, vakalarımın ne durumda olduklarına bakardım, hastalarını kontrol eden iyi bir doktor gibi. Şu anda her zamanki alışlagelmiş gezi bir zorunluluk halini almıştı.

Adli Bilimler Bürosu, laboratuvar ekipmanları ve beyaz laboratuvar önlüğüyle güvenlik gözlükleri takan çalışanların doldurduğu bir arı kovanını andırıyordu.

Açık kapıların önünden geçerken birkaç görevli başlarıyla selam verip gülümsediler. Çoğu yaptığı işle o kadar meşguldü ki, başını bile kaldırmadı. Abby Tumbull ve hoşlanmadığım diğer muhabirleri düşünüyordum.

Hırslı bir muhabir elimizdeki verileri elde etmek için bilgisayarımıza girmiş olabilir miydi?

Bu ihlal ne kadar zamandır devam ediyordu?

Test tüpleri, Bunsen ocağı ve geniş ağızlı şişelerle dolu tezgâhı görene dek seroloji laboratuvarına girdiğimi farketmedim bile. Camlı raflarda kanıt torbaları ve kimyasal maddelerle dolu kavanozlar vardı.

Odanın ortasında Lori Petersen'in yatağından alınan örtülerinin bulunduğu uzun bir masa vardı.

"Tam zamanında geldin," diyerek beni selamladı Betty. "Mide hazımsızlığı istiyorsan işte buldun."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bende başladı bile, sen neden bağışıklı olasın ki?"

Emekliliğine yaklaşan Betty'nin ağarmış saçları, güçlü yüz hatları ve ela rengi gözleri vardı. Gözlerindeki ifadeyi okumak çok zordu. Onunla ilk tanıştığımda hoşlanmıştım kendisinden. Seroloji şefi titiz ve işinin ehliydi. Özel hayatında kuşları seyretmekten hoşlanan Betty hiç evlenmemiş ve buna da asla pişman olmamıştı. Bana St. Gertrude kilisesindeki en sevdiğim rahibe Martha'yı hatırlatıyordu.

Önlüğünün kolları dirseğine kadar sıvanmıştı, ellerinde eldiven vardı. Çalışma alanının üzerinde test tüpleri, slaytlar ve Lori Petersen cinayetinde elde edilen saçların bulunduğu zarftan oluşan fiziksel kanıt toplama seti duruyordu. Slaytlar, zarflar ve test tüplerinin üzerine bilgisayarda hazırlanıp adımın başharflerinin konduğu etiketler yapıştırılmıştı. Bu da Margaret'in programlarının bir ürünüydü.

Son akademi toplantısındaki dedikoduyu hayal meyal hatırlıyordum. Chicago Belediye Başkanı'nın ani ölümünü izleyen haftalar içinde adli tabiplerin bilgisayarlarına doksandan fazla girme teşebbüsünde bulunulmuştu. Sorumluların, otopsi ve toksikoloji sonuçlarının peşindeki gazeteciler olduğu düşünülmekteydi.

Kim? Benim bilgisayarıma kim. girmişti?

Ve neden?

"O da iyi gidiyor," diyordu Betty.

"Pardon..." Özür dilercesine gülümsüyordum.

Tekrarladı. "Bu sabah Dr. Glassman'la konuştum. İlk iki vakanın örnekleriyle çalışmalarının iyi gittiğini söyledi. Birkaç gün içinde sonuçlar elimizde, olurmuş."

"Son iki cinayetin örneklerini gönderdin mi?"

"Yeni gönderdik." Küçük kahverengi bir şişenin kapağını açıyordu. "Bo Friend kendi eliyle teslim edecek..."

"Bo Friend mi?"

"Veya herkes tarafından bilinen adıyla Memur Friend. Bir bakalım, New York arabayla yaklaşık altı saat sürüyor. Laboratuvara bu akşam varır. Sanırım kura çektiler."

Boş bakışlarla Betty'ye baktım. "Kura mı?"

Amburgey ne istiyor olabilirdi? Belki de DNA testlerinin nasıl gittiğini öğrenmek istemişti. Bugünlerde herkesin aklında bu konu vardı.

"Polisler," diyordu Betty. "New York'a gitmek için yani. Bazıları oraya daha önce hiç gitmemiş."

"Tek gidiş hepsine yetecektir," dedim dalgın bir şekilde. "Şerit değiştirmeye ve park yeri bulmaya çalışmalarını görmek lazım."

Ama DNA'yla ilgili ya da başka konuda bir sorusu olsaydı sadece E-mail ile bir not gönderirdi. Her zaman yaptığı da buydu zaten.

"Bu sorunların en küçüğü. Adamımız Bo, Tennessee'de doğmuş ve büyümüş. Bu yüzden silahını almadan hiçbir yere gitmez."

"Umarım New York'a onsuz gitmiştir." Onunla sadece ağzım konuşuyordu. Bedenimin diğer tarafları başka bir yerdeydi.

"Hı-hıh," dedi yine. "Şefi oradaki silah kanunlarından söz etmiş ona. Bo buraya örnekleri almaya geldiğinde gülümsüyor ve ceketinin altındaki silah askısı olduğunu sandığım şeye dokunuyordu. Şu John Wayne tipi tabancalardan var onda. Erkekler ve silahları. O kadar Freud'vâri ki, insanın canı sıkılıyor..."

Zihnimin gerilerinde büyük şirketlerin ve bankaların bilgisayar sistemlerine giren dâhi çocuklarla ilgili haberler çağrışı.

Evdeki masamın üzerinde bulunan telefonun altında buradaki bilgisayara bağlanmamı sağlayan modem vardı. Dokunulması kesinlikle yasaktı. Lucy morg dosyasına girmeye teşebbüs etmemesi konusunda ne kadar ciddi olduğumu biliyordu. Başka her şeyi yapması serbestti.

Lucy'nin kanepenin altında bulduğu gazete haberini düşündüm. Lori Petersen'le ilgili sorular sorarken yüzünde oluşan ifade ve masamın üzerindeki bülten panosunda asılı olan personelime ait ofis ve ev telefon numaraları -Margaret'in numarası dahil- aklıma geldi.

Betty'nin bir süredir bir şey söylemediğini farkettim. Garip bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"İyi misin, Kay?"

"Özür dilerim," dedim içimi çekerek.

Bir an sessiz kalıp anlayışlı bir tavırla konuştu. "Henüz bir şüpheli yok. Bu beni de çok rahatsız ediyor."

"Sanırım başka bir şey düşünmek çok zor."

"Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama birisini yakalamadıktan sonra DNA beş para etmiyor."

"Evet, genetik izlerin, parmak izleri kayıtları gibi merkezi veri tabanında depolandığı aydınlık çağlara ulaşana dek bu dediğin geçerli olacak," diye mırıldandım.

"ACLU bu konuda ağzını açtığı sürece asla gerçekleşmeyecek."

Bugün kimsenin söyleyeceği iyi bir şey yok muydu acaba? Yavaş yavaş şiddetlenen bir başağrısı kafatasımı delmeye çalışıyordu.

"Çok garip." Naftil asit fosfatı beyaz filtre kâğıdının üzerindeki küçük dairelere damlatıyordu. "Bir yerlerde birisinin bu adamı gördüğünü düşünüyor insan. Görünmez bir adam değil ya bu. Kadınların evinde birdenbire ortaya çıkmıyor. Takip edip evlerine gitmek için onları bir yerde görmüş olmalı. Eğer parklarda veya alışveriş merkezlerinde bekliorsa, birilerinin onu farketmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Birisi bir şey gördüyse bile bizim haberimiz yok. İnsanlar aramıyor değil," diye ekledim. "Aslında suç izleme telefonları sabah, öğle ve akşam durmaksızın çalışıyor. Ama şu ana dek bana söylendiği kadarıyla ortada bir şey yok."

"Boş bir hayalin peşinden koşmak gibi."

"Evet, aynen öyle."

Betty çalışmaya devam etti. Testin bu bölümü oldukça basitti. Ona gönderdiğim tüplerdeki süngerleri çıkardı, suyla ıslattı ve filtreli kâğıda sürttü. Önce naftil asit fosfat damlattı, sonra eğer sperm sıvısı varsa lekeyi birkaç saniye içinde mor renge çevirecek olan mavi renkli B-tuzu ekledi.

Kâğıttaki yuvarlaklara bakıyordum. Hemen hepsi mora dönüştü.

"Aşağılık herif," dedim.

Betty gördüklerimi tanımlamaya başladı.

"Bunlar kadının bacaklarının arka tarafından alınan örnekler," dedi göstererek. "Derhal ortaya çıktılar. Reaksiyon anal ve vajinal örnekler kadar hızlı değildi. Ama hiç şaşırmadım. Kadının kendi vücut sıvısı testi bozabilir. Bunlara ek olarak oral örnek de pozitif."

"Aşağılık herif," diye yineledim usulca.

"Ama yemek borusundan aldıkların negatif. Yani sperm sıvısının önemli bir kısmı vücudun dışında kalmış. Brenda, Patty ve Cecile'de bulduklarımın hemen hemen aynısı."

Brenda ilk, Patty ikinci ve Cecile üçüncü kurbandı. Öldürülen kadınlardan söz ederken Betty'nin sesindeki umursamaz ton beni şaşırtmıştı. Bu kadınlar garip bir şekilde ailemizin üyeleri olmuştu. Hayattayken hiç karşılaşmamıştık, ama şimdi onları çok iyi tanıyorduk.

Betty ilaç damlalığını küçük kahverengi kutusuna geri koyarken ben de yan masadaki mikroskopa yaklaştım. Gözümü dayayıp lameli oynatmaya başladım. Polarize ışık altında çok renkli, düz, kurdele şeklinde kıvrılmış birkaç iplikçik vardı. Bunlar ne hayvan kılı, ne de insan yapımına benziyordu.

"Bunlar bıçaktan aldığım örnekler mi?" derken bu soruyu sormaya korkuyordum.

"Evet. Pamuktan yapılma. Gördüğün yeşil, pembe ve beyaz renklere şaşıрма. Boyalı kumaşlar genellikle çıplak gözle göremeyeceğin renklerin bileşiminden yapılır."

Lori Petersen'in üzerindeki kesilmiş gecelik soluk sarı renkli pamuklu bir kumaştan yapılmıştı.

Odağı ayarladım. "Kâğıt lifi falan olması olasılığı yoktur herhalde. Lori bıçağı mektup açmak için kullanıyormuş."

"Buna imkân yok, Kay. Geceliğinden aldığım örneklerle karşılaştırdım bile. Bıçaktan aldığım örneklerle uyuyor."

Bu, uzman tanık konuşması gibiydi. Şuna uyuyor ve şunu açıklıyor. Lori'nin geceliği kocasının bıçağıyla kesilmişti. Marino'nun bu laboratuvar sonucunu alışı görmek lazım, diye düşündüm. Kahretsin.

Betty devam ediyordu. "Bakmakta olduğu örneklerin kadının vücudunda bulunan bazı örneklerle ve polisin katilin girdiğini düşündüğü pencerede bulunanlara uymadığını hemen söyleyebilirim. Onlar koyu renk, siyah ve içinde biraz kırmızı bulanan lacivert renkli, polyester ve pamuk karışımından yapılmış."

Matt Petersen'i gördüğüm akşam pamuklu olduğunu düşündüğüm beyaz bir gömlek giyiyordu. Kesinlikle siyah, kırmızı lacivert renkli iplikten yapılmış olamazdı. Ayrıca bir de kot pantolon vardı üzerinde. Ve blucin kumaşların çoğu pamuktan yapılıyordu.

Betty'nin sözünü ettiği iplikçikleri bırakmış olması ihtimali çok düşüktü. Tabii polis gelmeden önce üzerini değiştirmediyse.

Marino'nun, "Ya, tabii, Matt aptal değil," dediğini duyuyor gibiydim. "Wayne Williams'dan beri dünyanın yarısı üzerindeki iplikçikler yüzünden yakayı ele vereceğini biliyor,"

Dışarı çıkıp koridorun sonuna kadar gittim. Çeşitli aletler ve ateşli silahlar laboratuvarına girdim. Masaların ve tezgâhların üzerleri silahlar, tüfekler, Uzi'ler ve çeşitli bıçaklarla doluydu. Her biri kanıt olarak etiketlenmiş mahkeme gününü bekliyordu. Silah ve tüfek kurşunları masaların üzerine dağılmıştı. Köşede, deneme ateşlerinde kullanılan, suyla dolu galvanize çelik tank duruyordu. Suyun üzerinde sakın bir şekilde yüzen lastik bir ördek vardı.

Orduya ait CID'den emekli olan Frank bir mikroskobun üzerinde ikibüklüm olmuştu. İçeri girdiğimden beri duymak istediğim bir şey söylememişti.

Lori Petersen'in penceresinden kesilen siperlikten öğrenilebilecek bir şey yoktu. Kullanılan malzeme sentetikti. Bu yüzden içerden mi dışardan mı kesildiğini bilemiyorduk. Çünkü sentetik malzeme, metal gibi kesilirken bükülmüyordu.

Bu ayırma varmak önemli olabilirdi. Benim öğrenmeyi çok istediğim bir şeydi bu. Eğer siperlik evin içinden kesildiyse bütün iddialaşmalar sona ererdi. Bu durumda katil camdan içeri girmemiş, ama camdan çıkmış demek olurdu.

"Sana bütün söyleyebileceğim," dedi Frank aromatik bir duman üfleyerek. "Temiz bir kesik olduğu. Jilet veya bıçak gibi keskin bir şeyle kesilmiş."

"Geceliği kesenle aynı alet olabilir mi?"

Dalgın bir şekilde gözlüğünü çıkarıp mendiliyle silmeye başladı. "Geceliği kesmek için keskin bir şey kullanılmış. Ama aynı alet olup olmadığını söyleyemem. Bir sınıflama bile yapamam. Bir hançer, kılıç veya makas olabilir."

Kesik elektrik kabloları ve bıçak başka bir hikâye anlatıyordu.

Mikroskobik karşılaştırmaya bakılırsa Frank'in kabloların Matt Petersen'in bıçağıyla kesildiğine inanması için iyi bir nedeni vardı. Bıçaktaki izlerle kabloların kesik ucundaki izler birbirine uyuyordu. Yine Marino geldi aklıma. Eğer bıçak Matt'in çekmecesinde gizlenmiş olarak bulunmasaydı da yatağın yanında, ortalıkta bulunsaydı böyle bir kanıt çok önemli olmazdı.

Hâlâ kendi senaryoma inanıyordum. Katil bıçağı Lori'nin masasında görmüş ve kullanmaya karar vermişti. Ama işi bittikten sonra neden saklamıştı? Ve eğer bıçak Lori'nin geceliğini ve ayrıca elektrik kablolarını da kesmede kullanıldıysa bu durum olayların sırasını değiştiriyordu.

Katilin Lori'nin yatak odasına girdiğinde, penceredeki siperliği kestiği keskin aletin elinde olacağını düşünüyordum. Eğer öyleyse neden kadının geceliğini ve elektrik kablolarını onunla kesmemiştii? Oradaki bıçağı nasıl ele geçirmişti? Odaya girer girmez masanın üzerinde olduğunu mu görmüşti?

Bu olamazdı. Masa yatağın yakınında değildi. Odaya ilk girdiğinde oda karanlıktı. Bıçağı görmüş olamazdı.

Işıkları yakana dek göremezdi. Ve o zamana kadar da bıçağı Lori'nin boynuna dayamış olmalıydı. Bu durumda masadaki bıçak onun için neden önemli olsundu ki? Bunun bir anlamı yoktu.

Tabii bir şey onun işine engel olmadıysa.

Onu rahatsız edecek ve alışlagelmiş davranışını değiştirmesine neden olacak bir şey ortaya çıkmadıysa.

Frankla bu konuyu tartıştık.

"Bu görüş katilin kadının kocası olmadığını varsayıyor."

"Evet. Katilin Lori'ye yabancı olan birisi olduğunu varsayıyor. Onun belli bir davranış düzeni var. Ama Lori'yleyken bir şey onu hazırlıksız yakalamış."

"Belki Lori'nin yaptığı bir şey..."

"Veya söylediğı," dedim. "Söylediğı bir şey onu bir an durdurmuş olabilir."

"Belki." Şüpheli görünüyordu. "Masadaki bıçağı görmesine neden olacak kadar duraklamasına, yeni bir fikir edinmesine neden olacak bir şey söylemiş olabilir. Ama benim fikrimi sorarsan bıçağın masada olduğunu daha önce görmüşti, çünkü eve kadından önce girmişti."

"Hayır. Böyle olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü Lori saldırıya uğramadan evde bir süre oyalanmış."

Bu konuyu defalarca düşünmüştüm.

Lori hastaneden eve arabayla geliyor, anahtarıyla kapıyı açıyor ve içerden kilitliyor. Mutfağı gidip çantasını masanın üzerine koyuyor. Bir şeyler atıştırıyor. Midesinden çıkanlar saldırıya uğramadan az önce peynirli kraker yediğini gösteriyordu. Sindirim henüz başlamamıştı bile. Saldırıya uğradığında yaşadığı korku sindirim olayını tamamen durdurmuştu. Bu, vücudun savunma mekanizmalarından biriydi. Kanın mide yerine diğer gerekli organlara gitmesi için sindirim duruyor, organizmanın kavga etmesi ya da kaçması için onu hazırlıyordu.

Ama Lori için kavga etmek mümkün olmamıştı. Bir yere kaçması da imkânsızdı.

Mutfaktan sonra yatak odasına gidiyor. Polis kadının haplarını yatmadan hemen önce alma alışkanlığında olduğunu tespit etmişti. Yatak odasının banyosundaki ilaç paketinde cuma gününün tableti yoktu. Hapını alıyor, muhtemelen dişlerini fırçalıyor, yüzünü yıkıyor, geceliğini giyip elbiselerini güzelce katlayarak sandalyenin üzerine koyuyor. Çok kısa bir süre sonra saldırıya uğradığında yatakta olduğuna

inaniyordum. Saldırgan belki gecenin karanlığında çalıların veya ağaçların arasından evi gözetliyordu. Işıkların sönmesini bekleyip kadının uyuduğunu tahmin etmiş olabilir. Veya belki de kadını daha önce de izleyip ne zaman eve geldiğini, ne zaman yattığını öğrenmiş olabilir.

Yatak örtülerini düşündüm. Sanki kadın daha önceden onların altındaymış gibi tersyüz edilmişlerdi. Evin başka hiçbir yerinde kavgı izi yoktu.

Bir başka şey daha aklıma geliyordu.

Matt Petersen'in sözünü ettiğı koku, terli, tatlımsı koku.

Eğer katil garip ve bilinen bir vücut kokusuna sahipse nereye girerse oraya kokuyu da taşıyor olmalıydı. Evet, Lori gelmeden yatak odasında saklanıyor olsaydı yatak odasına sinmiş olurdu.

Lori bir doktordu.

Kokular genellikle hastalık veya zehirin göstergesidir. Doktorlara kokulara karşı hassas olmaları öğretilir. Öyle bir hassasiyet ki, bir cinayet mahalline gittiğimde, kan kokusuna dayanarak kurbanın bıçaklanmadan ya da vurulmadan önce içki içip içmediğini anlayabiliyordum. Kokulu bademe benzer kan veya gastrik muhteviyatlar siyanürün varlığını, hastanın nefesinin ıslak yapraklar gibi kokması tüberkülozu gösterebilir. Lori Petersen de benim gibi bir doktordu.

Eğer yatak odasına girdiğinde garip bir koku duymuş ol-saydı kaynağını bulana dek soyunmaz ya da başka bir şey yapmazdı.

Cagney benim endişelerimi taşımamıştı. Hiç tanışmadığım öncülerimin, benim asla sahip olamadığım güç ve incitilemez olma özelliklerine sahip ruhlarının beni takip ettiğini düşünürdüm bazen. Pek de nazik olmayan dünyada nazik olmayan bir şövalye gibiydi Cagney. Bir tarafım onu kıskanırdı.

Ölümü çok ani olmuştu. Dünya Kupası maçını seyretmek üzere oturma odasına geçerken düşüp ölmüştü. Bulutlu bir pazartesi sabahının şafak öncesi sessizliğinde kendi talimatlarının hükmü altına girmişti. Yüzüne bir havlu örtülmüş, otopsi salonu patolog dışında herkese kapatılmıştı. Üç ay ofisine kimse dokunmamıştı. Aynen bıraktığı gibi kalmıştı, ama sanırım Rose kül tablalarını boşaltmıştı.

Richmond'a geldiğim zaman yaptığım ilk şey Cagney'in bu kutsal mekanındaki eşyalarını boşaltıp onunla ilgili bütün hatıraları ortadan kaldırmak olmuştu. Masasının arkasında, müze ışığı altında duran, akademi cüppesi giymiş haliyle yapılmış portresi de bunlara dahildi. Bu tablo, adli patologların almasını beklediğı hatıralarla dolu kitaplık gibi, VMC'deki Patoloji Bölümü'ne bırakılmıştı. Ama çoğumuz buradan bir şey almamıştık.

Ofisi -ki artık benim ofisimdi- iyi ışıklandırılmış ve mavi halıyla kaplanmıştı. Duvarlarda İngiltere manzaraları ve bazı modern, baskı resimler asılıydı. Birkaç hatıra kalmıştı bende. Ölümü hatırlatan tek şeyse kimliği hâlâ bulunamamış olan öldürülen bir çocuğa ait büstü. Boynuna bir kazak sarıp dosya dolabının üzerine yerleştirmiştim. Buradan plastik gözleriyle açık kapıyı seyreder ve üzüntü veren bir sessizlik içinde adıyla çağırılmayı beklerdi.

Çalışma yerim dikkati çekmeyen, rahat ama tamamen bir işyeri havasına sahip bir yerdi. Eşyalarım da bilinçli olarak benim hakkımda bir şey açıklamayacak tarzda ve kişilikten yoksun olarak seçilmişti. Kendi kendimi bir efsane yerine bir profesyonel olarak görülmenin daha iyi olduğuna inandırmaya çalışsam da

bazen bu konuda şüphelerim olmuyor değildi.

Bu odada hâlâ Cagney'in varlığını hissediyordum.

İnsanlar sürekli olarak anlatıldıkça inanılmazlığı artan hikâyelerle bana onu hatırlatıyorlardı. Bir otopsi yaparken eldiven giymemiş. Cinayet mahallerine yemeğini yiyerek gelirmiş. Polislerle ava gidermiş. Hakimlerle barbekü yaparmış. Önceki şube müdürü dalkavukça lütüfkâr davranırmış, çünkü Cagney ona gözdağı vermiş.

Sürekli olarak onunla karşılaştırıldığımı biliyordum. Davet edildiğim tek av ve barbekü partisi, hedef tahtalarının üzerime konduğu ve ateşin ayaklarımın altında yakıldığı mahkemeler ve konferanslardı. Eğer Dr. Alvin Amburgey'in ilk yılı bir gösterge olarak kabul edilirse sonraki üç yılı cehennem gibi olacaktı. Benim bölgeme tecavüz ediyor, yaptığım her şeyi izliyordu. Ondan istatistiki bilgi veya diğer suçlar azalırken cinayetin neden arttığına dair sorular soran ukalaca elektronik mesajlar almadan bir haftam geçmezdi. Sanki insanların Virginia'da birbirini öldürmesi benim suçumdu.

Ama daha önce hiç habersiz olarak görüşmeye çağırmamıştı.

Geçmişte tartışacağı bir şey olduğunda eğer not göndermezse yardımcılardan birini yollardı. Gündemin sırtımı sıvazlayıp ne kadar iyi iş yaptığımı söylemek olmadığından emindim.

Dalgın bir şekilde masamın üzerinde yığılı olan kâğıtlara bakarken kendimi silahlandırabileceğim bir dosya veya not defteri arıyordum. Nedense, onun ofisine boş ellerle gitmek çıplak gitmek gibi geliyordu bana. Laboratuvar gömleğimin cebinden gün boyunca toplamayı âdet edindiğim ıvır zıvrı çıkardım. Onların yerine bir sigara paketi veya Amburgey'in söylediği gibi "kanser çubuklarını" koyup öğleden sonranın geç saatlerinde dışarı çıktım.

Caddenin karşısında bulunan Monroe Binası'nın yirmi dördüncü katında saltanatını sürdürüyordu. Çatıya tüneyen birkaç güvercin dışında onun üzerinde kimse yoktu. Ofisini hiç görmemiş, daha önce oraya hiç davet edilmemiştim.

Asansörün kapıları geniş bir lobiye açıldı. Buradaki resepsiyon görevlisi buğday rengi halının üzerine yerleştirilmiş olan U şeklindeki masada oturuyordu. Yirmili yaşlarına henüz ulaşmış olan büyük göğüslü, kısl saçlı bir kızdı. Bilgisayardan başını kaldırıp beni daha önce pratiğini yaptığı, kendinden emin gülümsemesiyle karşılayınca bir an için rezervasyonum olup olmadığını, çantalarımı taşımak için yardıma ihtiyacım var mı diye soracağımı düşündüm.

Ona kim olduğumu söyledim. Ama en ufak bir tanıma belirtisi göstermedi.

"Saat dörtte Dr. Amburgey'le randevum var," diye ekledim.

Elektronik takvimini kontrol edip neşeyle gülümsedi. "Lütfen rahatınıza bakın, Dr. Scarpetta. Dr. Amburgey az sonra sizi görecektir."

Bej rengi deri koltuğa oturarak üzerinde dergiler ve çiçeklerin bulunduğu parlak cam sehpaları incelemeye başladım. Bir tane bile kül tabası yoktu. Duvarlarda iki tane "Sigara İçmediğiniz İçin Teşekkürler" yazısı vardı.

Dakikalar geçiyordu.

Kısl saçlı resepsiyonist bir kamışla Perrier'ini içiyor, elindeki yazıyla uğraşıyordu. Bir ara bana bir şey

içmek isteyip istemediğimi sormak geldi aklıma. "Hayır, teşekkür ederim," anlamında gülümsedim. Parmakları yine klavyenin üzerine uçmaya başladı. Bilgisayar yüksek bir bip sesiyle şikâyet etti. Kız muhasebecisinden kötü bir haber almış gibi içini çekti.

Sigara paketi cebimde sert bir yumru gibi duruyordu. Bayanlar tuvaletini bulup bir tane yakmak istedim.

Saat dört buçukta telefon vızladı. Yine o neşeli, boş gülümsemesiyle telefonu kapatıp bana açıklamada bulundu. "İçeri girebilirsiniz, Bayan Scarpetta." Unvanı elinden alınan "Bayan" Scarpetta gücenmiş bir şekilde kızın dediğini yaptı.

Müdürün kapısı pirinç tokmağın dönüşünün ardından hafif bir klik sesiyle açıldı. Yalnızca birini görmeyi beklediğim üç adam dikiliyordu odada. Amburgey'le birlikte Bill Boltz ve Norman Tanner vardı. Sıra Boltz'un elini sıkmaya gelince doğrudan gözlerinin içine baktım, rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

İncinmiş ve biraz da sinirlenmiştim. Burada olacağını neden söylememişti? Lori Petersen'in evinde yollarımız kesişince neden bir şey dememişti?

Amburgey daha çok bir azletme ifadesini andırırçasına başıyla selamladı beni. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi canı sıkkın bir trafik mahkemesi yargıcı tarzıyla.

Son görevi Sacramento'da olan ufak tefek bir adamdı. Burada Kuzey Carolina'lı olduğunu saklamasını sağlayacak kadar batı tarzını benimsemişti. Babası bir çiftçiydi ve bu gerçekten pek hoşlanmıyordu. Hilekâr bir ifade taşıyan buz gibi puslu gri gözleri vardı. Kafatası kemikleri ince derisinden dışarı çıkmak istiyor gibiydi. Kafası neredeyse keldi.

Fildişi arkalıklı koltuk benim için çekilmiş gibiydi. Amburgey masasının arkasındaki deri koltuğa oturdu. Bu koltuk hakkında çok şey duymuş, ama hiç görmemiştim. Gül ağacından oyulmuş, kocaman, oldukça eski bir şaheserdi.

Başının arkasında şehrin manzarasını seyretme imkânı veren geniş bir pencere vardı. Uzaklarda kıvrılarak giden James Nehri ve güney bölgesi uzanıyordu. Siyah, devekuşu derisinden yapılmış evrak çantasını gürültüyle açarak küçük, eğri bûğrü yazısıyla dolu, sarı not defterini çıkardı. Söyleyeceği şeyleri not almıştı. İpucu kâğıtları olmadan asla bir şey yapmazdı.

"Son zamanlarda meydana gelen boğulma olayları üzerin deki kamuoyu baskısının farkında olduğunuzdan eminim," dedi bana.

"Bunun çok iyi farkındayım."

"Bill, Norm ve ben dün öğleden sonra bir zirve toplantısı yaptık. Birkaç konuyu içeriyordu görüşmemiz. Bunlara cumartesi ve pazar gazetelerinde çıkan haberler de dahildi, Dr. Scarpetta. Büyük olasılıkla sizin de bildiğiniz gibi dördüncü trajik ölüm yüzünden haberler dışarı taşı."

Bilmiyordum, ama şaşırmamıştım.

"Çeşitli araştırmalar yaptığınızdan hiç şüphem yok," diye yumuşak bir şekilde devam etti Amburgey. "Ama bu cinayetleri başlangıçta durdurmak zorundayız. Yoksa tam bir kargaşayla karşı karşıya kalırız. Görüştüğümüz şeylerden birisi buydu."

"Bu işi başlangıçta durdurabilirseniz Nobel Ödülü'nü kazanırsınız," dedim onun kadar yumuşak bir şekilde.

"Doğal olarak bu bizim için öncelik taşıyor," dedi Boltz koyu renkli ceketinin düğmesini açıp arkasına yaslanarak. "Polislerimiz bu konu üzerinde fazla mesai yapıyor. Ama şu an için kontrol etmemiz gereken başka bir şey olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Basına sızan bilgileri kastediyorum. Yeni bilgiler halkın ödünü koparıp bulunduğumuz yeri katile bildiriyor."

"Buna kesinlikle katılıyorum." Savunmam açılır kapanır köprü gibiydi. Bir sonraki söylediğim şeye hemen pişman oldum. "Zorunlu bilgiler dışında benim ofisimden bir bilgi verilmediğinden emin olabilirsiniz."

Yapılmamış bir suçlamaya karşılık vermiştim. Mesleki içgüdülerim aptallığımı dizginliyordu. Eğer böyle bir suçlama için buraya çağırılmış olsaydım onları -en azından Amburgey'i- bu konuyu açıklığa kavuşturması için zorlamalıydım. Oysa bunun yerine kaçıyor olduğum mesajını vermiş ve onlara beni takip etmeleri için neden sunmuş oluyordum.

"Ehh, şimdi," dedi Amburgey soluk renkli gözlerini üzerime dikerek. "Sanırım dikkatli bir şekilde incelememiz gereken bir konuyu gündeme getirdiniz."

"Ben hiçbir şey getirmediğim gündeme," diye cevap verdim. "Sadece bir gerçeği belirttim, kayıtlar için."

Hafif bir kapı vuruluşundan sonra kızıl saçlı resepsiyonist kahvelerle içeri girdi. Odada birdenbire dondurucu bir sessizlik oldu. İhtiyacımız olan her şeyin mevcut olup olmadığını görmek için biraz gerileyip bize bakarken dikkati tamamen Boltz'a yönelmişti. Şehirdeki herkesin bildiği en iyi avukat olmayabilirdi, ama kesinlikle en yakışıklısıydı. Geçen yılların cömert davrandığı ender sarışın adamlardan biriydi. Ne fiziksel gücünü, ne de saçlarını kaybediyordu. Gözlerinin kenarındaki ince çizgiler kırkına yaklaştığının tek göstergesiydi.

Kız çıktıktan sonra Boltz ortaya, "Hepimiz polislerin arasına boşboğazlık ettiklerini biliyoruz. Norm ve ben onlarla biraz konuştuk. Kimse sızıntının kimden kaynaklandığını bilmiyor."

Kendimi tuttum. Ne bekliyorlardı ki? Büyük adamlardan birinin Abby Turnbull'la ya da bir başkasıyla ilişkisi vardı ve bunu itiraf edip, "Ya, üzgünüm çocuklar, boşboğazlık ettim," mi diyecekti?

Amburgery defterinde bir sayfa çevirdi. "Şimdiye kadar 'tıbbi kaynak' terimi gazetelerde ilk cinayetten beri on yedi kez yayınlandı, Dr. Scarpetta. Bu da beni biraz rahatsız ediyor. Kurbanın bağlanması, cinsel saldırı kanıtları, katilin nasıl içeriye girdiği, cesetlerin nerede bulunduğu ve DNA testlerinin yapılmakta olduğu gibi en sansasyonel ayrıntılar bu tıbbi kaynağa atfedilmekte." Bana baktı. "Ayrıntıların doğru olduğunu düşünebilir miyim?"

"Tam olarak değil. Ufak tefek farklılıklar var."

"Ne gibi?"

Ona söylemek istemiyordum. Bu vakaları onunla tartışmak istemiyordum. Ama bunu istemeye hakkı vardı. Ben ona rapor veriyordum. O ise vali dışında kimseye rapor vermek zorunda değildi.

"Örneğin," dedim. "İlk cinayette Brenda Steppe'nin boynunda kumaştan yapılmış açık renk bir kemerin bağlı olduğu haberi verildi. Bağlanan şeyse gerçekte bir çoraptı."

Amburgey not alıyordu. "Başka?"

"Cecile Tyler vakasında yüzünün kanadığı ve yatak örtüsünün kanla kaplı olduğu yazıldı. Bu bir abartıydı. Bu tür bir yarası yoktu. Burnundan ve ağzından biraz kanlı vücut sıvısı gelmişti. Ölüm sonrasında meydana gelen bir olay."

"Bu ayrıntılardan," dedi Amburgey not almaya devam ederek. "CME-1 raporundan söz edildi mi?"

Kendimi toparlamam için birkaç saniye durmam gerekti. Aklından nelerin geçtiği açığa çıkıyordu. CME-1 raporu adli tabip ilk araştırma raporuydu. Çağrıya karşılık veren adli tabip cinayet mahallinde gördüklerini ve polisten öğrendiklerini basit bir şekilde yazıyordu. Ayrıntılar her zaman tam olmuyordu, çünkü görevli olan adli tabip olay yerindeki karışıklığın içinde ilk bulgularını saptıyor ve otopsi henüz yapılmamış oluyordu.

Buna ek olarak adli tabipler adli patologlar değillerdi. Onlar serbest çalışan, gecenin yarısında yataklarından elli dolarlık bir olay için fırlamaları gereken, hafta sonları araba kazaları, intiharlar ve cinayetlerle rezil olan gönüllülerdi. Bu kadın ve erkekler kamu hizmeti yapıyorlardı. Asıl görevleri otopsi gerekip gerekmediğine karar vermek, her şeyi not almak ve bir sürü fotoğraf çekmekti. Adli tabiplerimden birisi çorabı kemer sandıysa bile bu bir anlama gelmiyordu. Benim elemanlarım basınla konuşmazdı.

Amburgey ısrar ediyordu. "Şu açık renkli kemer ve kanlı yatak örtüsü hakkında. Bunların CME-1'de olup olmadığını merak ediyorum."

"Basının atfettiği tarzda," diye katı bir tavırla cevap verdim. "Hayır."

Tanner kelimeleri yayarak konuşuyordu. "Basının ne yaptığını hepimiz biliyoruz. Bir buğday tanesini alıp dağa çevirirler."

"Dinleyin," dedim etrafımdaki üç adama bakarak. "Eğer adamlarımdan birinin basına bilgi verdiğini söylemeye çalışıyorsanız çok büyük yanlışta olduğunuzu kesin olarak söyleyebilirim. Böyle bir şey olmuyor. İlk iki vakaya bakan adli tabipleri tanıyorum. Yıllardır Richmond'da görev yapıyorlar ve hiçbir konuda suçlanamazlar. Üçüncü ve dördüncü cinayetlere ben baktım. Bilgi benim ofisimden çıkmıyor. Ayrıntıların hepsi olay yerinde bulunan herhangi biri tarafından basına sızdırılmış olabilir. Örneğin, kurtarma ekibinden biri."

Amburgey pozisyonunu değiştirirken altındaki deri gıcırdadı. "Bu konuyu inceledim. Üç farklı ekip orada bulunmuş. Dört olayda da tıpla ilgili biri yokmuş."

İfadesiz bir sesle, "Adsız kaynaklar çoğunlukla birçok kaynağın birleşiminden oluşur," dedim. "Tıbbi kaynak oradaki ekip. ten birinin söylediği bir şey, polisin söylediği bir şey ve dışarda beklerken muhabirin duyduğu bir şeyin karışımı olabilir."

"Doğru." Amburgey başını salladı. "Ve hiçbirimiz sızıntının Adli Tabipler Ofisinden çıktığına -en azından kasıtlı olarak- inandığını sanmıyoruz."

"Kasıtlı olarak mı?" diye parladım. "Yani sızıntının benim ofisimden kasıtsız olarak çıktığını mı ima ediyorsunuz?" Bunun büyük bir saçmalık olduğunu düşündüğümü söylemek üzereyken birden sessizleştim.

Olanlar birden aklıma gelirken boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık dalgası yükseliyordu. Ofisimin veri tabanı. Yabancı birisi tarafından tecavüze uğramıştı. Amburgey'in ima ettiği bu muydu? Bunu nasıl bilebilirdi ki?

Amburgey beni duymamış gibi devam ediyordu. "İnsanlar konuşur, çalışanlar konuşur. Ailelerine, arkadaşlarına anlatırlar. Birçok olayda da kötü bir niyetleri yoktur. Ama bu bilgi akışının nerede durduğunu asla bilemezsin, belki bir gazetecinin masasına kadar gider. Bu tür şeyler olur. Konuyu tarafsız olarak inceliyor, her taşın altına bakıyoruz. Bunu yapmak zorundayız. Fark-etmiş olacağınız gibi bu tür bir sızıntı soruşturmaya büyük zarar veriyor."

Tanner kısaca ekledi. "Şehir idarecisi, belediye başkanı, bu tür açığa çıkarmalardan rahatsız oluyorlar. Cinayet oranı Richmond'a zaten kötü bir puan verdirdi. Seri cinayet işleyen bir katil hakkındaki sansasyonel haberler kentin ihtiyacı olan son şey. Bütün büyük oteller büyük konferanslara, ziyaretçilere bağımlılar. İnsanlar hayatlarından endişe ettikleri bir yere gelmek istemezler."

"Evet, istemiyorlar," diye soğuk bir sesle onayladım. "İnsanlar ayrıca bu cinayetlerle ilgili en büyük kaygının turizm için rahatsızlık ve utanç kaynağı olduğunun düşünülmesini de istemezler."

"Kay," dedi Boltz ikna etmeye çalışan bir tavırla. "Kimse böylesine kötü bir şeyi ima etmiyor."

"Elbette etmiyoruz," diye hemen ekledi Amburgey. "Ama bazı katı gerçeklerle yüz yüze gelmeliyiz. Ve gerçek şu ki, yüzeyin altında bir yanardağ var. Eğer konuya büyük bir dikkatle eğilmezsek büyük bir patlamayla karşı karşıya kalacağız."

"Patlama mı? Hangi konuda?" diye yorgun bir şekilde sorup otomatik olarak Boltz'a baktım.

Yüzünde gergin, duygularını belli etmemeye çalışan gözlerinde sert bir ifade vardı. İsteksizce cevap verdi. "Bu son cinayet çok hassas bir konu. Lori Petersen olayıyla ilgili kimsenin konuşmadığı bazı şeyler var. Tanrı'ya şükür, henüz muhabirlerin bilmediği bazı şeyler. Ama bu sadece biraz zaman meselesi. Birisi ortaya çıkaracak ve sorunu baştan mantıklı ve gözden uzak bir şekilde halletmemişsek olay çok kötü patlak verecek."

Sözü Tanner aldı. Uzun yüzünde ümitsiz bir ifade vardı. "Şehir, şey, dava riski altında." Amburgey'e baktı. Amburgey devam etmesi için izin verircesine başını salladı.

"Çok talihsiz bir şey oldu. Anladığımıza göre Lori Petersen cumartesi sabahı erken saatlerde eve vardıktan kısa bir süre sonra polisi aramış. Bunu o sırada görevli memurlardan birinden öğrendik. Sabaha karşı bire on bir kala 911 bir telefon almış. Petersen'lerin evi bilgisayar ekranında görünmüş, ama anında bağlantı kesilmiş."

Boltz bana bakarak, "Yatağın yanında kablosu duvardan sökülmüş bir telefon olduğunu hatırlarsın. Bizim tahminimize göre Dr. Petersen katil evdeyken uyandı. Adam onu durdurmadan önce 911'i aramayı başardı. Adresi ekranda görüldü. Hepsi buydu. Kimse bir şey söylemedi. Bu tür 911 aramaları devriyelere iletilir. Onda dokuzunun huysuz insanların ve telefonla oynayan çocukların işi olduğu ortaya çıkar sonradan. Ama bundan asla emin olamayız. Arayan kişinin bir nöbet veya kalp krizi geçirmediğinden emin olamayız. Hayati bir tehlike olabilir. Bu yüzden operatör bu tür aramalara büyük önem vermek zorundadır. Daha sonra telsizlerle civardaki birimlere gecikmeksizin haber verilir, oradan geçen memurdan en azından her şeyin yolunda olup olmadığını anlaması için evi kontrol etmesi istenir. Bu olayda böyle yapılmamış. O gece görevli 911 operatörü, ki şu anda görevden alınmış durumda. Bu telefona dört kodlu önceliği vermiş."

Tanner araya girdi. "O gece sokaklarda çok fazla olay, bu yüzden de çok fazla telsiz trafiği varmış. Çok fazla arama olduğunda bir telefonu daha farklı bir durumda koymayacağınız sıralamaya koyabilirsiniz. Sorun şu ki, bir telefonu bir kez numaraladıktan sonra geriye dönüş yoktur. O sırada görevli memur

ekranda yazılı numaralara bakar. Aranan yerlere ulaşana dek aramanın hangi nedenle yapıldığını bilmez. Önünde adam göndermesi gereken bir, iki ve üç numaralı aramalar varken kısa sürede dörde ulaşamaz."

"Operatörün hata yaptığından şüphe yok," dedi Amburgey. "Ama böyle bir şeyin olabileceğini görmek de çok zor değil."

Öylesine gergin bir şekilde otuyordum ki, neredeyse nefes alamıyordum.

Boltz aynı sıkıcı tonda devam ediyordu. "Yaklaşık kırk beş dakika sonra nihayet bir devriye arabası Petersen'lerin evine gider. Memur fenerini evin ön tarafında dolaştırdığını söylüyor. Işıklar sönmüş, her şey 'güvende' görünüyormuş. Bu arada bir kavga haberi alıyor ve oradan ayrılıyor. Bundan kısa bir süre sonra da Matt Petersen eve geliyor ve karısının cesedini buluyor."

Adamlar konuşmayı, açıklamayı sürdürüyor, Brooklyn'deki bıçaklama olayından söz ediyorlardı. Howard Beach polislerin ihmali yüzünden öldürülmüştü.

"Washington ve New York'taki mahkemeler hükümetin insanları korumada yetersiz kalması yüzünden sorumlu tutulamayacağı kararını aldı."

"Polislerin yaptığı ve yapmadıklarını değiştirmez bu durum."

"Farketmez. Eğer bir dava olursa kamuoyu baskısı yüzünden kaybederiz."

Bu söylenenleri neredeyse duymuyordum. Zihnimde korkunç hayaller canlanıyordu. Boşa çıkan 911 araması bir şeyi görmemi sağlamıştı.

Ne olduğunu biliyordum.

Lori Petersen vardiyasından çıktığında çok yorgundu. Ve kocası o gece her zamankinden daha geç geleceğini söylemişti. Bu yüzden hemen yattı, belki de kocası gelene kadar biraz kestirmeyi planlıyordu. Tıpkı ben ihtisas yaparken Tony'nin hukuk kütüphanesinden dönmesini beklediğim zamanlarda olduğu gibi. Evde birisinin sesini duyarak uyandı. Belki de yatak odasına doğru gelen sessiz ayak seslerini duymuştu. Şaşkın bir şekilde kocasının adını seslendi.

Cevap yoktu.

Sonsuzluk gibi görünen karanlık sessizlikte birisinin olduğunu ve bunun kocası Matt olmadığını anlamıştı.

Panik halde, telefonu tuşlayabilmek için yatağın yanındaki lambayı yaktı.

911'i tuşlayana dek katil ona ulaşmıştı. Yardım istemesine fırsat kalmadan telefon kablosunu duvardan çekip kopardı.

Belki ahizeyi de elinden çekip almıştı. Belki ona bağırmış ve Lori ona yalvarmaya başlamıştı. Dikkati dağılmış, hazırlıksız yakalanmıştı.

Çok öfkelenmişti. Belki kadına tokat attı. Belki kaburgalarını da o zaman kırmıştı. Katil vahşi bir şekilde etrafına bakarken Lori büyük bir acıyla kıvranıyordu. Lamba yandığından saldırgan odanın içindeki her şeyi görebiliyordu. Masadaki bıçağı gördü.

Bu cinayet önlenebilirdi. Durdurulabilirdi.

Eğer aramaya 1 numaralı öncelik verilseydi ve görevli memur birkaç dakika içinde oraya gitseydi yatak odasının lambasının açık olduğunu görecekti... Katil karanlıkta kabloları kesip kal dini bağlayamazdı. Memur arabasından inip bir şey duyabilirdi. Başka bir şey olmasa bile memur fenerini bahçede dolaştırırken kesik pencere siperliğini, piknik sırasını, açık pencereyi görebilirdi. Katilin yaptığı iş biraz uzun sürüyordu. Polis katil kadını öldürmeden içeri girebilirdi!

Ağzım o kadar kurumuştur ki, bir şey sormadan önce kahvemden birkaç yudum almak zorunda kaldım. "Bunu kaç kişi biliyor?"

Boltz cevap verdi, "Kimse bu konudan söz etmiyor, Kay, Çavuş Marino bile bilmiyor. Veya bildiği şüpheli. Kadının telefonu telsizden geçildiğinde o görevde değilmiş. Üniformalı görevli Petersen'lerin evine gittikten sonra onunla bağlantı kurulmuş. Polisler bu konuyu kimseyle konuşmamaları gerektiğini biliyorlar."

Bunun anlamını biliyordum. Ağzımı açan trafik polisliğine veya üniforma odasında masabaşı görevine verilecek demektir.

"Sizi bu talihsiz konuda bilgilendirmemizin nedeni..." Amburgey sözlerini dikkatle seçiyordu. "Atmaya mecbur olduğumuz adımı anlamamız için gerekli bilgiye ihtiyacınız olduğunu düşünmemizdir."

Gergin bir şekilde oturmuş, sert bir ifadeyle ona bakıyordum. Konunun özüne gelmekteydi.

"Dün gece, bizimle düşüncelerini paylaşacak kadar iyi olan adli psikiyatrist Dr. Spiro Fortosis'le bir konuşma yaptım. Cinayetleri FBI'yla görüştüm. Bu tür katilin profilini çıkaran uzmanların fikri, açıklığın sorunu artırdığı şeklinde. Bu tür bir katil yaptıklarını okuyunca heyecanlanıyor."

"Basının özgürlüğünü kısıtlayamayız," diye açık bir şekilde, hatırlattım kendisine. "Gazeteciler üzerinde hiçbir kontrolümüz! yok."

"Var." Amburgey dışarı bakıyordu. "Eğer onlara çok şey vermezsek çok yayınlamayazlar. Ne yazık ki, şimdiye kadar çok şey verdik." Durakladı. "En azından birisi verdi."

Amburgey'in nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum, ama yol işaretleri kesinlikle beni gösteriyordu.

Devam etti, "Şimdiye kadar üzerinde durduğumuz, basına sızan sansasyonel ayrıntılar korkunç hikâyelere, manşetlere neden oldu. Uzmanımız Fortosis'in görüşüne göre bunlar katilin bu kadar kısa zamanda tekrar harekete geçmesine neden olmuş olabilir. Halkın konuyu öğrenmesi onu heyecanlandırıyor, onu inanılmaz bir stres altına sokuyor. İstek yeniden artıyor, bir başka kurban seçerek rahatlamak zorunda kalıyor. Bildiğiniz gibi Cecile Tyler'la Lori Petersen cinayeti arasında yalnızca bir hafta var..."

"Bu konuda Benton Wesley'le konuştunuz mu?" diye sözünü kestim.

"Buna gerek kalmadı. Quantico'daki Davranış Bilimleri Merkezi'ndeki meslektaşlarımdan biri olan Susling'le konuştuk. Bu konuda iyi tanınıyor, birçok yayını var."

Tanrı'ya şükür. Wesley'in birkaç saat önce odamda saatlerce oturup şu anda işittiklerimden söz etmemiş olması düşüncesine dayanamazdım. Onun da en az benim kadar öfkeleneneğini düşündüm. Müdür burnunu soruşturmaya sokuyordu. Benim, Wesley'in, Marino'nun etrafında dolaşarak, konuyu

kendi eline alıyordu.

Amburgey devam ediyordu. "Gevezelerin konuşması ve sızıntılar yüzünden olayların açığa çıkıp 911 talihsizliği nedeniyle kent yönetiminin sorumlu tutulması olasılığına karşı ciddi önlemler almak zorundayız. Dr. Scarpetta. Halka açıklanan her bilgi şu andan itibaren Norm veya Bill kanalıyla olacak. Ve benim tarafından açıklananlar dışında, ofisinizden hiçbir bilgi çıkmayacak. Anlaşıldı mı?"

Daha önce benim ofisimle ilgili hiçbir sorun olmamıştı, bunu biliyordu, halkı asla kışkırtmamıştık ve basına bilgi verirken her zaman dikkatli davranmıştım.

Daha önce benim ofisimden verilmiş olan bilgiler için artık müdüre gönderilen muhabirler ne düşüneceklerdi? Kırk iki yıllık Virginia tıbbi inceleme sistemi tarihinde böyle bir şey olmamıştı. Ağzımın kapatılması otoritemin artık güvenilir olmadığım için elimden alındığı izlenimini yaratacaktı.

Etrafıma bakındım. Kimse gözlerime bakmıyordu. Dikkatli bir şekilde kahve fincanını inceleyen Boltz'un çenesi sıkıca kapalıydı. Rahatlatıcı bir gülümsemeyi bile esirgiyordu.

Amburgey yeniden notlarını incelemeye başladı. "En kötülerini-Abby Turnbull, ki bu da yeni bir şey değil. Kadın pasif kalarak Pulitzer Ödülü kazanamaz." Sonraki soru bana soruluyordu. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

"Sekreterimi çok ender geçebilir."

"Anlıyorum." Doğal bir tavırla diğer sayfaya geçti.

"O çok tehlikeli," dedi Tanner. "The Times ülkedeki en büyük medya zincirlerinden bir tanesi. Kendi telgraf sistemleri var."

"Zararı verenin Abby Turnbull olduğu konusunda bir kuşku yok. Diğer gazeteciler onun atlatma haberlerini tekrarlıyor ve ortalıkta dolaşan söylentilerle uğraşıyorlar," diye yavaşça yorumda bulundu Boltz. "Bizim bulmamız gereken şey haberi nereden ele geçirdiği." Bu ima yine bana yönelikti. "Bütün kanalları gözden geçirmemiz akıllıca olur. Senin kayıtlarına başka kim girebilir, Kay?"

"Kopyalar CA'ya ve polise gönderilir," diye cevap verdim. Boltz'la Tanner CA ve polisi temsil ediyorlardı.

"Ya kurbanların aileleri?"

"Şimdiye kadar kadınların ailelerinden bir istek almadım ve böyle vakalarda akrabaları çoğunlukla size gönderirim."

"Ya sigorta şirketleri?"

"Eğer istenirse. Ama ikinci cinayetten sonra ekibime, sizin ofisiniz ve polis dışında bir yere rapor göndermemelerini söyledim. Raporların elimden geldiğince ortalıkta dolaşmamalarını sağlıyorum."

Tanner sordu. "Başka biri? Ya Hayat İstatistikleri? Daha önce senin verilerini ellerinde tutmuyorlar mıydı? Bütün CME-1 ve otopsi raporlarının kopyalarını istemediler mi?"

Şaşkın bir şekilde kalakaldım. Hemen cevap vermedim. Tanner kesinlikle ev ödevini çok iyi yapmıştı. Böyle bir konu hakkında bilgi sahibi olması için bir neden yoktu.

"Hayat İstatistikleri'ne herhangi bir rapor göndermeyi bilgisayarlaştıktan sonra kestik," dedim. "Sonunda bizden veri alacaklar. Yıllık raporlarına başladıklarında..."

Tanner doğrultulan bir silah etkisi yapan bir yorumda bulundu.

"O halde bir tek bilgisayarın kaldı." Fincanındaki kahvesini çevirip duruyordu. "Sanırım veri tabanına giriş oldukça zordur."

"Ben de bunu soracaktım," diye mırıldandı Amburgey.

Zamanlama berbattı.

Neredeyse Margaret'in bilgisayarımı ilgili olayı bana söylememiş olmasını dileyecektim.

Paniğe kapılmaya başlarken çaresizce ne söylemem gerektiğini düşünüyordum. Eğer bu sızıntılar olmasaydı katilin daha önce yakalanması ve Lori Petersen'in ölmemesi olasılığı var mıydı? Bu bilinmeyen "tıbbi kaynağın" bir kişi değil, benim bilgisayarım olması mümkün müydü?

Kabul etmekten başka seçeneğimin olmadığı o an hayatımın en kötü anıydı. "Bütün önlemlerime rağmen öyle görünüyor ki, birisi veri tabanına girmiş. Bugün birinin Lori Petersen'in dosyasını çıkarmaya çalıştığını saptadık. Bu boş bir çabaydı, çünkü Lori'nin dosyası henüz bilgisayara girmemişti."

Birkaç dakika kimse konuşmadı.

Bir sigara yaktım. Amburgey öfkeli bir şekilde sigarama baktıktan sonra, "Ama ilk üç olay orada," dedi.

"Evet."

"Kendi elemanlarından veya diğer bölgedeki şeflerden birinin olmadığından emin misin?"

"Eminim."

Yeniden sessizlik. Sonra, "Bu her kimse daha önce girmiş olması da mümkün mü?" diye sordu.

"Daha önce olup olmadığından emin olamam. Bilgisayarımı normal olarak cevap modunda bırakırız, böylece ya Margaret ya da ben evden arayabiliriz. Bir başkasının şifreyi nasıl ele geçirdiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bunu nasıl keşfettiniz?" Tanner şaşkın görünüyor. "Bugün keşfetmişsiniz anlaşılan."

"Analizcim farketti, çünkü eko dikkatsizlikle açık unutulmuş. Komutlar ekrandaydı. Yoksa asla bilemezdik."

Amburgey'in gözlerinde bir şey yanıp söndü, yüzü öfkeyle kızarmaya başladı. Yavaşça mektup açacağını alıp başparmağını keskin tarafın üzerinde dolaştırdı. "Pekâlâ," dedi bir karara vararak. "Sanırım ekranına bir baksak iyi olacak. Bu kişinin ne tür bir veri aradığını görelim. Gazetelerde çıkan haberlerle bir ilgisi olmayabilir. Eminim böyle olduğunu göreceğiz. Ayrıca dört boğulma olayını da gözden geçirmek istiyorum, Dr. Scarpetta. Birçok soruyla karşı karşıya kalıyorum. Neyle uğraştığımızı tam olarak bilmem gerekiyor."

Çaresizce oturuyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Amburgey ofisimde sürdürülen özel, hassas bir işi gaspediyor, bürokratik bir araştırma haline getiriyordu. Onun öldürülen kadınların fotoğraflarına bakması düşüncesi öfkeyle titrememe neden oldu.

"Cinayetleri caddenin karşısında gözden geçirebilirsiniz. Ne fotokopi yapılabilirler, ne de ofisimden çıkabilirler," dedim soğuk bir şekilde. "Güvenlik nedeniyle kuşkusuz."

"Onlara şimdi bakacağız." Etrafına bakındı. "Bill, Norm?"

Üç adam ayağa kalktı. Biz dışarı çıkarken Amburgey resepsiyonistine bugün dönmeyeceğini söyledi. Kızın gözleri özlemle kapıdan çıkan Boltz'u izliyordu.

7

Yoğun trafikte bir boşluk bulmak için parlak güneşin altında bir süre bekleyip yolun karşısına koştuk. Kimse konuşmuyordu. Ben birkaç adım önde yürüyerek adamları arka kapıya doğru yönlendirdim. Ön kapı şimdiye kadar zincirlenmiş olmalıydı.

Onları konferans odasında bırakarak masamda kilitli olan dosyaları almak için odama gittim. Rose'un yan odada bazı kâğıtları karıştırdığımı duyabiliyordum. Saat beşi geçmişti ve o hâlâ buradaydı. Bu beni biraz rahatlatmıştı. Eve gitmek için sallanıyordu, çünkü Amburgey'in beni çağırması için bazı kötü şeylerin olduğunu hissetmişti.

Konferans odasına döndüğümde üç adam sandalyelerini birbirlerine yaklaştırmışlardı. Onların karşısına oturdum. Sessizce sigara içiyor, Amburgey'in dışarı çıkmamı söylemesini bekliyordum. O söylemeyince ben de oturmaya devam ettim.

Bir saat geçti.

Çevrilen sayfaların, karıştırılan dosyaların, kısık sesle yapılan yorumların ve gözlemlerin sesi duyuluyordu. Fotoğraflar oyun kartları gibi masaya açılmıştı. Amburgey kargacık burgacık yazısıyla not almakla meşguldü. Bir an birkaç dosya Boltz'un kucağından düşüp yere saçıldı.

"Ben toplarım," diyen Tanner neşesiz bir şekilde sandalyesini yana çekti.

"Ben yaparım." Boltz masanın altına ve çevresine dağılan kâğıtları toplarken tiksiniş gibiydi. O ve Tanner her şeyi dosya numaralarına göre ayıracak kadar düşünceli davrandılar. Amburgey bu arada hiçbir şey olmamış gibi yazmaya devam ediyordu.

Dakikalar geçiyor, ben hâlâ oturuyordum.

Bazen bana soru soruyorlardı. Ama çoğunlukla ben orada yokmuşum gibi kendi aralarında konuşuyorlardı.

Saat altı otuzda Margaret'in odasına geçtik. Bilgisayarın başına oturup cevap modunu kapattım. Karşıma Margaret'in tasarımı yaptığı mavi ve turuncu renkli ekran çıktı. Amburgey notlarına bakarak ilk kurban Brenda Steppe'in vaka numarasını okudu.

Numarayı girdikten sonra giriş tuşuna bastım. Neredeyse anında dosya görüldü.

Yarım düzineden fazla birbirine geçmiş tablo vardı ekranda. Adamlar turuncu alanı dolduran verileri incelemeye başladılar. Bir sonraki sayfaya geçmem için hazır olduklarında bana bakıyorlardı.

İki sayfa sonra hepimiz aynı anda gördük.

Ekranda "Elbise, Kişisel Eşyalar vb." adı altında cesedin üzerinde kablolardan başka bulunan şeyler yazıyordu. Siyah harflerle yeterince büyük olarak "boyunda ten rengi kumaş kemer" yazılıydı.

Amburgey bana doğru eğilerek sessizce ellerini ekranda gezdirdi.

Brenda Steppe'in dosyasını açarak benim otopsi protokolünde yazdığım şeyin bu olmadığını gösterdim. Yazılı raporumda "boyunda bir kadın külotlu çorabı" yazılıydı.

"Evet," dedi Amburgey. "Ama bir de kurtarma ekibinin raporuna bak. Ten rengi kumaş kemer orada yazılı, değil mi?"

Hemen ekibin raporunu bulup taradım. Haklıydı. Raporu yazan, kurbanın el ve ayak bileklerinin elektrik kablolarıyla bağlandığını, boynunda "ten rengi kemere benzer bir cismin" bulunduğunu belirtmişti.

Boltz yardımcı olmaya çalışıyormuş gibi bir fikir attı ortaya, "Belki elemanlarından biri verileri bilgisayara girerken dosyaya bir göz atmış ve ekibin raporunu görmüş, yanlışlıkla kemerle ilgili kısmı yazmıştır. Başka bir deyişle, bunun senin otopsi raporunda yazdıklarıyla uyumsuz olduğunu farketmemiştir."

"Bu pek mümkün değil," diye itiraz ettim. "Yazıcıların verilerin yalnızca otopsi ve laboratuvar raporlarıyla ölüm sertifikasından alınacağını bilir."

"Ama bu mümkün," dedi Amburgey. "Çünkü kemerden söz edilmiş. Kayıtlarda var."

"Elbette mümkün."

"Ayrıca," dedi Tanner. "Kâğıtta belirtilen bu kemerin kaynağının senin bilgisayarının olması da mümkün. Yani belki bir muhabir senin bilgisayarına giriyor veya girmesi için birisini kullanıyordun Doğru olmayan bir şey yazdı, çünkü doğru olmayan bir ayrıntıyı okudu."

"Ya da bilgiyi bu raporu yazan adamdan aldı," diye karşılık verdim.

Amburgey bilgisayardan uzaklaştı. Soğuk bir sesle, "Ofis kayıtlarının güvenliğinin sağlanması konusunda bir şeyler yapacağınıza inanıyorum. Bilgisayarınızla^ilgilene kızı şifreyi değiştirmesini sağlayın. Ne gerekiyorsa yapın, Dr. Scarpetta. Ayrıca konuyla ilgili yazılı bir beyanat da istiyorum."

Kapıya doğru yürüdü. Bir an tereddüt ettikten sonra bana döndü. "Kopyalar uygun kişilere verilecek ve daha sonra başka önlemlerin alınması gerekirse yeniden görüşülecek."

Sonra çıkıp gitti, Tanner ayağa kalktı.

Başka bir şey işe yaramayınca yemek yapardım.

Bazı insanlar berbat bir günden sonra dışarı çıkar, tenis oynar veya eklemleri ağrıyınca dek jogging yapardı. Coral Gables'da bir arkadaşım vardı. Çok sıkıldığı zaman sahile gider, güneşin altında şezlonga oturup meslek yaşamında okuduğunun asla görülmesini istemediği hafif pornografik aşk hikâyelerinin yardımıyla bu stresten kurtulurdu. Bölge mahkemesi yargıcıydı bu arkadaşım. Tanıdığım polislerin çoğu bilardo salonunda bira içerek stres atardı.

Hiçbir zaman iyi bir atlet olmamıştım ve yakınlarda bir sahil de yoktu. Sarhoş olmaksızın hiçbir şeyi çözümülemezdi. Yemek pişirme zamanım olmadığından tadını sık çıkaramadığım bir zevkti. İtalyan mutfağı sevdiğim tek mutfak olmamasına rağmen en iyi pişirdiğim yemekler İtalyan yemekleriydi.

Lavabodan akan suyun sesini bastırarak, "Rendenin ince kısmını kullan," dedim Lucy'e.

"Ama bu çok zor," diye yakındı. Sıkıntıyla öfleyip püflüyordu.

"Eski parmigiano-reggiano peyniri serttir. Ellerine dikkat et, tamam mı?"

Yeşil biberleri, mantarları ve soğanları yıkamayı bitirdim.' Kuruladıktan sonra doğrama tahtasına koydum. Ocaktaki küçük tencerede Hanover domatesleri, kekik, fesleğen ve birkaç diş sarımsakla hazırlanmış sos kaynıyordu. Buzlukta her zaman böyle günler için bu tür malzemeler bulundururdum. Luganega sosisi, kızartılmış bifteklerin yanında kâğıt havlular üzerinde süzölmeye bırakılmıştı. Glüttenli hamur nemli bir bezin altında kabarıyordu. Bir kâsede New York'tan getirilmiş mozzarella peyniri duruyordu. Salamura paketler halinde satılan peyniri West Avenue'deki en sevdiğim şarküteriden almıştım. Oda sıcaklığında tereyağ gibi yumuşaktı, eridiğindeyse iplik iplik oluyordu.

"Annem hep kutuda olanlardan alıp içine bir sürü şey koyar," dedi Lucy soluğu kesilmiş bir şekilde. "Ya da marketlerde satılanlardan alır."

"Bu çok üzücü," diye karşılık verdim. Bunda samimiydim. "Öyle bir şeyi nasıl yiyebiliyor?" Doğramaya başladım. "Büyükannen bizi açlıktan öldürmeyi tercih ederdi."

Kardeşim yemek pişirmeyi asla sevmemişti. Bunun nedenini hiç anlayamamıştım. Çocukluğumuzdaki en mutlu zamanlarımız akşam yemeği masasında geçmişti. Babam iyiiken masanın başına oturur, törensel bir havayla tabaklarımıza spaghetti, fettuccine veya günlerden cuma ise frittata koyardı. Ne kadar fakir olursak olalım her zaman yeterli miktarda şarap ve yiyecek olurdu soframızda. Okuldan eve döndüğümde mutfaktan gelen güzel yemek kokularıyla karşılaşmak benim için çok eğlenceliydi.

Lucy'nin bu tür şeylerin hiçbirini bilmemesi çok üzücüydü ve bir geleneğin bozulmasıydı. Okuldan döndüğünde sessiz ve yemeğin son ana bırakılan sıkıcı bir iş olarak görüldüğü bir ev tarafından karşılandığını tahmin ediyordum. Kardeşim asla bir çocuk sahibi olmamalıydı. O bir İtalyan da olmamalıydı.

Ellerimi zeytinyağıyla yağlayıp hamuru yoğurmaya başladım. Kolumdaki küçük kaslar ağrıyınca kadar bu işi sürdürdüm.

"Televizyonda yaptıkları gibi döndürebilir misin?" Lucy yaptığı işi bırakmış, meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Ona bir gösteri yaptım.

"Vay canına!"

"O kadar da zor değil." Hamur yumruklarımın üzerine yayılırken gülümsedim. "Önemli olan nokta yumruklarını sıkılı tutman, yoksa hamurda delikler açarsın."

"Benim yapmama izin ver."

"Peyniri rendelemeyi bitirmedin," dedim şakacıktan kızarak.

"Lütfen..."

Tabureden inip yanıma geldi. Ellerini ellerimin içine alarak yağladım, yumruk haline getirdim. Ellerinin neredeyse benimkiler kadar olmasına şaşımıştım. Bebekken yumrukları bir cevizden daha iri değildi. O zamanlar onu görmeye gittiğimde bana doğru uzanışını hatırladım. Orta parmağımı yakalayıp gülümserken göğsümden garip ve harika bir sıcaklığın geçtiğini hissedirdim. Hamuru Lucy'nin yumrukları üzerine bırakarak beceriksiz bir şekilde döndürmeye çalışmasına yardım ettim.

"Gittikçe büyüyor," diye bağırdı. "Harika bir şey bu!"

"Hamur merkezkaç kuvveti yüzünden büyüyor, insanın cam yapmak için kullandıkları yolla aynı. İçinde dalgalar olan eski cam pencereleri gördün ya?"

Başını salladı.

"Cam geniş, düz bir disk halini alarak dönüyor..."

Araba yolunda tekerleklerin ezdiği çakıl taşlarının sesini duyunca ikimiz de dışarı baktık. Beyaz bir Audi park ederken Lucy'nin keyfi kaçtı.

"Ah," dedi mutsuz bir şekilde. "O geldi."

Bill Boltz arabadan inip yan koltuktaki iki şarap şişesini aldı,

"Onu çok seveceksin." Hamuru büyük bir beceriyle tepsiye yaydım. "Seninle tanışmayı çok istiyor, Lucy."

"O senin erkek arkadaşın."

Ellerimi yıkadım. "Sadece bazı şeyleri birlikte yapıyoruz, birlikte çalışıyoruz."

"Evli değil mi?" Boltz'un ön kapıya gelişini izliyordu.

"Karısı geçen yıl öldü."

"Ya." Durakladı. "Nasıl?"

Başının tepesini öperek kapıyı açmak için mutfaktan çıktım. Böyle bir soruyu cevaplamamanın sırası değildi. Lucy'nin bunu nasıl göreceğinden emin değildim.

"İyileştin mi?" Bill gülümseyerek beni hafifçe öptü.

Kapıyı kapadım. "Pek sayılmaz."

"Bu sihirli şeyden birkaç kadeh içene kadar bekle." Şişeleri birer ödölmüş gibi taşıyordu. "Bunlar benim özel stokumdan."

Koluna dokundum. Peşimden mutfğa geldi.

Lucy yine taburesine çıkmış, sırtı bize dönük olarak peynir rendeliyordu. İçeri girdiğimizde arkasını dönüp bize bakmadı bile.

"Lucy?" rendelemeye devam etti.

"Lucy?" Bill'i yanına götürdüm. "Bu Bay Boltz ve Bill, bu da benim yeğenim Lucy."

Lucy isteksizce yaptığı işi bırakıp bana baktı. "Elimi rendeledim, Kay Teyze, bak." Sol elini kaldırdı. Orta parmak boğumu biraz kanıyordu.

"Ah tatlım. Yara bandı getireyim hemen."

"Peynire de bulaştı biraz," dedi gözyaşları akmaya hazırmış gibi bir ifadeyle.

"Bir ambulansa ihtiyacımız varmış gibi geliyor bana," dedi Bill. Lucy'yi tabureden kaparak kucağına aldı. Komik bir şekilde oturan Lucy çok şaşırmıştı. "Rrrrrrr-rrrrrrrr..." Siren sesi çıkararak Lucy'yi lavaboya götürüyordu. "Üç-bir-altı, acil vaka geliyor, parmağı kanayan, küçük, güzel bir kız." Telsiziyle konuşuyordu. "Lütfen Dr. Scarpetta bir yara bandı hazırlasın..."

Lucy kahkahalarla gülüyordu. Bir an için parmağı unutulmuştu. Şaraplardan birinin mantarını açmaya çalışan Bill'e hayranlıkla bakıyordu.

"Biraz hava almasına izin vermelisin," diye yumuşak bir sesle açıklıyordu Lucy'ye. "Şu anda bir saat sonra olacağından biraz daha sert. Hayattaki diğer her şey gibi, zamanla olgunlaşıyor."

"Ben de biraz içebilir miyim?"

"Ehh, şey," diye abartılı bir ciddiyetle cevap verdi Bill. "Bence bir sakıncası yok, eğer Kay Teyzen kabul ederse tabii. Ama aptalca bir şey yapmanı istemeyiz."

Ben sessizce pizzayı hazırlamaya devam ediyordum. Hamuru yaydıktan sonra üzerine sos sürüp et, sebze ve parmesan peyniri koydum. En üste rendelenmiş mozzarella peynirini serpiştirdikten sonra fırına verdim. Kısa bir süre sonra sarımsak kokusu mutfğa yayılmaya başladı. Bill ve Lucy sohbet ederek gülüşürlerken ben de salatayı yapıp masayı hazırlıyordum.

Yemeği yiyene kadar vakit bir hayli geç olmuştu. Lucy'nin içtiği bir bardak şarap da işe yaramıştı. Ben masayı temizleyene dek onun gözleri kapanmaya başlamıştı bile. Kalbini kazanan! Bill'e iyi geceler demek için isteksiz de olsa yatmaya hazır görünüyordu.

"Bu oldukça şaşırtıcıydı," dedim Lucy'i yatırdıktan sonra mutfak masasında oturuyorduk. "Nasıl başardığını bilmiyorum! Onun tepkisini merak ediyordum..."

"Beni kendisine rakip olarak göreceğini sanıyordun." Gülümsüyordu.

"Şöyle söyleyeyim, annesi iki bacağı olan her şeyle ilişki kurar."

"Yani kızı için çok fazla vakti yok." Bardaklarımızı doldurdu.

"Bu çok yumuşak bir ifade oldu."

"Çok kötü. O çok zeki bir kız. Senin zekânı almış olmalı." Şarabından bir yudum aldı. "Sen çalışırken bütün gün ne yapıyor?"

"Bertha burada. Lucy çoğunlukla benim ofisimde kalıp bilgisayarla oynar."

"Oyun mu oynuyor?"

"Pek sayılmaz. Sanırım bilgisayar konusunda benden daha fazla şey biliyor. Son kez kontrol ettiğimde Basic'de çalışıyor ve veri tabanımı yeniden düzenliyordu."

Şarap kadehini incelemeye başladı. Sonra, "Merkezdekini aramak için bilgisayarımı kullanabiliyor musun?"

"Sakın söyleme."

"Tamam." Bana baktı. "En azından rahatlardım. Belki de ben öyle umuyordum."

"Lucy böyle bir şey yapmaz. Ve bu doğruysa nasıl rahatlayacağımdan pek emin değilim."

"Bir gazeteci olacağına on yaşındaki yeğenin olsun daha iyi. Amburgey'in seni rahat bırakmasını sağladı bu."

"Hiçbir şey onun beni rahat bırakmasını sağlayamaz," diye parladım.

"Bu doğru," dedi alaycı bir ifadeyle. "Sabahları kalkmasının nedeni seninle uğraşmak."

"Bunun nedenini gerçekten merak etmeye başlıyorum."

Amburgey halkın zenci kesiminin protestolarının arttığı sırada göreve getirilmişti. Kurbanlar beyaz olmadıkça polisin cinayetlere kayıtsız kaldığından şikâyet ediyordu bu insanlar. O sırada zenci bir belediye meclisi üyesi arabasında vuruldu. Amburgey ve belediye başkanı, bunun kamuoyunda iyi bir etki yapacağını düşünmüş olmalılar ki, ertesi sabah otopsi odasına geldiler.

Belki Amburgey bana otopsi sırasında sorular sorup sonrasında çenesini kapasaydı durum bu kadar kötü olmazdı. Ama hem hekim, hem de politikacı olarak kendini dışarda bekleyen muhabirlerin sorularına cevap vermeye zorunlu hissetmişti. Kendinden emin bir şekilde ölünün göğsünde bir sürü "kurşun yarası" bulunduğunu, bunun da adamın "yakın mesafeden tarandığını gösterdiğini" ifade etmişti. Daha sonra muhabirlere, göğüsteki deliklerin acil servisteki doktorların kâını boşaltmak için damarlara soktukları büyük şırıngalar yüzünden açıldığını olabildiğince diplomatik bir şekilde açıkladım. Belediye meclisi üyesinin ölümüne neden olan şey başının arkasındaki küçük kalibreli bir kurşun yarasıydı.

Gazeteciler Amburgey'in büyük gafi sayesinde epey eğlenmişlerdi.

"Sorun şu ki," diyordum BİN'e. "Adli tıpta bir uzman olduğunu, ofisini benden daha iyi yönetebileceğini düşünüyor ve fikirlerinin çoğu da saçma sapan."

"Sen de bunları ona gösterme hatasını yapıyorsun."

"Peki ne yapmalıyım? Onun dediklerini kabul edip onun kadar yetersiz mi görüneyim?"

"Yani basit bir mesleki kıskançlık durumu bu," dedi omuz silkerek. "Böyle şeyler olur."

"Ne olduğunu bilmiyorum. Böyle şeyler nasıl açıklanır ki? İnsanların yaptığı ve hissettiği şeylerin yarısı anlamsız. Bütün bildiğim ona annesini hatırlattığım."

Öfkem yeniden artıyordu ve yüzündeki ifadeyi görünce ona dik dik baktığımı farkettim.

"Hey," diye karşı koydu ellerini kaldırarak. "Bana kızma, ben bir şey yapmadım."

"Bu öğleden sonra oradaydın, değil mi?"

"Ne bekliyordun? Amburgey ve Tanner'e seninle görüşmekte olduğumuz için o toplantıya katılamayacağımı mı söylemeliydim?"

"Tabii ki onlara bunu söyleyemezdin," dedim acıklı bir ifadeyle. "Ama belki de söylemeni isterdim. Belki Amburgey'e bir yumruk atmanı falan isterdim."

"Fena fikir değil. Ama sanırım gelecek seçimlerde bu durum benim pek işime yaramazdı. Üstelik hapislerde çürümeme izin verir, kefaletimi de ödemezdin."

"Ne kadar olduğuna bağlı."

"Kahretsin."

"Neden bana söylemedin?"

"Neyi?"

"Toplantı. Dünden beri biliyor olmalıydın." Belki de daha önceden biliyordun, diyecektim, bu yüzden hafta ortası beni o kadar sık aramadın. Kendimi tutarak gergin bir şekilde yüzüne bakmaya devam ettim.

Yine şarap kadehini incelemeye başladı. Bir süre durakladıktan sonra cevap verdi. "Sana söylemenin bir anlamı yoktu. Seni endişelendirmekten başka bir işe yaramazdı. Ayrıca edindiğim izlenime göre bu toplantı bir formalite..."

"Formalite mi?" İnanamaz bir şekilde yüzüne bakıyordum. "Amburgey beni susturup öğleden sonrayı ofisini darmadağın etmekle geçirdi, bu mu formalite?"

"Sanırım yaptıklarının bir kısmı bilgisayara girişten söz et-

yüzünden oldu, Kay. Ve ben bu konuyu dün bilmiyordum. Dün sen bile biliniyordun."

"Anlıyorum," dedim soğuk bir sesle. "Ben söyleyene kadar kimse bilmiyordu."

Sessizlik.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilgisayara girişi beni ofisine çağırmadan az önce keşfetmemiz inanılmaz bir rastlantı. Aklıma daha önceden biliyor olabileceği gibi garip bir düşünce geldi..."

"Belki biliyordu."

"Bu çok rahatlatıcı."

"Tartışılabilir," dedi rahat bir ifadeyle. "Sen bu öğleden sonra ofisine gittiğinde Amburgey bilgisayar olayını biliyorsa ne olacak? Belki birisi bu konuda konuştu... bilgisayar analizcin örneğin." Omuzlarını silkti. "Bu onu biraz daha endişelendirmişti, değil mi? Eğer konu buysa tökezlemedin, çünkü gerçeği söyleme akıllılığını gösterdin."

"Ben her zaman gerçeği söylerim."

"Her zaman değil," dedi kurnazca. "Bizim hakkımızda sürekli olarak yalan söylüyorsun... aldırılmaz görünerek..."

"Belki biliyordu," diye sözünü kestim. "Sadece senin bilmediğini duymak istiyorum."

"Bilmiyordum." İçten bir ifadeyle bana bakıyordu. "Yemin ederim. Bu konuda bir şey bilseydim seni daha önceden uyarırdım, Kay. En yakındaki telefon kulübesine gidip..."

"Ve Süpermen olarak dışarı çıkardın."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

Çocukça incinmiş ifadesine bürümüşü. Bill birçok rolü olağanüstü güzel oynayabilirdi. Bu yüzden bana bu kadar âşık olmasına inanmak zor geliyordu. Bu da rol müydü?

Sanırım bu kentteki kadınların yarısının fantezilerinde başrolü oynuyordu. Kampanya idarecisi de bundan yararlanacak kadar akıllıydı. Bill'in fotoğrafları restoranlara, mağazalara ve hemen bütün telefon kulübelerine yapıştırılmıştı. Bu yüze kim karşı koyabilirdi ki? Gözalcı bir yakışıklılığa sahipti. Saçları saman sarısı, yüzü her hafta tenis kulübünde geçirdiği saatlerin sonucu olarak güneşten yanmıştı. İnsanın ona gözlerini dikip bakmaması elinde değildi.

"Seninle alay etmiyorum," dedim yorgun bir şekilde. "Gerçekten, Bili. Hadi kavga etmeyelim."

"Bence bir sakıncası yok."

"Sadece buna dayanamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Onun bu konuyu daha önceden düşündüğü belliydi. "Verilere girenin kim olduğunu bulmanın yararı olabilir." Durakladı. "Veya daha iyisi kanıtla."

"Kanıtlamak mı?" Merakla ona baktım. "Şüphelendiğin birisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir dayanağım yok ama."

"Kim?" Bir sigara yaktım.

Dikkati mutfığa yöneldi. "Abby Turnbull listemin başında."

"Benim kendi kendime bulamayacağım bir şey söyleyeceğini sandım."

"Çok ciddiym, Kay."

"Yani oldukça hırslı bir gazeteci," dedim rahatsız bir şekilde. "Aslını istersen bu kadından söz edilmesinden sıkılmaya başladım artık. Herkesin düşündüğü kadar güçlü değil."

Bill elindeki kadehi masaya bıraktı.

"Yaa değil," diye karşılık verdi bana bakarak. "Bu kadın lanet olası bir yılan. Hırslı bir gazeteci olduğunu biliyorum. Ama o herkesin düşünebileceğinden çok daha kötü. Kötü, sömürücü ve tehlikeli. Her şeyin üstüne atlayabilir."

Hiddeti yüzünden hayretle susmuştum. Birinden söz edilirken bu kadar öfkelenmesi onun karakterine hiç uymuyordu. Özellikle de çok az tanıdığını sandığım birisinden.

"Geçen aylarda benim hakkımda yazdığı hikâyeyi hatırlıyor musun?"

Kısa bir süre önce Times, sonunda kentin yeni eyalet savcısının profilini çizmeye karar vermişti. Pazar gazetesinde çıkan oldukça uzun bir hikâyeydi. Abby Turnbull'un yazdıklarını ayrıntılarıyla hatırlamıyordum, ama yazarına göre oldukça renksiz bir hikâye oluşuyla dikkatimi çekmişti.

"Hatırladığım kadarıyla yazı çok sadeydi. Bir zarar vermedi, ama bir işe de yaramadı."

"Bunun bir nedeni vardı," diye karşı saldırıya geçti. "Özellikle yazmak istediği bir yazı olmadığından şüphelenmiştim."

Bill gazeteci kadının bu görevi sıkıcı bulduğunu söylemek istemiyordu. Başka bir şey söylemek üzüldü ve sınırlarım gerilmiş bunu bekliyordum.

"Onunla görüşmemiz berbattı. Bütün günü benimle geçirdi. Arabama bindi, toplantıdan toplantıya katıldı, lanet olası kuru temizlemecime bile geldi. Bu gazetecilerin nasıl olduğunu bilirsin. Eğer izin verirsen erkekler tuvaletine bile girer seninle. Şey, şunu söyleyeyim ki, akşam ilerledikçe her şey talihsiz ve kesinlikle beklenmedik bir hal aldı."

İmasını anlayıp anlamadığımı görmek için durakladı.

Çok iyi anlamıştım.

Bana bakan yüzünde sert bir ifade vardı. "Saat sekiz civarında son toplantıdan çıktık. Yemeğe gitmemiz için ısrar etti. Anlarsın ya, sorması gereken birkaç soru daha kalmıştı. Restoranın park yerinden çıkarken kendini iyi hissetmediğini söyledi. Çok fazla şarap içmişti veya bir şey dokunmuştu. Arabasını park etmiş olduğu gazeteğe geri dönmek yerine onu evine bırakmamı istedi. Ben de öyle yaptım. Evine götürdüm. Evinin önüne arabayı çeker çekmez üzerime atladı. Korkunçtu."

"Ve?" Aldırımıyormuş gibi sordum.

"Ve durumu hiç iyi idare edemedim. Sanırım istemeden onu aşağıladım. O zamandan beri de bana karşılık vermek için uğraşıyor."

"Ne? Seni arayıp tehdit mektupları mı gönderiyor?" Bunu sorarken ciddi değildim. Ama söyleyeceği şey için de hazırlıklı değildim.

"Yazmakta olduğu şu lanet olasıca şeyler. Belki de senin bilgisayarından geliyordur. Çılgınca gelebilir, ama sanırım onu harekete geçiren şey kişisel..."

"Sızıntılar mı? Yani sana zarar vermek için benim bilgisayarıma girip cinayetler hakkındaki ayrıntıları yazdığını mı söylemek istiyorsun?"

"Eğer bu cinayetler mahkemeye çıkarsa kim zarar görür?"

Cevap vermedim. İnanamaz gözlerle ona bakıyordum.

"Ben görürüm. Cinayet davalarını benim açmam gerekiyor. Bunlar gibi sansasyonel ve iğrenç davalar gazetelerde yazan onca pislikten ötürü mahvolur. Ve kimse de bana çiçek veya teşekkür notu göndermez. O bunu biliyor, Kay. Beni vurmaya çalışıyor."

"Bill," dedim sesimi alçaltarak. "Saldırgan bir gazeteci olmak, eline geçen her şeyi yazmak onun işi. Daha da önemlisi davalar ancak tek kanıt itirafsa mahvolur. Savunma onun kararını değiştirmeye çalışır. Adam bütün söylediklerini geri alır. Adamın psikotik olduğu ve olayın ayrıntılarını gazetelerden okuduğu söylenir. Cinayetleri işlediğini hayal ettiği öne sürülür. Bu tül saçmalıklar olur. Bu kadınları öldüren canavarsa teslim olacak ya da itirafta bulunacak falan değil."

Bardağındakini bitirerek yeniden doldurdu. "Belki polisler ondan şüphelenir ve konuştururlar. Belki de böyle olmaktadır. Ve adamı suçlara bağlayan tek bağ bu olabilir. En ufak bir fiziksel kanıt yok..."

"Fiziksel kanıt yok mu?" diye sözünü kestim. Onu doğru duymuş olamazdım. Şarap zihnini mi köreltiyordu? "Sperm sıvısı bırakıyor. Yakalandığı anda DNA onu mihlayacak ve..."

"Ah, evet. Tabii. DNA Virginia'da yalnızca birkaç davada kullanılmıştır. Ülke genelindeyse sayıları çok azdır ve hepsi de halen temyizde. Richmond jürisine adamın DNA'ya göre suçlu olduğunu kanıtlamaya çalış bakalım. DNA'yı heceleyebilen bir jüri üyesi bulursam şanslıyım demektir. Kırkın üzerinde zekâya sahip olan herkes ve savunma onu kurtarmaya çalışacak. Haftalarca bununla uğraşacağım..."

"Bill..."

"Lanet." Mutfakta bir ileri bir geri dolaşmaya başladı. "Elli kişi adamın tetiği çektiğini gördüğünü söylese bile birisini mahkûm ettirmek yeterince zordur. Savunma suyu bulandırmak için bir sürü uzman çağırarak ve her şeyi karıştıracaktır. Sizler bu DNA testinin ne kadar karmaşık olduğunu bilirsiniz."

"Bill, geçmişte en az bunun kadar zor bir sürü şey açıkladım jüriye."

Bir şey söylemek istedi, ama kendini tuttu. Şarabından bir yudum daha aldı.

Sessizlik oldukça rahatsız ediciydi. Eğer dava sonuçları tamamen DNA bulgularına dayanırsa bu beni davanın kilit uzman tanığı yapardı. Geçmişte bu durum defalarca tekrarlanmıştı ve bunun Bill'i böylesine

rahatsız ettiğini görmemiştim.

Bu kez değişik bir şeyler vardı.

"Ne oldu?" diye sormak için zorladım kendimi. "İlişkımız yüzünden mi rahatsızsın? Birisinin ortaya çıkaracağından ve beni sonuçları savcıya iletmekle suçlayacağından mı korkuyorsun?"

Bana baktı, yüzü kızarmıştı. "Bunu hiç düşünmüyorum. Birlikteyiz, ne büyük olay. Birkaç kez yemeğe çıktık, bazı oyunları seyrettik..."

Cümlesini tamamlamak zorunda değildi. Bizim hakkımızda kimse bir şey bilmiyordu. Genellikle benim evime gelir ya da bizi tanıyacak birileriyle karşılaşma olasılığının çok az olduğu Williamsburg veya D.C gibi uzak bir yerlere giderdik. Ben ortalıkta görünmekten onun olduğundan daha fazla rahatsız olurdun her zaman.

Yoksa başka bir şey mi ima ediyordu, çok daha kötü bir şey?

Biz sevgili değildik, tam olarak değil ve bu bizim aramızda gizli ama rahatsızlık vermeyen gerilim olarak kalıyordu.

Sanırım ikimiz de güçlü çekimin farkındaydık, ama birkaç hafta öncesine kadar bu konuda bir şey yapmaktan kaçınmıştık. Bir davadan sonra bir şeyler içmeyi teklif etmişti. Yakınlardaki bir restorana yürüdük. İki skoçtan sonra evimin yolunu tuttu. Bu kadar ani olmuştu. Yasak olması daha da korkutucu yapıyordu. İkimiz de karanlık oturma odamın kanepesindeyken birden paniğe kapılmıştım.

Açlığı çok fazlaydı. Beni sert bir şekilde kanepeye itmişti. O anda karısının hayali canlanmıştı gözümün önünde. Mavi saten yastıklara dayanmış bir bebek gibiydi. Beyaz sabahlığının önü koyu kırmızıydı. Dokuz milimetrelik otomatik tabanca hareketsiz sağ elinin birkaç santim ötesinde duruyordu.

Yalnızca eyalet savcısının karısının intihar ettiğini bilerek intihar mahalline gitmiştim. O zamanlar Bill'i tanıımıyordum. Karısını muayene ettim. Kalbini resmen ellerimde tuttum. Geçen onca aydan sonra bu hayaller karanlık oturma odamda gözümün önünden geçmeye başladı.

Ondan fiziksel olarak uzaklaştım. Ona gerçek nedeni söylememiştim. Aramızdaki çekim devam ediyordu, ama araya bir duvar örülmüştü. Çok istesem de ne yıkabiliyor, ne üstünden atlayabiliyordum.

Söylediklerini duymuyordum bile.

"...ve DNA sonuçlarını nasıl verebileceğini bilmiyorum. Eğer testleri yapan özel laboratuvar ve adli büronun da içinde bulunduğu bir komplo varsa..."

Ne?" Şaşırmıştım. "DNA sonuçlarını vermek mi?"

"Sen beni dinlemiyorsun," diye sabırsızca söylendi.

"Şey bir şeyi kaçırmışım, bu kesin."

"Kimse seni bir şey vermekle suçlayamaz. Bu nedenle ilişkimizin benim düşündüğüm şeyle bir ilgisi yok."

"Tamam."

"Sadece..." Durakladı.

"Sadece ne?" diye sordum. Şarabımı bir kez daha bitirirken müdahale etmek zorunda kaldım. "Bill, araba kullanacaksın..."

Eliyle boşver dedi.

"Peki mesele nedir?" diye sordum tekrar.

Dudaklarını birbirine kilitledi. Yüzüme bakmıyordu. Sonra kelimeler ağzından yavaşça dökülmeye başladı.

"Sadece o zamana kadar jürinin gözünde senin ne hale geleceğinden pek emin değilim..."

Eğer bana bir tokat atmış olsaydı bu kadar şaşırırmazdım.

"Aman Tanrım... Sen bir şeyler biliyorsun. Ne o? Ne! O serseri neler planlıyor? Bu bilgisayar olayı yüzünden beni kovacak mı, sana bunu mu söyledi?"

"Amburgey mi? O hiçbir şey planlamıyor. Lanet olsun, bunu yapmak zorunda değil. Eğer sızıntılar yüzünden senin ofisin suçlanırsa ve eğer halk sonunda katilin bu kışkırtıcı haberler yüzünden bu kadar sık suç işlediğine inanırsa senin kellen gider. İnsanların suçlayacak birine ihtiyaçları vardır. Başroldeki tanığının inanılrlık ya da çoğunluk tarafından beğenilmeme gibi bir sorunu olsun istemem."

"Tanner'le öğle yemeğinden sonra hararetle tartıştığınız şey bu muydu?" Gözyaşlarımın akmasına çok az kalmıştı. "Kaldırımda sizi gördüm, Peking'den çıkıyordunuz..."

Uzun bir sessizlik oldu. O da beni görmüş ve görmemiş gibi mi yapmıştı? Neden? Çünkü o ve Tanner muhtemelen benden söz ediyorlardı!

"Olayları konuşuyorduk," diye kaçamak bir cevap verdi "Birçok şeyi tartışıyorduk."

O kadar öfkelenmiş ve incinmişim ki, bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. Ağzımdan çıkanları kontrol edebileceğimi sanmıyordun.

"Dinle," dedi yorgun bir sesle. Kravatını gevşetip gömleğinin üst düğmesini çözdü. "Bu doğru değil. Bu şekilde ortaya çıkmasını istemezdim. Yemin ederim. Şimdi ikimiz de çok üzgünüz. Özür dilerim."

Sessizliğim dondurucuydu.

Derin bir soluk aldı. "Sadece endişe etmemiz gereken gerçek sorunlar var ve bunlar üzerinde birlikte çalışmalıyız. En kötü durumu kestirmeye çalışıyorum böylece hazırlıklı oluruz, tamam mı?"

"Benim tam olarak ne yapmamı bekliyorsun?" Sesimin sakın çıkması için büyük çaba harcıyordum.

"Her akşam beş kez düşün. Tenis gibi. Hasta veya canın sıkın olduğunda çok dikkatli oynaman gerekir. Her vuruş konsantre ol, gözlerini toptan bir saniye olsun ayırma."

Tenis benzetmeleri bazen sinirime dokunurdu. Ama şimdi iyi bir örnek oluyordu. "Ben ne yaptığımı her zaman düşünürüm," dedim. "İşimi nasıl yapmam gerektiğini söyleme bana. Vuruş kaçırdığım

görlmemiştir."

"Şimdi bu çok daha önemli. Abby Turnbull bir zehirli yılan Sanırım bize pusu kuruyor. İkimize de. Sahnenin arkasında; var. Bana ulaşmak için evindeki veya ofisindeki bilgisayarını kullanıyor. Bu işlem sırasında adalete zarar vermesi umurunda bile değil. Her şey bu kadar basit."

Belki haklıydı. Ama Abby Turnbull'un bu kadar kötü olabileceğini kabul etmede zorlanıyordum. Eğer damarlarında damla insan kanı taşıyorsa katilin cezalandırılmasını isterdi. Vahşice öldürülmüş dört kadını intikam entrikası için yem olarak kullanamazdı. Böyle birisi olduğuna inanmıyordum.

Abartıyor olduğunu söylemek üzereydim. Kadınlı olan kötü anısı mantığını bozmuştu. Ama bir şey beni durdurdu.

Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum.

Bundan korkuyordum.

Beni sinirlendiriyordu. Bunu söylemek için şimdiye kadar beklemişti. Neden? Kadınlı karşılaşması haftalar önceydi. Eğer bize tuzak kuruyorsa, ikimiz için de bu kadar tehlikeliyse neden bunu bana daha önce söylememişti?

"Sanırım senin iyi bir uykuya ihtiyacın var," dedim sakın bir sesle. "Sanırım bu konuşmayı, en azından bir kısmını unutup hiçbir şey olmamış gibi hayatlarımıza devam etsek iyi olacak."

Masadan kalktı. "Haklısın. Canım çok sıkıldı. Senin de öyle. Tanrım. Böyle olmasını istemezdim. Buraya seni neşelendirmeye gelmiştim. Kendimi korkunç hissediyorum..."

Özürleri koridor boyunca devam etti. Kapıyı açmadan beni öpmeye başladı. Böyle anlarda tepkimi hemen gösterirdim. Gönülsüzce geri çekilip, "İyi geceler," dedim.

Karanlıkta arabasına giden bir gölge gibiydi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde arabanın lambası profilini hafifçe aydınlattı. Kırmızı stop lambaları boş sokakta ilerleyip ağaçların arasında gözden kaybolana dek verandada uyuşmuş gibi dikilmeye devam ettim.

Marino'nun gümüş rengi Plymouth Reliant'ının içi, eğer bunu bir an için düşünmüş olsam tahmin edebileceğim gibi karmakarışık ve pisti.

Yerde tavuklu sandviç kutusu, buruşturulmuş peçeteler, Burger King torbaları, kahve lekeleriyle dolu kahve kapları vardı.

Sigara tablasından küller dışarı taşıyordu. Dikiz aynasında çam ağacı şeklinde hava temizleyici asılıydı. Ama çöp tenekesine sıkılan bir damla parfüm kadar etkisizdi. Her yer toz ve pislik içini deydi. Ön camda lekeler vardı.

"Bu şeyi hiç yıkar mısın?" diye sordum kemerimi bağlarken.

"Artık yıkamıyorum. Bana verildi, ama benim değil. Geceleri veya hafta sonlarında evime götürmeme izin vermiyorlar. İcini dışını cilayıp parlatsam ne olacak? Ben görev dışındayken asalağın biri kullanacak. Sonra tıpkı bu şekilde bana iade edecek. Hiç şaşmaz. Bir süre sonra herkesi bu sıkıntıdan kurtardım. Kendim kirletmeye başladım."

Tarayıcı ışığı kanaldan kanala geçerken polis telsizi yavaşça hışırdıyordu. Binamın arkasındaki park yerinden yavaşça çıktı. Pazartesi günü konferans odasını aniden terketmesinden sonra ondan haber almamıştım. Şimdiyse çarşamba günü öğleden sonrası olmuştu. Birkaç dakika önce odamın kapısında belirip beni "küçük bir tura" çıkaracağını söyleyerek şaşırtmıştı.

Turun cinayet mahallerine yapılacak ziyaret olduğu ortaya çıktı. Bunun amacı anlayabildiğim kadarıyla kafamda cinayetlerin haritalarını çıkarmaktı. Bu konuda tartışamazdım. İyi bir fikirdi. Ama ondan bekleyebileceğim son şeydi. Ne zamandan beri başka çaresi kalmadıkça beni bir şeye dahil ediyordu ki?

"Bilmen gereken birkaç şey var," dedi aynasını düzeltirken.

"Anlıyorum. Sanırım bu tura çıkmasaydım bilmem gereken birkaç şeyi bana asla söylemeyecektin."

"Her neyse."

Çakmağı yerine koymasını sabırla bekledim. Direksiyonun arkasına rahatça yerleşti.

"Bu ilgini çekebilir," diye başladı. "Dün Petersen'i yalan makinesine bağladık ve herif geçti. Ama üzerindeki şüpheleri tamamen kaldıramadı. Diğer insanların nefes aldığı gibi yalan söyleyebilen psikopatlardan biriysen geçmen mümkün. O bir aktör. Bahse girerim, İsa olduğunu söylerken bile elleri terlemez ve nabızı ikimizinkinden de daha düzenli atar."

"Bu çok zor," dedim. "Neredeyse imkânsız. Yalan makinesini yanıltmak yani."

"Daha önce oldu. Mahkemelerde kullanılmamasının bir nedeni de bu."

"Doğru. Hatasız olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemem."

"Önemli olan," diye devam etti. "Onu içeri tıkmak, hatta kentten ayrılmamasını söylemek için bile bir nedenimiz yok. Bu yüzden onu gözaltında tutuyorum. Aradığımız şey belirli bir saatten sonra neler yaptığı. Sözgeleş, geceleri. Arabasına atlayıp çeşitli semtlere gidiyor, ortalığın durumuna bakıyor mu, bunları izliyoruz."

"Charlottesville'e geri dönmedi mi?"

Marino sigarasının külünü camdan silkeledi. "Bir süre burada kalacakmış, geri dönemeyecek kadar üzgün olduğunu söylüyor. Taşındı. Freemont Avenue'de bir apartman dairesinde kalıyor şimdi. Olanlardan sonra o eve ayak basamazmış. Sanırım orayı satacak. Paraya ihtiyacı olduğundan değil." Bana doğru baktı. Aynalı güneş gözlüklerinde kendimi gördüm. "Görünüşe göre karısının bir hayli yüklü hayat sigortası varmış. Petersen iki katı zengin olacak. Galiba artık kendi oyunlarını yazıp para kazanmak için endişe etmek zorunda kalmayacak."

Bir şey söylemedim.

"Ve sanırım liseden mezun olduğu yaz tecavüzden dolayı mahkemeye çıkmasını ihmal ettik."

"Bunu araştırdın mı?" Araştırdığını biliyordum, yoksa bu konudan söz etmezdi. ,

"New Orleans'da yaz tiyatro grubuna katılmış ve grubu fazla ciddiye alma hatasını yapmış. Olayı soruşturan polisle konuştum. Ona göre, Petersen oyunda başroldeymiş, izleyiciler arasındaki bu bebek ondan hoşlanmış, her gece onu görmeye gelir, notlar gönderirmiş. Bir gece kulise gelmiş, birlikte olmuşlar. Sonra kız sabahın dördünde polisleri çağırmış. İsterik bir şekilde tecavüze uğradığını söylemiş. Çocuğun başı belaya girmiş çünkü sperm sıvısı ona aitmiş."

"Dava mahkemeye intikal etmiş mi?"

"Lanet olası soruşturma heyeti baştan savmış. Petersen kızın evinde onunla birlikte olduğunu kabul etmiş. Bunun kendiliğinden olduğunu söylemiş, çünkü kız onun üstüne gitmiş. Kızın vücudu yara bere içindeymiş, hatta boynunda da birkaç iz varmış. Ama kimse izlerin ne kadar yeni olduğunu ve Petersen'in yaptığını kanıtlayamamış. Görüyor musun, soruşturma heyeti Petersen'e bir kez bakıyor ve kızın bu ilişkiyi başlattığına inanıyor. Petersen kızın notlarını saklamış, bu da kızın ona karşı bir şeyler hissettiğini gösteriyor. Ve kızla birlikte olduğu zaman onda bazı morlukların bulunduğu konusunda oldukça ikna ediciymiş. Kız ona ayrılmaya çalıştığı erkek arkadaşıyla birkaç gün önce büyük bir kavga ettiğini söylemiş. Kimse Petersen'i suçlamamış. Kızın ahlaki değerleri pek yüksek değilmiş ve kendini böyle ortaya koymakla büyük hata yapmış."

"Bu tür davaları," dedim usulca. "Kanıtlamak neredeyse imkânsızdır."

"Asla bilemezsin. Biraz da rastlantı olarak," diye ekledi sanki o anda aklına gelmiş gibi. "Geçen akşam Benton aradı. Quantico'daki ana bilgisayar bu kadınları öldüren her kimse onunla ilgili bir şeyler yakalamış."

"Nerede?"

"Waltham, Massachusetts," diye cevap verdi bana bakarak. "İki yıl önce, yani Petersen, Waltham'dan yirmi mil uzaktaki Harvard'da son sınıf öğrencisiyken. Nisan ve mayıs aylarında iki kât din kendi dairelerinde tecavüz edilip öldürülmüş. İkisi de apartmanın birinci katında yalnız yaşıyorlarmış. Kemerle, elektrik kablolarıyla bağlanmışlar. Katil görünüşe göre kilitli olmayan pencereden girmiş içeri. İkisi de hafta sonlarında meydana gelmiş o cinayetler burada işlenenlerin karbon kopyaları."

"Petersen mezun olup buraya yerleştikten sonra cinayetler bitmiş mi?"

"Tam olarak değil." O yaz, karısı VMC'ye başlayan Petersen burada yaşadığı için onun yapmış olamayacağı bir tane daha olmuş. Ama üçüncü olayda bazı farklılıklar var. Kurban on sekiz yaşlarında ve diğer iki cinayetin işlendiği yerden on beş mil uzakta yaşıyormuş. Yalnız yaşamıyormuş ve o sırada şehir dışında olan bir adamla birlikteymiş. Polisler cinayetin bir taklit olduğunu düşünüyor, herifin biri gazeteleri okuyup bir fikir edinmiş. Bir hafta kadar bulunmamış kız. Bulunduğunda da bozulmuş olduğu için sperm sıvısı elde etmek olanaksızmış. Katilin kan grubunu saptamak mümkün olmamış."

"İlk iki cinayette nasılmış?"

"Vücut salgılarından kan grubu saptanamayan türden," dedi yavaşça. İleriye bakıyordu.

Sessizlik. Kendi kendime bu ülkede milyonlarca böyle kişi olduğunu ve seks cinayetlerinin hemen

hemen bütün büyük şehirlerde meydana geldiğini hatırlatıyordum. Ama paralellik sarsıcıydı.

Kenarında ağaçlar olan dar bir yola girdik. Burası, kentin yakın zamanda geliştirilmiş, bütün çiftlik tipi evlerin birbirine benzediği ve düşük maliyetli inşaat malzemelerinin kullanıldığı bir alt bölümüydü. Etrafta bir sürü emlakçı işareti vardı. Evlerin birçoğu da hâlâ inşaat halindeydi. Boş alanlara bir şeyler ekilmiş, meyva ağaçları dikilmişti.

Sol tarafta iki blok aşağıda Brenda Steppe'in iki aydan daha kısa bir süre önce öldürüldüğü küçük gri ev görünüyordu. Ev ne kiraya verilmiş, ne de satılmıştı. İnsanlar birisinin vahşice öldürüldüğü bir eve taşınma fikrini itici buluyorlardı. Evin iki tarafında "Satılık" işareti vardı.

Evin önünde park edip sessizce oturduk. Pencereledeki perdeler kapatılmıştı. Çok az sokak lambasının olması dikkatim çekti. Gece oldukça karanlık olmalıydı. Katil biraz dikkatli davranmış ve siyah bir şeyler giymişse görünmesi imkânsız gibiydi.

Marino, "Arka taraftaki mutfak penceresinden girmiş. O gece kadın görünüşe göre dokuz, dokuz buçuk sıralarında gelmiş eve. Oturma odasında bir alışveriş torbası bulduk. Son aldığı şeyin fişinde saatin sekiz elli olduğu yazıyor. Eve gelip akşam yemeğini hazırlıyor. Hafta sonu hava sıcaktı. Bu yüzden havayı temizlemek için mutfak penceresini açık bıraktı. Özellikle de hamburger ve soğan kızarttığı için."

Brenda Steppe'in midesinden çıkanları hatırlayarak başımı salladım.

"Hamburgerle soğan genellikle mutfağı dumana boğar ve koku yapar. En azından benim evimde öyle yapıyor. Lavabonu! altındaki çöp kutusunda kıyma paketi, boş spagetti sosu kavanozu, soğan kabukları vardı. Lavaboda da ıslatılmış yağlı bir tava duruyordu." Bir an duraklayıp düşünceli bir sesle ekledi. "Yemek için seçtiği şeyin öldürülmesine yol açmış olabileceğini düşününce insan bir garip oluyor. Yani bir sandviç falan hazırlasaydı mutfak penceresini açık bırakmayacaktı."

Bu, cinayet soruşturmacılarının en sevdiği düşünceydi: Ya şöyle olsaydı? Eğer adam iki silahlı soyguncunun satıcıyı arka tarafta rehin olarak tuttuğu dükkândan sigara almaya kalkmasaydı ne olurdu? Öldürülen kişi, hapisten kaçmış birisi eve yaklaşırken çöp tenekesine bir şey atmak için dışarı çıkmasaydı ne olurdu? Eğer adam karısıyla kavga edip öfkeyle arabasına atlayarak ters yönden gelen bir sarhoşla çarpışmasaydı ne olurdu?

Marino sordu. "Paralı yolun buradan yarım mil uzakta olduğunu farkettiler mi?"

"Evet. Bu bölgeye girmeden hemen önce köşede bir otopark var," dedim. "Yolun geri kalanını yaya olarak geldiğini varsayarsak arabasını oraya park etmiş olabilir."

Marino bir an düşündü. "Evet, ama orası gece yarısı kapanıyor."

Bir sigara daha yaktım. İyi bir dedektif yakalamaya çalıştığı suçlu gibi düşünmeli, sözü aklıma geldi.

"Sen ne yapardın?" diye sordum. "Onun yerinde sen olsaydın."

"Kimin yerinde ben olsaydım?"

"Katilin."

"Matt Petersen gibi bir aktör mü, yoksa kadınları takip edip boğarak rahatlayan bir manyak mı olduğuma bağlı bu."

"İkincisi," dedim ifadesiz bir sesle. "İkincisi olduğunu farzedelim."

Beni yakalamak için yem atıyordu. Kaba bir şekilde güldü. "Gördün mü, doktor, bunu atladın. İkisinin neden farklı olması gerektiğini sormalıydın. Çünkü farklı olmazdı. Söylemek istediğim şey, iki tipten biri olsaydım hemen hemen aynı şeyi yapardım; kim olduğum ve normal saatlerimde ne yaptığım o kadar önemli değil. Bu işe kalkıştığımda ise bunu daha önce yapmış ya da yapacak herkes gibi davranırım. Doktor, avukat veya Hintli aşçı."

"Devam et."

"Kadını görmekle başladılar her şey. Onunla bir yerde bir şekilde bağlantı kurmuş olurdum. Evine gelip bir şey satardım veya çiçek getirirdim. Kapıyı açtığında içimden bir ses, 'İşte bu o,' derdi. Belki de yakınlarda bir inşaatta çalışıyor olurdum ve onun yalnız gelip gittiğini görürdüm. Onun üzerine odaklaşırdım. Belki bir hafta boyunca onu takip ederdim, onun hakkında mümkün olan her şeyi öğrenirdim, alışkanlıklarını falan. Söz gelişi, ışıkların yanık olması ne anlama geliyor, sönük olması ne anlarca geliyor. Arabası neye benziyor."

"Neden o?" diye sordum. "Dünyadaki onca kadın varken neden bu kadın?"

Bunu kısaca düşündü. "İçimde bir şeyleri uyandırıyor."

"Görünüşü yüzünden mi?"

Hâlâ düşünüyordu. "Belki. Ama belki de davranışlarıdır. Çalışan bir kadın o. Güzel eşyaları var, yani iyi bir hayat yaşayacak kadar akıllı. Bazı iş kadınları ukaladır. Belki de bana olan davranışlarını beğenmedim. Belki erkekliğime saldırdı, benim yeterince iyi olmadığımı falan söyledi."

"Kurbanların hepsi çalışan kadınlar," dedim. Sonra ekledim. "Ama yalnız yaşayan kadınların çoğu çalışır."

"Bu doğru. Yalnız yaşadığından emin olacağım. Onu yola getireceğim, kimin güçlü olduğunu göstereceğim. Hafta sonu gelince bunu yapmayı istiyorum. Gece yarısından sonra arabama atlıyorum. Bölgeyi daha önceden inceledim, bütün senaryoyu kafamda canlandırımdım. Evet. Arabamı otoparkta bırakabilirim. Ama tek sorun saatin çok geç olması. Park yeri boş olacak, yani arabam tek başına göze çarpacak. Şimdi, diyelim ki, aynı köşede bir de Exxon benzin istasyonu var. Arabamı belki orada bırakabilirim. Neden? Çünkü servis istasyonu saat onda kapanır ve arabamı görenler tamir için beklediğini sanabilirler. Kimse bu konuyu önemsemez, hatta polisler bile, ki ben en çok onlar konusunda endişeleniyorum. Boş bir park yerinde arabamı gören polisler kontrol edip on-yirmi-sekizi arayıp kimin olduğunu bulabilirler."

Adamın her bir hareketini insanı ürperten ayrıntılarıyla anlatıyordu. Koyu renk elbiseler giymiş, yürürken gölgeler arasında kalmaya dikkat ediyor. Doğru adrese gelip kadını gördüğünde damarlarına adrenalin pompalanıyor. Muhtemelen kadının adını bile bilmiyor. Kadının arabası park yerinde. Verandadaki ışık dışında bütün ışıklar sönük. Kadın uyuyor.

Durumu değerlendirirken gözden uzak bir köşede düşünüyor. Etrafa bakıyor, kimsenin kendisini görmediğinden emin. Kendini daha güvenlikte hissedeceği arka tarafa dolaşıyor. Caddeden görülmesi imkânsız. Diğer evler oldukça uzakta, ışıklar sönük, etrafta kımıldayan bir yaprak bile yok. Zifiri karanlık.

Sessizce pencerelere yaklaşıyor, açık olanı derhal fark ediyor. Penceredeki siperliğin kesilip sürgünün

açılması an meselesi. Birkaç saniye içinde kesilen siperlik yere düşüyor. Pencereyi açıyor, kendini yukarı çekip bir anda mutfak dolaplarıyla karşılaşılıyor.

"Bir kez içeri girdikten sonra sessizce durup ortalığı dinliyorum. Hiçbir şey duymadığımdan emin olduktan sonra holü buluyor, kadının bulunduğu odayı arıyorum. Böyle küçük bir evde pek fazla olasılık yok." Omuzlarını silkti. "Yatak odasını hemen buluyorum. Kadının içerde uyuduğunu duyabiliyorum. Başımda bir şey var şu anda, kayak maskesi örneğin..."

"Ne gerek var?" diye sordum. "Seni tarif edene kadar yaşamayacak."

"Saçlar. Hey, ben aptal değilim. Gece yatairken adli olaylarla ilgili kitaplar okuyorum. Kimse bir yerde saçımı bulamayacak."

"Eğer bu kadar akıllıysan..." Şimdi ben ona yem atıyordum. "Neden DNA için endişelenmedin? Gazete okumuyor musun sen?"

"O lanet olası kondomlardan takacak değilim. Ve o kadar kurnazım ki, sen beni şüpheli olarak belirleyemezsin. Şüpheli yok, karşılaştırma yok ve senin DNA hokus pokusun beş para etmiyor. Saç ise biraz daha kişisel. Anlarsın ya, zenci miyim, beyaz mı, sarışın mıyım, yoksa kırl saçlı mı, bunu anlamamı istemiyorum."

"Ya parmak izleri?"

Gülümsedi. "Eldivenler bebeğim. Kurbanlarımı incelerken senin giydiğin eldivenlerden giyiyorum."

"Mat Petersen eldiven giymiyordu. Eğer giyiyor olsaydı karısının vücudunda parmak izi bırakmazdı."

Marino hemen cevap verdi, "Eğer katil Matt ise kendi evinde parmak izi bırakma konusunda kaygısı olmazdı. Onun parmak izleri her yerde olacaktı zaten." Durakladı. "Eğer. Gerçek şu ki, biz bir sincap arıyoruz. Gerçek şu ki, Matt bir sincap. Gerçek şu ki, dünyadaki tek sincap o değil, her çalılığın ardında bir tane var. Gerçek şu ki, onun karısını kimin hallettiğini bilmiyorum."

Rüyamdaki yüzü gördüm, hatları olmayan beyaz yüz. Ön camdan giren güneş ışınları sıcaktı, ama ben ısınmıyordum.

Devam etti. "Geri kalanını tahmin edebilirsin. Onu korkutmuyorum. Yatağın yanına gidip elimi ağzına kapatarak ona uyandırıyorum. Boğazına bıçağımı dayıyorum. Büyük olasılıkla tabanca taşımıyorum, çünkü kadın karşı koyarsa belki ben vurulabilirim, işimi bitirmeden o benim işimi bitirebilir. Bu benim için çok önemli. Her şey planladığım gibi gitmeli, yoksa çok öfkelenirim. Bunun yanı sıra birisinin silah sesini duyup polisi araması riskini göze alamam."

"Ona bir şey söylüyor musun?" diye sordum boğazımı temizleyerek.

"Kısık sesle konuşuyorum, eğer bağırırsa onu öldüreceğimi söylüyorum. Bunu ona tekrar tekrar söylüyorum."

"Başka? Ona başka ne söylüyorsun?"

"Muhtemelen hiçbir şey."

Arabayı vitese takarak geri döndü. Eve son bir kez baktım. Cinayetin gerçekten aynı tarif ettiği şekilde

gerçekleştikten emindim. O anlatırken görür gibi oluyordum. Sanki varsayım değil de görgü şahidinin ifadesiydi bu. Duygusuz, vicdan azabı duymaksızın yapılan bir itiraf.

Marino'yu farklı görmeye başlıyordum. Kafası ağır çalışmıyordu. Aptal hiç değildi. Sanırım şimdi ondan her zaman olduğundan daha az hoşlanıyordum.

Doğuya doğru gitmeye başladık. Güneş yapraklardan yansıyor. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerdi. Bir süre işlerinden evlerine dönen kadın ve erkeklerin oturduğu arabaların arasında kısılı kaldık. Yanımızdan geçen yüzlere bakarken bir an kendimi oradan kopmuş olarak gördüm. Sanki diğer insanların yaşadığı dünyada yaşamıyordum. Onlar akşam yemeklerini, her barbeküde pişirecekleri biftekleri, çocuklarını, yakında görecekları sevgililerini veya gün içinde meydana gelmiş bazı olayları düşünüyorlardı.

Marino listeyi gözden geçiriyordu.

"Öldürülmeden iki hafta önce ona APS ile bir posta gelmiş. Teslim edeni kontrol ettik bile, geç," dedi. "Kısa bir süre önce su tesisatı için bir adam gelmiş. O da temiz. Şimdiye kadar bir servis elemanının dört olayda da aynı olduğunu gösterecek bir şeye rastlamadık. Ortak hiçbir şey yok. Kadınların çalıştıkları yer bile birbirine yakın değil."

Brenda Steppe oturduğu yerden pek uzak olmayan Quinton İlkokulu'nda beşinci sınıf öğretmeni idi. Richmond'a beş yıl önce taşınmıştı. Bir futbol koçu olan nişanlıyla birlikteliğini henüz bitirmişti. Kızıl saçlı, zeki ve esprili bir kadındı. Arkadaşları ve eski nişanlısına göre her gün birkaç mil koşar; ne sigara, ne de içki içerdi.

Ben onun hakkında, büyük olasılıkla, Georgia'daki ailesinin bildiğinden daha fazla şey biliyordum. Her pazar kiliseye ve çarşamba akşamları da yemeğe düzenli olarak katılan saygılı bir Protestandı. İyi bir müzisyendi aynı zamanda. Gitar çalıyor, bir gençlik grubunda şarkı söylüyordu. Üniversitedeki branşı İngilizceydi, öğretmenliği sırasında da bunu öğretiyordu. Jogginge ek olarak rahatlamak için kitap okurdu. Cuma gecesi yatağının yanındaki lambayı söndürmeden önce Doris Betts okumaktaydı.

"Aklımı karıştıran şey," dedi Marino. "Kısa bir süre önce bulduğum bir şey, o ve Lori Petersen'in arasındaki olası bağlantı. Brenda Steppe altı hafta önce VMC'de tedavi görmüş."

"Ne için?" diye sordum şaşırarak.

"Küçük bir trafik kazası. Bir gece arabasıyla geri geri park yerinden çıkarken birisi çarpmış. Önemli bir şey değilmiş. Polisi arayıp başını vurduğunu, biraz sersemlemiş olduğunu söylemiş. Ambulans gönderilmiş ve acil servis odasında bir süre gözetim altında tutulmuş, röntgeni çekilmiş. Bir şey yokmuş."

"Lori Petersen'in vardiyası sırasında mı tedavi edilmiş?"

"En iyi kısmı bu. Hatta şimdiye kadar bulduğumuz en iyi ipucu. İlgili kişiyle konuştum. Lori Petersen o gece görevdeymiş. O sırada ortalıkta olabilecek herkesi araştırıyorum, diğer doktorlar, hizmetliler, adımı sen koy. İki kadının karşılaşmış olabileceği fikri dışında bir şey yok elimizde. Ne garip, şu anda sen ve ben deniz tarafından kendi cinayetlerinin tartışılacağından hiç haberleri yoktu."

Bir düşünce düşük voltajlı bir elektrik akımı gibi zihnimden geçti. "Peki ya Matt Petersen? O gece onun da, örneğin karısını ziyaret etmek için hastanede olması ihtimali var mı?"

"Charlottesville'de olduğunu söylüyor. Çarşamba akşamı saat dokuz buçuk sularında oluyor bu."

Hastane kesinlikle bir bağlantı olabilir, diye düşündüm. Orada çalışan ve kayıtlara ulaşabilen herkes Lori Petersen'i tanıyabilir ve adresi acil kayıtlarında olan Brenda Steppe'yi de görmüş olabilirdi.

Marino'ya o gece VMC'de çalışan herkesin titizlikle araştırılması gerektiğini söyledim.

"Yalnızca beş bin kişiden söz ediyoruz," diye cevap verdi. "Ve bildiğimiz kadarıyla o gece onu dışarı çıkaran herif de acilde tedavi edilmiş olabilir. Yani elimdeki üç topu çevirmeye çalışıyorum. Ama şu an için durum pek ümit verici değil. O vardiyada tedavi edilen hastaların yarısı kadımmış. Diğer yarısı da ya kalp krizi geçiren ihtiyarlar ya da kaza geçiren sarhoş gençlermiş. Hayatta kalanlar şu anda bile komadalar. Birçok insan girip çıkmış. O bölümde tutulan kayıtlar da pek işe yarar gibi değil. Orada kimlerin olduğunu asla öğrenemeyebilirim. Hastaneye girip kurban arayan bir herif olabilir... hemşireler, doktorlar, önemsiz sorunları olan kadın hastalar..." Omuz silkti. "Çiçek teslim etmek için hastaneye girip çıkıyor olabilir."

"Bundan iki kez söz ettin," diye yorumda bulundum. "Çiçek teslimleri hakkında."

Yine omuz silkti. "Hey. Polis olmadan önce bir süre çiçek teslimi yaptım, tamam mı? Çiçeklerin çoğu kadınlara gönderilir. Öldürmek için kadın arıyor olsaydım çiçek teslim ederdim."

Sorduğuma pişman olmuşum.

"Karımla da böyle tanıştım. 'Özel Âşık' teslim etmişim ona. Kırmızı ve beyaz karanfillerle birkaç gülden oluşan bir düzenlemedir. Çıktığı bir heriften geliyordu. Sonunda benden, çiçeklerin sahibinden daha çok etkilendi. Adamın jesti ilişkilerinin sonu oldu. Bunlar New Jersey'de oldu. Ben New York'a taşınıp emniyete katılmadan birkaç yıl önceydi."

Bana getirilen çiçekleri asla kabul etmemeyi ciddi şekilde düşünmeye başlamıştım.

"Aklıma birden geliveren bir şey. Bu adam her kimse kadınlarla ilgili bir işi var. Hepsi bu, basit ve yalın."

Eastland Alışveriş Merkezi'ni geçip sağa döndük.

Kısa bir süre sonra trafikten çıktık. Brookfield Heights veya kısa adıyla Heights'a doğru ilerlemeye başladık. Mahalle neredeyse bir tepeye kurulmuştu. Kentin son on yıldır mesleğe yeni atılan gençlerin yerleştiği eski bir bölümüydü burası. Caddelerin kenarlarında evler sıralanıyordu. Bazıları bakımsızlıktan harap olmuş, ama çoğu güzelce restore edilmişti. Dövme demir balkonları ve vitraylı camlarıyla göz alıyorlardı. Heights'ın birkaç blok kuzeyinde evsiz barksızların yaşadığı bakımsız alan başlıyor, az ötedeysiteler yer alıyordu.

Marino arabasını yavaşlatarak, "Bu evlerden bedava verseler almam. Birkaçının içine girdim. İnanılmaz. Bu mahallede yaşamamın imkânı yok. Oldukça fazla sayıda bekâr kadın var burada. Çılgınlık bu. Tam anlamıyla çılgınlık."

Göstergeye bakıyordum. Patty Lewis'in evi Brenda Steppe'ninkinden tam olarak 6.7 mil uzaklıktaydı. İki mahalle ise birbirinden son derece farklıydı. Evlerin konumu bakımından iki cinayeti birbirine bağlayacak bir şey düşünemiyordum. Burada da sürmekte olan inşaatlar vardı. Ama şirketlerin veya çalışanların aynı olması mümkün değildi.

Patty Lewis'in evi iki ev arasına sıkışmış kalmıştı. Kahverengi kum taşından yapılma şirin bir evdi. Kırmızı kapısının üzerini de vitray camlar bulunuyordu. Çatı kurşun rengiydi. Arka bahçede çok sayıda

manolya ağacı vardı.

Polisteki fotoğrafları görmüştüm. Bu zarif evi gören içinde bu kadar korkunç şeyler olduğunu hayal bile edemezdi. Kadın Shenandoah Valley'den yanında parayla gelmişti. Burada yaşayabilmesinin nedeni bu olmalıydı. Serbest yazardı. Yıllarca daktilo başında vakit geçirmiş, artık red mektuplarının sona erdiği aşamaya ulaşıyordu. Baharda bir hikâyesi Harper tarafından basılmıştı. Romanı sonbaharda çıkacaktı. Yazarının ölümünden sonra basılan bir kitap olacaktı bu.

Marino yine pencereden giren katili hatırlattı bana. Bu kez pencere doğrudan kadının arka tarafa bakan yatak odasına açılıyordu.

"İkinci katta, sondaki pencere," dedi Marino.

"Senin varsayımın, katilin eve en yakın olan manolya ağacına tırmanıp çatıya çıktığı, sonra da pencereden içeri girdiği şeklinde, değil mi?"

"Varsayımdan da öte," diye karşılık verdi. "Bundan eminim. Merdiven olmadan başka türlüüne imkân yok. Ağaca tırmanıp verandanın çatısına çıkmak ve oradan da sürgülü pencereye ulaşmak çok kolay biliyorum. Yapılıp yapılamayacağını görmek için kendim denedim ve ıpsız yaptım. Şu kalın daldan çatıya tutunabilmek ve kendini çekebilmek için adamın bütün ihtiyacı olan şey güçlü bir gövde," diyerek ağacı işaret etti.

Evde vantilatör vardı, ama havalandırma yoktu. Şehir dışında yaşayıp yılda birkaç kez ziyarete gelen bir arkadaşına göre Patty yatak odasının penceresi açık uyurdu. Rahat olmakla güvende olmak arasında bir tercih meselesiydi. O rahat olmayı seçmişti.

Marino caddede U dönüşü yapıp kuzeydoğuya doğru yola çıktık.

Cecile Tyler, Ginter Park'ta yaşıyordu. Richmond'daki en eski yerleşim merkezlerinden biriydi burası. Dev boyutlarda üç katlı Victoria tipi evler vardı. Bahçeler manolya, meşe ve açelya ağaçlarıyla doluydu. Asmalar verandadaki direklere ve arkadaki kameriyeye tırmanıyordu. Karanlık pencerelerin ardındaki loş oturma odalarını hayal ediyordum. Soluk Şark halıları, şatafatlı mobilyalar ve kornişler, her köşeye yerleştirilmiş biblolar. Burada yaşamak istemezdim doğrusu. Bana klostrofobik bir duygu veriyordu.

Cecile Tyler'ın evi iki katlı, tuğla bir yapıydı. Komşularının standartlarına göre oldukça mütevazıydı. Patty Lewis'in yaşadığı yerden tam olarak 5.8 mil uzaklıktaydı. Çatı güneşte kurşun gibi parlıyordu. Pencere kepenklerinin ve kapıların boyları soyulmuştu. Eğer yeterince yaşasaydı Cecile onları yeniden boyayacaktı herhalde.

Katil bodrum penceresinden girmişti içeri. Kilit kırılmıştı, başka her şey gibi o da tamir edilmeyi bekliyordu.

Ufak tefek, güzel bir kadındı. Şimdi Tidewater'da yaşayan bir dişçiden kısa bir süre önce boşanmıştı. Bir işbulma kurumunda resepsiyonist olarak çalışıyor, işletme diploması almak için geceleri üniversiteye gidiyordu. Son kez hayatta görüldüğünde saat yaklaşık 10.00'du. Yani bir hafta önce cuma günü. Bir arkadaşıyla civardaki Meksika lokantasına yemeğe gitmiş, oradan da eve gelmişti.

Cesedi ertesi gün öğleden sonra bulunmuştu. Arkadaşıyla alışverişe gitmesi gerekiyordu. Arabası evin önündeydi. Ne telefonu, ne de kapıyı açınca arkadaşı endişelenip yatak odasının aralık perdesinden içeriye bakmıştı. Cecile'in karmakarışık yatağın üzerindeki çıplak, bağlanmış cesedi Cecile'in arkadaşım kolay kolay unutabileceği bir görüntü değildi.

"Bobbi," dedi Marino. "O bir beyaz biliyor musun?"

"Cecile'in arkadaşı mı?" Âdını unutmuştum.

"Evet. Bobbi. Cecile'in cesedini bulan zengin kaltak. İkisi her zaman birliktelermiş. Bobbi'nin kırmızı bir Porche'u var. Modellik yapan bomba gibi bir sarışın. Her zaman Cecile'in evindeymiş. Bazen ertesi sabaha kadar ayrılmadığı olurmuş. Sanırım ikisinin arası çok tatlıymış. Aklım almıyor. Yani anlamak çok zor. İkisi de insanın gözlerini yerinden fırlatacak kadar güzel. Erkeklerin sürekli onların peşinde olacağını düşünür insan..."

"Belki senin cevabın budur," dedim kızgınlıkla.

Marino gülümsedi. Yine bana yem atıyordu.

"Pekâlâ, söylemek istediğim şey şu: Katil bir gece bu civardan geçmektedir. Arabasından inen Bobbi'yi görür. Belki onun burada yaşadığını düşünür. Veya bir gece Cecile'in evine gelirken onu takip eder."

"Ve Cecile'i yanlışlıkla öldürür? Çünkü Bobbi'nin burada yaşadığını düşünmektedir?"

"Sadece düşünüyorum. Söylediğim gibi Bobbi beyaz. Diğer kurbanlar da beyazdı."

Bir süre evi seyrederek sessizce oturduk.

İrk farklılığı beni de rahatsız etmişti. Üç beyaz kadın ve bir zenci kadın. Neden?

"Bir şey daha var," dedi Marino. "Sanki katilin her bir cinayet için birkaç adayı var, ama menüden yemek seçer gibi parasının yettiğiyle yetinmek zorunda kalıyor. Birisini öldürmeye karar verdiğinde pencerenin açık ya da kilidinin kırık olması biraz garip. Bence, ya bu tesadüfi bir durum, yani etrafta dolaşıp kimin yalnız yaşadığına veya evinin güvensiz olduğuna bakıyor. Ya da birçok kadının evini ve adresini biliyordur. Belki birçok evi dikizleyip uygun olanda karar kılıyor."

Bundan hoşlanmamıştım.

"Bence bütün bu kadınları takip etti," dedim. "Yani hepsi güçlenmiş hedeflerdi. Evleri daha önce dikizlemiş ya evde olmadıklarını ya da pencerelerin kilitli olduğunu görmüştür. Belki katil bir sonraki kurbanının yaşadığı yeri ziyaret etme alışkanlığındadır ve uygun fırsat çıktığında öldürüyordur."

Omuzlarını silkip bu fikir üzerinde konuşmaya başladı, "Patty Lewis, Brenda Steppe'den birkaç hafta sonra öldürüldü. Ve Patty de öldürülmeden bir hafta önce şehir dışındaki bir arkadaşındaymış. Yani bir hafta önce denemiş ve kadını evde bulamamış olabilir. Tabii. Belki bu şekilde olmuştur. Kim bilebilir ki? Üç hafta sonra da Cecile Tyler'ı öldürüyor. Ama Lori Petersen'i tam bir hafta sonra katletti... kim bilir? Belki durumu hemen değerlendirdi. Pencere açıldı, çünkü bir önceki hafta kocası kilitlemeyi unutmuştu. Katil Lori Petersen'le onu öldürmeden birkaç gün önce yeri bağlantı kurmuş olabilir. Ve eğer pencere o hafta sonu kilitli olsaydı bu hafta sonu yine deneyecekti."

"Hafta sonu," dedim. "Onun için önemli gibi. Ya cuma gecesi geç saatlerde ya da cumartesi sabahı erken saatlerde öldürüyor."

Marino başını salladı. "Bana sorarsan hafta içi çalışıyor. Yaptığı şeyden dolayı sakinleşmek için hafta sonunu boş tutuyor. Belki bu düzenden başka bir neden yüzünden de hoşlanıyor. Bizi rahatsız etmek

istiyor. Cuma yaklaşıyor. Kenti iyi tanıyor. Sen ve benim gibi insanların otoyoldaki bir kedi kadar tedirgin olduğumuzu biliyor."

Bir an tereddüt ettikten sonra sordum. "Sence cinayetlerin birbirine bu kadar yakın olmasının nedeni, belki de kamuoyu baskısı yüzünden daha fazla stres altına girmesi olabilir mi?"

Hemen cevap vermedi. Sonra son derece ciddi bir sesle konuştu. "O lanet olası bir bağımlı, doktor. Bir kez başladıktan sonra bırakamıyor."

"Kamuoyu baskısının davranış düzeniyle bir ilgisi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," diye cevapladı. "Bunu söylemiyorum. Onun davranış özelliği saklanıp çenesini sıkı tutmak. Eğer gazeteciler işini böylesine kolaylaştırmasa bu kadar akıllı olmayabilir. Sansasyonel hikâyeler bir armağandır. Hiçbir şey yapmak zorunda kalmıyor. Gazeteciler onu ödüllendiriyor, ona bunu bedava veriyorlar. Kimse şimdiye kadar bir şey yazmasaydı düşkünlüğüne uğrayıp belki daha dikkatsiz davranacaktı. Bir süre sonra belki, notlar göndermeye başlayacak, telefonlar edecek, gazetecileri; hareketlendirecek bir şeyler yapacaktı. Böylece hata yapabilirdi."

Bir süre sessiz kaldık.

Sonra Marino beni hazırlıksız yakaladı.

"Fortosis'le konuşmuş gibisin."

"Neden?"

"Şu haberlerin onu stres altına sokup öldürme isteğini arttırması yüzünden."

"Sana böyle mi söyledi?"

Gözlüklerini çıkarıp kontrol panelinin üzerine koydu. Bana baktığında gözlerinde hafif bir öfke vardı. "Hayır. Ama etraftaki sevdiğim birkaç kişiye söylemiş. Boltz bunlardan biri, Tanner diğeri."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bizim bölümde sokaklarda olduğu kadar çok sayıda muhbirim var. Neler olduğunu ve nerede sona erebileceğini çok iyi biliyorum."

Sessizce oturduk. Güneş çatıların ardında kaybolmaya başlamıştı. Caddelerin ve bahçelerin üzerine geniş gölgeler çöküyordu. Marino birbirimizin güven bölgesine girebilmemizi sağlayacak kapıyı aralamıştı. Biliyordu. Bana bildiğini söylemeye çalışıyordu. Kapıyı ardına kadar açıp açamayacağımı merak ettim.

"Boltz'la Tanner basına yapılan sızıntıdan hiç hoşnut değiller," dedim.

"Böyle şeyler olur. Özellikle de 'Sevgili Abby'yle aynı kentte yaşıyorsan."

Esefle gülümsedim. Ne kadar doğruydı. "Sevgili Abby" Turnbull'a sırlarını söyle, hepsini gazetesinde yazsın.

"O büyük bir sorun," diye devam etti. "İçeriyle bağlantısı var. Bizim bölümün kalbine bir hat çekmiş. Şefin onun haberi olmadan bir halt yiyebileceğini sanmıyorum."

"Kim söylüyor ona?"

"Şimdilik sadece bazı şüphelerim olduğunu, ama bunlarla henüz bir yere varamayacağımı söyleyebilirim, tamam mı?"

"Birisinin benim bilgisayarına girdiğini biliyorsun," dedim sanki herkes tarafından bilinen bir şeymiş gibi.

Keskin bir ifadeyle bana baktı. "Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum. Birkaç gün önce birisi girip Lori Petersen'in dosyasını istemiş. Şans eseri bunu keşfettik."

"Yani birisinin aylardır giriyor olabileceğini ve sizin bilmediğinizi mi söylüyorsun?"

"Evet, aynen öyle."

Sessizleşti. Yüzü sertleşmişti.

Bastırdım. "Şüphelerin değişti mi?"

"Hımm," dedi kısaca.

"Hepsi bu mu?" diye sordum öfkeyle. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Yok. Sadece bugünlerde başının derde girebileceği dışında. Amburgey biliyor mu?"

"Biliyor."

"Tanner de öyle, sanırım."

"Evet."

"Hımm," dedi yine. "Sanırım bu bazı şeyleri açıklıyor."

"Ne gibi?" Paranoyam artıyordu ve Marino'nun için için kıvrandığını bildiğinin farkındaydım. "Ne gibi şeyler?"

Cevap vermedi.

"Ne gibi şeyler?" diye ısrar ettim.

Yavaşça bana döndü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Bilsem iyi olur herhalde." Sesim paniğe doğru giden korkumu saklıyordu.

"Pekâlâ, bunu sana şöyle açıklayayım. Eğer Tanner bugün seninle benim birlikte turladığımızı bilseydi muhtemelen rozetli mi elimden alırdı."

Açık bir şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sabah merkezde ona rastladım. Kısa bir konuşma için beni bir kenara çekti. Yukardakilerin

bazıları bu sızıntı konusunda çok titizler. Tanner soruşturma hakkında ağzının çok sıkı olmasını istedi. Sanki bunun bana söylenmesi gerekiyormuş gibi. Lanet olsun. Ama o anda bir anlamı olmayan başka bir şey daha söyledi. Kısacası, bundan sonra senin ofisinden kimseye -yani sana- soruşturmayla ilgili hiçbir halt söylememem gerekiyor."

"Ne..."

Devam etti. "Soruşturma nasıl gidiyor ve ne düşünüyoruz gibi. Sana hiçbir şey söylenmeyecek. Tanner'in emirleri senden gerekli tıbbi bilgiyi almamız ve sana hiçbir şey söylememiz doğrultusunda. Çok fazla şeyin ortalıkta dolaştığını ve bunu durdurmanın tek yolunun bizim gibi konuyla uğraşanlar dışında kimseye bir şey söylememek olduğunu belirtti."

"Bu doğru," diye parladım. "Ve bu beni de kapsıyor. Tüm bu cinayetler benim de sorumluluk alanıma giriyor, bunu herkes unuttu mu?"

"Hey," dedi yavaş bir sesle. Bana bakıyordu. "Burada oturuyoruz, öyle değil mi?"

"Evet," dedim daha sakın bir şekilde, "Oturuyoruz."

"Ben Tanner'in dediklerini takmıyorum. Belki sadece bilgisayarındaki olay yüzünden kızgındır. Polislerin bilgi sızıntısı için suçlanmasını istemiyor."

"Lütfen..."

"Belki bir başka neden daha vardır," diye mırıldandı kendi kendine.

Bu her neyse bana söylemeye niyeti yoktu.

Arabayı sert bir şekilde vitese taktı, Berkeley Downs'a doğru yola koyulduk.

Sonraki on beş, yirmi dakika -zamanın farkında değildim-birbirimize hiçbir şey söylemedik. Sessizce oturuyor, yanımda hızla kayan yolu seyrediyordum. Zalim bir şakanın ya da benim dışımda herkesin bildiği bir planın kurbanı olmak gibi bir şeydi bu. Soyutlanma duygusu dayanılmazdı. Korkularım o kadar yoğunlaşmıştı ki, artık verdiğim hükümlerden, olayları kavrayışından ve mantığımdan emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin olduğumu sanmıyordum.

Bütün yapabildiğim, sadece birkaç gün önce arzu edilir olan mesleki geleceğin nasıl bir enkaz haline dönüşebileceğini düşünmektir. Ofisim sızıntılardan sorumlu tutuluyordu. Modernleştirme çabalarım kendi sıkı gizlilik standartlarımın altında ezilmişti.

Bill bile artık benim güvenilirliğimden emin değildi. Şimdi polisler de benimle konuşmayacaktı. Bu cinayetlerin neden olduğu vahşet için ben günah keçisi haline sokulmadıkça bu durum sona ermeyecekti. Amburgey beni haksız olarak kovmazsa beni ofisimden soğutmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Marino bana bakıyordu.

Yoldan çıkıp park ettiğini neden sonra farkettim.

"Ne kadar uzak?" diye sordum.

"Nereden?"

"Cecile'in yaşadığı yerden?"

"Tam olarak 7.4 mil," diye kısaca cevap verdi göstergeye bile bakmadan.

Gün ışığında Lori Petersen'in evini neredeyse tanımıyordum.

İssiz ve ihmal edilmiş görünüyordu. Orta sınıf Amerikalı eviydi. Bütün küçük mahallelerde, küçük semtlerde rastlan? türde bir evdi. İnsanların hayata başladıkları, sonraki yıllarında geri döndükleri bir yerdi; iş yaşamına atılan gençler, gençler, emekli ve çocukları evden ayrılmış yaşlılar içindi.

Baltimore'daki öğrenim yıllarım sırasında kiraladığım eve benziyordu. Lori Petersen gibi ben de yorucu bir koşturma içinde yaşıyordum. Şafak sökerken evden ayrılıyor, çoğunlukla ertesi gün akşama kadar eve dönmüyordum. Hayat kitaplar, laboratuvarlar, muayeneler, rotasyonlar ve bunlarla başedecek fiziksel gücü toplamaya çalışmaktan ibaretti. Tıpkı Lori gibi benim de aklıma birisinin bir gün canımı alabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Hey..."

Birden Marino'nun benimle konuştuğunu farkettim.

Gözlerinde meraklı bir ifade vardı. "İyi misin doktor?"

"Özür dilerim. Söylediğini kaçırdım."

"Ne düşündüğünü sordum. Zihninde bir harita oluştu mu, ne düşünüyorsun?"

Dalgın bir şekilde cevap verdim. "Sanırım ölümünün yaşadıkları yerle bir ilgisi yok."

Söylediğimi ne kabul etti, ne de reddetti. Telsizini alarak işinin bittiğini söyledi. Tur sona ermişti.

"On dört," diye hışırtılı bir ses duyuldu. "On sekiz kırk beş, gözlerindeki güneşi seyret, yarın aynı saatte bizim şarkımızı çalacak..."

Sirenler, silah sesleri ve birbirine giren insanlar herhalde, diye düşündüm.

Marino bir kahkaha attı.

Yavaşça gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovdum.

"Eskiden olduğu gibi değil," dedi Marino. "Kesinlikle değil."

Ağaçların sık dallan yol kenarlarında karanlık gölgeler olarak uzanıyor ve mika taşlı kaldırımlar arabamın farlarıyla ışıltıyordu. Temiz havada hoş bir sıcaklık vardı. Üstü açık arabalarla veya camlar açık olarak seyahat etmek için ideal bir havaydı. Kapılarım kilitli, camlarım kapalı ve havalandırma düşük ayarda yolculuk yapıyordum. Geçmişte büyüleyici olduğunu düşünebileceğim bir akşam bugün rahatsızlık vericiydi.

Gün içindeki hayaller ay gibi karşımda duruyordu. Beni takip edip yalnız bırakmıyorlardı. Kentin birbirleriyle ilişkisiz bölümlerindeki o evleri görmüştüm. Onları nasıl seçmişti? Ve neden? Bir rastlantı sonucu değildi. Buna kesinlikle inanıyordum. Her olayda tutarlı bir şey olmalıydı. Cesetlerin üzerinde bulduğumuz parlak madde aklıma geldi. Elimde hiçbir kanıt olmamasına rağmen bu maddenin kurbanlar arasındaki bağı oluşturduğundan emindim.

Sezgilerim beni ancak bu noktaya kadar götürebiliyor, daha fazlasını hayal etmeye çalıştığımda zihnim duruyordu. Parlak madde bizi yaşadığı yere götürecek bir ipucu muydu? Öldürmeye karar verdiği kadınlarla ilk bağlantıyı kurmasına yarayan bir meslek veya hobiyle mi ilgiliydi? Yoksa daha da garibi, bu madde kadınların kendilerinden mi kaynaklanıyordu?

Belki de her bir kurbanın evinde bulunan bir şeydi... ya da kurbanların üzerinde veya işyerlerinde bulunuyordu. Belki de kadınlar bunu kendileri için satın alıyorlardı. Kadınların evinde veya işyerlerinde ya da sık sık gittikleri yerlerde bulunan her maddeyi tek tek test edemiyorduk. Özellikle ne aradığımız konusunda bir fikrimiz yoksa.

Evimin önündeki araba yoluna girdim.

Ben arabayı park etmeden Berthe kapıyı açtı. Veranda ışığının altında dikiliyordu. Elleri belinde, çantasını bir bileğine takmış bekliyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, gitmek için acelesi vardı. Bugün Lucy'nin nasıl davrandığını düşünmek bile istemiyordum.

"Evet?" dedim kapıya doğru giderken.

Bertha başını sallamaya başladı. "Korkunç, Dr. Kay. Bu çok korkunç. İhh-ıhh! Onu neyin bu hale getirdiğini bilmiyorum. Çok kötüydü, çok."

Bu benim hatamdı. Onu iyi idare edememiştim. Veya belki de iyi idare etmiştim ve sorun da buydu. Çocuklarla yüzleşmeye alışık olmadığım için ona bilgisayara giriş konusunda bir şey sormamıştım. Onun yerine pazartesi akşamı Bill gittikten sonra ofisimdeki telefon modemini bağlantısını keserek yukarı çıkardım.

Benim düşüncem Lucy'nin modemi tamir için falan şehre götürdüğümü sanacağı şeklindeydi, tabii yok olduğunu farkederse. Dün gece bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ama çok sessizdi. Arasına videoya koyduğum film yerine beni izlerken yakaladığımda gözlerinde incinmiş bir ifade görüyordum.

Yaptığım şey son derece mantıklıydı. Bilgisayarıma girenin -çok küçük bir ihtimal de olsa- Lucy olması durumunda modemi ortadan kaldırmakla, onu suçlamadan veya ziyaretiyle ilgili anılarımızı kirletecek acı sahneler yaratmadan bunu bir daha yapmasını engellemiş oluyordum. Eğer bu olay tekrarlanırsa Lucy'nin sorumlu olmadığı ortaya çıkacaktı.

Yaptığım şey hem çok zekice, hem de çok aptalcaydı.

Kendi çocukluğumu hatırladım birden. Annemin gelip yatağımın yanına oturarak babamla ilgili soruları

cevaplarken oynadığı oyunlardan ne kadar da nefret ettiğim geldi aklıma. Önce bir "mikrop" kapmıştı, kana girip arasıra hastalığın nüksetmesine neden olan bir mikroptu bu. Ya da "farklı ten rengine sahip biri" veya bir "Kübalı" tarafından dükkânına getirilen bir şeyle savaşıyordu. Veya "çok çalışıp kendini çok yoruyor, Kay." Yalanlar.

Oysa babam kronik lösemi hastasıydı. Ben ilkokula başlamadan önce teşhis edilmişti. On iki yaşında babamın ölmekte olduğu söylendi bana.

Çocuklara, onların yaşındayken bizim bile inanmadığımız yalanları söylüyorduk. Bunu neden yaptığımızı bilmiyorum. En az bir yetişkin kadar zeki olan Lucy'ye bunu neden yaptığımızı bilmiyordum.

Saat sekiz buçukta mutfak masasında oturuyorduk. Çikolatalı sütüyle oynuyor, ben de çok ihtiyaç duyduğum skoç viskimi içiyordum. Davranışlarındaki değişiklik rahatsızlık vericiydi ve benim de sinirlerim şu son günlerde çok çabuk bozuluyordu.

Zihnindeki bütün kavgalar, yokluğumla ilgili tüm huysuzluklar ve öfke yok olmuştu. Onu bir türlü neşelendiremiyordum. Bill'in iyi geceler demek için uğrayacağını söylediğimde bile gözlerinde bir anlık bir ilgi kıvılcımı yanıp söndü. Ne hareket ediyor, ne de bir tepki veriyordu. Gözlenme de bakmıyordu.

"Hasta görünüyorsun," diye mırıldandı sonunda.

"Nereden biliyorsun? Eve geldiğimden beri yüzüme bakmadın ki?"

"Ne olmuş? Hâlâ hasta görünüyorsun."

"Pekâlâ, hasta değilim," dedim. "Sadece çok yorgunum."

"Annem yorgun olduğunda hasta görünmez," dedi biraz suçlarcasına. "Sadece Ralph'la kavga ederken hasta görünür. Ralph'dan nefret ediyorum. O bir salak. Bize geldiğinde kâğıttan uçak yapmasını istiyorum, çünkü yapamadığını biliyorum. O tam bir gerizekâl salak."

Kötü lisanı için onu azarlamadım. Tek kelime bile söylemedim.

"Yani," diye ısrar etti. "Ralph'la kavga mı ettin?"

"Ralph diye birini tanımıyorum."

"Ya." Kaşlarını çattı. "Bahse girerim Bay Boltz sana kızgın."

"Sanmıyorum."

"Bahse girerim öyle. Kızgın, çünkü ben buradayım..."

"Lucy! Bu çok saçma. Bill senden çok hoşlanıyor."

"Ha! Kızgın, çünkü ben buradayken o işi yapamıyor."

"Lucy..." diye uyardım.

"Konu bu. Ha! Kızgın, çünkü pantolonunu indirmemesi gerekiyor."

"Lucy!" Çok ciddi bir ses tonuyla konuşuyordum. "Derhal kes şunu!"

Sonunda gözlerime baktı. Gördüğüm öfke beni çok şaşırdı. "Gördün mü? Biliyordum!" Kötü bir şekilde gülüyordu. "Ve sen de burada, ayak altında olmamamı tercih ederdin. Böylece gece evine dönmesi gerekmezdi. Eh, benim umrumda değil. Annem her zaman erkek arkadaşlarıyla birlikte uyur ve ben buna aldırımıyorum!"

"Ben senin annen değilim!"

Alt dudağı onu tokatlamışım gibi büzüldü. "Olduğunu söylemedim hiçbir zaman! Zaten olmanı istemem de! Senden ne ret ediyorum!"

Birden ikimiz de sessizliğe burunduk.

Bir an çok şaşırdım. Hiç kimsenin, doğru bile olsa benden nefret ettiğini söylediğini hatırlamıyordum.

"Lucy," diye kekeleydim. Midem bir yumruk halini almıştı sanki. Kendimi hasta hissediyordum. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim benim senin annen gibi olmadığım. Tamam mı? Biz çok farklıyız. Her zaman da farklı olduk. Ama bu demek değildir ki, senin için iyi duygular beslemiyorum."

Cevap vermedi.

"Benden gerçekten nefret etmediğini biliyorum."

Hâlâ sessizdi.

İçkimi tazelemek için kalktım. Elbette benden nefret etmiyordu. Çocuklar bunu her zaman söylerlerdi ve bunda samimi olmazlardı. Hatırlamaya çalışıyordum. Anneme asla ondan nefret ettiğimi söylememiştim. Sanırım gizliden gizliye söylüyor en azından çocukken, söylediği yalanlar yüzünden ve babamı kaybettiğim zaman onu da kaybettiğim için. Dorothy ve benim için sıcak hiçbir duygu kalmamıştı.

Lucy'ye yalan söylemişim. Ölmekte olmaktan değil, ama ölümün kendisi yüzünden ben de tükenmişim. Her gün adalet dağıtmak için savaş veriyordum. Ama sevildiğini hissetmeyen Küçük bir kız için nasıl bir adalet vardı ki? Sevgili Tanrım. Lucy belki benden nefret etmiyordu, ama etseydi de onu suçlayamazdım. Masaya dönerek yasak konuya mümkün olduğunca hassas bir şekilde değinmeye çalıştım.

"Sanırım endişeli görünüyorum, çünkü öyleyim. Birisi kentteki bilgisayarına sızmış."

Sessizce bekliyordu.

İçkimi yudumladım. "Bu kişinin önemli bir şey görüp görmediğinden emin değilim. Ama bunun nasıl olduğunu veya kimin yaptığını bulabilsem eminim zihnim çok rahatlayacak."

Hâlâ bir şey söylemiyordu.

Zorladım.

"Eğer bu işin sonunu getiremezsem, Lucy, sanırım başım derde girecek."

Bu onu harekete geçirmişe benziyordu.

"Neden başın derde girsin?"

"Çünkü," diye yavaşça açıklamaya çalıştım. "Benim ofisimdeki bilgiler son derece hassas. Şehirdeki ve eyalet idaresindeki yetkili kişiler önemli bazı bilgilerin gazetelerde çıkmasından endişeliler. Bazıları bu bilginin benim bilgisayarımdan geliyor olabileceğini düşünüyorlar."

"Ya..."

"Eğer bir gazeteci bir şekilde sızdıysa, örneğin..."

"Neyle ilgili bilgi bu?" diye sordu.

"Şu son cinayetler."

"Öldürülen bayan doktor."

Başımı salladım.

Sessizlik.

Sonra asık yüzle şöyle dedi: "Bu yüzden modem gitti, mi, Kay Teyze? Onu götürdün, çünkü benim kötü bir şey yaptığımı sandın."

"Senin kötü bir şey yaptığını sanmıyorum, Lucy. Benim ofisteki bilgisayarımın numarasını tuşladıysan bunu kötülük olsun diye yapmadığımı biliyorum. Seni meraklı olduğun için suçlayamam."

Gözleri dolarak bana baktı. "Modemi götürdün, çünkü bana artık güvenmiyorsun."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ona yalan söyleyemezdim, ama gerçeği söylemek de ona güvenmediğimi! bir ifadesi olurdu.

Lucy çikolatalı sütüne karşı olan bütün ilgisini kaybetmişti. Sessizce oturuyordu. Gözlerini masaya doğru eğmiş, alt dudaklarını kemiriyordu.

"Modemi götürdüm, çünkü bunu yapanın senin olup olmadığını merak ediyordum," diye itirafta bulundum. "Bunu yapmam doğru değildi. Sadece sana sormalıydım. Ama belki de incinmiştim. Güvenimizi sarsmış olabileceğini düşünmek beni incitmişti."

Uzunca bir süre yüzüme baktı. Çok memnun, neredeyse mutlu görünüyordu. "Yani benim kötü bir şey yapmış olmam senin duygularını mı incitiyor?" Bu ona çok ihtiyacı olan bir güç vermiş gibiydi.

"Evet. Çünkü seni çok seviyorum, Lucy," dedim. Bunu ona bu kadar açık olarak ilk kez söylüyordum. "Senin duygularını incitmeyi, senin benim duygularımı incitmek isteyebileceğinden daha fazla istemedim. Üzgünüm."

"Önemli değil."

Sütünü karıştırmaya başladı tekrar. Sonra neşeyle ekledi. "Üstelik sakladığımı biliyordum. Benden bir şey saklayamazsın,

Kay Teyze. Dolabında gördüm. Bertha öğle yemeğini hazırlarken baktım, 38'liğinin yanında olduğunu gördüm."

"Otuzsekizlik olduğunu nereden bildin?" diye düşünmeden sordum.

"Andy'nin de var. Andy, Ralph'dan önceydi. Kemerinde, tam şurada taşırdı," diyerek belini gösterdi. "Onun tefeci dükkânı var, o yüzden her zaman otuzsekizlik taşıyordu. Bana hep gösterir, nasıl kullanıldığını öğretirdi. Kurşunları çıkarıp televizyona ateş etmeme izin verirdi. Bang! Bang! Gerçekten çok zevkliydi." Buzdolabına ateş ediyordu eliyle. "Onu Ralph'dan daha fazla seviyordum, ama annem ondan sıkıldı galiba."

Lucy'yi yarın böyle bir ortama mı gönderiyordum? Ona silahlarla ilgili bir ders vermeye başladım. Silahların oyuncak olmadığını, insanların canını yakabileceğini anlatıyordum ki, telefon çaldı.

"Oh, evet," dedi ben sandalyemden kalkarken. "Sen yokken büyükannem aramıştı. İki kere."

Şu anda konuşmak istediğim en son kişiydi annem. İçinde bulunduğum ruh halini ne kadar saklarsam saklayayım bunu hissetmeyi başarıyor, sonra da rahat bırakmıyordu.

"Depresyonda gibisin," dedi annem.

"Sadece çok yorgunum." Yine aynı eski diyalog.

Şu anda yanımdaymış gibi yüzünü görebiliyordum. Arkasında birkaç yastıkla yatağında oturduğundan hiç şüphem yoktu. Televizyon kısık sesle çalışıyordu. Ben babamın rengini almıştım. Annem esmerdi. Siyah saçları artık bembeyazdı. Kahverengi gözleri kalın camların ardında kocaman görünüyordu.

"Elbette yorgunsun," diye başladı. "Bütün yaptığın çalışmak. Richmond'daki şu korkunç olaylar. Dün Herald'da bu konuyla ilgili bir hikâye vardı. Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım. Bu öğleden sonra Bayan Martinez getirene kadar görmemiştim. Pazar gazetesini almayı bıraktım artık. Bütün o kuponlar, ekler falan. O kadar kalın ki. Bayan Martinez getirdi, çünkü senin resmin basılmış."

Hoşnutsuzluğumu belli eden sesler çıkardım.

"Seni tanıyabileceğimi söyleyemem doğrusu. O kadar iyi bir fotoğraf değil, gece çekilmiş, ama altında adın var. Ve şapka giymiyorsun, Kay. Hava yağmurluya benziyor ve sen şapka giymiyorsun. Senin için ördüğüm onca şapkan var ve sen annenin şapkalarından birini bile giyme zahmetine katlanmıyorsun, Zatürree olacaksın..."

"Anne..."

Devam ediyordu.

"Anne!"

Buna katlanamazdım. Özellikle de bu gece. Maggie Thatcher bile olsam annem bana yağmurda nasıl dışarı çıkılacağını bilmeyen beş yaşındaki bir çocukmuşum gibi davranırdı.

Ardından yediğim yemekler ve iyi uyuyup uyumadığımla ilgili soru yağmuru başladı.

Birden konuyu saptırdım. "Dorothy nasıl?"

Tereddüt etti. "Şey, bu yüzden arıyorum."

Annemin sesi bir oktav yükselirken bir sandalye çekip oturdum. Dorothy'nin Nevada'ya gittiğini söyledi, evlenmek için.

"Neden Nevada?" diye aptalca bir soru sordum.

"Sen söyle! Kız kardeşin neden daha önceleri sadece telefonda konuştuğu bir kitap adamıyla buluşup, havalanından annesini arar ve evlenmek üzere Nevada'ya gittiğini söyler? Benim kızımın böyle bir şeyi nasıl yapabileceğini sen söyle. Beyin yerine makarna taşıyor sanki kafasında..."

"Nasıl kitap adamı?" Lucy'ye bir göz attım. Dikkatle bana bakıyordu, yüzü hasta gibiydi.

"Bilmiyorum. Bir çeşit ressam olduğunu söyledi. Sanırım onun kitapları için resimler çiziyor. Birkaç gün önce bir toplantı için Miami'deymiş, son projesini görüşmek için Dorothy'yle buluşmuş galiba, ya da öyle bir şey. Bana sorma. Adı Jacop Blank.Yahudi. Biliyorum. Dorothy bunu bana tam olarak söylemedi. Neden annesine hiç tanışmadığım, onun iki katı yaşında ve çocuk kitaplarına resim çizen bir Yahudiyle evlendiğini söylesin ki, Tanrı aşkına!"

Sormamıştım bile.

Lucy'yi yeni çıkacak olan bir aile krizinin ortasına göndermek düşünülemez bir şeydi. Dorothy ne zaman bir editör toplantısı veya araştırma gezisi ya da sayısız "kitap sohbetlerine" katılmak için acilen şehir dışına çıkmak zorunda kalsa bunlar hep herkesin beklediğinden uzun sürüyordu. Yani Lucy'nin annesinden ayrılığı daha önce de uzatılmıştı. Gezici yazar sonunda eve dönebilene kadar Lucy büyükannesiyle kalırdı. Belki de bu uzaklaşmaları sorumsuzluk olarak kabullenmiştik. Hatta Lucy bile kabullenmişti. Ama evlenmek için gitmek? Aman Tanrım.

Lucy'ye arkamı dönüp sesimi alçalttım. "Ne zaman döneceğini söylemedi mi?"

"Ne?" dedi annem yüksek sesle. "Bana böyle bir şeyi söyler mi? Annesine bunu neden söylesin ki? Ah! Bunu yeniden nasıl yapar, Kay! Adamın yaşı onunkinin iki katı! Armando da onun iki katı yaşlıydı ve bak ne oldu! Lucy bisiklete binecek yaşa bile gelemeden havuzun yanında öldü gitti..."

Onu bu isteri krizinden çıkarmam biraz uzun sürdü. Telefonu kapadıktan sonra öylece kalakaldım.

Haberi nasıl yumuşatacağımı bilmiyordum. "Annen bir süre için şehir dışına çıkmış, Lucy. Kitaplarına resim çizen Bay Blank'la evlenmiş..."

Bir heykel gibi hareketsizdi. Ona sarılmak için kollarımı uzattım.

"Şu anda Nevada'dalar..."

Benden kurtulup odadan kaçarken bir sandalye devrilip duvara çarptı.

Kardeşim bunu Lucy'ye nasıl yapardı? Onu affetmeyeceğimden emindim, bu kez imkânsızdı. Armando'yla evlenmesi yeterince kötüydü. On sekizinde bile yoktu o zaman. Onu uyarmıştık. Onu vazgeçirmek için her şeyi yapmıştık. Çok az İngilizce konuşabiliyordu, babası olacak yaştıydı ve zenginliği konusunda da biraz şüpheliydik. Mercedes'i, Rolex'i ve sahilde lüks bir dairesi vardı. Miami'de esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolan birçok kişi gibi mantıklı olarak açıklanamayan yüksek standartlı

bir hayat yaşıyordu.

Lanet olası Dorothy. Ne kadar talepkâr ve acımasız bir işim olduğunu biliyordu. Bu cinayetler yüzünden Lucy'nin şu anda gelmesi konusunda ne kadar tereddütlü olduğumu da biliyordu! Ama bunu daha önceden planlamıştık ve Dorothy bütün şirinliğini göstererek beni ikna etmişti.

"Eğer senin için çok zor olursa, Kay, hemen geri gönderirsin, yeniden bir program yaparız," diyordu tatlı bir şekilde. "Gerçekten. Oraya gelmeyi dört gözle bekliyor. Bugünlerde bir tek bundan söz ediyor. Sana hayran. Onun kahramanısın sen."

Lucy yatağının kenarına oturmuş yere bakıyordu.

Pijamalarını giymesi için ona yardım ederken, "Umarım uçak kazası geçirip ölürlersin," dedi sadece.

"Bunda samimi değilsin, Lucy." Çarşafını çenesinin altına sıkıştırdım. "Benimle bir süre daha kalabilirsin. Bu iyi olurdu değil mi?"

Gözlerini sımsıkı kapatarak duvara döndü.

Onun acısını azaltacak hiçbir sözcük yoktu. Bu yüzden çaresizce ona bakarak oturdum bir süre. Tereddüt ederek ona doğru uzanıp sırtını sıvazlamaya başladım. Acısı yavaş yavaş azalıyor gibiydi. Sonunda uykuya daldığını gösterir şekilde yavaş ve düzenli nefesler almaya başladı. Yavaşça başını öperek odadan çıktım.

Mutfığa giderken Bill'in arabasını park ettiğini duydum.

Zili çalmasına fırsat vermeden kapıya gittim.

"Lucy uyuyor," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" diye oyun oynar gibi o da fısıldadı. "Bu çok kötü, ben beklemeye degecek birisi değilim..."

Benim şaşımış ifademi görünce arkasını dönüp caddeye baktı. Tanımadığım arabanın aniden durmasıyla farlarının sönmesi bir oldu. Sonra hızla geriye gitmeye başladı. Motoru gürültüyle çalışıyordu.

Ağaçların arkasında hızla gözden kaybolurken tekerlekleri etrafa çakıl taşları fırlatıyordu.

"Birisini bekliyor muydun?" diye mırıldandı Bill arabanın arkasından bakarken.

Yavaşça başımı iki yana salladım.

Saatine bir göz atarak dirseğimden tutup beni içeriye doğru yönlendirdi.

Marino ne zaman morga gelse Wingo'yu iğnelemeden yapamazdı. Wingo benim şimdiye kadar çalıştığım en iyi ve en alıngan otopsi teknisyeniydi.

"...Ford türünün yakın karşılaşması olarak bilinen şeydir bu..." diyordu Marino yüksek sesle.

Marino'yla aynı zamanda gelen eyalet polisi bir kahkaha attı.

Stryker testeresinin fişini çelik masanın üzerindeki makaraya takan Wingo'nun yüzü kıpkırmızıydı.

"Ona aldırma, Wingo," diye mırıldandım. Bileklerime kadar kan içindeydim o sırada.

Wingo çok fazla hassastı ve bu kendisi için kötü oluyordu. Bazen onun için endişeleniyordum. Kurbanlarla o kadar özdeşleşiyordu ki, bazen ağladığını görmek bile bizi şaşırtmıyordu.

Sabah hayatın en zalim alaycılığının bir örneğini yaşamıştık. Dün gece genç bir kadın yakınlardaki bir bara gitmişti. Sabaha karşı saat iki civarlarında evine doğru yürürken bir araba kendisine çarpıp kaçmıştı. Kişisel eşyalarını inceleyen polis cüzdanının içinde katlanmış olan bir kâğıt bulmuştu. Şans kurabiyelerinden çıkan bu kâğıt şöyle diyordu: "Yakında hayatınızın gidişini etkileyecek bir karşılaşma yaşayacaksınız."

"Belki de Bay Doğru'yu arıyordu..." diyen Marino'yu azarlamak üzereyken Wingo kafatasını kesmeye başlayınca Stryker testeresi onun sesini kesti. Testerenin sesi dişçilerin dişi oymak için kullandıkları aletinkine benziyordu. Ortalıkta kemik tozu yığılmaya başlamıştı. Marino ve eyalet polisi odanın diğer ucuna çekildiler. Oradaki masada da Richmond'da tabancayla işlenen son cinayetin kurbanı görülmüyordu.

Testere susup kafatası açılınca yaptığım işi bırakıp beyni çabucak gözden geçirdim. Bir kanama görünmüyordu.

Wingo kızgın bir şekilde nakaratına başladı. "Hiç komik değil. Böyle bir şeye nasıl gülebilir ki bir insan..."

Kadının kafa derisi zedelenmişti, ama hepsi buydu. Ölümüne yol açan şey kalça kemiğindeki birkaç kırıktı. Kalçasına o kadar sert bir darbe yemişti ki, aracın izleri derisinde görülebiliyordu. Spor bir araba gibi yere yakın bir araç çarpmamıştı ona. Bir kamyonet olabilirdi.

"Kâğıdı saklamış, çünkü kız için bir anlamı varmış. Belki de inanmak istediği bir şeydi bu. Belki bu yüzden bara gitti dün akşam. Bütün hayatı boyunca beklediği birisini arıyordu belki. o karşılaşmayı. Ve bu karşılaşma ona çarpıp bir çukura atan sarhoş bir kamyon şoförü oluyor."

"Wingo," dedim yorgun bir sesle. Fotoğraflarını çekmeye başlamıştım. "Bazı şeyleri gözünde canlandırmadan daha iyi olur."

"Elimde değil..."

"Bunu öğrenmek zorundasın."

İncinmiş gözlerle ona takılmadan edemeyen Marino'ya bir bakış fırlattı. Zavallı Wingo. Kanun adamlarının sert dünyası ona göre değildi. Onların şakalarına gülmez, savaş hikâyelerinden zevk almazdı. O farklıydı.

Uzun ve kıvrak bir vücuda sahipti. Siyah saçları yanlardan Kısaltılmış, ensesinde ince bir kuyruk bırakılmıştı. Zarif bir yakışıklılığı vardı. Giydiği dökümlü takım elbise ve yumuşak deriden imal edilmiş Avrupa ayakkabılarının modelliğini yapıyor gibiydi, giymekte olduğu mavi renkli önlükler bile bir stile sahipti. Flört etmiyordu. Bir kadının ona ne yapması gerektiğini söylemesine kızmıyordu. Laboratuvar önlüğümün veya elbiselerimin altında neye benzediğimle ilgilenmiyordu. Onun yanında o kadar rahat hale gelmiştim ki, üzerimi değiştirirken birkaç kez yanlışlıkla giyinme odasına girmesine aldırmanmıştım bile.

Sanırım eğer onun eğilimleriyle ilgilenmiş olsaydım birkaç ay önce onunla mülakat yaparken işe almakta o kadar istekli olmazdım. Bu kabul etmekten hoşlanmadığım bir şeydi.

İnsanları belirli kalıplara göre ayırmak çok kolaydı, çünkü burada her çeşidin en kötü örneklerini görmüştüm. Doldurulmuş göğüs ve kalçalarıyla travestiler, kıskançlık krizlerine girip sevgililerini öldüren eşcinseller, müstehcen dövmeleri olan ve hapiste iki ayağı olan her şeyle ilişkide bulunan tutuklular, hamamlarda veya barlarda başka kimin AIDS olduğuna aldırmayan satıcılar.

Wingo bunlara uymuyordu. Wingo sadece Wingo'ydu.

"Buradan sonrasını idare edebilir misin?" Öfkeli bir şekilde kanlı eldivenli ellerini yıkıyordu.

"Ben bitiririm," dedim dalgın bir şekilde bağırsak zarını ölçmeye devam ederek.

Dolaba gidip temizlik için kullandığı dezenfektan şişesi, bezler ve diğer ufak tefek eşyalarını topladı. Kulaklarına küçük kulaklıklarını takıp belindeki walkman'ın düğmesini açtı, kendisini dış dünyaya karşı kapatmıştı artık.

On beş dakika sonra otopsi odasındaki kanıtların hafta sonunda saklandığı buzdolabını temizliyordu. Dolaptan bir şey çıkarıp uzun bir süre ona baktığını belli belirsiz farketmiştim.

Masama geldiğinde kulaklıkları boynuna indirmişti. Yüzünde şaşkın, huzursuz bir ifade vardı. Elinde küçük bir slayt kutusu vardı.

"Dr. Scarpetta," dedi boğazını temizleyerek. "Bu dolaptaydı."

Bir açıklama yapmadı.

Buna gerek yoktu.

Midem kasılırken elimdekileri bıraktım. Slayt kutusunun üzerindeki etikette Lori Petersen'in vaka numarası, adı ve otopsi tarihi yazılıydı; ona ait kanıtlar dört gün önce teslim edilmişti.

"Bunu dolapta mı buldun?"

Bir hata olmalıydı.

"Arkada, alt rafta." Tereddütle ekledi. "Üzerinde başharfleri yok. Yani siz başharflerinizi yazmamışsınız."

Bunun bir açıklaması olmalıydı.

"Elbette yazmadım," dedim sert bir şekilde. "Bu vakada yalnızca bir set fiziksel kanıt topladım Wingo."

Bunları söylerken bile içimde bazı şüpheler uyanıyordu. Hatırlamaya çalıştım.

Lori Petersen'in örneklerini diğer bütün vakalardan gelenlerle birlikte hafta sonu için buzdolabına koymuştum. Onun örneklerini, anal, oral ve vajinal sıvıların bulunduğu slayt kutusuyla birlikte pazartesi sabahı laboratuvara kendim götürdüğümü hatırlıyordum. Yalnızca bir kutu slayt olduğundan emindim. Bir slayt kutusunu asla tek başına göndermezdim. Her zaman plastik bir torba içinde sıvı içeren süngerler, saçlar, test tüpleri ve benzeri türde şeyleri de birlikte yollardım.

"Bunun nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yok," dedim son derece sert bir şekilde.

Rahatsız bir şekilde ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak gözlerini kaçırdı. Ne düşündüğünü biliyordum. Bir hata yapmışım ve bunu bana gösteren olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Her zaman bir tehlike vardı. Wingo ve ben geçmişte, Marqaret otopsi odasındaki PC'yi etiket programıyla yüklediğinden beri, defalarca üzerinden geçmiştik.

Bir patolog otopsiye başlamadan önce bu bilgisayara gider ve otopsi uygulamaya başlayacağı cesedin özelliklerini girerdi. Bilgisayardan da kan, safra, idrar, mide muhteviyatı ve fiziksel kanıt seti gibi birisinin kolayca toplayabileceği her bir örnek için etiket çıkardı. Patolog uygun etiketi doğru tüpe yapıştırdığı ve üzerine adının başharflerini yazdığı sürece hiçbir sorun yoktu; bu bizi zaman kaybından kurtarıyordu.

Ancak bu gelişmeyle ilgili beni endişelendiren bir özellik vardı. Kaçınılmaz olarak bazı artan etiketler oluyordu. Çünkü özellikle laboratuvarlarda yapılacak çok iş ve az eleman olduğunda patolog kural olarak her örneği toplamazdı. Örneğin, üzerinde çalıştığım vaka çimenleri biçerken kalp krizi geçiren seksen yaşında bir erkekse tırnaklarını kanıt olarak laboratuvara göndermezdim.

Bu artık etiketlerin yanlış test tüpü üzerine yapıştırılma olasılığı düşünülerek ortalıkta bırakılmamaları gerekiyordu. Birçok patolog onları yırtıp atardı. Benim âdetim etiketleri de vakanın dosyasına koymaktı. Neyin test edilip neyin edilmediğini ve yukarıya kaç tane test tüpü gönderdiğimi görmek için kolay ve basit bir yoldu bu.

Wingo koşar adımlarla odayı geçerek duvardaki morg defterinin sayfalarını incelemeye başladı. Marino'nun cinayet vakasından çıkan kurşunları toplamak için beklerken bana baktığını hissedebiliyordum. Wingo geri döndüğünde o da bana doğru ilerlemeye başladı.

"O gün altı vakamız varmış," diye hatırlattı Wingo, Marino orada değilmiş gibi. "Cumartesi günüydü hatırlıyorum. Oradaki tezgâhın üzerinde bir sürü etiket vardı. Belki birisi..."

"Hayır," dedim yüksek sesle. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Ondan arta kalan hiçbir etiketi ortada bırakmadım. Diğer kâğıtlarımla birlikte defterime iliştiymiştim etiketleri..."

"Lanet olsun," dedi Marino hayretle. Omzumun üzerinden bakarak sordu. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Çılgın gibi eldivenlerimi çıkardım. Kutuyu Wingo'nun elini den alıp bandımı tırnağımla yırttım. İçinde dört slayt vardı. Üç tanesi kesinlikle bir şeyle sıvanmıştı. Ama hangi örnekler olduğunu gösteren, standart "O", "A" veya "V" harflerinden biriyle işaretlenmemişti. Hiçbir işaret yoktu üzerlerinde, sadece kutunun üzerinde bilgisayar etiketi vardı.

"Belki de kullanmayı düşünerek etiketledin, ama sonra kararını değiştirdin?" diye bir fikir ileri sürdü Wingo.

Hemen cevap vermedim. Hatırlayamıyordum!

"En son ne zaman buzdolabını kullandın?" diye sordum Wingo'ya-

Omuz silkti. "Geçen hafta, belki bir hafta önce pazartesi. Doktorların alması için buzdolabındaki şeyleri dışarı çıkarmak için. Geçen hafta pazartesi burada değildim. Bu hafta buzdolabını ilk kez bugün açtım."

Wingo'nun pazartesi günü izin aldığını unutmuştum. Lori Petersen'in örneklerini buzdolabından kendim çıkarmıştım. Bu kutuyu unutmuş olmam mümkün müydü? O gün çok yorgun ya da dalgın olup Lori'nin örneklerini diğer beş vakanınkilerle karıştırmış olabilir miydim? Bunun olduğuna inanamıyordum. Her zaman çok dikkatli davranırdım çünkü!

Önlüğümü morg dışında çok ender giyerdim. Hatta hemen hiç giymeşdim. Yangın eğitimi olduğunda bile. Az sonra üzerimde kanlı önlüğüm olduğu halde üçüncü katın koridorunda hızla ilerlerken laboratuvar çalışanları merakla bana bakıyordu. Betty ofisinde kahve molası vermişti. Bana bir kez bakınca dondu kaldı.

"Bir sorun var," dedim hemen.

Üzerinde etiket olan slayt kutusuna baktı.

"Wingo kanıtları koyduğumuz buzdolabını temizliyordu. Birkaç dakika önce bunu buldu."

"Ah Tanrım," söyleyebildiği tek şeydi.

Onu seroloji laboratuvarına doğru izlerken Lori vakasında iki kutu fiziksel kanıt seti etiketlediğini hatırlamadığımı açıklıyordum. Şaşkına dönmüştüm.

Eldivenlerini giydi. Beni teselli etmeye çalışarak dolabının içindeki şişelere uzandı. "Bana gönderdiklerin doğru olmalı, Kay. Slaytlar süngerlerle ve gönderdiğin diğer şeylerle uyumlu. Bunlar aldığını unuttuğun fazladan örnekler olmalı."

Bir şüphe dalgası daha. Yalnızca bir kutu slayt almıştım, acaba öyle miydi? Buna yemin edebilir miydim? Geçen cumartesi gününü belli belirsiz hatırlıyordum. Her adımımı açık bir şekilde izah edebilir miydim?

"Bununla ilgili hiç sünger yok herhalde?" diye sordu.

"Hiç," diye cevap verdim. "Sadece bu kutu var. Wingo'nun bulduğu tek şey bu."

"Hımm." Düşünüyordu. "Burada neler varmış bir bakalım." Her slaydı mikroskoba yerleştirdi ve uzun bir sessizlikten sonra, "Büyük skuamoz hücreler var burada," dedi. "Yani bunlar oral ya da vajinal olabilir, ama anal olamaz. Ve..." Başını kaldırıp bana baktı. "Hiç sperm görmüyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Tekrar deneyeceğiz," diye cevap verdi.

Bir paket açarak sterilize sünger parçacıklarından çıkardı. Bunları suyla nemlendirip her bir slaydın üzerindeki maddeyle sıvadı. Hepsini üç taneydi. Sonra bunları beyaz filtre kâğıdına sürdü.

İlaç damlalıklarını çıkardı. Filtre kâğıdına becerikli bir şekilde önce naftil asit fosfat, sonra da mavi tuzu damlattı. Kâğıda gözlerimizi dikerek mor rengin ortaya çıkmasını beklemeye başladık.

Sıvılarda bir reaksiyon oluşmadı. Bana işkence eden nemli küçük lekeler olarak duruyorlardı. Reaksiyonun oluşması için gereken süreden daha uzun bir süre bekledim. Sanki böylelikle sperm sıvısının ortaya çıkmasını sağlayabilecektim. Bunların fazladan slayt kutusu olduğuna inanmak istiyordum. Lori'nin olayında iki fiziksel kanıt seti aldığımı, ancak bunu hatırlamadığımı inanmak istiyordum. Ortaya açıkça

çıkmakta olan şey dışında her şeye inanmak istiyordum.

Wingo'nun bulduğu kutu Lori'ye ait değildi. Olamazdı.

Betty'nin ifadesiz yüzü onun da endişelendiğini gösteriyordu. Ama bunu göstermemek için elinden geleni yapıyordu.

Başımı salladım.

Sonunda Betty konuşmak zorunda kaldı. "O halde bunlar Lori'ye ait gibi görünmüyor." Durakladı. "Bunları gruplamak için elimden geleni yapacağım."

"Lütfen." Derin bir soluk aldım.

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayla çalışmak için konuşmaya devam etti. "Katilin vücut salgılarından ayırdığım sıvılar Lori'nin kan örneklerine uyuyor. Endişelenmen gerektiğini sanmıyorum. İlk gönderdiğin kutu konusunda hiçbir şüphem yok..."

"Şüpheler ortaya çıktı bile," dedim perişan bir halde.

Avukatlar buna bayılırdı. Güzel Tanrım. Kan tüpleri dahil bütün örneklerin Lori'ye ait olduğundan şüphelenen bir jüri olacaktı. Jüri New York'a DNA için gönderilen örneklerin doğru örnekler olup olmadığını merak edecekti. Onların bir başka cesede ait olmadığını kim iddia edebilirdi ki?

Konuşurken sesim titremeye başlamak üzereydi, "O gün altı vakamız varmış, Betty. Üç tanesi cinsel saldırı."

"Hepsi kadın mı?"

"Evet," diye mırıldandım. "Hepsi kadın."

Bill'in çarşamba akşamı stres altındayken söyledikleri beynimi dağlıyordu. Eğer benim güvenirliliğim şüphe altında kalırsa bu vakalara ne olacaktı? Sadece Lori vakası değil, bütün vakalar sorgulanırdı. Köşeye sıkışmıştım ve bir çıkış yoktu. Bu kutu yokmuş gibi davranamazdım. Kutu vardı ve bunun anlamı mahkemede kanıtların tam olduğu üzerine yemin edemezdim.

İkinci bir şans yoktu. Örnekleri yeniden toplayamazdım. Lori'nin örnekleri New York laboratuvarına gönderilmişti bile. Cesedi de salı günü gömülmüştü. Mezardan çıkarmaya gelince, unut gitsin. Bir faydası olmazdı. Üstelik halkın merakını uyandıran sansasyonel bir olay olurdu. Herkes nedenini merak ederdi.

Marino rahat bir tavırla içeri girerken Betty'yle aynı anda kapıya baktık.

"Küçük, korkunç bir düşüncem var, doktor." Durakladı. Tezgâhın üzerindeki slaytlara ve filtreli kâğıda kayan gözlerinde sert bir ifade vardı.

İfadesizce yüzüne baktım.

"Bu kanıt setini Vander'a ben götürürüm. Belki dolapta bıraktın veya belki de bırakmadın."

Damarlarımda bir alarm duygusu dolaşmaya başladı.

"Ne?" diye sordum. Delirmiş olmalıydı. "Başka birisi mi koydu oraya?"

Omuz silktili. "Sadece her olasılığı gözden geçirmen gerektiğini söylüyorum."

"Kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir? O kişi otopsi odasına girip dolabı açmış olmak zorunda. Ve dosya etiketlenmişti..."

Etiketler... şimdi aklıma geliyordu. Lori'nin otopsisinden arta kalan etiketler. Ben, Amburgey, Bill ve Tanner dışında kimse dosyaya bakmamıştı.

Üç adam pazartesi akşamı ofisimden ayrıldığında ön kapılar zincirlenmişti. Hepsi morgdan çıkmışlardı. Amburgey ve Tanner önce, Bill sonra çıkmıştı.

Otopsi odası kilitlenmişti, ama içine girilebilen buzdolabı kilitlenmemişti. Buzdolabını açık bırakırdık, böylece cenazeevleri ve kurtarma ekipleri çalışma saatleri dışında da ceset teslimi yapabilirlerdi. Buzdolabının iki kapısı vardı, birisi hole, diğeri otopsi odasına açılıyordu. Adamlardan biri önce koridora, sonra da otopsi odasına mı girmişti? İlk masaya yakın rafta bir düzine fiziksel kanıt seti vardı. Wingo rafları her zaman dolu tutardı.

Rose'u arayıp masamın çekmecesinden açıp Lori'nin dosyasını çıkarmasını istedim.

"İçinde bazı kanıt etiketleri olmalı," dedim.

O kontrol ederken ben hatırlamaya çalışıyordum. Geriye kalan altı ya da yedi etiket olmalıydı. Bunun nedeni az örnek toplamış olmam değildi, hatta her zamankinin iki katı toplamıştım. Ama bilgisayardan iki kez etiket grubu çıkarmıştım. Geriye kalanlar kalp, akciğer, böbrekler ve diğer organlarla bir tane de fiziksel kanıt seti için olmalıydı.

"Dr. Scarpetta," Rose geri dönmüştü. "Etiketler burada."

"Kaç tane?"

"Bir bakayım. Beş."

"Ne için?"

"Kalp, akciğer, safra kesesi, dalak ve karaciğer."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Bir tane de fiziksel kanıt seti için olmadığından emin misin?"

Durakladı. "Eminim. Sadece buradaki beş tane var."

Marino, "Bu etiketi fiziksel kanıt setine sen yapıştırdıysan üzerinde parmak izlerin olmalıymış gibi geliyor

bana," dedi.

"Eldiven giymişse bu mümkün değil," dedi olanları üzüntüyle izleyen Betty.

"Etiketleme yaparken genellikle eldiven giymem," diye mırıldandım. "Eldivenler kanlı oluyor."

Marino devam ediyordu. "Pekâlâ. Yani eldiven giymiyordun ve Dingo..."

"Wingo," dedim rahatsız bir şekilde. "Onun adı Wingo."

"Her neyse." Marino gitmek için arkasını döndü. Önemli olan kanıt setine çıplak ellerinle dokunmuş olman, yani parmak izlerin olmalı üzerinde." Koridordan seslendi. "Ama belki de başkasının kiler olmalı."

10

Başkasının değildi. Kutudaki belirlenebilen tek parmak izi bana aitti.

Birkaç leke ve Vander'i görmeye geliş nedenimi tamamen unutturacak ölçüde beklenmedik bir şey daha vardı.

Dosyayı lazer bombardımanına tutuyordu. Karton kutu yıldızlarla dolu gökyüzü gibi aydınlanmıştı.

"Bu inanılmaz," diye şaşkınlığını belirtti üçüncü kez.

"Bu lanet şey benim ellerimden bulaşmış olmalı," dedim inanamaz bir halde. "Wingo ve Betty eldiven giyorlardı."

Vander tepedeki ışığı yaktı ve başını salladı. "Eğer erkek olsaydım polislere sorgulamak üzere seni içeri almalarını söyledim."

"Bunun için seni suçlamazdım."

Yüzü gergindi. "Bu sabah neler yaptığımı yeniden düşün, Kay. Bu kalıntının senden geldiğinden emin olmak zorundayız. Eğer öyleyse bu cinayetler ve bulduğumuz parlak kalıntı üzerindeki varsayımımızı yeniden düşünmek zorunda kalabiliriz..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Cesetlerde iz bırakmama imkân yok, Neils. Onlarla çalışırken sürekli olarak eldiven takarım. Wingo kanıt setini bulduğunda eldivenlerimi çıkardım. Kutuya çıplak ellerimle dokundum."

Israr ediyordu. "Peki ya saç spreyi, kozmetik falan? Sürekli olarak kullandığın bir şey?"

"İmkânsız," diye tekrarladım. "Bu kalıntı diğer cesetleri incelediğimizde görülmedi. Sadece boğulma olaylarında ortaya çıktı."

"İyi bir nokta."

Bir süre düşündük.

"Betty ve Wingo bu kutuya dokunduklarında eldiven giyiyorlardı, doğru mu?" diye sordu emin olmak için.

"Evet, bu yüzden onlara ait bir iz yok."

"Yani kalıntı onların ellerinden gelmiş olamaz."

"Benden gelmiş olmak zorunda. Tabii bir başkası dokunmadıysa."

"Buzdolabına koymuş olduğunu düşündüğün kişiden söz i ediyorsun."

Vander şüpheli görünüyordu. "Yalnızca senin parmak izlerin var, Kay."

"Ama ya lekeler, Neils. Onlar herhangi birinden gelmiş olabilir."

Kuşkusuz olabilirdi. Ama buna inanmadığımı biliyordum.

"Yukarı gelmeden hemen önce tam olarak ne yapıyordun?" diye sordu.

"Bir vurup kaçma olayını inceliyordum."

"Sonra?"

"Sonra Wingo elinde slayt dosyasıyla geldi. Ben de hemen Betty'ye getirdim."

Hoşnutsuz bir şekilde kanlı önlüğüme baktı. "Otopsiyi yaparken eldiven giyiyordun herhalde."

"Elbette. Daha önce de açıkladığım gibi Wingo dosyayı bana getirdiğinde çıkardım..."

"Eldivenler pudralıydı."

"Pudra olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen değildir, ama oradan başlayabiliriz."

Otopsi odasına geri dönüp benzer eldivenlerden bir çift aldım. Birkaç dakika sonra Vander paketi açıp eldivenleri tersyüz etti. Lazerle incelemeye başladı.

Bir pırıltı bile yoktu. Pudra reaksiyon vermiyordu. Vereceğini de düşünmemiştik zaten. Daha önceleri parlak maddeyi bulmak için kadınların odalarındaki çeşitli pudra cinslerini test etmiştik. Onlar da reaksiyon vermemişti.

Işıkları yeniden yaktık. Sigara içerek düşünmeye başladım. Wingo'nun kutuyu bana göstermesinden Vander'in odasına kadar geçen sürede yaptıklarımı yeniden gözümde canlandırmaya çalıştım. Wingo kanıt setiyle geldiğinde kalp damarlarımla meşguldüm. Skalpeli yerine koyup eldivenlerimi çıkarmış, slaytlara bakmak üzere dosyayı açmıştım. Sonra lavaboya gittim. Alelacele ellerimi yıkayıp kâğıt havluyula kuruladım. Sonra Betty'i görmek için yukarı çıktım. Laboratuvarda bir şeye dokunmuş muydum? Öyle

bile olsa hatırlamıyordum.

Düşünebildiğim tek şey buydu. "Aşağıda ellerimi yıkarken Kullandığım sabun olabilir mi?"

"Pek mümkün değil," dedi Vander duraklamadan. "Özellikle de ellerini duruladıysan. Eğer her gün kullandığın sabun duruladıktan sonra bile böyle reaksiyon verse cesetlerde sürekli olarak bu parlak maddeyi bulmamız lazım. Bu kalıntının granüllü, toz halinde bir şeyden geldiğinden oldukça eminim. Aşağıda kullandığın sabun sıvı bir dezenfektan değil mi?"

Öyleydi, ama benim kullandığım o değildi. Giyinme odasına gidip ellerimi lavabonun yanındaki pembe şişedeki sabunla yıkayamayacak kadar büyük bir telaş içindeydim. Bu yüzden otopsi odasındaki en yakın lavaboya gitmiştim. Binanın her yerinde kullanılan tipte tanecikli, gri sabun tozuyla dolu aleti kullanmıştım. Bu sabun diğerinden ucuzdu. Devlet kamyon dolusu alıyordu bundan. İçinde ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Neredeyse tamamen kokusuzdu ve ne çözülüyor, ne de köpürüyordu. Islak kumla el yıkamak gibi bir şeydi.

Koridorun sonunda bir bayanlar tuvaleti vardı. Vander'in yanından bir süre ayrılıp bir avuç dolusu gri tozla geri döndüm. Işıklar söndü, Vander yine lazeri açtı.

Sabun çıldırmıştı. Neon ışığı gibi parlıyordu.

"Olur şey değil..."

Vander son derece heyecanlıydı. Ben aynı şekilde hissetmiyordum. Cesetlerin üzerindeki kalıntının kaynağını bulmak için çıldırıyordum. Ama en çılgın fantezilerimde bile çalıştığım binanın bütün banyolarında bulunan bir şey olacağını sanmamıştım.

Hâlâ ikna olmamıştım. Bu dosyadaki kalıntı benim ellerim. den mi gelmişti? Ya öyle değilse?

Bunu denedik.

İtfaiyeciler mesafe ayarı yapmak için sürekli denemeler ya. parlardı. Vander'le ben de kalıntının lazerde gözükmemesi için insanın ellerini ne kadar yıkaması gerektiğini saptamak için yıkama denemeleri yaptık.

Ellerini bu toza bulayıp suyla duruladı, sonra da kâğıt havluyla kuruladı. Lazer bir veya iki parlıttı yakaladı. Ben ellerimi mümkün olduğunca aşağıda yaptığım şekilde yıkamaya çalış. tim. Parlıtlar kolaylıkla tezgâha, Vander'in koluna ve dokunduğum her şeye taşınıyordu. Dokunduğum yer sayısı arttıkça kalan parlıtı sayısı azalıyordu.

Tuvalete geri dönüp bir fincan sabun getirdim. Tekrar tekrar bu sabunla ellerimizi yıkadık. Lavabo karanlıkta Richmond'un havadan görünüşüne benzeyene kadar ışıklar yandı söndü.

İlginç bir olay açık hale geldi. Ne kadar çok yıkar ve kurularsak o kadar çok parlıtı meydana geliyordu. Tırnaklarımızın altına, bileklerimize ve gömleklerimizin manşetlerine bulaşıyordu. Elbiselerimize, saçlarımıza, yüzümüze, boynumuza, yani dokunduğumuz her yere yayıldı. Yaklaşık kırk beş dakika süren düzinelerce yıkanmadan sonra Vander ve ben normal ışıkta son derece normal görünüyorduk. Lazer ışığındaysa Noel parlıtısıyla donatılmış gibi bir halimiz vardı.

"Lanet," dedi Vander karanlıkta. Daha önce onun ağzından hiç duymadığım bir sözdü bu. "Şuna bir bakar mısın? Bu herif temiz bir manyak olmalı. Bu şeyden bu kadar çok bırakması için ellerini günde yirmi kez falan yıkıyor olmalı."

"Eğer cevap bu sabun tozuysa," diye hatırlattım.

"Elbette, elbette."

Üst kattaki bilim adamlarının sihirli işlerini yapmaları için dua ediyordum. Ama onların veya bir başkasının bulamayacağı ev slayt dosyasındaki kalıntının kaynağı ve o dosyanın buzdolabına nasıl girdiği, diye düşündüm.

İçimdeki ses beni rahatsız ediyordu yine.

Bir hata yaptığımı kabul edemiyorsun, dedim kendi kendime. Gerçeği kabul edemiyorsun. Kanıt setine yanlış etiket koydun ve üzerindeki kalıntı da senin ellerinden geldi.

Ama ya... ya senaryo çok daha tehlikeliyse? Sessizce düşünüyordum. Ya birisi kötü bir niyetle bu kutuyu buzdolabına koyduysa ve bu parlak kalıntı benim yerime o kişinin ellerinden bulaştıysa? Çok tuhaf bir düşünceydi bu. Çılgın bir hayal gücünün ürünüydü.

Şimdiye kadar benzer kalıntı öldürülmüş dört kadının cesedinde bulunmuştu.

Wingo, Betty, Vander ve ben dosyaya dokunmuştuk. Dokunmuş olması muhtemel diğer insanlar Tanner, Amburgey ve Bill'di.

Bill'in yüzü gözlerimin önünden geçti. Pazartesi öğleden sonrası belleğimde yavaşça canlanırken içimde nahoş ve ürpertici bir şey kıpırdadı. Bill, Amburgey ve Tanner ile olan toplantıda çok mesafeliydi. O zaman ve daha sonra konferans odamda dosyaları gözden geçirirlerken yüzüme bakamıyordu.

Vaka dosyalarının Bill'in kucağından kayıp karmakarışık bir şekilde yere düştüğünü görmüştüm. Tanner hemen bunları toplamayı teklif etmişti. Ama arta kalan etiketleri de kapsaması gereken kâğıtları toplayan Bill'di. Sonra o ve Tanner bütün Kâğıtları gözden geçirmişlerdi. Bir etiketi koparıp cebe indirmek ne kadar da kolay olurdu...

Sonra Amburgey ve Tanner binadan birlikte ayrılmış, ama Bill benimle kalmıştı. Bill'in ofisinde on, on beş dakika konuşmuştuk. O zaman son derece sevecendi.

Benden çok önce binayı terketmişti. Ancak dışarı çıktığında yalnızdı ve onu gözleyen kimse yoktu...

Bu görüntüleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım, daha fazla görmeyi reddediyordum. Bu çok çılgıncaydı. Kontrolü kaybediyordum. Bill asla böyle bir şey yapmazdı. Öncelikle bunun bir anlamı yoktu. Bu tür bir sabotajın ona ne gibi bir faydası olacağını anlamıyordum. Yanlış etiketlenmiş dosyalar mahkemede onu zor duruma düşürürdü. Kendini yalnızca ayağından vurmakla kalmaz, başından da vurmuş olurdu.

Hata yapmış olabileceğin gerçeğiyle yüzleşemediğin içil suçlayacak birini arıyorsun!

Bu boğularak öldürülen kadınlar mesleğimin en zor vakalarıydı. Kendimi çok fazla kaptırmış olduğum korkusu içimi sardı birden. Belki de akılcı ve yöntemli iş yapma yeteneğimi kaybetmiştim. Belki de hata yapmaya başlamıştım.

Vander, "Bu şeyin bileşimini bulmalıyız," diyordu.

Dikkatli tüketiciler gibi sabunun kutusunu bulup içindekileri okumamız gerekiyordu.

"Ben kadınlar tuvaletine gidiyorum."

"Ben de erkeklerinkine."

Bir ava dönüşmüştü bu olay.

Binadaki kadınlar tuvaletine girip çıktıktan sonra Wingo'yu bulma akıllığını gösterdim. Onun işlerinden birisi de tuvaletlerdeki sabunlukları doldurmaktı. Beni ofisimin birkaç kapı ötesindeki temizlik odasına götürdü. Rafta, toz bezlerinin yanında gri renkli Borawash el sabunu kutusu duruyordu.

İçindeki en önemli madde borakstı.

Kimyasal referans kitaplarımdan birini çabucak karıştırarak sabun tozunun neden Dört Temmuz havai fişekleri gibi parladığını buldum. Boraks bir bor bileşiğiydi. O da yüksek ısıdaki bir metal gibi elektrik ileten kristalize bir maddeydi. Endüstriyel kullanım alanı seramik, özel cam, temizlik tozu ve dezenfektan imalinden aşındırıcı ve roket yakıtı imaline kadar uzanıyordu.

Kaderin bir cilvesi, dünya ihtiyacının büyük bir bölümünü karşılayan boraks yatağı Ölüm Vadisi'ndeydi.

Cuma gecesi geldi geçti ve Marino aramadı.

Ertesi sabah saat yedi buçukta arabamı çalıştığım binanın arkasına park ettim. Huzursuz bir şekilde morg ofisindeki defteri kontrol etmeye başladım.

İkna edilmeye ihtiyacım olmamalıydı. İlk ben haberdar edilirdim. Beklemediğim bir ceset getirilmemişti. Ama sessizlik ürkütücüydü.

İlgilenmem gereken bir başka kadının daha olduğu ve her şeyin tekrarlanacağı düşüncesini kafamdan atamıyordum. Marino'nun aramasını bekleyip duruyordum.

Vander yedi buçukta beni ofisimden aradı.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu.

"Eğer olursa seni derhal arayacağım."

"Telefonun başındayım."

Lazer yukarda onun laboratuvarındaydı. Eğer ihtiyacımız olursa aşağıya röntgen odasına getirmek mümkündü. İlk otopsi masasını boşaltmışım. Dün öğleden sonra geç saatlerde Wingo masayı ayna gibi parlatmış, iki arabayı her türlü cerrahi alet, kanıt toplama kutuları ve araçlarıyla doldurmuştu. Masa ve arabalar kullanılmamış olarak bekliyordu.

Üzerinde çalışmam gereken yalnızca iki vaka vardı. Biri Fredericksburg'dan aşırı kokain almış birisi ve diğeri de James City'den kazayla boğulma olayıydı.

Öğleden hemen önce Wingo ve ben yalnızdık. Sabah işlerimizi bitirmeye çalışıyorduk.

Koşu ayakkabıları nemli döşemede dolaştıkça gıcırđıyordu. "Dün gece fazla mesai yapan yüzlerce polis vardı."

Elimdeki ölüm sertifikasını doldurmaya devam ettim. "Umarım bir fark yaratır bu."

"Ya ben o adam olsaydım." Kanlı masayı hortumla yıkamaya başladı. "Adam yüzünü göstermek için çıldırmış olmalı. Bir polis bana sokaktaki herkesi durdurduklarını söyledi. Geç saatlerde dışarda gördükleri kişileri kontrol ediyor ve bir yere edilmiş bir araba görürlerse plakasını alıyorlarmış."

"Hangi polis?" Başımı kaldırıp baktım. Bu sabah Richmond'dan gelen bir vakamız, dolayısıyla gelen bir polis de yoktu. "Hangi polis söyledi bunu sana?"

"Boğulan cesetle gelen polis."

"Yani James City'den gelen polis mi? Richmond'da dün gece neler olduğunu o nereden biliyormuş?"

Wingo merakla bana baktı. "Kardeşi burada polis."

Rahatsızlığımı göstermemek için arkamı döndüm. Çok fazla konuşan vardı. Kardeşi Richmond'da polis olan bir polis bunu Wingo'ya, tamamen yabancı olan birine söylemişti. Başka neler söyleniyordu? Ortalıkta çok fazla konuşan vardı. Çok fazla. En masum konuşmayı bile farklı algılıyordum artık. Herkes ve her şeyden şüphelenmeye başlamıştım.

Wingo, "Benim fikrimi sorarsan adam yer altına girdi. Ortalık durulana kadar bekleyecek," diyordu. Durakladı. Su masaya damlıyordu. "Ya öyle ya da dün gece yine öldürdü, ama henüz cesedi bulan olmadı."

Bir şey söylemedim. Rahatsızlığım artıyordu.

"Yine de bilmiyorum." Sesi akan suyun sesiyle boğuluyordu. "Yeniden deneyeceğine inanmak biraz zor. Bana sorarsan çok riskli. Ama bazı varsayımlarını biliyorum. Bu tür adamların bir süre sonra son derece cesur olduğunu söylüyorlar. Gerçek şu ki, yakalanmak istiyorlar. Kendini durduramıyor ve yardım için yalvarıyor..."

"Wingo..." diye uyardım.

Beni duymamış gibi devam ediyordu, "Bir çeşit hastalık olmalı. Hasta olduğunu biliyor. Bundan eminim. Belki de birisinin bu işe bir son vermesini istiyor..."

"Wingo!" Sesimi yükseltip sandalyemde döndüm. Suyu kapatmıştı, ama artık çok geçti. Sözcükler ağzımdan dökülmüş ve sessiz, boş otopsi odasında havada asılı kalmıştı.

"Yakalanmak istemiyor!" Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Aman Tanrım. Sizi kızdırmak istemedim Dr. Scarpetta. Ben..."

"Kızgın değilim," dedim kendi kendimi yalanlarcasına. "Ama bunun gibi herifler yakalanmayı istemezler, tamam mı? O hasta değil, tamam mı? Antisosyal, kötü ve bunu istediği için yapıyor, tamam mı?"

Bana bakmaksızın masayı temizlemeye devam etti.

Yenik bir ifadeyle arkasından baktım.

Temizliğinden başını kaldırmıyordu.

Kendimi kötü hissettim. "Wingo?" Masamdan uzaklaştım. "Wingo?" İsteksizce yanıma geldi, hafifçe koluna dokundum. "Özür dilerim. Sana bağarmaya hakkım yoktu."

"Önemli değil," dedi. Gözlerindeki rahatsızlık beni huzursuz etti. "Neler yaşadığınızı biliyorum. Bu olanlar falan. Beni de çıldırtıyor. Oturup yapacak bir şeyler düşünüp duruyorum. Bugünlerde başınıza gelen bunca şey var ve ben yapacak bir şey bulamıyorum. Ben sadece, şey, sadece bir şey yapabilmeyi diliyorum..."

Hepsi buydu! Endişelerini arttırdığım kadar duygularını incitmemiştim. Wingo benim için kaygılanıyordu. Şu günlerde kendimde olmadığımı, dağılma noktasına geldiğimi biliyordu. Belki bunu başka herkes de biliyordu. Sızıntılar, bilgisayarıma sızıntı, yanlış etiketlenmiş slaytlar. Eğer sonunda yetersiz olmakla suçlanırsam kimse şaşırmasdı.

"Bunun olacağını biliyorduk," diyecekti insanlar. "Aklımı oynatmış gibiydi."

Öncelikle iyi uyumuyordum. Rahatlamaya çalıştığımda bile zihnim kapama düğmesi olmayan bir makine gibiydi. Beynim ısınana kadar çalışıyor, çalışıyordu.

Dün gece Lucy'yi yemeğe ve sinemaya götürerek neşelendirmeye çalıştım. Restoranda ve sinemada olduğumuz sürece çağrı aygıtının çalışmasını beklemiş, pillerin dolu olup olmadığını kontrol edip durmuştum. Bu sessizliğe güvenmiyordum.

Öğleden sonra saat üçte iki otopsi raporunu yazmayı bitirmiştım. Telefonun çaldığını duyduğumda asansöre binmek üzereydim. Ofisime geri dönüp telefonu kaptım.

Bill'di.

"Randevumuz hâlâ geçerli mi?"

Hayır diyemedim. "Dört gözle bekliyorum," diye cevap verdim hissetmediğim bir coşkuyla. "Ama bugünlerde hakkında eve yazacak kadar iyi arkadaş olabileceğimi sanmıyorum."

"O halde ben de eve yazmam."

Ofisten çıktım.

Yine güneşli bir gündü, ama daha sıcaktı. Binanın etrafını çevreleyen çimenler güneşten kavrulmuştu. Eve giderken da arabanın radyosundan eğer daha fazla yağmur yağmazsa Hanover domates tohumlarının kuruyacağını duymuştum. Tuhaf ve kısa bir bahar geçirmiştik. Uzun güneşli bir günün ardından nereden geldiği belli olmayan kara bulutlar ortaya çıkıp gökyüzünü kaplıyordu. Şehrin üzerinde şimşekler çakıp caddeleri seller götürüyordu. Susamış bir adamın yüzüne bir kova su dökmek gibi bir şeydi bu; o kadar hızlı oluyordu ki, adam suyun bir damlasını bile içemiyordu.

Bazen hayatımdaki paralellikler beni çok şaşırtıyordu. Bill'le olan ilişkim havadan biraz farklıydı. Neredeyse vahşi bir güzellikle yürüyordu ve ben de bütün istediğimin yumuşak bir yağmur, yüreğimin özlemine giderecek sessiz bir şey olduğunu keşfetmiştim. Bu gece onu hem görmek istiyordum, hem de istemiyordum.

Her zaman olduğu gibi dakikti, saat tam beşte göründü.

Arka bahçemdeki verandada barbeküyü yakarken, "Hem iyi, hem kötü," dedi.

"Kötü mü?" diye sordum. "Tam olarak bunu kastettiğini sanmıyorum, Bill."

Güneş dik bir açıdaydı ve hâlâ sıcaktı. Ama bulutlar arasına önünü kapatıyor, bize gölgeli beyaz ışık gönderiyorlardı. Rüzgâr hızlanmış, hava her an olabilecek bir değişikliğe gebeydi.

Alnını gömleğinin koluyla silerek kısık gözlerle bana baktı. Rüzgâr ağaçları büküyordu. Bir parça kâğıt havlu uçuştu gitti. "Kötü Kay, çünkü sessiz olması adamın buraları terkettiğini gösterir."

Tüten kömürlerden geri çekilip balarımızı yudumladık. Katilin başka bir yere gitmiş olabileceği düşüncesine katlanamazdım. Onu burada istiyordum. En azından biz yaptıkları hakkında bilgi sahibi olmuştuk. Benim endişem katilin bir başka kentte tekrar öldürmeye başlaması ve olayın bizim bildiklerimizi bilmeyen dedektiflerle adli tabipler tarafından araştırılmasıydı. Çok yönlü hukuki çabalar kadar bir sorgulamayı başka hiçbir şey karıştıramazdı. Polisler kendi çöplüklerini kısıkanıyorlardı. Bütün müfettişler tutuklamayı kendileri yapmak istiyor ve olayı herkesten daha iyi araştırabileceklerini düşünüyorlardı. Herkesin bu olayın kendisine ait olduğunu düşündüğü bir noktaya gelmişti.

Kendimin de sahiplik duygusunun üzerine çıktığımı sanmıyordum. Bu kurbanlar benim vesayetim altına girmişlerdi ve tek ümitleri katilin yakalanıp burada dava edilmesiydi. Bir insan birçok cinayet işlemekle itham edilebilirdi ve başka bir yerdeki mahkûmiyeti burada yargılanmasına engel olabilirdi. Bu korkunç bir düşünceydi. Bu durumda Richmond'daki cinayetleri birer alıştırma, ısınma hareketlen haline gelir ve boşa giderdi.

Bill barbeküye biraz daha kömür ekledi. Sonra geri çekilerek bana baktı. Yüzü ısıdan kızarmıştı. "Bilgisayarından ne haber?" diye sordu. "Yeni bir şey var mı?"

Tereddüt ettim. Kaçamak davranmanın bir anlamı yoktu. Bill, Amburgey'in emirlerine aldırmadığımı, verilerimi korumak için şifreyi değiştirmedığımı ya da başka herhangi bir şey yapmadığımı çok iyi biliyordu. Pazartesi gecesi cevap modunu çalıştırıp, faili yeniden denemesi için davet ediyormuş gibi ekoyu açarken Bill başucumda dikiliyordu.

"Başkası girmişe benzemiyor, eğer sorduğun buysa."

"İlginç," dedi düşünceli bir şekilde. Birasını yudumlamaya devam etti. "Bunun pek bir anlamı yok. O kişinin Lori Petersen'in dosyasına girmek için tekrar deneyeceğini düşünürdüm."

"Lori bilgisayarda değil," diye hatırlattım. "Bu vakalar aktif soruşturma dışına çıkana kadar da yeni bir şey girmeyecek bilgisayara."

"Yani bu vaka bilgisayarda değil. Peki kadın bilgisayara bakmadan bunu nereden bilecek?"

"Kadın?"

"Kadın ya da adam, her kimse."

"Kadın ya da adam, her kimse ilk seferinde baktı ve Lori'ni dosyasını çıkaramadı."

"Hâlâ bir anlamı yok bunun, Kay," diye ısrar etti. "Böyle düşününce, birisinin ilk seferinde denemesi de pek anlamlı değil. Bilgisayara giriş konusunda bilgisi olan birinin cumartesi otopsisı yapılan vakanın pazartesi bilgisayarda bulunmasının mümkün olmayacağını farketmesi lazım."

"Risk yoksa kazanç da yoktur."

Bill'in yanımdayken huzursuz oluyordum. Rahatlayıp güzel olabilecek akşamın tadını çıkaramıyordum.

Pirzolarlar mutfakta sosta bekliyor, kırmızı şarap tezgâhta nefes alıyordu. Salatayı hazırlayan Lucy, annesinden bir haber almamış olmamıza rağmen iyi bir ruh hali içinde görünüyordu! Buradan hiç ayrılmayacağı hayalleri kuruyordu. "Bay Boltz" ve ben evlendiğimde her şeyin ne kadar güzel olacağı imalarında bulunması beni rahatsız ediyordu.

Eninde sonunda bu hayalleri sert gerçeklere çarpıp parçalamak zorunda kalacaktım. Annesi Miami'den döner dönmez eve gitmesi gerekecekti. Bill ve ben de evlenmeyecektik.

Onu ilk kez görüyormuş gibi incelemeye başladım. Dalgın bir şekilde alev alev yanan kömürlere bakıyordu. Bira bardağını iki eliyle tutmuştu. Kolları ve bacaklarındaki kıllar güneşteki polenler gibi parlıyordu. Onu yükselen duman ve ısı bulutu arkasında görebiliyordum. Bu da aramızdaki artan mesafenin bir simgesi gibiydi.

Karısı neden silahıyla kendini öldürmüştü? Silahının kadının kolayca kendini öldürmesini sağlayacak en uygun araç olmasından başka bir anlamı var mıydı? Yoksa benim bilmediğim şeyler yüzünden Bill'i cezalandırma yolu muydu bu?

Yatağında -yataklarında- otururken göğsünden vurmuştu kendini. Pazartesi sabahı, ikisi seviştikten sadece birkaç saat, belki de dakikalar sonra tetiği çekmişti. Vajinada sperm sıvısı bulunmuştu. Ölüm mahallinde cesedi muayene ettiğimde vücudunda hâlâ hafif bir parfüm kokusu vardı. İşe gitmeden önce Bill'in ona en son söylediği şey neydi?

"Dünyadan Kay'e..." Bill gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Bir yere mi gittin?" diye sordu kolunu belime dolayarak. "Ben de gelebilir miyim?"

"Sadece düşünüyordum."

"Neyi? Ve lütfen ofisi düşündüğünü söyleme..."

Bununla söze başladım. "Bill, geçen gün Tanner ve Amburgey'le baktığınız dosyalarda bazı kâğıtlar eksik..."

Sırtımı sıvazlayan eli hareketsiz kaldı. Parmaklarının basıncından öfkesini hissedebiliyordum. "Hangi kâğıtlar?"

"Emin değilim," diye endişeli bir şekilde cevap verdim. Lori Petersen'in dosyasından kaybolan fiziksel kanıt seti etiketinden söz etmeye cesaretim yoktu. "Sadece yanlışlıkla bir şey alıp almadığımı merak ediyordum..."

Kolunu hemen çekip söylenmeye başladı. "Kahretsin. Şu lanet olası cinayetleri bir akşam olsun aklından çıkaramaz mısın?"

"Bill..."

"Yeter, tamam mı?" Ellerini şortunun ceplerine soktu. Yüzüme bakmıyordu. "Tanrım. Kay, beni öldürtüyorsun. Onlar öldü. Kadınlar öldü gitti. Onlar ölü artık. Ölü! Anlıyor musun? Sen m ben hayattayız. Hayat devam ediyor. Ya da en azından öyle olması lazım. Bu vakalara saplanıp kalmaya devam edersen seni ve bizi bitirecekler."

Ama akşamın geri kalanında, Bill ve Lucy'yle önemsiz konularda sohbet ederken kulağım telefondaydı. Çalışmasını bekleyip duruyordum. Marino'nun aramasını bekliyordum.

Sabahın erken saatlerinde çaldığında yağmur camları dövüyordu. Huzursuz bir şekilde uyuyordum. Rüyalarım bölük pörçük ve endişe doluydu.

Elimle ahizeyi bulmaya çalıştım.

Kimse yoktu.

Lambayı yakarken, "Alo?" dedim tekrar.

Arka plandan hafif bir televizyon sesi geliyordu. Uzaktan gelen seslerin anlayamadığım bazı sözleri mırıldandığını duya biliyordum. Kalbim kaburgalarım şiddetle çarparken tiksintiyle ahizeyi kapattım.

Pazartesi günü öğleden sonrasındı. Üst kattaki adli bilim adamlarının hazırladığı test raporlarını inceliyordum.

Boğulma olaylarına en fazla dikkati gösteriyorlardı. Başka her şey -kandaki alkol seviyeleri, uyuşturucular ve barbitüratlar-geçici olarak beklemeye alınmıştı. Şehirdeki birçok tuvalette bulunan ucuz sabun tozundan gelmesi muhtemel olan parlak kalıntıyla, konularında son derece iyi olan dört bilim adamı uğraşıyordu.

İlk raporlar pek memnuniyet verici değildi. Şimdiye kadar bilinen örnek, yani bizim binada kullanılan Borawash sabunu üzerine bile pek fazla bir şey söyleyemiyorduk. Yaklaşık yüzde yirmi beşi aşındırıcı ve yüzde yetmiş beşi sodyum borattan oluşuyordu. Bunu biliyorduk, çünkü üretici böyle söylüyordu. Elektron mikroskopu taraması ise bundan pek emin değildi. Örneğin, sodyum borat, sodyum karbonat ve sodyum nitrat, sade sodyum gibi görünüyordu. Parlak kalıntı miktarı da aynı şekilde görünüyordu, yani sodyum gibi. Bu, havada, toprakta, yağmurca, kısacası her yerde olan kurşun elementi içeren bir şeyden, söz etmek gibiydi. Silah atışı kalıntılarında asla kurşun testi yapmazdık, çünkü pozitif sonuç hiçbir şey ifade etmezdi bizim için.

Başka bir deyişle, parlayan her şey boraks demek değildi.

Öldürülen kadınların üzerlerinde bulduğumuz iz başka bir şey olabilirdi. Örneğin, kullanım alanı gübreden dinamite kadar uzanan sodyum nitrat. Ya da fotoğraf basımlarında kullanılan kristal karbonat olabilirdi. Teorik olarak katil çalışma saatlerini karanlık odada veya serada ya da bir çiftlikte geçiriyor olabilirdi. Sodyum içeren ne kadar madde vardı? Bunu ancak Tanrı bilirdi.

Vander parlayıp parlamadıklarını görmek için diğer sodyum bileşiklerini lazerle test ediyordu. Listemizdekileri elemenin kolay bir yolu bu.

Bu arada benim de kendime ait fikirlerim vardı. Richmond'da Sağlık ve İnsan Hizmetleri Bölümüne ek

olarak başka kimlerin Borawash ısmarladığını bilmek istiyordum. Bunun için New Jersey dağıtımını aradım. Görüştüğüm sekreter beni satış bölümüne, orası muhasebeye, orası veri işlem bölümüne, orası halkla ilişkilere ve orası da tekrar muhasebeye bağladı.

Bu kez bir açıklama geldi.

"Listemiz gizlidir. Bunu açıklamaya yetkili değilim. Ne tür bir doktorsunuz siz?"

"Adli tabip," dedim kelimelerin üzerine basarak. "Ben Dr. Scarpetta, Virginia Eyaleti Adli Baştabibi."

"Ya... O halde siz doktorlara lisans veren..."

"Hayır. Biz ölümleri araştırırız."

Durakladı. "Yani adli zabıtasınız. Bunu tartışmanın bir anlamı yoktu. Adli zabıta memurlarının çoğu patolog değildi. Bazı eyaletlerde benzin istasyonunda çalışıp adli zabıta memuru seçilebilirdiniz. Haklı olduğunu düşünmesine izin verdim, ama bu durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı.

"Anlayamıyorum. Birisi Borawash sabunlarının ölümcül olduğunu mu söyledi? Bu mümkün değil. Benim bildiğim kadarıyla sabunlarımız zehirli değil. Kesinlikle değil. Bu tür bir sorunla karşılaşmadık hiç. Biri yemiş mi? Sizi danışmanlarımdan birine bağlamak zorundayım..."

Birkaç cinayet mahallinde bulunan maddenin Borawash sabunları olabileceğini, ama sabunun ölümlerle bir ilgisi olmadığını, sabunun potansiyel toksitesinin beni ilgilendirmediğini açıkladım. Mahkeme emri çıkarabileceğimi, bunun da hem onun, hem de benim için zaman kaybı olacağını söyledim. Bilgisayarına müracaat ettiğini gösteren tuş sesleri duydum.

"Sanırım bunu size göndermemi isteyeceksiniz. Richmond'daki müşterilerimizi gösteren yetmiş üç isim var burada."

"Evet. Bana hemen bilgisayar çıktısını gönderirseniz çok memnun olurum. Ama eğer yapabilirseniz telefonda okuyun isimleri."

İsimleri kesinlikle isteksiz olarak okudu. Bunun çok faydası oldu. Motorlu Araçlar'la Sağlık ve İnsan Hizmetleri'nin dışındaki şirketlerin çoğunu tanııyordum. Toplam olarak düşünürsek oral bin kadar çalışan olmalıydı. Onların arasında hakimden savcıya, polisten eyalet ve şehir garajlarında çalışan tamirciye kadar birçok meslek grubu vardı. Bu büyük insan havuzunda bir yerlerde temizliğe olan düşkünlüğüyle Bay Hiç Kimse de bulunuyordu.

Saat üçü biraz geçtikten sonra elimde kahve fincanıyla masama geri dönerken Rose beni arayıp bir telefon bağladı.

"Bir süredir ölüymüş," dedi Marino.

Çantamı alıp kapıdan fırladım.

Marino'nun söylediğine göre polis, hafta sonunda kurbanı gören bir komşu arıyordu. Birlikte çalıştığı bir arkadaşı cumartesi ve pazar günü aramış, bir cevap alamamıştı. Kadın saat birdeki sınıfına ders vermek için görünmeyince arkadaşı polisi aramıştı. Bir memur kadının evine gelip arka tarafa dolaşmıştı. Üçüncü kattaki bir pencere tamamen açıktı. Kurbanın o sırada kent dışında olan bir oda arkadaşı vardı.

Adres şehir merkezinden bir mil uzaklıkta, yirmi binden fazla öğrencisi bulunan Virginia Commonwealth Üniversitesi'nin eteklerindeydi. Üniversiteyi oluşturan okulların çoğunu restore edilmiş Victoria evleri ve West Main boyunca uzanan tuğla evler oluşturuyordu. Yaz sınıfları dersteydi. Öğrenciler sokaklarda yürüyor, bisiklete biniyorlardı. Kafeteryaların bahçelerindeki masalarda oturuyor, kahvelerini içiyorlardı. Güzel haziran gününün tadını çıkarırken kitapları kollarının altında, arkadaşlarıyla sohbet ediyorlardı.

Otuz bir yaşındaki Henna Yarborough'un, üniversitenin Basın Yayın Okulu'nda gazetecilik dersi verdiğini söylemişti Marino. Şehre Kuzey Carolina'dan geçen sonbaharda taşınmıştı. Birkaç gündür ölü oluşu dışında hakkında başka bir şey bilmiyorduk.

Ortalık polis ve gazeteci doluydu.

Trafik üç katlı, koyu kırmızı tuğla binanın yanından yavaşça akıyordu. Binanın girişinde yeşil ve mavi renkli el yapımı bayraklar asılıydı. Pencereelerde pembe ve beyaz sardunyalı vardı.

Cadde o kadar kalabalıktı ki, arabamı neredeyse yarım blok öteye park etmek zorunda kalmıştım. Gazetecilerin daha yumuşak ve ağırbaşlı oldukları dikkatimden kaçmadı. Ben geçerken fazla bir kıpırdanma olmadı. Mikrofonlarını ve kameralarını suratıma yapıştırmadılar. Davranışlarında neredeyse askeri bir davranış biçimi vardı: hareketsiz, sessiz, huzursuz; sanki bunun da bir başka cinayet olduğunu anlamışlardı. Beş numara.; Kendileri, eşleri veya sevgilileri gibi beş kadın vahşi bir şekilde öldürülmüştü.

Üniformalı bir adam eskimiş granit basamakların tepesindeki sarı bandı kaldırdı. Loş antreye girip ahşap merdivenleri tırmanarak üçüncü kata çıktım. Üst katın sahanlığında polis şefi, yüksek rütbeli memurlar, dedektifler ve üniformalı adamlar vardı. Bill de oradaydı. Açık kapının yanında durmuş içeriye bakıyordu. Kül rengi yüzüyle bana baktı.

Eşikte duraklarken onun pek farkında değildim. Küçük yatak odası dünyadaki başka hiçbir kokuya benzemeyen kokuyla doluydu, insan vücudunun bozulurken çıkardığı kokuydu bu. Marino'nun arkası bana dönüktü. Diz çökmüş, şifonyerin çekmecelerini açıyor, güzelce katlanmış çamaşırları becerikli bir şekilde karıştırıyordu.

Şifonyerin üzerinde parfüm şişeleri, nemlendiriciler, saç fırçası ve elektrikli bigudiler vardı. Sol tarafındaki kapının karşısında bir masa, onun üzerindeki kitap ve kâğıt denizinin ortasında da elektrikli bir daktilo duruyordu. Masanın üzerindeki rafa ve yer döşemesine de bir dizi kitap sıralanmıştı. Dolabın kapısı aralık ve içindeki ışık sönmüştü. Duvarlarda ne bir tablo, ne de süs eşyası asılıydı; sanki yatak odasında uzun bir süre yaşanmamıştı ya da kurbanın burada kalışı geçici gibiydi.

Sağ tarafımda ikiz yatak vardı. Uzaktan dağınık yatak örtülerini ve koyu renk, karmakarışık saçları görebiliyordum. Bastığım yere dikkat ederek yatağa yaklaştım.

Yüzü bana dönüktü. Meydana gelen bozulma nedeniyle öylesine şişmiş ve kızarmıştı ki, canlıyken neye benzediğini söylemem imkânsızdı. Söyleyebileceğim tek şey omuz hizasında koyu kahverengi saçlarıyla beyaz olduğuydu. Çıplaktı. Sol tarafına doğru yatıyordu. Bacakları yukarı kıvrılmış, elleri arkasında bağlanmıştı. Katilin jaluzilerden aldığı kordonları kullandığı açıktı. Düğümler, diğerleriyle sarsıcı bir

benzerlik gösteriyordu. Lacivert yatak örtüsü kalçalarına doğru çekilmişti. Yerde yatağın ayakucunda bir pijama şortu vardı. Üstü düğmelenmiş ve yakadan eteğe kadar kesilmişti. Şort ise kenarından kesilmişse benziyordu.

Marino odayı geçerek yanıma geldi. "Merdivenden tırmanmış," dedi.

"Hangi merdiven?" diye sordum.

İki pencere vardı. Marino'nun bakmakta olduğu pencere açıktı ve yatağa yakındı. "Dışarıdaki," diye açıkladı. "Eski bir yangın merdiveni var. İçeriye öyle girmiş. Basamaklar paslanmış. Bazı bölümlerde pas yer yer kalkmış. Pencerenin pervazında da var. Muhtemelen katilin ayaklarından bulaşmıştır."

"Ve dışarı aynı yoldan çıkmış," diye sesli düşündüm.

"Kesin olarak söylemek zor, ama öyle görünüyor. Aşağıdaki kapı kilitliydi. Açmak için kırmak zorunda kaldık. Ama dışarıda," diye ekledi yine açık pencereye bakarak. "Merdivenin altındaki çimenler oldukça uzun. Ayak izi yok. Cumartesi akşamı bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı, ama bunun da bize hiçbir lanet olası yardımını olmuyor."

"Buranın havalandırması var mı?" Her yerim karıncalanıyordu. Havasız oda sıcak ve nemliydi; çürüme yüzünden insanın tüyleri diken diken oluyordu.

"Yok. Vantilatör bile yok." Kızarmış yüzünü eliyle sildi. Saçları gri sicimler gibi ıslak alnına yapışmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş, etrafını koyu halkalar kaplamıştı. Marino bir haftadır ne yatmış uyumuş, ne de üzerini değiştirmiş gibiydi.

"Pencere kilitli miydi? diye sordum.

"Hiçbiri değildi..." İkimiz aynı anda kapıya doğru döndüğümüzde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Neler oluyor?..."

İki kat aşağıdaki antrede bir kadın çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı. Ayak sesleri ve tartışan adamların sesleri duyuluyordu.

"Evimden defolun! Oh Tanrım...Evimden çık, seni lanet olas!" diye bağırıyordu kadın.

Marino koşarak beni geçti. Ayak sesleri ahşap merdivenler-; de yankılanıyordu. Birisine bir şey söylediğini duyabiliyordum. Çığlıklar o anda kesildi. Yüksek sesler mırıltıya dönüştü.

Cesedi dışarıdan incelemeye başladım.

Vücudu oda sıcaklığındaydı. Sertleşme başlamış ve bitmişti. Ölümden hemen sonra soğuyup sertleşmişti. Dışarının sıcaklığı artınca cesedinki de artmıştı. Sonunda ölümün verdiği ilk şokun zamanla azalması gibi katılığı da azalmaya başlamıştı.

Altında ne olduğunu görmek için yatak örtüsünü çok fazla kaldırmama gerek yoktu. Bir an nefessiz kaldım, kalbim sanki atmıyordu artık. Örtüyü tekrar örtüp eldivenlerimi çıkardım,* Onun için burada yapabileceğim bir şey yoktu. Hiçbir şey.

Marino'nun yukarıya geldiğini duyunca kadının morga yatak örtüleri içinde getirilmesini sağlamasını söylemek üzere ona doğru döndüm. Ama sözcükler boğazımda kaldı. Şaşkınlıktan donmuş kalmıştım.

Kapıda Marino'nun yanında Abby Turnbull dikiliyordu. Marino ne yaptığını sanıyordu Tanrı aşkına? Aklını mı kaybetmişti? Abby Turnbull, as muhabir, Jaws'i akvaryum balığı gibi gösteren köpekbalığı.

Sonra onun sandalet, blucin ve pantolonunun üzerinden sarkan tişört giydiğini farkettim. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Ne teyp, ne de not defteri taşıyordu. Sadece branda bezinden çantası asılıydı omzunda. İrileşmiş gözleri yatağa döndü, yüzü korkuyla çarpıldı.

"Tanrım, hayır!" Elini açık ağzına bastırdı. "O halde bu o," dedi Marino kısık bir sesle.

Yaklaştı, gözlerini yataktan ayırmıyordu. "Tanrım Henna. Oh, aman Tanrım..."

"Burası onun odası mı?"

"Evet, evet. Ah, lütfen, Tanrım..."

Marino başıyla bir memurun gelip Abby Turnbull'u dışarı çıkarmasını işaret etti. Merdivendeki ayak seslerini, Abby'nin inlemelerini duyabiliyordum.

Usulca Marino'ya sordum. "Sen ne yaptığını biliyor musun?"

"Hey. Ben her zaman ne yaptığımı bilirim."

"Polise mi bağıyordu öyle?"

"Hayır. Boltz henüz aşağı gelmişti. Ona bağıyordu."

"Boltz'a mı?" Bir şey düşünemiyordum artık.

"Onu suçladığımı söyleyemem," dedi. "Burası onun evi. Kadının evinde dolaşp ona içeriye giremeyeceğini söylememizi istemediği için onu suçlayamam..."

"Boltz mu?" diye aptalca sordum. "Boltz ona içeri giremeyeceğini mi söylemiş?"

"Ve birkaç adamın da." Omuzlarını silktilti. "Onunla konuşacak çok şeyimiz olacak." Gözleri yatağa doğru kaydı. "Bu bayan onun kız kardeşi."

Saksı bitkisiyle dolu oturma odası güneş içindeydi. Bu oda ikinci kattaydı. Kısa bir süre önce pahalı bir şekilde yenilenmişti. Cilalı döşeme neredeyse tümüyle pahalı bir halıyla kaplıydı. Halı beyaz zemin üzerine soluk mavi ve yeşil geometrik desenliydi. Mobilya beyazdı ve pastel renkli yastıkları vardı. Beyaz duvarlarda Richmond sanatçılarından Gregg Carbo'nun kıskanılacak güzellikteki soyut baskı koleksiyonu yer alıyordu. Son derece kullanışsız bir odaydı. Abby kendisinden başka kimseyi düşünmeden döşemiş herhalde, diye düşündüm.

Köşedeki beyaz deri kanepede Abby sinirli bir şekilde sigara içiyordu. Onu hiç yakından görmemiştim. O kadar garip bir görünüşü vardı ki, çok çarpıcıydı. Gözleri birbirinden farklıydı. Biri diğerine göre daha yeşildi. Kalın dudakları, göze çarpan dar burnuyla aynı yüze ait değilmiş gibi duruyordu. Omuzlarına değen kahverengi saçları kırışmıştı. Elmacık kemikleri çıkıktı.

Gözleri ve dudaklarını kalemle belirginleştirmişti. Uzun bacaklı ve zayıftı. Benim yaşlarımda veya birkaç yaş daha gençti.

Korkmuş bir geyiğin buğulu gözleriyle bize bakıyordu. Üniformalı görevli dışarı çıkınca Marino kapıyı kapattı.

"Gerçekten çok üzgünüm. Bunun zor olduğunu biliyorum, ama..." Marino geleneksel sözlerle işe başlamıştı. Bütün soruları cevaplamasının, kardeşiyle ilgili bütün ayrıntıları... alışkanlıkları, arkadaşları, yapageldiği şeyleri hatırlamasının öneminden söz etti. Abby donmuş gibi oturuyor, bir şey söylemiyordu. Karşısına oturdum.

"Şehir dışındaymısınız," diyordu Marino.

"Evet." Sesi titriyordu. Üşümüş gibi ürperdi. "New York'taki bir toplantı için cuma günü kentten ayrılmıştım."

"Ne tür bir toplantı?"

"Kitap. Bir kitap anlaşması yapmak için görüşmeler yapıyorum. Ajansımla toplantım vardı. Bir arkadaşımda kaldım."

Cam sehpanın üzerindeki minik teyp yavaşça dönüyordu, Abby görmeyen gözlerle ona baktı.

"New York'tayken kardeşinizle herhangi bir bağlantınız oldu mu?"

"Dün gece arayıp trenimin kaçta geleceğini söylemeye çalıştım." Derin bir soluk aldı. "Cevap alamayınca şaşırdım. Sonra bir yerlere gittiğini düşündüm. İstasyona geldikten sonra da denemedim. Bu öğleden sonra dersi olduğunu biliyordum. Taksiye bindim. Hiçbir fikrim yoktu. Buraya gelip polisleri, arabaları falan görene kadar..."

"Kardeşiniz ne kadar zamandır sizinle birlikte yaşıyor?"

"Geçen yıl kocasından ayrıldı. Biraz değişiklik ve düşünmek için zaman istedi. Buraya gelmesini söyledim. Hayatını düzene sokana veya kocasına geri dönene kadar burada kalabileceğini söyledim. Geçen sonbahardı... Ağustosun sonları. O zaman benim yanıma taşınıp üniversitede ders vermeye başladı."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Cuma öğleden sonra." Sesi titremeye başladı yine. "Beni istasyona götürdü." Gözleri dolmuştu.

Marino arka cebinden buruşuk bir mendil çıkarıp kadına uzattı. "Hafta sonu planlarının ne olduğunu biliyor musunuz?"

"İş. Evde kalıp ders hazırlığı yapacağımı söylemişti. Bildiğim kadarıyla bir planı yoktu. Henna dışarı çıkmayı pek sevmezdi. Bir veya iki tane iyi arkadaşı vardı, diğer profesörlerden. Okul için hazırlaması gereken birçok şey vardı. Cumartesi günü de alışveriş yapacağını söylemişti. Hepsisi bu."

"Hangi markete gidecekti?"

"Hiçbir fikrim yok. Önemli de değil zaten. Gitmediğini biliyorum. Az önce burada olan polis memuru

mutfağı kontrol etmemi istemişti. Alışveriş yapmamış. Buzdolabı ben giderken olduğu gibi boş. Cuma akşamı olmuş olmalı. Tıpkı diğerleri gibi. Bütün hafta sonu ben New York'taydım, o burada. Burada bu şekilde yatıyormuş."

Kimse bir süre için konuşmadı. Marino etrafına bakıyordu. İçinden geçenleri yüzünden okumak imkânsızdı. Abby titreyen ellerle sigarasını yakıp bana döndü.

Kelimeler ağızından dökülmeden ne soracağımı anlamıştım.

"Diğerleri gibi mi? Ona baktığınızı biliyorum." Kendini toparlamaya çalıştı. Kopmaya hazır bir fırtına gibiydi. Usulca sordu. "Ona ne yapmış?"

Kendimi, "İyi bir ışıktaki onu inceleyene dek size bir şey söyleyemem," cevabını verirken buldum.

"Tanrı aşkına, o benim kardeşim!" diye bağırdı. "O hayvanın kardeşime ne yaptığını bilmek istiyorum! Oh Tanrım! Acı çekmiş mi? Lütfen acı çekmediğini söyleyin..."

Ağlamasına, acıyla inlemesine izin verdik. Yaşadığı acı onu herhangi bir ölümünün ona ulaşamayacağı bir yere götürmüştü. Orada öylece oturduk. Marino ifadesi okunamayan gözlerle kadına bakıyordu.

Bu tür zamanlarda kendimden nefret ederdim. Soğuk, duygusuz, diğer insanların acılarını paylaşamayan tam bir profesyonel. Ne söylemeliydim? Elbette acı çekti! Adamı odasında! bulunca, olacakları anlamaya başlayınca duymuş olduğu korku, gazetelerde öldürülen diğer kadınlar hakkında yazılanları, kardeşinin yazdığı tüyler ürpertici hikâyeleri okuduğu için, çok! daha fazla olmalıydı. Ve çektiği acı, fiziksel acı.

"İyi. Tabii ki bana söylemeyeceksiniz," diye kesik kesik konuşmaya başladı Abby. "Nasıl olduğunu biliyorum. Bana söylemeyeceksiniz. O benim kardeşim. Bütün kartları göğsünüze! bastırın. Neler olduğunu biliyorum. Ve ne için? Bu lanet olası herif daha kaç kişiyi öldürmek zorunda? Altı? On? Elli? Belki ondan sonra polisler bir şeyler bulabilir."

Marino yumuşak bir ifadeyle kadına bakmaya devam ediyordu. "Polisi suçlamayın, Bayan Turnbull. Biz sizin tarafınızdayız, size yardım etmeye..."

"Doğru!" diye sözünü kesti. "Siz ve yardımlarınız! Sanki geçen hafta çok yardım etmişsiniz gibi! O zaman nerelerdediniz?"

"Geçen hafta mı? Tam olarak neden söz ediyorsunuz?"

"Gazeteden eve kadar beni takip eden heriften söz ediyorum. Dibimden ayrılmadı, ben nereye dönersem o da döndü. Ondan kurtulmak için bir markette bile durdum. Yirmi dakika sonra dışarı çıktığımda yine oradaydı. Aynı lanet araba! Beni izliyordu! Eve gelir gelmez polisi aradım. Ya onlar ne yaptılar? Hiçbir şey. İki saat sonra her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için polisin biri geldi. Ona bir tarif, hatta plaka numarasını bile verdim. Peki bu işin peşine düştü mü? Tabii ki hayır. Bu konuda bir haber almadım. Bütün bildiğim arabadaki o domuz yaptı bunu. Kardeşim öldü. Öldürüldü. Çünkü polis bir zahmete katlanmadı!"

Marino büyük bir ilgiyle kadını izliyordu. "Bu tam olarak ne zaman olmuştu?"

Bir an tereddüt etti. "Sanırım salıydı. Geçen hafta salı günü. Geç saatte, belki on, on buçuk sıralarında. Haber odasında geç saate kadar çalıştım, bir hikâyeyi bitiriyordum..."

Marino şaşımıştı. "Hata yapıyorsam düzeltin, ama o gün akşamüzeri altıdan ikiye kadar gece nöbetindeydiniz sanıyordum."

"O salı günü diğer muhabirlerden biri benim nöbetimi devralmıştı. Editörün bitirmemi istediği hikâye üzerinde çalışmak için erken çıkmıştım."

"Evet," dedi Marino. "Pekâlâ, şu araba. Sizi takibe ne zaman başladı?"

"Bunu bilmem çok zor. Park yerinden çıktıktan birkaç dakika sonra farkettilim takip edildiğimi. Beni beklemiş olabilir ya da yolda gördü beni. Bilmiyorum. Neredeyse tamponlarıma değiyordu, uzun farları yanıyordu. Yanımdan geçip gitmesini umarak yavaşladım. O da yavaşladı. Ben hızlandım. Aynı şey oldu. Farm Fresh'e girmeye karar verdim. Eve giderken izlemesini istemiyordum. Ama yine de takip etti. İleri geri yapmış olmalı ya da park yerinde falan beklemiştir. Ben dışarı çıkana kadar bekledi."

"Aynı araba olduğundan emin misiniz?"

"Yeni bir Cougar, siyah. Bundan kesinlikle eminim. Polisler zahmet etmedikleri için plaka numarasını araştırmak üzere Motorlu Araçlarla bağlantı kurdum. Kiralık arabaymış. Araba bayisinin adresini aldım. Eğer ilgilenirseniz plaka numarası yazılı bende."

"Evet, ilgileniyorum," dedi Marino.

Çantasını karıştırarak katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı Marino'ya uzatan elleri titriyordu.

Marino kâğıda bir göz atıp cebine koydu. "Sonra ne oldu? Araba sizi eve kadar takip etti mi?"

"Başka çarem yoktu. Bütün gece sokaklarda kalamazdım. Hiçbir şey yapamazdım. Nerede yaşadığımı görmüştü. İçeri girip hemen telefona koştum. Pencereden dışarı baktığımda ortalıkta yoktu."

"Arabayı daha önce hiç görmüş müydünüz?"

"Bilmiyorum. Daha önce siyah Cougar görmüştüm. Ama tam olarak aynı arabayı görüp görmediğimi bilmiyorum."

"Sürücüyü görebildiniz mi?"

"Çok karanlıktı ve benim arkamdaydı. Ama arabanın içinde kesinlikle bir adam vardı. O da sürücüydü."

"Adam mı? Bundan emin misiniz?"

"Bütün görebildiğim geniş omuzlar ve kısa saçlardı, tamam mı? Tabii ki oydu. Korkunçtu. Dimdik oturuyor, bana bakıyordu. Tamponuma dayanmıştı. Henna'ya söyledim. Adamdan söz ettim ona. Dikkatli olmasını, siyah Cougar'a karşı hazırlıklı olmasını ve yakınlarda böyle bir araba görürse 911'i aramasını söyledim. Şehirde olanları biliyordu. Cinayetleri yani. Bu konudan konuşmuştuk. Sevgili Tanrım! Buna inanmıyorum! Bunu biliyordu! Pencerele kilitsiz bırakmamasını, dikkatli olmasını söylemiştim!"

"Yani bir veya iki pencereyi kilitsiz, belki açık bırakması normaldi."

Abby başını sallayıp gözlerini sildi. "Her zaman pencereler açık uyurdu. Bazen burası çok sıcak olur. Havalandırma taktıracaktım. Temmuz kadar yerleştirilmiş olacaktı. O gelmeden çok kısa bir süre önce

taşınmışım buraya. Ağustosta yani. Yapılacak çok şey vardı, sonbahar ve kış o kadar uzak değildi. Oh Tanrım. Ona binlerce kez söyledim. Hep kendi dünyası içinde kaybolurdu. Çevresinde olanlara karşı çok ilgisizdi. Ona anlatamadım. Tıpkı emniyet kemerini takmasını öğretemediğim gibi. . O benim bebeğimdi. Ona ne yapması gerektiğini söylememden hiç hoşlanmazdı. Olanlar onu pek ilgilendirmezdi, sanki çevresinde olan biteni duymazdı. Ona söylüyordum. Artan suç olaylarını anlatıyordum ona. Sadece cinayetleri değil, tecavüzleri, hırsızlıkları, hepsini. Ve o sadece sabırsızlanırdı. Bunları duymak istemezdi.

Başka bir şeyden konuşamaz mıyız?" derdi. Bir tabancam var. Ben burada olmadığım zamanlar yatağının yanına koymasını söylemişim. Asla. Ona nasıl ateş edileceğini öğretip ona da bir tane almak istedim. Ama yok. Asla! Ve şimdi olanlara bakın! O gitti! Oh Tanrım! Ve şimdi size onun hakkında anlatmam gereken bütün bu şeylerin, alışkanlıkları falan artık bir önemi yok!"

"Var. Her şeyin önemi var..."

"Bir önemi yok, çünkü onun peşinde olmadığını biliyorum! Onu tanımıyordum bile! O benim peşimdeydi!"

Sessizlik.

"Neden böyle düşündünüz?" diye sordu Marino sakın bir şekilde.

"Eğer siyah arabanın içindeki oysa, benim peşimde olduğunu biliyorum. Onun hakkında yazı yazan benim. Yazılarımın altında adımı gördü. Kim olduğumu biliyor."

"Olabilir."

"Benim peşimdeydi o!"

"Hedefi siz olabilirsiniz," dedi Marino doğal bir ifadeyle. "Ama bundan emin olamayız. Bütün ihtimalleri gözönüne almak zorundayız. Belki kardeşinizi bir yerde gördü, kampüste, restoranda veya bir dükkânda. Belki yalnız yaşamadığını bilmiyordu. Özellikle de onu siz isteyken takip ettiyse... onu eve kadar takip edip, siz olmadığınız zaman eve girdiğini görmüş olabilir. Onun ablası olduğunuzu bilmiyor olabilir. Bir rastlantı olabilir. Sık sık gittiği bir yer var mıydı, bir lokanta, bar falan?"

Yine gözlerini silerek hatırlamaya çalıştı. "Ferguson'da okuldan yürüyüş mesafesinde bir kafe var. Sanırım haftada bir veya iki kez öğle yemeğini orada yerd. Barlara gitmezdi. Arasıra güneydeki Angela'nın Yeri'nde akşam yemeği yerdik. Ama o zaman hep ikimiz olurduk, yalnız olmazdı. Başka yerlere de gitmiş olabilir, dükkânlara falan. Bilmiyorum. Günün her dakikasında yaptığı her şeyi bilmiyorum."

"Geçen ağustos ayında taşındığını söylemiştiniz. Hiç buradan ayrılmadı mı, hafta sonu için ya da tatil için falan?"

"Neden?" Şaşımıştı. "Birisinin onu takip ettiğini mi söylüyorsunuz, şehir dışından birisinin?"

"Sadece burada olduğu ve olmadığı zamanlardan emin olmaya çalışıyorum."

Titreyerek konuştu. "Geçen perşembe Chapel Hill'e kocasını görmeye gitti ve bir arkadaşıyla kaldı. Çarşamba günü geri döndü. Bugün dersler başladı. Yaz sezonunun ilk dersleri."

"O buraya hiç gelir mi, kocası yani?"

"Hayır," diye dikkatle yanıtladı.

"Kardeşinize karşı kötü davranışları var mıydı, şiddet kullanır mıydı?"

"Hayır!" diye parladı. "Bunu ona Jeff yapmadı. İkisi de mahkeme yoluyla ayrılmak istedi. Aralarında bir düşmanlık yoktu! Bunu yapan domuz diğerlerini yapanla aynı domuz!"

Marino masadaki küçük teybe baktı. Kırmızı ışık yanıyordu. Ceketinin ceplerini karıştırırken sinirli görünüyordu. "Bir dakika için arabaya gitmek zorundayım."

Bizi parlak beyaz oturma odasında yalnız bıraktı.

Abby bana bakmadan önce uzun, rahatsızlık verici bir sessizlik oldu.

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Acı bir sesle konuştu. "Bunca zamandır sizinle konuşmak istemiştim. Ve işte buradayız. Sanırım gizli bir memnuniyet duyuyorsunuzdur. Benim hakkımdaki düşüncelerinizi biliyorum. Bunu hak ettiğimi düşünüyor olmalısınız. Haklarında yazı yazdığım insanların hissettiklerini hissediyorum. Şiirsel adalet."

Söyledikleri beni üzmüştü. İçten bir ifadeyle, "Abby, bunu hak etmiyorsun," dedim. "Bunu ne senin, ne de başkası için dilerdim."

Sıkıca kenetlenmiş ellerine bakarak acı içinde devam etti. "Lütfen ona iyi bakın. Lütfen. Kardeşim benim. Oh Tanrım. Lütfen Henna'ya iyi bakın..."

"Sana söz veriyorum."

"Onun bu işten sıyrılmasına izin veremezsiniz! Bunu yapamazsınız!"

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki korku ifadesi kendisini de korkutmuştu. "Artık hiçbir şey anlamıyorum. Neler olduğunu anlamıyorum. Duyduğum bütün bu şeyler. Ve şu olana bakın. Denedim. Öğrenmeye çalıştım. Sizden öğrenmeye çalıştım. Şimdi de bu. Artık kimin 'biz', kimin 'onlar' olduğunu bilmiyorum!"

Usulsa, "Anladığımı sanmıyorum, Abby. Benden ne öğrenmeye çalıştın?" diye sordum.

Çok hızlı konuşuyordu. "O gece. Bu hafta başlarında. Sizinle bu konuyu konuşmaya çalıştım. Ama o oradaydı..."

Anlamaya başlıyordum. Aptal bir şekilde sordum. "Hangi gece?"

Şaşırılmış göründü. Hatırlayamıyor gibiydi. "Çarşamba," dedi. "Çarşamba gecesini."

"O gece evime gelip hemen uzaklaştın. Neden?"

Kekeleyemeye başladı. "Sizin...sizin misafiriniz vardı."

Bill. Verandanın ışığı altında dikildiğimizi hatırlıyordum. Görüş alanı içindeydik ve Bill'in arabası yola

park edilmişti. Gelen oydu. Abby evime kadar gelmiş, Bill ve beni görünce geri dönmüştü. Ama bu durumu açıklamıyordu. Neden paniğe kapılmıştı? Farlarını söndürüp arabayı hemen geri vitese takması korku sonucu yapılan bir reflekse benziyordu.

Konuşmaya devam etti. "Şu soruşturmalar. Bazı duyumlar aldım. Söylentiler. Polisler sizinle konuşmuyormuş. Kimsenin sizinle konuşmaması gerekiyormuş. Bir şeyler ters gitmiş, bu yüzden bütün aramalar Amburgey'e bağlanıyordu. Size sormak zorundaydım! Ve şimdi de sizin Lori Petersen olayında serolojik testleri mahvettiğiniz söyleniyor. Ofisinizdeki hata yüzünden bütün soruşturma mahvolmuş ve katilin şimdiye kadar yakalanamamasının nedeni polisler değilmiş..." Öfkeliydi ve vahşi bir şekilde bana bakıyordu. "Doğru olup olmadığını bilmek zorundayım. Bilmeliyim! Kardeşime ne olacağını bilmeliyim!"

Yanlış etiketlenmiş kanıt setini nereden biliyordu? Kesinlikle Betty söylemiş olamazdı. Ama Betty slaytlardaki bütün seroloji testlerin ve kopyalarının -bütün raporların bütün kopyaları- doğrudan Amburgey'e gönderildiğini söylemişti. Abby'ye o mu söylemişti? Ofisindeki birisi mi söylemişti"? Tanner'e söylemiş miydi? Bill'e söylemiş miydi?"

"Bunu nereden duydun?"

"Ben birçok şey duyarım," dedi titrek bir sesle.

Çaresizlik içindeki yüzüne baktım. Bedeni acı ve korkuyla gerilmişti. "Abby," dedim son derece sakın bir şekilde. "Pek çok şey duyduğundan eminim. Birçoğunu doğru olmadığından da eminim. Bir zerre gerçek payı bile olsa yorumlama yanlış yönlendirici. Belki bu şeyleri sana neden söylediklerini, söyleyen kişinin gerçek amacını kendi kendine sorabilirsin."

Duraksadı. "Sadece duyduklarımın doğru olup olmadığını bilmek istiyorum. Ofisiniz hata yaptı mı?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Ben nasıl olsa öğrenirim, bunu şimdiden söyleyeyim. Beni küçümsemeyin, Dr. Scarpetta. Polisler büyük bir hata yaptı bu kez. Bilmediğimi sanmayın. O herif beni takip ettiğinde bir hata yaptılar. Ve Lori Petersen 911'i aradığında bir saat sonrasına kadar, ki o zaman zaten ölmüştü, cevap vermeyerek de hata yaptılar."

Şaşkınlığım gözle görülür düzeydeydi.

"Bu ortaya çıktığında," diye devam etti gözleri yaş ve öfkeyle parlayarak. "Şehir benim doğduğum güne lanet okuyacak! İnsanlara bunları ödeteceğim! Belirli bazı insanlara ödeteceğim. Bunun nedenini bilmek ister misiniz?"

Aptalca bir ifadeyle yüzüne bakıyordum.

"Çünkü önemli insanların hiçbiri kadınların tecavüz edilmelerini, öldürülmelerini önemsemiyor! Bu cinayetler üzerinde çalışan aynı piçkuruları şehre gidip tecavüz edilen, boğulan ve öldürülen kadınlarla ilgili filmler seyrediyorlar. Onlara göre bu çok seksi. Dergilerde de görmekten hoşlanıyorlar bu tür şeyleri. Bu tür fanteziler kuruyorlar. Muhtemelen cinayet mahallinde çekilen fotoğraflara bakarak da tatmin oluyorlardır. Polisler. Bu konuda espriler yapıyorlar. Bunları duyuyorum. Cinayet mahallerinde, hatta acil serviste bile güldüklerini duyuyorum!"

"Bunu yapmak istemiyorlar gerçekte." Ağzım kurumuştı. "Başa çıkma yollarından biri bu."

Ayak sesleri bize doğru yaklaşıyordu.

Kapıya bir göz atarak çantasını karıştırmaya başladı. Kartını çıkarıp üzerine bir şeyler karaladı. "Lütfen. Her şey bittikten sonra bana söylemek istediğiniz bir şey olursa..." Derin bir soluk aldı. "Beni arar mısınız?" Kartını uzattı. "Üzerinde çağrı aygıtının numarası yazılı. Nerede olacağımı bilmiyorum. Bir süre için kesinlikle burada değil. Belki de hiçbir zaman."

Marino geri dönmüştü.

Abby'nin gözleri öfkeyle Marino'ya dikildi. "Ne soracağınızı biliyorum," dedi Marino kapıyı kapatırken. "Ve cevabım hayır. Henna'nın hayatında Richmond'dan hiç kimse yoktu. Kimseyle görüşmüyor, kimseyle birlikte olmuyordu."

Marino bir şey söylemeksizin yeni kasedi takıp teybi açtı. Yavaşça başını kaldırıp Abby Turnbull'a baktı. "Peki ya siz, Bayan Turnbull?"

Sesi boğazında takıldı. Kekeleyerek, "Benim yakın bir ilişkim var, New York'tan biriyle. Burada kimse yok. Sadece bir sürü iş arkadaşı," dedi.

"Anlıyorum. İş arkadaşı tanımınız nedir?"

"Ne demek istiyorsunuz?" Gözleri korkuyla büyümüştü.

Marino bir an düşünceli göründü, sonra doğal bir ifadeyle konuştu. "Sadece sizi geçen akşam takip eden şu 'herifin sizi birkaç haftadır gözetlediğini bilip bilmediğinizi merak ediyorum. Siyah Cougar'daki adam. Şey, o bir sivil polis."

Abby inanmaz gözlerle Marino'ya baktı.

"Anlıyor musunuz?" dedi Marino kısaca. "İşte bu yüzden şikâyet için aradığınızda kimse endişelenmedi, Bayan Turnbull. Ama eğer o zaman bilseydim çok sinirlenirdim. Çünkü adam bundan daha iyi olmalı. Eğer sizi takip ediyorsa sizin bunu bilmemeniz lazım."

Ama Marino gittikçe sertleşiyor, sözleri acı veriyordu.

"Ama bu polis sizden pek hoşlanmıyor. Gerçek şu ki, birkaç dakika önce arabama gittiğimde onu telsizle arayıp canına okudum. Sizi bilinçli olarak rahatsız ettiğini söyledi, o gece sizi takip ederken soğukkanlılığını biraz kaybetmiş."

"Nedir bu?" diye panik içinde bağırdı Abby. "Bir gazeteci olduğum için mi beni rahatsız ediyormuş?"

"Şey, bundan biraz daha kişisel, Bayan Turnbull." Marino rahat bir tavırla bir sigara yaktı. "Birkaç yıl önce kaçakçılık yapıp kokain kullanan bir polisle ilgili büyük bir hikâye yazdığınızı hatırlıyor musunuz? Elbette hatırlarsınız. Silahını ağzına sokup beynini dağıtmıştı. Bunu çok açık bir şekilde hatırlıyor olmanız lazım. O polis, sizi takip eden polisin ortağıydı. Size olan ilgisinin işini iyi yapmasını sağlayacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre çizmeyi biraz aşmış..."

"Sen!" dedi kulaklarına inanamayarak. "Ondan beni takip etmesini mi istedin? Neden?"

"Söyleyeyim. Arkadaşım kendine fazla güvenince zırvalamış. Ama eninde sonunda onun polis olduğunu anladınız zaten. Şimdi bu durum onu da köşeye sıkıştırdığına göre her şeyi doktorun gözü önünde

masaya serebilirim."

Abby çıldırmış gibi bana baktı. Marino sigarasının külünü silkeledi.

Sonra bir nefes daha aldı. "Bu aralar Adli Tabip Kurumu, basma, daha doğrusu size yapılan sızıntılar yüzünden çok fazla zan altında kalıyor. Birisi doktorun bilgisayarına sızıyor. Amburgey doktorun canına okuyor. Benimse farklı bir görüşüm var. Bence sızıntının bilgisayarla bir ilgisi yok. Birisi bilgisayara giriyor, çünkü sızılan tek bilgi kaynağının Bill Boltz'un iki kulağı arasındaki olduğu gerçeğini gizlemek istiyor."

"Bu çok saçma!"

Marino gözlerini ona dikmiş sigarasını içiyordu. Kadının kıvranışını görmekten zevk alıyordu.

"Bilgisayara sızıntıyla bir ilgim yok benim!" diye patladı Abby. "Böyle bir şeyin nasıl yapıldığını bilsem bile, asla, asla yapmazdım! Buna inanamıyorum! Kardeşim öldü...Tanrım..." Gözleri yaşla dolmuştu. "Oh Tanrım! Bunların Henna'yla ne ilgisi var?"

Marino soğuk bir sesle konuştu. "Kimin neyle ne gibi bir ilgisi olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey yayınladığınız bazı şeylerin herkesin bildiği şeyler olmadığı. Bilenlerden birisi ötüyor, size ötüyor. Birisi sahnenin arkasında durmuş soruşturmayı bozuyor. O kişinin saklayacak bir şeyi ya da bir kazancı olmadığı takdirde böyle bir şeyi neden yaptığını merak ediyorum."

"Nereye varmak istediğinizi bilmiyorum..."

"Görüyorsunuz ya," diye sözünü kesti. "Beş hafta önce, ikinci boğma olayından hemen sonra sizin Bill Boltz hakkında büyük bir hikâye yazmanızın biraz garip olduğunu düşünüyorum. Kentin gözde altın çocuğunun profili. Siz ikiniz birlikte bir gün geçirdiniz, doğru mu? O gece tesadüfen dışarıydım ve ikinizi saat on civarlarında Franco'dan çıkarken gördüm. Biz polisler biraz meraklıyızdır, özellikle de yapılacak daha iyi bir şeyimiz yoksa, anlırsınız ya, sokakta fazla hareket yoksa falan. Rastlantı sonucu peşinize takıldım..."

"Kes şunu," diye fısıldadı başını iki yana sallayarak. "Kes artık!"

Marino aldırmadı. "Boltz sizi gazeteye götürmedi. Evinize götürdü, ben de birkaç ev ötede hava alıyordum... Bingo! Şık, beyaz Audi hâlâ oradayken evin bütün ışıkları sönmüştü. Bundan hemen sonra bütün bu ayrıntılar yazılarınızda görünmeye başladı. Sanırım sizin iş arkadaşları tanımınız bu."

Abby tir tir titriyordu. Yüzünü elleri arasına almıştı. Ona bakamıyordum. Marino'ya da bakamıyordum. Öylesine hazırlıksız yakalanmışım ki, bütün bu olanlardan sonra ona bu şekilde davranacak kadar zalim olmasını anlayamıyordum.

"Onunla yatmadım." Sesi öylesine titriyordu ki, zorlukla konuşabiliyordu. "Yapmadım. Bunu istemedim. O...o benden faydalandı."

"Ya." Marino bir kahkaha attı.

Abby başını kaldırıp gözlerini kapattı. "Bütün gün onunla birlikteydim. Gittiğimiz son toplantı yediye kadar bitmedi. Yemek yemeği teklif ettim, gazetenin yemek parasını ödeyeceğini söyledim. Bir bardak şarap içtim, hepsi buydu. Bir bardak. Sersemlemeye başladım, inanılmaz derecede sersemlemeye. Restorandan ayrıldığımızı zar zor hatırlıyorum. Hatırladığım son şey arabasına binişimizdi. Elimi tutmuş, bunu daha önce bir polis muhabiriyle hiç yapmadığını söylüyordu. O gece neler olduğunu hatırlamıyorum.

Ertesi sabah erkenden uyandım, oradaydı..."

"Bütün bu olanlar sırasında kardeşiniz neredeydi?" Marino sigarasını söndürdü.

"Burada. Odasındaydı sanırım. Hatırlamıyorum. Önemli değil, biz aşağıdaydık. Oturma odasında. Kanepede, yerde, hatırlamıyorum... bildiğinden bile emin değilim!"

Marino tiksintiyle bakıyordu.

İsterik bir şekilde devam etti. "Buna inanamıyordum. Korkmuştum, zehirlenmiş gibi midem bulanıyordu. Lokantada tuvalete gittiğim bir sırada içkime bir şey karıştırmış olmalı. Beni elde ettiğini biliyordu. Polise gidemeyeceğimi biliyordu. Eğer arayıp eyalet savcısının... onun böyle bir şey yaptığını söylesem bana kim inanırdı ki? Hiç kimse! Bana kimse inanmazdı!"

"İyi bildin," diye araya girdi Marino. "Hey, o yakışıklı bir adam. Bir kadını yatağa götürmesi için içkisine bir şey koymasına gerek yok."

Abby çığlık atıyordu, "O bir pislik! Bunu binlerce kez yapmıştır! Beni tehdit etti, eğer bu konuda bir kelime bile edersem beni mahvedeceğini söyledi!"

"Sonra?" diye sordu Marino. "Sonra kendini suçlu hissedip sana bilgi sızdırmaya mı başladı?"

"Hayır! O herifle hiçbir ilgim yok! Eğer birkaç adım yakınımaya gelirse lanet kafasını koparacağımdan korkuyorum!"

Bu doğru olamazdı.

Abby'nin söyledikleri doğru olamazdı. Bu iddialara karşı durmaya çalışıyordum. Tüm bunlar korkunçtu. İçimden çaresizce yükselen bütün itirazlara rağmen kulağa mantıklı geliyorlardı.

Bill'in arabasını tanımış olmalıydı. Evimin önünde onun için paniğe kapılmıştı, çünkü onu görmeye bile katlanamıyordu.

Bill, Abby'nin her şeyin üzerine atlayacağı konusunda beni uyarmıştı. Ona göre Abby fırsatçı, kinici ve tehlikeliydi. Bana bunu neden söylemişti? Bunun gerçek sebebi neydi? Abby'nin onu suçlaması olasılığına karşı önlemini mi alıyordu?

Bana yalan söylemişti. Mülakattan sonra onu evine götürdüğünde olay bana anlattığı gibi olmamıştı. Ertesi sabahın erken saatlerinde arabası hâlâ oradaydı...

Aklımda birkaç anı canlandı. Bill ve ben oturma odamdaki kanepede otururken birden son derece saldırganlaşması midemi bulandırmıştı. O zamanlar bunu içmiş olduğu viskiye bağlamıştım. Bu onun karanlık yanı mıydı? Sadece güç kullanarak mı zevk alıyordu?

Ben geldiğimde buradaydı. Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini anlamak zor değildi. Onun ilgisi mesleki bir ilgiden daha fazlaydı. Sadece işini yapmıyordu. Abby'nin adresini tanımış olmalıydı. Muhtemelen daha kimse bilmiyorken o buranın Abby'ye ait olduğunu biliyordu. Görmek, emin olmak istemişti.

Belki kurbanın Abby olmasını dilemişti. Böylece bu anın geleceği, yani Abby'nin söyleyeceği endişesini taşımayacaktı.

Son derece hareketsiz bir şekilde oturarak yüzümün taş a dönüşmesini diledim. Hissettiklerimin görülmesine izin veremezdim. Kıvrandırıcı güvensizlik. Harap olma. Oh Tanrım, lütfen görülmesine izin verme.

Bir başka odada bir telefon çalmaya başladı. Çaldı, çaldı, ama açan olmadı.

Yukarıya doğru bazı ayak sesleri yaklaşıyordu. Metalin ahşap döşemeye çarparken çıkardığı sesler, telsizlerden gelen anlaşılmaz konuşmalar duyuluyordu. Görevliler üçüncü kata sedye taşıyorlardı.

Abby sigarasını yakmaya uğraşıyordu. Sonunda sigarayı fırlattı, yanan kibriti kül tablasına attı.

"Eğer beni takip ettirdiğin doğruysa..." Sesini alçalttı. "Ve bunu da onunla buluşup buluşmadığımı, bilgi elde etmek için onunla yatıp yatmadığımı öğrenmek için yaptıysan, o halde doğruyu söylediğimi bilmen lazım. O gece olanlardan sonra o lanet olasının yanından bile geçmedim."

Marino tek kelime bile söylemedi.

Cevabı sessizliğinde yatıyordu.

Abby o zamandan beri Bill'i görmüyordu.

Daha sonra, görevliler sedyeyi aşağı götürürken Abby kapının pervazına dayandı. Beyaz örtüler altındaki kardeşinin gidişini seyretti. Yüzü tarifi imkânsız acının soluk bir maskesi gibiydi.

Bir şey söylemeden koluna dokundum. Akıl almaz kaybını takiben dışarı çıktım. Koku hâlâ merdivenlerdeydi. Dışarıdaki göz alıcı gün ışığı yüzünden bir an görmeyen gözlerle kalakaldım.

12

Henna Yarborough'un tekrarlanan yıkama işlemi yüzünden ıslanan teni, beyaz ışığın altında mermer gibi parlıyordu. Morgda onunla yalnızdım. Kasığından kaburgalarına kadar yükselip göğsünde çatallaşan Y kesiğinin son bölümlerini dikiyordum.

Wingo o gece çıkmadan önce Henna'nın başıyla ilgilenmişti. Kafaderisi yerindeydi. Kafaderisinin arkasındaki kesik güzelce kapatılmış, saçlarıyla örtülmüştü. Ama boynundaki iz ip yanığına benziyordu. Yüzü şişmiş ve morarmıştı. Ne benim çabalarım, ne de cenazeevindeki görevlilerin çalışmaları bunu değiştirecekti.

Girişteki zil kaba bir şekilde çaldı. Saate baktım, dokuzu biraz geçiyordu.

Son dikişi skalpelle kesip cesedin üzerini örttüm, eldivenlerimi çıkardım. Güvenlik görevlisi Fred'in sesini duyabiliyordum. Cesedi sedyeye koyup buzdolabına doğru ittiğim sırada birisine bir şeyler söylüyordu.

Buzdolabından çıkıp çelik kapıyı kapatırken Marino'nun morg masasına dayanmış sigara içtiğini

gördüm.

Topladığım kanıtlara ve kan tüplerine adımlı yazarken sessizce beni seyrediyordu.

"Bilmem gereken bir şey buldun mu?"

"Ölüm nedeni boynundaki kablo yüzünden meydana gelen boğulmadan kaynaklanan nefessiz kalma," dedim mekanik bir şekilde.

"Ya izler?" Külünü yere silkeledi.

"Bir iki iplikçik..."

"Şey," diye sözümü kesti. "Birkaç şey var bende."

"Şey," dedim aynı tonlamayla. "Buradan bir an önce çıkmak istiyorum."

"Hey, doktor. Benim düşündüğüm de buydu. Arabayla biraz dolaşmaktan söz ediyorum."

Yaptığım işi bırakıp ona baktım. Yağlı bir tutam saç alnına 3 düşmüştü. Kravatı gevşetilmiş, kısa kollu beyaz gömleğinin sırtı uzun süredir sandalyesinde oturuyormuş gibi kırışmıştı. Sol kolunun altındaki askılıkta uzun namlulu silahı asılıydı. Üzerimizde ki sert ışığın altında neredeyse tehdit edici görünüyordu. Çene kasları kasılmıştı.

"Sanırım benimle gelsen iyi olacak," dedi anlayışsız bir ifadeyle. "Sen önlüğünü çıkarıp evi ararken ben burada beklerim."

Evi aramak mı? Evde aramam gereken biri olduğunu nereden biliyordu? Yeğenim ve Bertha'dan hiç söz etmemiştim ona. Bence bir evimin olup olmaması bile Marino'yu hiçbir biçimde ilgilendirmezdi.

Onunla hiçbir yere gitme niyetinde olmadığımı söylemek üzereyken gözlerindeki sert ifade beni durdurdu.

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Tamam, geliyorum."

Ben giyinme odasına girerken o hâlâ masaya dayanmış sigara içiyordu. Yüzümü yıkadıktan sonra ameliyat önlüğümü çıkarıp etek ve bluzumu giydim. Dikkatim o kadar dağınıktı ki, dolabımı açıp laboratuvar önlüğüme uzandım. Ne yaptığımı farkedince durakladım. Laboratuvar önlüğüme ihtiyacım yoktu ki. Kitabım, çantam ve ceketim üst kattaydı.

Bütün bunları toparlayıp arabasına giden Marino'yu takip ettim. Kapıyı açınca içerinin ışığı yanmadı. İçeriye süzülerek el yordamıyla emniyet kemerini buldum. Koltuktaki ekmek kırıntılarını silkeleyip kâğıt peçeteleri topladım.

Marino bir şey söylemeden park yerinden çıktı. Telsizin ışığı yanıp sönüyor, Marino'nun ilgilenmediği, benimse anlamadığım konuşmalar duyuluyordu.

"Üç-kırk-beş, on-beş, bir-on-altı-dokuz kanal üçte."

"Bir-on-altı-dokuz kapatıyor."

"Boşta mısın?"

"On-on. On-yedi."

"On-dört olduğunda beni ara."

"On-dört."

"Dört-elli bir."

"Dört-elli bir X."

"On-yirmi-sekiz Adam Ida Lincoln'de, bir-yedi-sıfır..."

Aciliyet taşıyan ifadeler bir orgun bas sesi gibi çıkıyordu. Marino telsizi kapattı. Sessizlik içinde arabayı sürmeye devam etti. Günün sonunda kepenklerini indiren dükkânların önünden geçiyorduk. Sheraton ve Marriott gemi gibi aydınlanmıştı. Ortalıkta sadece birkaç araba ve yaya görünüyordu.

Ancak az sonra nereye gittiğimizi anlayabildim. Winchester Place 498'in önünde yavaşladık. Abby Turnbull'un adresinde. Tuğla bina karanlık bir gölge halinde yükseliyordu. Girişteki bayrak rüzgârda sallanıyordu. Evin önünde hiç araba yoktu. Abby evde değildi. şimdi nerede kaldığını merak ediyordum.

Marino caddeden çıkarak Abby'nin eviyle yandaki bina arasında kalan dar koridora girdi. Araba yavaşça sallandı. Farlar binaların yan duvarındaki tuğlaları, çöp kutularını, cam şişeleri ve diğer çöplüğü aydınlatıyordu. B.u klostrofobik geçidin birkaç metre ilersinde durdu, farları kapatıp motoru durdurdu. Tam solumuzda Abby'nin arka bahçesi vardı. Kısa çimenlerin üzerinde zincirle bağlı çit yükseliyordu. Çitin üzerinde dünyayı, varolmadığını bildiğim köpeğe karşı uyaran "Köpeğe Dikkat" levhası vardı. Marino arabanın evin arkasındaki paslı yangın merdiveni aydınlatan projektörünü açık bıraktı. Kapalı camlar karanlıkta parlıyordu.

Işığı boş bahçede dolaştırırken oturduğu koltuk gıcırdadı.

"Devam et," dedi. "Eğer düşündüğüm şeyi düşünüyorsan bunu duymak istiyorum."

Apaçık olan şeyi belirttim. "İşaret. Çitteki işaret. Eğer katil köpek olduğunu düşünseydi bunun onu durdurması gerekirdi.

Kurbanlarının hiçbirinin köpeği yoktu. Eğer olsaydı kadınlar büyük olasılıkla hâlâ hayatta olurlardı."

"Bingo."

"Ve," diye devam ettim. "Senin, katilin bu işaretin bir anlamı olmadığını bildiğini düşündüğünü sanıyorum, yani ne Henna'nın, ne de Abby'nin köpeği vardı. Peki bunu nereden biliyor olabilir?"

"Evet. Bunu nereden bilebilir?" dedi Marino usulca. "Bilmesi için bir nedeni yoksa tabii."

Bir şey söylemedim.

Çakmağa bastırdı. "Sanki katil bu eve daha önce gelmiş gibi."

"Sanmıyorum..."

"Aptalı oynamaktan vazgeç, doktor," dedi kısık bir sesle.

Sigaramı çıkarırken ellerim titriyordu.

"Ben hayal edebiliyorum. Sanırım sen de edebiliyorsun. Abby'nin evine girmiş olan bir adam. Kardeşinin orada olduğunu bilmiyor, ama lanet olası bir köpek olmadığını biliyor. Ve Abby Turnbull onun pek hoşlanmadığı biri, çünkü dünyanın bilmemesini istediği bir şey biliyor."

Durakladı. Bana baktığını hissedebiliyordum. Ama ona bakmayı ya da bir şey söylemeyi reddediyordum.

"Anlarsın ya, onun daha önce tadına baktı, doğru mu? Ve belki bunu yaptığında kendine hakim olamamıştı, ne bileyim bir çeşit saplantısı vardı belki ya da kafasındaki vidalardan biri gevşemişti. Bunun için endişelendi. Kadının öteceğinden şüphelendi. Kahretsin. O lanet olası bir gazeteci. İnsanların gizli sırlarını ortaya dökmek için para alıyor. Yaptığı şey ortaya çıkacaktı." Yine bana doğru baktı. Taş gibi sessiz kalmayı sürdürüyordum.

"Böylece ne yapıyor? Onu öldürüp diğerleri gibi göstermeye karar veriyor. Tek sorun Henna'dan haberi olmaması. Abby'nin yatak odasının yerini de bilmiyor. Çünkü daha öncede bu eve girdiğinde oturma odasından daha ileriye gitmemiş. Bu yüzden yanlış yatak odasına giriyor, yani Henna'nın odasına. Neden, çünkü ışığı yanan tek oda orası, çünkü Abby kent dışında. Ama çok geç. Kararını vermiş. İşini bitirmek zorunda. Böylece kadını öldürüyor..."

"Bunu yapmış olamaz." Sesimin titremesine engel olmaya çalışıyordum. "Boltz asla böyle bir şey yapmaz. O bir katil değil, Tanrı aşkına."

Sessizlik.

Marino yavaşça bana doğru dönerek sigarasının külünü silkeledi. "İlginç. Ben bir isim vermedim. Ama sen sözünü ettiğine göre konuyu biraz daha derinleştirebiliriz."

Yine sessizleştim. Sakin olmaya çalışırken boğazıma bir şeylerin takıldığını hissediyordum. Ağlamayı reddediyordum. Kahretsin! Marino'nun ağladığını görmesine izin veremezdim!

"Dinle, doktor," derken sesi daha sakin çıkıyordu. "Sana zarar vermek amacında değilim. Özel hayatında yaptıkların beni ilgilendirmez, tamam mı? İkiniz de yetişkinsiniz, birbirinize bir bağlılığınız yok. Ama bunu biliyorum. Arabasını evinin önünde gördüm..."

"Evinde mi?" diye şaşkın bir şekilde sordum. "Ne..."

"Hey, ben bu şehri adım adım dolaştım. Sen de bu şehirde yaşıyorsun, öyle değil mi? Arabanı biliyorum. Adresini biliyorum. Onun Audi'sini de tanıyorum. Son birkaç aydır evinde iki üç kez gördüm arabasını. Oraya ifade almaya gelmemişti herhalde..."

"Doğru. Belki onun için gelmemişti. Ve seni ilgilendirmedeği de doğru."

"Ama ilgilendiriyor." Sigarasının filtresini dışarı atıp yeni bir tane yaktı. "Henna Turnbull'a yaptıklarından ötürü beni ilgilendiriyor. Başka neler yaptığını merak ediyorum."

"Henna'nın cinayeti diğerleriyle aynı," dedim soğuk bir sesle. "Aynı adam tarafından öldürüldüğünden

hiç şüphem yok."

"Ya ondan alınan sıvılar?"

"Betty sabah onlar üzerinde çalışacak. Şeyi bilmiyorum..."

"Ben seni zahmetten kurtarayım, doktor. Boltz vücut salgılarından kan grubu anlaşılmayanlardan. Senin de bunu bildiğinden eminim. Aylardır biliyordun."

"Bu şehirde binlerce böyle insan var. Sen de onlardan biri olabilirsin."

"Evet," dedi kısaca. "Olabilirim. Ama gerçek şu ki, bunu kesin olarak bilmiyorsun. Ama Boltz'u biliyorsun. Geçen yıl karısına otopsi yaptığında kocasının spermelerini buldun. Laboratuvar raporunda kadının kendini öldürmeden önce birlikte olduğu adamın böyle biri olduğu yazılı. Ben bile hatırlıyorum bunu. Ben de oradaydım hatırlarsan."

Cevap vermedim.

"Yatak odasına girip kadını göğsünde bir delikle güzel geceliği içinde oturuyor bulunca hiçbir olasılığı gözardı etmemeye karar verdim. Ben her zaman ilk önce cinayeti düşünürüm. İntiharsa listemde en son gelir. Çünkü önce cinayeti düşünmezsen sonra biraz geç olabilir. Ama o zaman yaptığım tek hata Boltz'dan şüpheli örnekleri almamak oldu. Sen otopsiyi yaptıktan sonra intihar olduğu çok açık görünüyordu. Belki böyle düşünmemem gerekiyordu. O zamanlar kan örneğini almak, kadındaki spermin ona ait olduğundan kesinlikle emin olmak için iyi bir nedenim vardı. O ise spermin kendisine ait olduğunu, sabah erken saatlerde karısıyla birlikte olduğunu söylemişti. Bunu öylece kabul ettim. Ondan örnekler almadım. Şimdiyse böyle bir şey isteyemem bile. Bunun için bir nedenim yok."

"Kandan daha fazlasına ihtiyacın var," dedim aptal bir ifadeyle. "Lewis kan grubu sisteminde A veya B negatif ise salyasına ihtiyacın var..."

"Evet. Şüpheli örnekleri nasıl alınır haberim var, tamam mı? Farketmez zaten. Ne olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Bir şey söylemedim.

"Bu kadınları öldüren adamın vücut salgılarından kan grubunun saptanamadığını biliyoruz. Ve Boltz'un cinayetin ayrıntılarını bileceğinden haberimiz var. Hatta o kadar iyi biliyor ki, Henna'yı öldürüp diğerleri gibi göstermiş olabilir."

"Pekâlâ, örnekleri al, DNA'sına bakalım," dedim kızgın bir şekilde. "Bunu yap. O zaman kesin olarak anlayacaksın."

"Hey. Belki yaparım. O lanet olası lazerin altına sokup parlayıp parlamayacağına bile bakabilirim."

Yanlış etiketlenmiş kanıt seti üzerindeki parlak kalıntı geldi aklıma. Kalıntı onun ellerinden mi gelmişti? Bill ellerini genel olarak Borawash sabunlarıyla mı yıkıyordu?

"Henna'nın vücudunda o kalıntıdan buldunuz mu?" diye sordu Marino.

"Pijamasında. Ve de yatak örtülerinde."

Bir süre ikimiz de konuşmadık.

Sonra, "Bu aynı adam. Bulgularımı biliyorum. Aynı adam olduğundan eminim," dedim.

"Evet, olabilir. Ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor."

"Abby'nin söylediklerinin doğru olduğuna inanıyor musun?"

"Bu öğleden sonra savcının ofisine uğradım."

"Onu, Boltz'u görmeye mi gittin?" diye kekeledim.

"Ah, evet."

"Peki düşüncelerin doğrulandı mı?" Sesim giderek yükseliyordu.

"Evet." Bana baktı. "Az çok doğrulandı."

Bir şey söylemedim. Bir şey söylemeye korkuyordum.

"Kuşkusuz her şeyi reddetti ve çok sinirlendi. Kadını kendisine iftira attığı için dava edeceğini söyledi. Ama bunu yapmayacak. Bu konuda hiçbir şey yapamaz, çünkü yalan söylüyor. Bunu biliyorum ve o da benim bildiğimi biliyor."

Elinin sol bacağına dış tarafına doğru gittiğini görünce paniğe kapıldım. Minik teybi!

"Eğer yaptığını düşündüğüm şeyi yapıyorsan..." diye parladım.

"Ne?" dedi şaşırarak.

"Eğer o lanet olası teybin çalışıyorsa..."

"Hey!" diye itiraz etti. "Bacağımı kaşıyordum, tamam mı? Eğer kendini daha rahat hissetmeni sağlayacaksa beni soyup arama yapabilirsin."

"Bunun için yeterli parayı ödeyemezsin."

Bir kahkaha attı. İçtenlikle gülüyordu.

Devam etti. "Gerçeği bilmek ister misin? Karısına gerçekten ne olduğunu çok merak ediyorum."

Zorlukla yutkunarak konuştum. "Fiziksel bulgularda şüpheli hiçbir şey yoktu. Sağ elinde barut kalıntıları vardı."

Sözümü kesti. "Ah, tabii. Tetiği çekti. Bundan şüphem yok, ama belki nedenini şimdi biliyoruz, ha? Belki bunu yıllardır yapıyor. Belki karısı öğrenmiştir."

Motoru çalıştırarak farları yaktı. Yeniden caddeye çıktık.

"Bak." Bu işin peşini bırakmayacaktı. "Meraklı davranmak istemiyorum. Ama sen onu tanıyorsun, doktor. Onunla görüşüyordun, değil mi?"

Kaldırımında bir travesti salınarak yürüyordu. Sarı eteği biçimli bacaklarını sarıyordu. Doldurulmuş göğüsleri iri ve dikti. Bize doğru baktı.

"Onunla görüşüyordun, doğru mu?"

"Evet." Sesim neredeyse duyulmayacak derecede kısıktı.

"Peki ya geçen cuma gecesi?"

"Ne olmuş cuma gecesine?"

Önce hatırlayamadım. Düşünemiyordum. Travesti isteksizce arkasına dönüp ters yöne doğru yürümeye başladı.

"Yeğenimi yemeğe ve sinemaya götürdüm."

"O da sizinle miydi?"

"Hayır."

"O gece nerede olduğunu biliyor musun?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Seni aradı mı?"

"Hayır."

Sessizlik.

"Lanet olsun," diye mırıldandı düşkırıklığıyla. "Şimdi bildiğimi o zaman bilseydim, evinin önünden geçerdim. Anlarsın ya, ne cehennemde olduğunu kontrol etmek için. Kahretsin."

Sessizlik.

Sigara filtresini camdan fırlatıp yenisini yaktı. Birbiri ardına sigara içiyordu. "Ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Birkaç aydır. Nisandan beri."

"Başkalarıyla da görüşüyor mu, yoksa sadece seninle mi görüşüyor?"

"Başkasıyla görüşüğünü sanmıyorum. Bilmiyorum. Görünüşe göre onun hakkında bilmediğim çok şey var."

İnsafsızca devam ediyordu. "Herhangi bir şey dikkatini çekti mi? Onunla ilgili anormal bir şey yani?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum." Dilim ağırlaşıyordu. Uykuya dalacakmış gibi hissediyordum kendimi.

"Anormal," diye tekrarladı. "Seks yönünden."

Bir şey söylemedim.

"Sana karşı hiç kaba davrandı mı? Zorladı mı?" Durakladı. "Nasıl birisi? Abby Turnbull'un söylediği gibi bir hayvan mı? Onun böyle bir şey yaptığını düşünebiliyor musun, yani Abby'ye yaptığı gibi?"

Onu hem duyuyor, hem de duymuyordum. Bilincimi kaybedip tekrar kazanıyormuşum gibi düşüncelerim gelip gidiyordu.

"Saldırgan mıydı? Garip bir şey farkettiler mi?"

Hayaller. Elbiselerimi yırtıp beni kanepeye sürükleyen eller.

"...onun gibi adamların peşinde oldukları şey seks değildir. Onlar almak zorundadır. Fetih gibi..."

Çok sertti. Canımı yakmıştı. Nefes alamıyordum. O değildi sanki. Sanki tamamen başka birisi olmuştu.

"Yakışıklı olması, istediğini elde edebilecek olması farketmez. Anlıyor musun? Bu tür insanlar anormaldir. ANORMAL..."

Tıpkı sarhoş ve bana karşı öfkeli olduğunda Tony'nin yaptığı gibi davranıyordu.

"...demek istediğim şu ki, o bir mütecaviz, doktor. Kadınlara tecavüz ediyor. Bunu duymak istemediğinden eminim. Ama kahretsin, gerçek bu. Aklıma takılmış bir şey olabilir..."

Çok fazla içmişti Bili. İçtiği zaman çok kötü olurdu.

"...bu her zaman olur. Bana gelen raporlara inanamazsın. Olayın üzerinden iki ay geçtikten sonra beni evlerine çağıran genç bayanlar. Sonunda birisine söylemeye karar verirler. Belki bir arkadaşları onları buna ikna eder. Bankerler, işadamları, politikacılar. Barda bir bebekle tanışrlar, içki ismarlarlar, içine biraz kloral hidrat atarlar. Bumm. Kız yatakta bu hayvanla uyanır, üzerinden bir kamyon geçmiş gibi hisseder kendini..."

Böyle bir şeyi benim üzerimde asla deneyemezdi. Benden hoşlanıyordu. Ben bir nesne, bir yabancı değildim...Veya belki de sadece dikkatli davranıyordu o kadar. Çok şey biliyordum. Bundan asla kurtulamazdı.

"...iğrenç herifler yıllarca kaçabilir. Hatta bazıları hayatları boyunca yakalanmazlar. Mezara kemerlerinde Karındeşen Jack'inki kadar çentikle giderler..."

Kırmızı ışıktı durduk. Orada hareket etmeden ne kadar oturduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bu doğru bir benzetme değil mi? Öldürdüğü insan kadar çentik atmıştır kemerine..."

Işık parlak kırmızıydı.

"Sana yaptı mı, doktor? Sana tecavüz etti mi?"

"Ne?" Yavaşça ona doğru döndüm, ileriye doğru bakıyor trafik ışıklarının kırmızı parıltısı ardında yüzü solgun görünüyordu.

"Ne?" diye sordum tekrar. Kalbim şiddetle çarpıyordu.

Işık kırmızıdan yeşile dönünce tekrar hareket ettik.

"Sana hiç tecavüz etti mi?" diye sordu Marino. Sanki ben tanımadığı birisiydim, sanki geçmişte onu evlerine çağırın "be-bek'lerden biriydim.

Kanın boynumdan yukarı çıktığını hissedebiliyordum.

"Hiç canını yaktı mı, seni boğmaya falan çalıştı mı..."

İçimde bir öfke fırtınasının koptuğunu hissediyordum. Başımın içine kan pompalanırken kör olmuş gibiydim. "Hayır. Onun hakkında bildiğim her şeyi anlattım! Sana söyleyebileceğim lanet olası her şeyi söyledim! Hepsi bu!"

Marino büyük bir sessizliğe gömüldü.

Önce nerede olduğumuzu anlayamadım.

Büyük beyaz saatin yüzü önümüzde duruyordu. Gölgeler ve şekiller yavaş yavaş otoparkın arkasındaki hareketli laboratuvarlar birimlerinin küçük treyler parkına dönüşüyordu. Benim resmi arabamın arkasına park ederken etrafta bizden başka kimse yoktu.

Emniyet kemerimi açtım. Bütün vücudum titriyordu.

Salı günü yağmur yağıyordu. Gri gökyüzünden aşağı yağmur boşalıyor, sileceklerim ön camı temizlemeye yetişemiyordu. Otoyolda son derece yavaş ilerleyen trafiğin bir parçasıyım.

Hava içinde bulunduğum ruh halini yansıtıyordu. Marino'yla konuşmam fiziksel olarak hasta etmişti beni. Ne kadar zamandır biliyordu? Audi'nin evimin önünde park edildiğini ne sıklıkta görmüştü? Evimin önünden geçmesi sadece öylesine bir meraktan ötürü müydü? Benim nasıl yaşadığımı görmek istemişti. Eyaletin bana ne kadar ödediğini ve evimin taksitlerinin ne kadar olduğunu muhtemelen biliyordu.

Düşüncelerim radyodan gelen sesle bölündü.

"...Henna Yarborough tecavüze uğrayıp öldürüldü. Cinayetin son iki aydır Richmond'da dört kadını öldüren katil tarafından işlendiğine inanılıyor..."

Sesi açıp evden çıkmadan önce birkaç kez dinlediğim haberleri tekrar dinledim. Cinayet bugünlerde Richmond'daki tek haber gibiydi.

"...son gelişmeler. Soruşturmaya yakın bir kaynağa göre Dr. Lori Petersen öldürülmeden hemen önce 911'i aramış olabilir..."

Bu açıklama sabah gazetelerinin ön sayfalarını kaplıyordu.

"...Kamu Güvenliği Müdürü Norman Tanner'e evinde ulaştık..."

Tanner daha önceden hazırlanmış olduğu belli olan konuşmayı okudu. "Emniyet Müdürlüğü'ne bu

konuda bilgi verildi. Konunun hassasiyeti nedeniyle daha fazla açıklama yapamam..."

"Bu bilginin kaynağı konusunda bir fikriniz var mı, Bay Tanner?" diye sordu muhabir.

"Bu konuda bir yorum yapma yetkisine sahip değilim..."

Yorum yapamıyordu, çünkü bilmiyordu.

Ama ben biliyordum.

Soruşturmaya yakın bu kaynak Abby'nin ta kendisi olmalıydı. Onun yazdığı hikâye görülmüyordu. Editörü onu bu konudan almış olmalıydı. Artık haber iletemediği için haberleri kendi yaratıyordu. Tehdidini hatırlıyordum: "Birisi ödeyecek..." Bill'in, polisin, şehrin, Tanrı'nın ödemesini istiyordu. Bilgisayara sızıntı ve yanlış etiketlenen kanıt setiyle ilgili haberleri de bekliyordum. Ödeyecek kişi ben olacaktım.

Sekiz buçuğa kadar ofise varamadım. O saate kadar da telefonlar çalmaya başlamıştı.

"Gazeteciler," diye sızlandı Rose. Önüme bir sürü pembe telefon mesajları bıraktı. "Dergiler, gazeteler ve bir dakika önce de New Jersey'den kitap yazdığımı bildiren bir adam."

Bir sigara yaktım.

"Lori Petersen'in polisi aramasıyla ilgili haber," dedi endişeli bir tavırla. "Eğer doğruysa çok korkunç bir şey..."

"Herkesi karşıya göndermeye devam et," diye sözünü kestim. "Bu konuyla ilgili arayan herkes Amburgey'i görecektir."

Henna Yarborough'un otopsi raporunu "derhal" kendisine göndermemi isteyen elektronik mesajlar göndermeye başlamıştı bile. "Derhal" kelimesinin altına çizildiği son mesajda aşağılayıcı bir de not vardı: "Times ile ilgili açıklama bekliyorum."

Bu, son sızıntılardan sorumlu olduğumu düşündüğünü mü ima ediyordu? Bir gazeteciye 911 konusunda bilgi vermekle mi suçluyordu beni?

Amburgey benden bir açıklama alamayacaktı. Bugün benden hiçbir lanet bilgiyi edinemeyecekti. Yirmi mesaj da gönderse, kendisi şahsen de gelse bu durum değişmeyecekti.

"Çavuş Marino burada," diye haber verdi Rose. Sonra, "Onu görmek istiyor musunuz?" diye sorarak cesaretimi kırdı.

Ne istediğini biliyordum. Aslında hazırladığım raporun bir kopyasını çıkarmıştım onun için. Daha sonraki bir saatte, ben yokken gelmesini ümit ediyordum.

Ağır ayak seslerinin koridorda yankılandığını duyduğum sırada bir yığın toksikoloji raporuna adım yazıyordum, içeri girdiğinde üzerinde koyu mavi renkte, sırlıklam bir yağmurluk vardı. Saçları başına yapışmıştı. Yüzü bitkin görünüyordu.

"Dün gece hakkında..." diye söze girdi masama yaklaşırken.

Gözlerimdeki ifade onu durdurdu.

Düğmelerini çözerken huzursuz bir şekilde etrafına bakındı, ellerini cebine sokup sigara aramaya başladı. "Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor," diye mırıldandı. Bir süre durduktan sonra, "Öğlene kadar açacakmış hava," dedi.

Bir şey söylemeden Henna Yarborough'un otopsi raporunun kopyasını uzattım. Betty'nin yapmış olduğu ilk serolojik testlerin bulguları da eklenmişti. Masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturmayıp ayakta durmayı tercih etti. Halımın üzerine sularını damlatarak raporu okumaya başladı.

Genel tanıma geldiğinde gözlerinin sayfanın ikinci yarısına takıldığını görebiliyordum. Bana bakan yüzünde sert bir ifade vardı. "Bunu kim biliyor?"

"Hemen hemen hiç kimse."

"Amburgey gördü mü?"

"Hayır."

"Tanner?"

"Bir süre önce aradı. Ona ölüm nedeninden söz ettim. Yaraları hakkında bir şey söylemedim."

Raporu biraz daha fazla dikkatle inceledi. "Başka kimse?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Başkası görmedi."

Sessizlik.

"Bu konuda gazetede bir şey yok," dedi. "Radyo veya televizyonda da öyle. Başka bir deyişle, dışarıdaki sızıntımızın bu ayrıntılardan haberi yok."

Taş gibi bir ifadeyle baktım.

"Kahrolası." Raporu katlayıp cebine koydu. "Bu herif lanet olası Karındeşen Jack'in ta kendisi." Bana bakarak ekledi. "Boltz'dan bir haber almadığımı sanıyorum. Eğer alırsan onu atlat. Ortadan kaybol."

"Bu da ne demek oluyor?" Bill'in adından söz etmek bile fiziksel olarak acı veriyordu.

"Telefonlarına çıkma. Onunla görüşme. Tarzın her neyse. Henüz hiçbir raporu görmesini istemiyorum. Bu raporu görmesini ve şu anda bildiklerinden fazlasını bilmesini istemiyorum."

"Onun bir şüpheli olduğunu mu düşünüyorsun hâlâ?" diye olabildiğince sakin bir tavırla sordum.

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Gerçek şu ki, o eyalet savcısı ve istediği her şey için hakkı var, tamam mı? Bir diğer gerçek de vali bile olsa umurumda değil. Senden sadece ondan uzak durmanı ve aradığında da onu atlatmanı istiyorum."

Bill yanıma gelemezdi. Ondaki haber almayacağımdan emindim. Abby'nin onun hakkında konuştuğunu ve konuşurken de benim orada olduğumu biliyordu.

"Ve diğ er Şey de," dedi d   melerini ilikleyip yakalarını kaldırırken. "Eğer bana kızacaksan kız. Ama dün gece sadece işimi yapıyordum ve eğlendiğimi sanıyorsan büyük bir yanlış yapıyorsun."

Boğaz temizleme sesi üzerine arkasını döndü. Wingo kapıda duruyordu. Ellerini beyaz keten pantolonunun ceplerine sokmuŐtu.

Marino'nun yüzünden bir tiksinti ifadesi geçti. Kaba bir Şekilde Wingo'ya sürünerek çıktı gitti.

Wingo endişeli bir Şekilde masama doğru yaklaştı. "Şey, Dr. Scarpetta, lobide bir başka kamera ekibi var..."

"Rose nerede?" diye sordum gözlüklerimi çıkararak. G  z-kapaklarım acıyordu.

"Bayanlar tuvaletinde herhalde. Adamlara gitmelerini söylememi ister misiniz?"

"Caddenin karşısına gönder," dedim. "Bundan  nceki ve daha önceki ekibe yaptığımız gibi," diye sinirli bir Şekilde ekledim.

"Tabii," diye mırıldandı. Ama bir yere gidecek gibi görünmüyordu. H  l  endişeli bir Şekilde k  p r k  p rdı.

"Başka bir Şey?" diye sordum sabrımı zorlayarak.

"Şey," dedi. "Merak ettiğim bir Şey var. Şeyle ilgili, Amburgey, O sigaraya karşı değil mi, bu konuda bir sürü yaygara koparıyordu hani? Yoksa ben onu birisiyle mi karıŐtırdım?"

Son derece ciddi ifadeli yüzüne baktım. Cevap verirken bunun neden önemli olduğunu anlayamıyordum. "Sigara içmeye son derece karşı, bu konuda savaş veriyor."

"Ben de öyle sanıyordum. Onunla ilgili olarak editörün sayfasında bir yazı okumuştum, televizyonda da seyretmiŐtim. Anladığım kadarıyla gelecek yıla kadar bütün  nsan ve Sağlık Hizmetleri binalarında sigarayı yasaklatacakmıŐ."

"Bu doğru," dedim rahatsızlığım artarak. "Seneye bu zamanlarda Şefin yağmurda dışarda dikilip sigara içiyor olacak." Sonra merakla bakıp sordum. "Neden soruyorsun bunları?"

Omuz silkti. "Sadece merak ettim." Yine omuz silkti. "Herhalde eskiden içiyordu, sonra değişti, diye düşündüm."

"Bild  im kadarıyla hiç sigara içmemiŐ," dedim.

Telefonum  aldı. Başımı tekrar kaldırdığımda Wingo gitmişti.

Başka bir konuda olmasa bile hava konusunda haklıydı Marino. O gün öğleden sonra Charlottesville'e giderken gökyüzü parlak maviydi. Sabahki fırtınayı hatırlatan tek Şey yol kenarlarındaki yeşil alanlardan yükselen sisti.

Amburgey'in suçlamaları i imi kemirmeye devam ediyordu. Bu yüzden Dr. Spiro Fortosis'le ne konuştuğunu kendim duymak istedim. En azından adli psikiyatristten randevu alırken aklımdan geçen

buydu. Ama tek neden bu değildi. Birbirimizi meslek hayatımın başlamasından bu yana tanıyorduk. Ve o korkunç günlerde, tek bir kişiyi bile tanımadan adli toplantılara katıldığımda bana dostça davrandığını asla unutmuyordum. Bir psikiyatriste gitmeden rahatlamak için yapabileceğim en makul şey onunla konuşmaktı.

Onu çalıştığı bölümün bulunduğu tuğla binanın dördüncü katındaki loş koridorda buldum. Gülümseyerek babacan bir tavırla bana sarılıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

UVA' da tıp ve psikiyatri profesörüydü. Benden on beş yaş büyüktü. Saçları kulaklarının üzerinde beyaz kanatlar gibiydi. Çerçevesiz gözlüğünün ardındaki gözlerinde yumuşak bir ifade vardı. Her zaman olduğu gibi koyu renk takım elbise ve beyaz gömlek giymiş; ince çizgili kravat takmıştı.

Koridorun sonundaki koyu renk ahşap kapıyı açarken, "Ofisim boyanıyor," diye açıklamada bulundu. "Eğer hasta muamelesi görmek seni rahatsız etmeyecekse buraya girebiliriz."

"Şu anda hastalarından biri gibi hissediyorum zaten," dedim arkamızdan kapıyı kapatırken.

Geniş oda bir oturma odasının bütün konforunu taşıyordu. Ama biraz daha kişisellikten ve duygusallıktan arındırılmış bir odaydı.

Deri kanepeye yerleştim. Duvarlarda soyut, suluboya resimler asılıydı. Odanın çeşitli yerlerine çiçeksiz saksı bitkileri yerleştirilmişti. Dergi, kitap veya telefon yoktu. Masadaki lambalar söndürülmüştü. Beyaz güneşlik gün ışığının huzur verici bir şekilde içeriye süzülmesine izin verecek kadar aralık bırakılmıştı.

Bej rengi arkalıklı koltuğu çekerken, "Annen nasıl, Kay?" diye sordu Fortosis.

"Yaşıyor. Sanırım hepimizden de fazla yaşayacak."

Gülümsedi. "Annelerimiz hakkında hep böyle düşünüyoruz, ama bu ne yazık ki, ender olarak doğru çıkar."

"Ya senin eşin ve kızların?"

"Oldukça iyiler." Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Çok yorgun görünüyorsun."

"Sanırım öyleyim."

Bir süre sessiz kaldı.

O yumuşak, tehditkâr olmayan ifadesiyle, "VMC Fakültesi'ndesin," diye söze girdi. "Lori Petersen'i hayattayken tanıyıp tanımadığımı merak ediyordum."

Daha fazla söze gerek duymadan, başka kimseye itiraf edemediğim şeyleri ona söylerken buldum kendimi. Bunu dile getirme ihtiyacı dayanılmazdı.

"Onunla bir kez karşılaştım," dedim.

Kendimi incelemek için yeterince vaktimin olduğu işe gidiş ve geliş yolculuklarım sırasında ya da bahçede güllerimle ilgilenirken belleğimi inceden inceye araştırmıştım. Lori Petersen'in yüzünü canlandırabiliyor, laboratuvarı veya derslerimde etrafımı saran sayısız VMC öğrencilerine ait belli belirsiz hayalin üzerine oturtmaya çalışıyordum. Evindeki fotoğraflarını incelediğimde bana tanıdık gelmişti.

Geçen ay "Tıp Alanındaki Kadınlar" adında bir konferans vermiştim. Kürsünün arkasında dikilip önümde uzanan genç yüzlerden oluşan öğrenci denizine baktığımı hatırlıyordum. Öğrenciler öğle yemeklerini de birlikte getirmişlerdi. Kırmızı koltuklarında rahatça oturup yemeklerini yiyor, içeceklerini içiyorlardı. Bu toplantı da aynen diğerleri gibiydi. Sıradışı veya hatırlamaya, değer bir şey yoktu. Ama durup geriye doğru bakınca bir şeyler hatırlıyordum.

Bundan tam olarak emin değildim, ama Lori Petersen'in soru sormak için öne çıkan kadınlardan biri olduğuna inanıyordum. Laboratuvar önlüğü içindeki çekici bir sarışını hayal meyal hatırlıyordum. Kesin olarak hatırladığım şey ise gözleriydi. Koyu yeşil ve dikkatli. Bana bir kadının gerçekten hem meslek, hem de aile hayatını birlikte yürüteceğine inanıp inanmadığımı sormuştu. Bunu iyi hatırlıyordum, çünkü bir an için sarsılmışım. Ben bunlardan birini başarmış, ama diğerini başaramamışım.

Bu sahneyi zihnimde defalarca düşünmüştüm. Eğer yeterince canlandırırsam sanki o sahne belirginleşecekti. Gerçekten o muydu, yoksa değil miydi? O sarışın doktoru aramaksızın VMC koridorlarında tekrar dolaşmam imkânsızdı. Onu bulacağımı düşünmüyordum. Önümde bir hayal gibi bir an beliren kişinin Lori olduğuna inanıyordum.

"İlginç," dedi Fortosis düşünceli bir sesle. "Onunla o zaman karşılaşmış olmanın diğer zamanlardan neden daha önemli olduğunu düşünüyorsun?"

Sigaramdan yükselen dumana baktım. "Emin değilim, ama bu ölümünü daha gerçekçi kılıyor,"

"Eğer o güne geri dönmen mümkün olsaydı, döner miydin?"

"Evet."

"Ne yapardın?"

"Onu bir şekilde uyarırdım," dedim. "Onun yaptığını geri alırdım."

"Katilin yaptığını mı?"

"Evet."

"Onu düşünüyor musun?"

"Düşünmek istemiyorum. Sadece yakalanması için elimden geleni yapmak istiyorum."

"Ve cezalandırılmasını?"

"Suça eşit olan ceza yok. Hiçbir ceza yeterli olmaz." ,

"Eğer idam edilseydi, bu yeterli olmaz mıydı, Kay?"

"Sadece bir kere ölebilir."

"O halde onun ıstırap çekmesini istiyorsun." Gözleri beni bırakmıyordu.

"Evet," dedim.

"Nasıl? Acı şeklinde mi?"

"Korku," dedim. "Öleceklerini anladıklarında onların yaşadıkları korkuyu yaşamasını istiyorum."

Ne kadar süredir konuştuğumun farkında değildim, ama sonunda bitirdiğimde oda kararmıştı.

"Sanırım diğer olayların olmadığı bir şekilde içime işliyor bu cinayetler," dedim.

"Rüyalarda olduğu gibi." Arkasına yaslanıp parmak uçlarını birbirine bastırdı. "İnsanlar çoğunlukla rüya görmediklerini söylerler, ama hatırlamadıklarını söylemeleri daha uygundur. Rüyalar da içimize işler. Hepsi. Sadece bizi yok etmemesi için bazı duygularımızı saklarız."

"Sanırım bunu bugünlerde pek iyi beceremiyorum, Spiro."

"Neden?"

Çok iyi bildiğinden emindim, ama benim söylememi istiyordu. "Belki Lori Petersen de doktor olduğu içindir. Onunla aramda bir bağ kuruyorum. Belki bazı duygularımı ona malediyorum. Bir zamanlar ben de onun yaşındaydım."

"Bir anlamda bir zamanlar sen oydun." .

"Bir anlamda."

"Ve ona olanlar sana olabilirdi?"

"O kadar ileri gittiğimi sanmıyorum."

"Sanırım gittin." Gülümsedi. "Sanırım birçok şeyi bu kadar ileri götürüyorsun. Başka ne var?"

Amburgey. Fortosis ona tam olarak neler söylemişti?

"Çevreden çok baskı var."

"Ne gibi?"

"Politik," diyerek konuyu açtım.

"Ah, evet. Bu her zaman vardır." Hâlâ parmak uçlarını birbirine bastırıyordu.

"Basına sızdırılan haberler. Amburgey benim ofisimden çıktığını düşünüyor." Tereddüt ettim. Bunu biliyor olduğunu gösteren bir işaret arıyordum.

İfadesiz yüzü bana bir şey söylemiyordu.

"Ona göre, yeni hikâyelerin katilin öldürme isteğini arttırdığına, böylece sızıntıların Lori'nin ölümünden dolayı olarak sorumlu olduğuna dair varsayımın geçerli. Ve şimdi de Henna Yarborough'un ölümü. Eminim yakında bunu da duyarm."

"Sızıntıların senin ofisinden olması mümkün mü?"

"Dışardan birisi bilgisayarına sızmış. Bu yüzden mümkün görünüyor. Daha iyi bir deyişle, beni savunmasız bir durumda bırakıyor."

"Tabii sorumlu olanı bulmazsan," dedi doğal bir ifadeyle.

"Bunu nasıl yapabileceğim konusunda bir fikrim yok," diye onu zorladım. "Amburgey'le konuşmuşsun."

Gözlerime baktı. "Evet. Ama sanırım benim söylediklerimi biraz abartmış. Senin ofisinden sızan bilgilerin son iki cinayete neden olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim asla. Eğer haberler olmasaydı iki kadının hayatta olacağını kesin olarak söyleyemem. Söylemedim de."

Rahatladığımı kolayca görebiliyordu.

"Ama eğer Amburgey veya bir başkası bu sızıntıların senin ofisinden geldiği konusunda olay çıkarmak istiyorsa korkarım bu konuda yapabileceğim pek fazla bir şey yok. Aslında katilin hareketleriyle halkın ilgisinin bağlantılı olduğuna inanıyorum. Eğer hassas bilgiler daha tahrik edici hikâyelere ve daha büyük manşetlere neden oluyorsa, evet, Amburgey veya bir başkası tarafsız olarak söylediklerimi alıp senin ofisine karşı kullanabilir." Uzunca bir süre yüzüme baktı. "Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bombarın fitilini sökemeceğini söylüyorsun," diye cevap verdim neşemi kaybederek.

Öne doğru eğildi. "Görmediğim bir bombarın fitilini sökemeceğimi söylüyorsun. Hangi bomba? Birisinin sana tuzak kurduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim dikkatli bir şekilde. "Sana bütün söyleyebileceğim Lori Petersen'in ölmeden önce 911'i araması yüzünden şehrin başının büyük bir dertte olabileceği. Bu haberi okudun mu?"

Başını iki yana salladı. Gözlerinde büyük bir ilgi vardı.

"Amburgey bu sabahki haberlerden çok daha önce bu konuyu tartışmak için beni çağırdı. Tanner oradaydı. Boltz da öyle. Bir skandal, belki bir dava olabileceğini söylediler. Bu noktada Amburgey basına verilecek bütün bilginin kendi ofisi kanalıyla olacağını söyledi. Benim tarafımdan hiçbir yorum yapılmayacaktı. Senin, basına sızdırılan haberlerin katilin hareketlerini hızlandırdığını düşündüğünü söyledi. Sızıntılar hakkında, benim ofisimden gelme olasılıkları üzerinde sorular sordu bana. Birisinin veri tabanına girdiğini itiraf etmek zorunda kaldım."

"Anlıyorum."

"Bütün bunlar sürerken," diye devam ettim. "Eğer bir skandal ortaya çıkarsa bunun benim ofisimdeki bir şeyle ilgili olacağı izlenimini edindim ki, bu çok rahatsızlık verici. İma edilen şu soruşturmaya zarar verdim, belki dolaylı olarak daha fazla kadının öldürülmesine neden oldum..." Durakladım. Sesim yükselmeye başlıyordu. "Bir başka deyişle, insanların başında bulunduğum kuruma ve bana olan kızgınlıkları nedeniyle 911'le ilgili habere aldırmadığını düşünüyorum."

Bir yorumda bulunmadı.

Kekeleyerek ekledim. "Belki de önemsiz şeyler üzerinde duruyorum."

"Bu doğru olmayabilir."

Duymak istediğim şey bu değildi.

"Teorik olarak," diye açıkladı. "Her şey tam olarak senin şu anda anlatmış olduğun gibi olabilir. Eğer bazı kişiler kendilerini korumak için bu şekilde olmasını istedilerse adli tabip kolayca günah keçisi yapılabilir. Halkın büyük bir kesimi adli tabibin ne yaptığını anlamaz. Bu konuda korkunç ve kabul edilemez fikirlere sahiptirler. İnsanlar genelde sevdikleri birinin kesilmesi fikrine karşı koyma eğilimindedirler. Bunu ölüye karşı yapılan son hakaret, saygısızlık olarak görürler."

"Lütfen," diye patladım.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Hem de çok iyi."

"Bilgisayarına sızılması çok kötü olmuş."

"Tanrım. Keşke hâlâ daktilo kullanıyor olsaydık diyorum bazen."

Camdan dışarı baktı. "Sana avukatvari bir tavsiyede bulunmamı istersen, Kay," diyerek ümitsiz bir ifadeyle bana baktı.

"Çok dikkatli ol. Ama bu konuya, dikkatini soruşturmadan uzaklaştırmasına neden olacak kadar kafayı takmamamı kuvvetle tavsiye ederim. Kirli politikacılar veya onların korkusu, seni öyle bir noktaya getirebilir ki, muhaliflerinin yakıştırmasına gerek kalmadan o hataları kendiliğinden yapmaya başlarsın."

Yanlış etiketlenmiş slaytlar gözümün önünden geçti. Midem bir yumruk halini almıştı sanki.

Konuşmaya devam ediyordu. "Batan bir gemideki insanlar gibi vahşileşebilirler. Herkes kendini düşünmeye başlar. Onların yoluna çıkmak isteyeceğini sanmıyorum. İnsanlar paniğe kapılmaya başladıklarında kendini çaresiz duruma sokamazsın. Ve Richmond'daki insanlar paniğe kapıldılar."

"Bazı insanlar," diye onayladım.

"Bu anlaşılabilir bir şey. Lori Petersen'in ölümü önlenebilirdi. Polis onun telefonuna birinci derecede önem vermeyerek büyük bir hata yaptı. Katil yakalanmadı. Kadınlar ölmeye devam ediyor. Halk resmi otoriteleri suçluyor, onlar da bunun karşılığında suçu atacak birini bulmak zorundalar. Canavarın doğası budur. Eğer polis ve politikacılar suçu altlarındakilere atabilirlerse bunu yaparlar."

"Yani tam benim kapıma," dedim acı bir sesle. Otomatik olarak Cagney'yi düşündüm.

Bu onun başına gelir miydi?

Cevabı biliyordum, sesli olarak söyledim.

"Kadın olduğum için işlerinin daha zor olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Erkeklerin dünyasında bir kadınsın," diye cevap verdi Fortosis. "Onlar senin de dişlerin olduğunu anlayana kadar bu iş böyle devam edecek. Ve senin dişlerin var." Gülümsedi. "Bunu bilmelerini sağla."

"Nasıl?"

"Personelinde tamamen güvendiğin biri var mı?"

"Elemanlarım oldukça sadıktır..."

Eliyle boşver işareti yaptı. "Güven, Kay. Hayatın pahasına güvenilebileceğin biri. Örneğin, bilgisayar analizcin?"

"Margaret her zaman güvenilir olmuştur," diye tereddüt ederek cevap verdim. "Ama hayatım pahasına güvenmek? Sanmıyorum. Onu çok az tanıyorum, kişisel olarak nasıl biri bilmiyorum."

"Söylemek istediğim şey, senin güvenliğin -eğer o şekilde düşünmek istersen en iyi savunman-bilgisayarına sızan kişiyi saptamanı sağlayabilir. Belki mümkün olmayabilir. Ama eğer bir şans varsa bunun için bilgisayarlar konusunda çok iyi eğitim görmüş biri lazım. Bir teknolojik dedektif, güvenilebileceğin birisi. Sanırım çok az tanıdığın, konuşabilecek birisini bu işe dahil etmek pek akıllıca olmaz."

"Aklıma kimse gelmiyor," dedim. "Ve eğer bulsam bile haberler pek iyi olmayabilir. Eğer sızan kişi bir muhabirse kim olduğunu bilmenin bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Belki yaramaz. Ama eğer yerinde ben olsaydım şansımı denerdim."

Beni nereye ittiğini merak ediyordum. Onun da bazı şeylerden şüphelendiğini düşünmeye başladım.

"Bu konuda bana bir telefon gelirse, birisi beni zorlarsa, örneğin haberlerin katilin hızını arttırdığı şeklinde falan, bu söylediklerini aklımdan çıkarmayacağım, Kay," diye söz verdi. Durakladı. "Kullanılmak gibi bir niyetim yok. Ama yalan da söyleyemem. Aslında katilin kamuoyuna tepkisi biraz sıradışı."

Sadece dinliyordum.

"Bütün seri cinayet işleyen katiller kendileri hakkındaki haberleri okumaktan hoşlanmaz. İnsanlar çoğunlukla, sansasyonel suçları işleyenlerin tanınmak istediklerini, kendilerini önemli hissetmek istediklerini düşünme eğilimindedirler. Hinckley gibi. Başkanı vur, anında kahraman olursun. Yetersiz, bir işde çalışamayan, normal bir ilişkiyi sürdüremeyen birisi birdenbire herkesçe tanınıyor. Benim fikrimce bu tipler istisnadır. Aşırı uçtur.

"Diğer aşırı uç ise Lucases ve Tooles gibilerdir. Yapacaklarını yaparlar ve çoğunlukla kendileri hakkındaki haberleri okuyacak kadar süre için bile kalmazlar şehirde. Kimsenin bilmesini istemezler. Cesetleri saklayıp izlerini örterler. Zamanlarının çoğunu yollarda geçirirler. Oradan oraya sürüklenir, yol boyunca bir sonraki hedeflerini ararlar. Richmond katillerini yakından inceleme sonucunda elde ettiğim izlenime göre, bu katil iki ucun karışımı: Takıntısı olduğu için öldürüyor ve kesinlikle yakalanmak istemiyor. Ama gördüğü ilgiden de memnun oluyor, herkesin yaptığı işten haberi olsun istiyor."

"Amburgey'e bunları mı söyledin?"

"Onunla veya geçen hafta bir başkasıyla konuşurken zihnimdeki her şeyin bu kadar açık olduğunu sanmıyorum. Henna Yarborough'un cinayeti beni ikna etti."

"Abby Turnbull yüzünden."

"Evet."

"Eğer öldürölmek istenen kişi gerçekten Henna idiyse, hikâyeri yazan ödüllü muhabiri öldürmektense kardeşini öldürerek şehri şok etmek ve ulusal haber kaynağı olmanın iyi bir yolu."

"Eğer Abby Turnbull'u öldürmek niyetinde idiyse seçimi bana biraz kişisel gibi geliyor. İlk dört kadını tanı mıyordu katil, onları takip etmişti. Tesadüfen hedef olmuşlardı."

"DNA test sonuçları aynı adam olup olmadığını gösterecek," dedim düşüncelerinin nereye yöneldiğini anlayarak. "Ama ben bundan eminim. Henna'nın bir an olsun, ablasının peşinde olan bir başkası tarafından öldürüldüğünü düşünmedim."

Fortosis sözü aldı. "Abby Turnbull ünlü bir kişi. Bir yandan eğer katil onu öldürmek istediye böyle bir hata yapıp kardeşini öldürür müydü, diye soruyorum kendi kendime. Öte yandan hedef gerçekten Henna idiyse, Abby'nin kardeşi olması çok şaşırtıcı değil mi?"

"Garip şeyler oluyor hayatta."

"Elbette. Hiçbir şey kesin değil. Bütün hayatımız boyunca varsayırda bulunup tutturamayabiliriz. Neden şöyle ya da neden böyle? Örneğin, katilin motivisi. Annesi tarafından taciz mi edilmişti, tecavüze mi uğramıştı? Toplumdan intikam alıp, dünyaya karşı baş mı kaldırıyor? Bu meslekte kaldıkça diğ er psikiyatristlerin duymaktan hoşlanmadıkları şeye daha fazla inanıyorum. Bu insanların birçoğu sadece hoşlandıkları için öldürüyor."

"Bu sonuca çok uzun zaman önce vardım ben," dedim öfkeli bir şekilde.

"Sanırım Richmond'daki katil hoşça vakit geçiriyor," diye sakın bir tavırla devam etti. "Son derece kurnaz, son derece ihtiyatlı. Ender olarak hata yapıyor. Ön alın lobunda tahribat olan bir uyumsuzla uğraş mıyoruz burada. Kesinlikle bir psikotik de değil. Zekâca ortalamanın üzerinde bir psikopatik seksüel sadist. Toplumca kabulünü sağlayacak normal işlevlerini sürdürüyor. Sanırım Richmond'da iyi kazandığı bir iş i var. Üzgün, yaralı veya kolayca kontrol edebileceği insanlarla karşılaşabildiği bir mesleği, hobisi olması beni hiç şaşırtmazdı."

"Tam olarak ne gibi bir meslek?" diye rahatsız bir ifadeyle sordum.

"Her şey olabilir. Hoşlandığı her şeyi yapabilecek kadar zeki ve yeterli olduğu konusunda bahse girebilirim."

Marino'nun, "Doktor, avukat, Hintli aşçı," diyen sesini duyar gibi oldum.

Fortosis'e hatırlattım. "Fikrini değiştirmişsin. Daha önce sabıkası ya da akıl hastalığı olduğuna inan mıyordun. Akıl hastanesinden veya hapisten yeni çıkmış biri..."

Sözümü kesti, "Bu son iki cinayetin ışığı altında, özellikle Abby Turnbull iş in içine girince artık kesinlikle böyle düşünmüyorum. Psikotik suçlular tekrar tekrar polisin elinden kurtulmasına yarayacak araçlara veya paraya sahip değildirler çoğunlukla. Richmond'daki katilin deneyimli olduğunu, bu iş i başka yerlerde yıllardır yaptığını ve şimdi olduğu gibi geçmişte de tutuklanmaktan başarılı bir şekilde kurtulduğunu düşünüyorum."

"Yeni bir yere taşınıp birkaç ay öldürdükten sonra başka bir yere taşındığını mı düşünüyorsun?"

"Bu şart değil," diye cevap verdi. "Belki yeni bir yere yerleşip iş ine alışacak disipline sahiptir. Başlayana dek bir süre hayatına devam etmesi mümkün. Başladıktan sonra duramıyor. Her yeni bölgeyle tatmin

olması daha uzun sürüyor. Son derece cesur, kontrolden çıkmış bir hal alıyor. Polisle alay ediyor ve kentin en büyük ilgi kaynağı haline gelerek eğleniyor. Bunu da basın yoluyla ve kurbanlarını seçme tarzıyla yapıyor."

"Abby," diye mırıldandım. "Ya eğer gerçekten onun peşindeyse?"

Başımı salladı. "Eğer gerçekten her zaman gözönünde olan bir polis muhabirini öldürmek için işe giriştiyse, bu onun şimdiye kadar yaptığı en cesur, en dikkatsiz şey. Bu onun en büyük performansı olabilirdi. Başka etkenler olabilir. Abby onun hakkında yazıyor. Katil onunla kişisel bir işi olduğunu düşünebilir. Onunla bir ilişki geliştirir. Öfkesi, fantezileri kadın üzerinde yoğunlaşır."

"Ama hata yaptım," diye öfkeli bir şekilde karşılık verdim. "Sözümüne en büyük performansı olacaktı ve her şeyi tamamen mahvetti."

"Kesinlikle. Abby'nin neye benzediğini, kardeşinin onun yanına taşındığını bilecek kadar yakından tanımayabilir. Haberleri seyredene veya gazeteleri okuyana dek öldürdüğü kadının Abby olmadığını bilmemesi son derece mümkün."

Bu düşünceyle sarsıldım. Daha önce hiç aklıma gelmemişti.

"Ve bu beni endişelendiriyor." Sandalyesine yaslandı.

"Ne? Tekrar onun peşine düşebilir mi?" Bundan kuşkuluydum.

"Beni kaygılandırıyor." Şimdi sesli düşünüyor gibiydi. "Planladığı gibi gitmedi. Ona göre, aptal gibi davrandı. Bu onun sadece daha da kötüleşmesine neden olur."

"Daha da 'kötüleşebilmek' için ne kadar daha vahşi olması gerekiyor?" diye parladım. "Lori'ye yaptıklarını biliyorsun. Ve şimdi de Henna..."

Yüzündeki ifadeyi görünce durdum.

"Sen buraya gelmeden az önce Marino'ya konuştum, Kay,"

Fortosis biliyordu.

Henna Yarborough'un vajinal örneklerinde sperm bulunmadığını biliyordu.

Katil herhalde hedefe isabet ettirememişti. Topladığım spermelerin çoğu yatak örtüsünde ve bacaklarındaydı. Ya da başarılı bir şekilde yerleştirdiği tek alet bıçağıydı. Kadının altındaki çarşaflar kurumuş kan yüzünden sertleşmişti. Katil onu boğmamıştı, büyük olasılıkla kadın kanamadan ölmüştü.

Bunaltıcı bir sessizlik içinde oturuyorduk. Bir insana bu denli acı çektirerek zevk alan bir kişinin korkunç görüntüsünü canlandırıyorlardı zihnimizde.

Fortosis'e baktığımda gözleri donuk, yüzü solgundu. Sanırım ilk defa olarak yılların ötesinde yaşlı olduğunu farkettim. Henna'ya olanları duyabiliyor, görebiliyordu. Bu tür şeyleri benden daha fazla biliyordu. Oda'nın duvarları üzerimize geliyor gibiydi.

İkimiz de aynı anda kalktık.

Arabama giderken uzun yolu seçtim. Otoparka doğrudan giden dar yolu izlemek yerine kampüsten geçmeyi tercih ettim, Blue Ridge Dağları uzaklarda, bulutların arasında yükseliyordu. Dorukları parlak beyazdı. Eteklerine doğru uzun parmaklara benzer gölgeler iniyordu. Güneşin sıcaklığını hâlâ koruyan ağaçların ve çimenlerin kokusunu duyabiliyordum.

Gülüp konuşan öğrenci grupları bana hiç dikkat etmeden yanımdan geçiyordu. Dev bir meşe ağacının altından geçerken arkamdan koşan ayak seslerini duyunca kalbim boğazımda atmaya başladı. Birdenbire arkama dönünce genç bir koşucu benim korkmuş gözlerimle karşılaştı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Uzun bacaklı koşucu kaldırıma çıkarak ağaçların arasında kayboldu.

13

Ertesi sabah saat altı olmadan ofise varmıştım. Başka kimse gelmemişti henüz. Ön masadaki telefon santrale bağlıydı.

Kahve süzülürken Margaret'in ofisine girdim. Cevap modundaki bilgisayar daha önce gizlice sızan kişiye aynı şeyi bir daha yapması için meydan okuyordu. Ama yapmıyordu.

Bu biraz garipti. Bizim farkettiğimizi anlamış mıydı? Bir casusu mu vardı? Beni bir bilginin bilgisayara girmediğinden mi şüpheleniyordu?

Yoksa başka bir neden mi vardı? Karanlık ekrana baktım. Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?

Koridorun sonunda telefon çalmaya başladı. Üç çalışan sonra santral devreye girdi.

"Son derece kurnaz, son derece ihtiyatlı..."

Fortosis'in bunu söylemesine gerek yoktu.

"Bir uyumsuzla uğraşmıyoruz burada..."

Bizden biri gibi olmasını beklemiyordum. Ama olabilirdi.

Belki öyleydi.

"...toplumca kabulünü sağlayacak normal işlevlerini sürdürüyor..."

Herhangi bir meslekte çalışabilecek yeterliliğe sahip olabilirdi. İşinde bilgisayar kullanıyor olabilir veya evinde bir bilgisayarı bulunabilirdi.

Benim zihnime girmek istiyordu. Tıpkı benim onun zihnine girmek istediğim gibi. O ve kurbanları arasındaki tek gerçek bağlantı benim. Yaşayan tek tanık benim. Yaraları, kırık kemikleri, derin kesikleri incelediğimde bunları yapabilmek için gereken vahşeti ve gücü farkediyordum. Kaburgalar genç, sağlıklı insanlarda esnektir. Lori'nin kaburgalarını dizini bütün gücüyle bastırarak kırmıştı. Lori sırtüstü yatıyordu o sırada. Bunu telefon kablosunu duvardan kopardıktan sonra yapmıştı.

Parmaklarındaki kırıklar parmaklarını kıvrırmak suretiyle yapılmıştı. Kadını bağlamış, ardından tek tek bütün parmaklarını kırmıştı. Ona büyük bir acı yaşatmak ve yaklaşmakta olan şeyi anlamasını sağlamaktan başka bir nedeni olamazdı.

Bütün bu zaman zarfında Lori panik içinde hava almaya çalışıyordu. Başının çatladığını hissediyor olmalıydı. Bu arada tecavüz de ediyor.

Çabaladıkça boynundaki kordon daha da geriliyor ve son bir kez kendinden geçerek ölüyor.

Bütün bunları zihnimde canlandırmıştım. Her birine bütün yaptıklarını zihnimde canlandırmıştım.

Ne bildiğimi merak ediyordu. Ukalaydı. Paranoyaktı.

Her şey bilgisayardaydı. Patty'ye, Brenda'ya, Cecile'e, Lori'ye ve Henna'ya yaptığı her şey bilgisayardaydı. Her yaranın tanımı, bulduğumuz en ufak bir kanıt parçası, yaptığımız bütün laboratuvar testleri.

Yazdıklarımı okuyor muydu? Zihnimi okuyor muydu?

Ofisime geri dönerken alçak topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses boş koridorda yankılanıyordu. Çantamdan Abby'nin verdiği kartı çıkardım.

Abby Tumbull'un çağrı aygıtının numarasını çevirdim.

O gün öğleden sonrası için randevu verdim, çünkü Abby'yle konuştuğumda kardeşinin cesedi henüz gönderilmemişti. Abby'nin, Henna cenazeevine gönderilene kadar binaya girmesini istemiordum.

Abby zamanında geldi. Rose sessizce ofisimi gösterdi. Ben de aynı sessizlikle iki kapıyı da kapattım.

Korkunç görünüyordu. Gözlerinin çevresinde derin çizgiler oluşmuştu. Rengi neredeyse griye dönmüş, saçları dağılmıştı. Kırıksık beyaz bir gömlek ve haki etek giymişti. Sigara yaktığında titremekte olduğunu gördüm. Boş ifadeli gözlerinin derinliklerinde yas ve öfke izleri vardı.

Ona da üzerinde çalıştığım diğer bütün vakaların sevdiklerine söylediğim şeyleri söyledim.

"Kardeşinin ölüm nedeni, Abby, boynundaki kordon yüzünden boğulma."

"Ne kadar?" Titrek bir şekilde sigara dumanını üfledi. "Onun eline geçtikten...onun eline geçtikten sonra ne kadar yaşamış?"

"Bunu tam olarak söyleyemem. Ama fiziksel bulgular ölümünün çabuk olduğunu gösteriyor."

Ama yeterince çabuk olmadığını söylemedim. Henna'nın ağzında iplikçikler bulmuştum. Ağzına bir şey tıkanmıştı. O canavar kızın bir süre yaşamasını ve bu süre içinde sessiz olmasını istemişti. Kaybedilen kana bakarak kesikleri ölüme yakın olarak sınıflayabildim. Yani hemen hemen ölüm anında yapılmışlardı. Bıçakla açılan yaralar çok az kanamıştı. O sırada zaten ölmüş ya da bilincini yitirmiş olabilirdi.

Ama durum muhtemelen bundan daha kötüydü. Boynuna dolanmış olan kordon çektiği acı yüzünden

bacaklarını kastığı sırada daha da sıkılıyor olmalıydı.

"Gözlerinde, yüz ve boyunda derialtı kanamalar var," dedim. "Gözlerinde ve yüzündeki kılcal damarlar çatlamış. Buna sebep boynundaki kordon yüzünden meydana gelen basınç."

"Ne kadar yaşamış?" diye sordu tekrar.

"Birkaç dakika," diye cevap verdim.

Bundan daha ileri gitmeye niyetim yoktu. Abby biraz rahatlamış görünüyordu. Kardeşinin fazla acı çekmediği ümidiyle teselli bulmaya çalışıyordu. Bir gün, dava kapandığında ve Abby daha güçlü olduğunda öğrenecekti. Tanrı ona yardım etsin, bıçağı öğrenecekti.

"Hepsi bu mu?" diye sordu titreyerek.

"Şimdilik söyleyebileceklerim bu kadar," dedim. "Üzgünüm, Henna için son derece üzgünüm."

Ellerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi sinirli bir şekilde sigarasından kısa nefesler çekiyordu. Alt dudağını kemirerek titremesini engellemeye çalışıyordu.

Sonunda gözlerime baktığında rahatsız, şüpheli bir ifade vardı.

"Beni aramanızın nedeni yalnızca bu değildi, değil mi?"

"Tam olarak," değil dedim açıkça.

Sessizlik.

Öfkesinin büyüdüğünü görebiliyordum.

"Ne?" diye sordu. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Ne yapacağını bilmek istiyorum."

Gözlerinde bir öfke alevi yanıp söndü. "Ah, anlıyorum. Kendin için endişeleniyorsun. Tanrı aşkına. Sen de tıpkı diğerleri gibisin!"

"Ben kendim için endişelenmiyorum," dedim oldukça sakin bir tavırla. "Ben bunları aştım, Abby. Başımı belaya sokacak kadar bilgi var elinde. Eğer ofisimi yıkıp beni de gömmek istiyorsan devam et. Bu senin kararın."

Emin görünmüyordu, gözlerini kaçırırdı.

"Öfkeni anlıyorum."

"Anlaman mümkün değil;"

"Tahmin edebileceğinden daha iyi anlıyorum." Bill gözlerimin önünden geçti. Abby'nin öfkesini çok iyi anlıyordum.

"Anlayamazsın. Kimse anlayamaz!" dedi. "Kardeşimi çaldı benden. Hayatımın bir parçasını aldı

götürdü. İnsanların benden bir şeyler almalarından bıktım usandım artık! Ne biçim bir dünya bu böyle!" Hıçkırarak ağlamaya başladı. "İnsanlar bu tür şeyleri nasıl yapıyorlar? Ah, Tanrım. Ne yapacağımı bilmiyorum-"

Sert bir sesle konuştum. "Kardeşinin ölümünü kendin araştırmak istediğini biliyorum, Abby. Bunu yapma."

"Birisini yapmak zorunda!" diye bağırdı. "Ne yani? Keystone polislerine mi bırakayım bunu?"

"Bazı şeyleri polise bırakmalısın. Ama yardım edebilirsin. Eğer gerçekten istersen bunu yapabilirsin."

"Beni küçümseme!"

"Küçümsemiyorum."

"Kendi fikirlerim doğrultusunda yapacağım her şeyi."

"Hayır, Abby. Ne yapacaksan kardeşin için yap."

Kızarmış gözleriyle bana baktı.

"Seni buraya çağırdım, çünkü bir kumar oynayacağım. Yardıma ihtiyacım var."

"Tabii! Şehirden ayrılıp her şeyi unutarak yardımcı olmamı isteyeceksin..."

Yavaşça başımı hayır anlamında salladım.

Şaşırılmış görünüyordu.

"Benton Wesley'yi tanıyor musun?"

"Suçluların profilini çıkaran adam," dedi tereddütle. "Kim olduğunu biliyorum."

Duvardaki saate baktım. "On dakika içinde burada olacak."

Uzun bir süre yüzüme baktı. "Ne? Benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Onu bulmak için gazetecilik bağlantılarını kullanmak."

"Onu mu?" Gözleri irileşti.

Hiç kahve kalıp kalmadığına bakmak için kalktım.

Telefonda planımı açıkladığımda Wesley gönülsüzdü. Ama şu anda üçümüz de ofisimdeyken kabullenmiş görünüyordu.

"Bize tam olarak işbirliğinin lazım," dedi Abby'ye anlayışlı bir şekilde. "Tam olarak anlaştığımız şeyi yapacağına dair teminatını almak zorundayım. İçinden geldiği gibi hareket etmen veya yaratıcı düşünceni kullanman bütün soruşturmayı mahvedebilir."

Abby onaylarcasına başını salladı. "Peki katil bilgisayara girdiyse neden yalnızca bir kez yaptı bunu?"

"Bizim yalnızca ilkinden haberimiz var," diye hatırlattım.

"Yine de siz keşfettiğinizden beri bir daha olmamış."

Wesley bir fikir ileri sürdü. "Çok hızlı hareket ediyor. Son iki haftada iki kadın öldürdü. Ve sanırım basında merakını tatmin edecek kadar bilgi var. Rahatça oturup kendini beğeniyor olabilir, çünkü haber kaynaklarına göre onun hakkında hiçbir şey yok elimizde."

"Onu ateşlememiz gerek," diye ekledim. "Onu öylesine paranoyak hale getirmeliyiz ki, hata yapsın. Bunu yapmanın bir yolu benim ofisimin beklemekte olduğumuz bir kanıt bulduğuna inanmasını sağlamak."

"Eğer bilgisayara giren oysa," diye özetledi Wesley. "Ne bildiğimizi öğrenmek için yeniden denemesine yetecektir bu." Bana baktı.

Aslında böyle bir ipucu yoktu elimizde. Margaret'i süresiz olarak uzaklaştırmıştım ofisinden. Bilgisayarı da cevap modunda bırakmıştık. Wesley bütün aramaları takip edecek iz sürücü yerleşmişti. Bilgisayarı kullanarak katile yem atacaktık. Abby'nin haberinde adli incelemede anlamlı bir bağlantı bulunduğu belirtilecekti.

"Paranoyak hale gelecek. O kadar endişelenecek ki, buna hemen inanacak," diye tahminde bulundum. Örneğin, eğer bu civarda bir hastanede tedavi edildiyse, eski kayıtları tarayacağımızdan korkacak. Bir eczaneden ilaç alacak olursa endişelenecek.

Tüm bunlar Matt Petersen'in polise sözünü ettiği garip kokuya dayanıyordu. Rahatça ortaya atabileceğimiz başka bir "kanıt" yoktu.

Katil için sorun olabilecek tek kanıt DNA'ydı.

Blöf yapabilirdim.

Birkaç gün önce ilk iki vakaya ait DNA raporları geçmişti elime. Süpermarketlerdeki yiyecek paketlerinin üzerinde bulunan bar-kodlara benzer çeşitli kalınlıklardaki bant dizilerini inceledim. Her bir vakada üç radyoaktif araştırma yapılmıştı ve Patty Lewis için yapılan araştırmadaki bantların pozisyonunun, Brenda Steppe'in araştırmasındaki bantların pozisyonundan ayırt edilmesi imkânsızdı.

"Kuşkusuz bu bize katilin kimliğini vermez," diye açıkladım Abby ve Wesley'ye. "Bütün söyleyebileceğim eğer zencyyse o zaman teorik olarak 135 milyon adamdan yalnızca biri bu dizilişe uyabilir. Eğer beyazsa 500 milyonda biri uyabilir."

DNA insanın hayat kodunu temsil eden küçük bir örnekti. New York'taki özel laboratuvardaki genetik mühendisler topladığım sperm sıvısı örneğinden DNA'yı ayırmışlardı. Belirli bölgelerdeki parçaları kesmişlerdi. Parçalar kalın bir jelle kaplı elektrik yüklü yüzeyin farklı bölgelerine dağılmışlardı. Pozitif yüklü kutup yüzeyin bir tarafına, negatif yüklü kutup diğer tarafa.

"DNA negatif yük taşıyor," diye devam ettim. "Zıt olanı çekiyor."

Kısa parçalar uzun parçalara göre daha uzağa ve daha hızlı gidiyorlardı. Jelin üzerinde yayılmış olan parçalar bant diziliş düzenini oluşturuyordu. Bunlar naylon bir zara aktarılıp radyoaktif incelemeye tabi

tutuluyordu.

"Anlamıyorum," diye sözümü kesti Abby. "Nasıl radyoaktif araştırma?"

Açıkladım. "Katilin çift iplikli DNA parçaları bozulmuş veya özelliğini kaybetmiş, tek iplikli hale dönüşmüş. Daha basit anlatımla fermuar gibi açılmış, ikiye ayrılmış. Radyoaktif araştırmada, radyoaktif olarak işaretlenmiş tek iplikli DNA solüsyonu kullanılıyor. Solüsyon naylon zara konduğunda, işaretlenmiş tek iplikler katilin tamamlayıcı tek ipliklerini bulup bağlanıyor."

"Yani fermuar kapanıyor, öyle mi?" diye sordu Abby. "Ama şu anda radyoaktif değil mi?"

"Önemli olan dizilişin şu anda röntgen ışınlarıyla görülebilmesi," dedim.

"Evet, bar-kodları gibi. Ama ne yazık ki, tarayıcıya verip adamın adını alamıyoruz," diye tekdüze bir sesle ekledi Wesley.

"Onunla ilgili her şey burada," diye devam ettim. Sord teknolojinin henüz yeterince gelişmiş olup kişinin özelliklerini, genetik bozukluklarını, göz veya saç rengini okuyamamasıydı. Kişinin genetik yapısında o kadar fazla noktayı içeren öylesine çok sayıda bant var ki, sadece uyuyor ya da uymuyor ayrımı yapılabiliyordu.

"Ama katil bunu bilmiyor," diyerek bana baktı Wesley.

"Doğru."

"Bilim adamı falan değilse," diye araya girdi Abby.

"Olmadığını farzediyoruz," dedim. "DNA testlerini gazetede haberi okuyana kadar hiç düşünmediğini sanıyorum. Düşünmüş olsa bile tam olarak anlayabilmesi pek olası değil."

"Ben olayı hikâyemde açıklayacağım," diye sesli düşündü Abby. "Korkacak kadar iyi anlamasını sağlayacağım."

"Eksikliğini bildiğimizi anlamasına yetecek kadar," diye onayladı Wesley. "Eğer varsa...beni endişelendiren şey bu, Kay. Ya eğer böyle bir genetik kusuru yoksa."

Sabırla tekrar ettim. "Benim ilgimi uyandıran şey Matt Petersen'in yatak odasına girdiğinde duyduğunu söylediği tatlımsı bir koku, gözlemeyi hatırlatmış ona."

"Maple şurubu," diye anımsadı Wesley.

"Evet. Eğer katilin vücut kokusu bu şurubu hatırlatacak gibiyse bir çeşit anormalliği, metabolik bozukluğu olabilir. Tıpta 'maple şurubu idrar hastalığı', olarak adlandırılır."

"Genetik mi bu?" diye sordu Wesley.

"Güzel yanı da bu, Benton. Eğer böyle bir şey varsa DNA' sında bir yerlerde olmalı."

"Hiç duymamıştım," dedi Abby. "Hastalığı yani."

"Tam olarak sıradan bir hastalık değil."

"Tam olarak ne öyleyse?"

Masamdan kalkıp kitaplığa gittim. Kalın tıp elkitabını çıkardım. Uygun sayfayı açıp önlerine koydum.

"Bir enzim eksikliği," diye açıkladım otururken. "Bu eksiklik amino asitlerin vücutta zehir gibi birikmesine yol açıyor. Klasik veya akut şeklinde kişide ciddi zekâ geriliğine ya da bebekken ölüme neden oluyor. Bu yüzden yetişkinlerde bu hastalığa pek sık rastlanmıyor. Ama mümkün. Daha hafif şeklindeyse doğum sonrası gelişim normal oluyor, belirtiler arasıra kesiliyor. Hastalık düşük proteinli bir diyetle ve normalden on katı fazla verilen vitamin, B vitamini gibi bazı katkılarla tedavi edilebiliyor. Eğer katilin hastalığı buysa tipi bu olmalı."

"Başka bir deyişle," dedi Benton. Öne doğru eğilmiş kaşlarını çatmış kitabı tarıyordu. "Hastalığın hafif tipine sahip olup normal hayatını sürdürebilen, çok zeki, ama aynı zamanda iğrenç bir herif olabilir?"

Başımı salladım. "Bu hastalığın en yaygın göstergesi idrar ve terde şurup kokusunun olması. Stres altındayken belirtiler daha çabuk görülüyor. Onu en fazla strese sokan şeyi yaparken, yani bu cinayetleri işlerken koku en belirgin halini alıyor. Koku elbiselerine de siniyor. Bu sorun yüzünden uzun süredir çok sıkılmalı."

"Sperm sıvısında bu kokuyu alman gerekmez miydi?" diye sordu Wesley.

"Bu şart değil."

"Peki," dedi Abby. "Eğer böyle bir kokuya sahipse çok sık duş yapıyordur. Eğer sürekli olarak insanlarla birlikteyse kokuyu alıyor olmalılar."

Cevap vermedim.

Parlak kalıntıdan haberi yoktu ve ona söylemeyecektim. Eğer katilde bu kronik koku varsa, sürekli olarak koltukaltlarını, yüzünü ve ellerini yıkaması çok normaldi. Özellikle de bu sorunu farkedebilecek olan kişilerle birlikteyken. Çalışırken, işyerinde muhtemelen Borawash sabunlarıyla yıkıyor olabilirdi.

"Bu bir kumar," diyerek arkasına yaslandı Wesley. "Tanrım! Başımı salladı. "Eğer Petersen'in sözünü ettiği koku hayal ettiği ya da başka bir şeyle karıştırdığı bir kokuysa., örneğin katili parfümü, aptal gibi görüneceğiz. O zaman herif ne yaptığımızı bilmediğimizden iyice emin olacak."

"Petersen'in kokuyu hayal ettiğini sanmıyorum," dedim ona inanarak, "Karısını bulduğu zaman içinde bulunduğu şoka rağmen bu kokuyu farkettiğine ve hatırladığına göre koku oldukça sıradışı ve güçlü olmalı. Katilin bol miktarda terlediğini farzediyorum. Belki odayı Matt Petersen gelmeden birkaç dakika önce terketmiştir."

"Hastalık zekâ geriliğine neden oluyor..." Abby kitabı karıştırıyordu.

"Eğer doğumdan hemen sonra tedavi edilmezse," diye tekrarladım.

"Eh, bu lanet olası herif gerizekâlı değil." Gözlerinde sert bir ifadeyle bana baktı.

"Elbette değil," diye onayladı Wesley. "Psikopatlar her şey olabilirler, ama aptal asla. Bizim yapmak istediğimiz şey onun aptal olduğunu düşündüğümüzü düşünmesini sağlamak. Onu zayıf noktasından vurmak, yani muhteşem IQ'su sayesinde hissettiği lanet olası gururu."

"Bu hastalık," diye açıklamaya devam ettim. "Eğer varsa bunu bilecektir. Muhtemelen ailesinde de vardır. Bu konuda aşırı hassas olacak, sadece vücut kokusu yüzünden değil, hastalığın neden olduğu zekâ geriliği yüzünden de."

Abby kendi kendine notlar alıyordu. Wesley'nin gözleri dalmıştı, yüzü gergindi. Mutlu görünmüyordu.

Düşkırıklığı içinde öfleyerek, "Bilmiyorum, Kay," dedi. "Eğer adamda şu maple şurubu mudur nedir ondan yoksa..." Başını salladı. "Bizden çok önde olacak. Soruşturma gerileyebilir."

"Zaten geride olan, üstelik köşeye sıkışmış bir şeyi geriletemezsin," dedim ifadesiz bir sesle. "Hastalığın adını açıklamaya niyetim yok," diyerek Abby'ye döndüm. "Metabolik bir hastalık olduğunu söyleyeceğiz. Bu birçok şey olabilir. Endişelenecek. Belki bu sahip olduğunu bilmediği bir hastalıktır. Belki sağlığının mükemmel olduğunu düşünüyordur. Nasıl emin olabilir ki? Daha önce vücut sıvıları üzerinde çalışan bir ekip yoktu. Bu adam doktor bile olsa hayatının büyük bir bölümünde ortaya çıkmayıp patlamaya hazır bir bomba gibi bekleyen bir hastalığı olabileceği ihtimalini gözardı edemez. Onu kaygılanmaya sürükleyeceğiz. Bu konuya takılmasını sağlayacağız. Ölümcül bir hastalığı olduğunu sanmasını sağlayacağız. Belki kontrol için en yakındaki kliniğe gidecek. Polis araştırma yapıp kimlerin yerel doktorlara koştüğünü veya kütüphanelerde çılgın gibi tıp kitaplarını inceleyenleri bulabilir. Eğer buradaki bilgisayara sızan oysa büyük olasılıkla yine yapacak. Ne olur bilmiyorum, ama içgüdülerim bir şeylerin olacağını söylüyor. İçinde rahatça oturduğu kafesi sarsılacak."

Daha sonraki saatte üçümüz Abby'nin makalesindeki dilin nasıl olması gerektiğini tartıştık.

"Atıfta bulunamayız," dedi Abby. "Kesinlikle. Eğer adli tabibe atıfta bulunursak bu şüpheli görünecektir, çünkü sen geçmişte konuşmayı reddetmiştin. Ve şimdi de konuşman yasak. Bilgi sızdırılmış gibi görünmeli."

"Pekâlâ," dedim tekdüze bir sesle. "Sanırım senin ünlü 'tbbi kaynağını' şapkandan çıkarabilirsin."

Abby yazdığımız taslağı yüksek sesle okudu. Benim pek hoşuma gitmedi. Çok belirsizdi. İddia ve ihtimallere dayanıyordu.

Keşke elimizde kan örneği olsaydı. Enzim bozukluğu, eğer varsa tabii, beyaz kan hücreleri olan lökositlerde test edilebilirdi. Keşke elimizde bir şey olsaydı.

Sırada bekliyormuş gibi telefonum çaldı. Rose'du. "Dr. Scarpetta, Çavuş Marino lobide. Acil olduğunu söylüyor."

Lobide karşıladım onu. Elinde bir çanta vardı. Suç mahallerindeki elbiselerin konduğu gri torbalara benziyordu.

"Buna inanmayacaksın." Sırıyordu. Yüzü kızarmıştı. Magpie'ı tanıyor musun?"

Şişkin torbaya bakıyordum. Şaşkınlığım belirgindi.

"Magpie'ı tanıyorsun. Bir yerlerden aşırıldığı market arabasına koyduğu eşyalarıyla bütün şehri dolaşan Magpie. Saatlerini çöp tenekelerini tarayarak geçirir."

"Sokak serserisi mi?" Marino neden söz ediyordu?

"Ya. Sokak serserilerinin Büyük Ejderhası. Hafta sonu Henna Yarborough'un öldürüldüğü eve yarım blok uzaklıktaki çöp tenekelerini karıştırıyormuş, tahmin et ne bulmuş? Güzel mavi bir eşofman takımı. Ama lanet şey kanla kaplıymış. Benim muhbirimdir Magpie. Bulduğu şeyi çöp torbasına koyma akıllılığım göstermiş. Sonraki günlerini arabasını şehirde dolaştırıp beni arayarak geçirmiş. Az önce sokakta buldu beni, her zamanki on papelini aldı, Mutlu Noel'ler."

Torbanın ağzındaki bağı çözüyordu.

"Bir kokla şunu."

Sadece günlerce çöplükte kalmış iğrenç kan kokusu değil, tatlımsı ter kokusu da beni neredeyse bayıltıyordu. Omuriliğimden aşağıya bir ürpertinin indiğini hissettim.

"Hey," diye devam etti Marino. "Buraya gelmeden önce Petersen'in evine uğradım. Şunu koklattım."

"Hatırladığı koku bu mu?"

"Bingo!"

İki saat boyunca Vander ve ben eşofman üzerinde çalıştık. Betty'nin kan lekelerini analiz etmesi biraz zaman alacaktı. Ama bu eşofmanı giyenin katil olduğuna dair hiç şüphe yoktu içimde. Lazerin altında ışı ışı parlıyordu.

Henna'ya bıçakla saldırdığında her yerinin kan olup ellerini pantolonunun bacaklarına sildiğini düşünüyorduk. Eşofmanın manşetleri de kanlıydı. Saldırıya geçtiği zaman normal kıyafetinin üzerine eşofman giyme alışkanlığı olması muhtemeldi. Belki cinayeti işledikten sonra eşofmanı çıkarıp çöpe atıyordu. Ama benim bu konuda şüphelerim vardı. Bunu atmıştı, çünkü bu kurbandan çok fazla kan akmıştı.

Kan lekelerinin kalıcı olduğunu bildiğine bahse girebilirdim. Eğer yakalanacak olursa dolabında kanlı bir eşofman bulunduğunun görülmesini istemezdi. Kimsenin eşofmanın izini sürmesini de istemiyordu. Etiketleri koparmıştı.

Pamuklu ve sentetik karışımı gibi görünüyordu. Koyu maviydi. Geniş beden olmalıydı. Lori Petersen'in vücudunda ve pencere kenarında bulunan mavi iplikçikler geldi aklıma. Henna'nın cesedinde de mavi iplikçikler bulunmuştu.

Üçümüz yaptığımız iş hakkında Marino'ya bir şey söylemedik. Haber ortaya çıktığında doğru olduğunu, bilginin sızdığını ve getirdiği eşofmanla ve bana kısa bir süre önce gönderilen DNA raporuyla ilgili olduğunu düşünecekti. Herkesin haberin doğru olduğuna inanmasını istiyorduk.

Aslında doğrudu da. Katilin böyle bir vücut kokusu olması için başka bir neden düşünemiyordum. Tabii Petersen böyle bir şeyi hayal etmediyse ve eşofman çöplükteki şurup şişesinin üzerine atılmadıysa.

"Mükemmel," dedi Wesley. "Bulacağımızı hiç düşünmüyordu. Herif her şeyi düşünmüştü. Hatta belki, o gece dışarı çıkmadan önce çöp tenekesinin nerede olduğunu bile biliyordu. Bizim bulacağımızı asla düşünmemişti."

Abby'ye baktım. Durumu iyi idare ediyordu.

"Başlamak için yeterli," dedi Wesley.

Başlığı görür gibi oluyordum:

DNA, YENİ KANIT:

KATİLİN METABOLİK BİR HASTALIĞI OLABİLİR

Eğer gerçekten bu hastalığı varsa gazeteleri okuyunca şok geçirmesi lazımdı.

"Eğer amacınız bilgisayara girmesi için kışkırtmaksa," dedi Abby. "Bilgisayarın işin içinde olduğunu düşünmesini sağlamalısınız. Yani ilgili verilerin burada bulunduğunu düşünmeli."

Bir an düşündüm. "Tamam. Son veri girişinde bilgisayarın bir şey yakaladığını, bunun da cinayet mahallerinin birinde fark-edilen koku ve kısa bir süre önce bulunan bir kanıtla bağlantılı olduğunu söyleyebiliriz. Bir enzim eksikliğinin bu kokuya neden olduğunu, ama soruşturmaya yakın kaynakların bu eksikliğin ya da hastalığın ne olduğunu söylemediklerini veya hastalığın tamamlanan DNA testleriyle doğrulanıp doğrulanmadığını açıklamadıklarını belirtiriz."

Wesley bundan çok hoşlandı. "Harika. Bırakalım terlesin."

Bunu söylerken yaptığı kelime oyununu farketmemişti.

"Eşofmanı bulup bulmadığınızı merak etsin," diye devam etti. "Ayrıntıları vermek istemiyoruz. Belki polisin kesin delilleri açıklamayı reddettiğini söyleyebilirsiniz."

Abby yazmaya devam ediyordu.

"Senin 'tıbbi kaynağına' dönecek olursak, belki bazı şeyleri bu kişinin ağzından çıkmış gibi eklemek de iyi bir fikir olabilir."

Başını kaldırıp bana baktı. "Ne gibi?"

Wesley'ye bakıp cevap verdim. "Bırakalım bu tıbbi kaynak anlaştığımız gibi bu hastalığı tam olarak açıklamayı reddetsin. Ama sözkonusu kaynağa, metabolik bozukluğun akli rahatsızlıklara yol açabileceğini, akut durumlardaysa zekâ geriliğine neden olacağını söyletelim. Sonra, ee..." Sesli düşünüyordum. "İnsan genetiğinde uzman olan bir kişi belirli tipte metabolik bozuklukların ciddi zekâ geriliğine neden olacağını belirtsin. Polis katilin ciddi bir akli hastalığı olduğuna inanmasa da, kendini arasıra gelen bilinç karışıklığı gibi belirtilerle gösteren bir rahatsızlıktan yakınıyor olabileceğine dair kanıtlar bulunduğunu söylesin."

Wesley mırıldandı. "Bunları duyunca kan beynine sıçrayacaktır."

"Aklının başında olduğu konusunda bir kuşku yaratmamalıyız. Yoksa sonra mahkemede kendi başımızı belaya sokarız."

Abby bir öneride bulundu. "Kaynağa zekâ yavaşlığı ve akli hastalık ayırımını yaptırınız."

O ana kadar yarım düzine yaprağı doldurmuştuk.

Abby yazarken sordu. "Şu Maple şurubu konusu. Koku konusunda bu kadar spesifik olmayı istiyor muyuz?"

"Evet," dedim duraklamadan. "Bu adam halkın içinde çalışıyor olabilir. İş arkadaşları olacaktır. Başka bir şey olmasa bile birisinin dikkatini bu konu çekebilir."

Wesley düşündü bir an. "Kesin olan bir şey varsa bu onun aklını oynatmasına neden olacak. Tam bir paranoyak haline gelecek."

"Şu garip B.O. olayına gerçekten sahip değilse tabii," dedi Abby.

"Olmadığını nereden bilecek?" diye sordum.

İkisi de şaşırmış görünüyorlardı.

"Tilki kendi kokusunu alamaz,' deyimini duydunuz mu hiç?"

"Yani leş gibi kokup bunu duymuyor olabilir mi?" diye sordu Abby.

"Bırakalım merak etsin," diye cevap verdim.

Başımı sallayıp tekrar not defterine döndü.

Wesley sandalyesine yerleşti. "Bu belirti hakkında başka ne biliyorsun, Kay? Eczaneleri kontrol edip birisinin bol miktarda vitamin veya reçeteli ilaç alıp almadığına bakalım mı?"

"Birisinin düzenli olarak B1 vitamini alıp almadığını kontrol edebilirsiniz," dedim. "Ayrıca protein katkı maddesi olan maple enzim tozu da var. Sanırım tezgâhın üzerinde satılıyor. Hastalığını diyet yoluyla kontrol ediyor, yüksek proteinli yiyecekleri kısıtlıyor olabilir. Ama sanırım bu tür izler bırakmamak için dikkat ediyordur. Ve aslını isterseniz bu hastalığın onda diyet yapmasına neden olacak kadar akut olduğunu sanmıyorum. Oldukça normal bir hayat sürüyor olmalı. Yalnızca stres altındayken dikkati çeken garip bir ter kokusu olması tek sorun."

"Duygusal stres mi?"

"Fiziksel stres," diye cevapladım. "Bu hastalık fiziksel strese alevlenir. Tıpkı kişide solunum enfeksiyonu veya grip olduğundaki gibi. Fizyolojik bir olaydır. Herhalde yeterince iyi uyuyamıyor. Kurbanlarını takip etmek, evlerine girmek ve yaptığı şeyler fiziksel enerji gerektirir. Duygusal stresle fiziksel stres bağlantılıdır, biri diğerine eklenir. Duygusal olarak ne kadar fazla stres altında kalırsa, fiziksel olarak da o derece strese maruz kalır ya da tersi olur."

"Sonra ne olur?"

Heyecansız bir şekilde Wesley'ye baktım.

"Eğer hastalık alevlenirse ne olur?" diye sordu tekrar.

"Akut olup olmadığına bağlı."

"Öyle olduğunu farzedelim."

"O zaman ciddi bir sorunu var demektir."

"Yani?"

"Yani sisteminde amino asit birikir. Ortaya çıkan belirtiler hiperglisemiye benzer. Hastaneye yatması gerekebilir."

"Bu belirtiler nelerdir?" diye sordu Wesley.

"Ortalıkta sarhoş gibi dolaşır. Titrek hareket eder. Çitleri aşp pencerelerden tırmanacak durumda olamaz. Eğer akut hale gelirse, stres düzeyi yükselmeye devam eder ve tedavi altına alınmazsa kontrolden çıkar."

"Kontrolden çıkmak mı?" diye ısrarla sordu Wesley. "Biz 'onun stresini artırıyoruz, amacımız bu değil mi? Hastalığı kontrol dışına çıkar öyle mi?"

"Bu mümkün."

"Pekâlâ." Tereddüt etti. "Sonra ne olur?"

"Ciddi hiperglisemi ve anksiyetesi artar. Eğer kontrol edilmezse şaşkınlaşır, sinirleri bozulur. Mantığı bozulabilir. Mizaç değişikliği yaşayabilir."

Orada durdum.

Ama Wesley bırakmıyordu. Sandalyesinde öne doğru eğilmiş bana bakıyordu.

"Bu enzim hastalığını şu anda düşünmedin, değil mi?" diye zorladı.

"Bir süredir aklımda."

"Ve bir şey söylemedin."

"Tam emin değildim," diye cevap verdim. "Şimdiye kadar bu konuyu ortaya getirmem için bir neden yoktu."

"Tamam. Herifin kafesini sarsmak, aklını kaçırarak kadar strese maruz kalmasını istiyorsun. Bunu yapalım. Son evre nedir? Yani hastalık gerçekten kötüleşirse ne olur?"

"Bilincini kaybedebilir, nöbet geçirebilir. Eğer bu durum uzarsa ciddi bir organik belirti ortaya çıkabilir."

İnanamaz bir şekilde bana bakan gözlerinde her şeyi anladığını gösteren bir ifade vardı. "Tanrım. Sen bu lanet olası herifi öldürmeye çalışıyorsun."

Abby yazmayı bıraktı. Ürkümüş bir şekilde bana baktı.

Cevap verdim. "Bütün bunlar varsayımdan ibaret. Eğer hastalığı varsa orta derecede olmalı. Bütün

hayatı boyunca bu hastalıkla yaşamış. Şimdi bu yüzden ölmesi olasılığı çok düşük."

Wesley bana bakmaya devam ediyordu. Söylediklerime inanmamıştı.

14

Bütün gece gözüme uyku girmedi. Kafamın içi altüsttü. Rahatsız edici gerçekler ve korkunç rüyalar arasında gidip geliyordum. Birisini vurmuştum. Bill suç mahalline çağrılan adli tabipti. Siyah torbayla görüldüğünde yanında tanımadığım çok güzel bir kadın vardı...

Gözlerim karanlığa açılıverdi. Yüreğimi soğuk bir el sıkıyordu sanki. Alarm çalmadan çok önce yataktan kalktım. Depresyon dalgası içinde işe geldim.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız ve içine kapanık hissetmemiştim kendimi. Ofiste hemen hiç kimseyle konuşmadım. Elemanlarım bana endişeli ve garip bir şekilde bakmaya başlamışlardı.

Birkaç kez Bill'i aramaya çok yaklaştım. Aramama kararım düşmek üzere olan bir ağaç gibi sallanıyordu. Sonunda öğleden az önce düştü. Sekreteri Bay Boltz'un tatilde olduğunu, temmuz ayının başına kadar da dönmeyeceğini söyledi.

Mesaj bırakmadım. Bu tatil planlı değildi. Biliyordum. Bana bu konuda neden tek kelime bile etmediğini de biliyordum. Geçmişte böyle bir şeyi söylerdi bana. Kendini benden tamamen koparmıştı, çünkü kendi yalanıyla yüzleşemiyordu.

Yemekten sonra yukarıya seroloji laboratuvarına çıktım. Betty ve Wingo sırtları kapıya dönük, önlerindeki küçük bir torbanın içindeki beyaz bir şeye bakıyorlardı.

"Merhaba," diyerek içeri girdim.

Wingo sinirli bir şekilde beyaz şeyi Betty'nin laboratuvar önlüğünün cebine koydu. Kadının cebine para koyuyor gibiydi.

"Aşağıda işin bitti mi?" Bu garip hareketi görmeyecek kadar dalgınmış gibi yapıyordum.

Dışarı çıkmaya hazırlanırken, "Şey, evet. Tabii bitirdim, Dr. Scarpetta," diye cevap verdi çabucak. "McFee'yi, yani dün gece vurulan adamı az önce gönderdik. Ve Albemarle'den gelecek olan yangın kurbanları da dörtten önce burada olmayacaklar."

"İyi. Sabaha kadar bekletebiliriz onları."

"Oldu," diye koridordan bağırdığımı duydum.

Odanın ortasındaki geniş masada oraya geliş nedenim duruyordu. Mavi eşofman takımı. Çok sıradan görünüyordu. Düz bir şekilde yayılmış, fermuarı yakasına kadar çekilmişti. Herhangi birine ait olabilirdi. Çok sayıda cebi vardı. Kim olduğunu anlamamıza yarayacak bir şey bulma ümidiyle bu ceplere belki beş

altı kez bakmıştım. Ama hepsi boştu. Betty'nin kanlı bölümlerin örneklerini çıkarmış olduğu bacak ve kol yerlerinde delikler vardı.

"Kan grubuyla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum. Üst cebinden ucu sarkan plastik torbaya bakmamaya çalışıyordum.

"Bir kısmını çözdüm." Betty ofisine doğru onu takip etmem için eliyle işaret etti. Masasının üzerinde hiyeroglif benzeyen notlar ve rakamların karalandığı bir not defteri vardı.

"Henna Yarborough'un kan grubu B," diye söze başladı. "Bu konuda şanslıyız, çünkü Virginia'da çok rastlanan bir kan grubu değil bu. Nüfusun % 12'si B grubu. Alt sistemler, ne yazık ki, çok yaygın. Virginia nüfusundaki oranı % 89, hatta daha yukarı."

"Konfigürasyon ne kadar yaygın?" Cebinden sarkan paket beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Hesap makinesinin tuşlarına basmaya başladı. Yüzdeleri çarpıp elindeki alt sistem sayısına bölüyordu. "Yaklaşık % 17. Yüz kişiden on yedisinde bu konfigürasyonlar bulunabilir."

"Pek ender değil," diye mırıldandım. "Peki ya eşofmandaki kan lekeleri?"

"Bu konuda şanslıyız. Eşofman sokak serserisi onu bulana kadar kurumuş olmalı. İnanılmaz derecede iyi durumda. Bütün alt sistemleri elde ettim. Henna Yarborough'un kanıyla uyuyor. DNA bize kesin olarak söyleyecektir. Ama bir aydan altı haftaya kadar uzanan bir süreden söz ediyoruz."

Dalgın bir şekilde konuştum. "Laboratuvara yeni malzemeler almalıyız."

Gözleri bir süre üzerimde dolaştı, sonra yumuşak bir ifadeye büründü.

"Berbat görünüyorsun, Kay," dedi.

"O kadar belli oluyor mu?"

"Benim için öyle."

Bir şey söylemedim.

"Bunların seni etkilemesine izin verme. Otuz yıllık acıdan sonra ben de her şeyi zor yoldan öğrendim..."

"Wingo neyin peşinde?" diye aptalca ağzımdan kaçırdım.

Şaşırmış görünüyordu, kekeleydi. "Wingo mu, şey..."

Cebine bakıyordum.

Huzursuz bir şekilde gülüp eliyle cebine dokundu. "Ah, bu mu? İlgilenmemi istediği özel küçük bir iş sadece."

Söyleyeceklerinin hepsi buydu. Belki Wingo'nun hayatında başka gerçek endişeleri vardı. Belki gizlice HIV testi yaptırıyordu. Oh, Tanrım lütfen AIDS olmasın.

Dağılmış düşüncelerimi toparlayarak sordum. "Ya iplikçikler? Yeni bir şey var mı?"

Betty eşofmandan aldığı iplikçikleri, Lori Petersen ve Henna Yarborough'un vücudunda bulunanlarla karşılaştırmıştı.

"Petersen'in pencere kenarında bulunanlar eşofmandan gelmiş olabilir," dedi. "Veya pamuk-polyester karışımı, koyu mavi çok sayıda başka kumaştan gelmiş de olabilir."

Mahkemede bu karşılaştırma bir işe yaramayacak, diye düşündüm. Çünkü bu tür bir kumaş son derece yaygındı. Arandığı zaman her yerde bulmak mümkündü. Birisinin iş pantolonundan bile gelmiş olabilirdi, hatta bir polisin veya ambulans görevlisinin pantolonundan.

Bir başka kötü haber daha vardı. Betty, Henna Yarborough'un üzerinde bulduğum iplikçiklerin bu eşofmandan gelmediğinden emindi.

"Onlar pamuklu," diyordu. "Henna'nın o gün giymiş olduğu başka bir şeyden, hatta bir banyo havlusundan bile gelmiş olabilir. Kim bilir? İnsanlar üzerlerinde bir yığın iplikçik taşıyabilirler. Ama bu eşofmanın iplikçik bırakmamasına şaşırmadım."

"Neden?"

"Çünkü bu tür kabarık kumaşlar son derece pürüzsüzdür. Kumaş bir aşındırıcıyla temas etmediği sürece iplikçik bırakması çok zordur."

"Yani Lori'nin durumunda olduğu gibi tuğla duvar veya sert ahşap pencere kenarı."

"Muhtemelen. Onlar bu eşofmandan gelmiş olabilir. Ama bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Aşağıya ofisime geri döndüm. Masamda bir süre oturup düşündüm. Çekmecemin kilidini açıp beş cinayet dosyasını çıkardım.

Gözden kaçırmış olabileceğim bir şey arıyordum. Arada bir bağlantı olmalıydı.

Bu beş kadının ortak noktası neydi? Katil neden onları seçmişti? Onlarla nasıl bağlantı kurmuştu?

Bir bağlantı olmalıydı? Ruhumun derinliklerinde bunun rastgele bir seçim olduğuna, katilin ortalıkta dolaşıp uygun adayı aradığına inanmıyordum. Onları seçmesinin bir nedeni olduğuna inanıyordum. Onlarla önce bağlantı kuruyordu, belki evlerine kadar takip ediyordu.

Yaşadıkları bölge, iş, fiziksel görünüş. Ortak bir payda yoktu. Tersini denedim. Ortak olmayan noktayı aramak için Cecile'e geri döndüm.

Zenciydi. Diğer dört kurbansa beyazdı. Başlangıçta bu beni rahatsız etmişti, hâlâ da ediyordu. Katil bir hata mı yapmıştı? Belki onun zenci olduğunu farketmemişti. Gerçekten başkasının peşinde miydi? Örneğin, arkadaşı Bobbi?

Sayfaları çevirip yazdığım otopsi raporunu taradım. Bütün kâğıtları inceledim. Beş yıl önce dış gebelik için tedavi gördüğü St. Luke Hastanesi'nin kayıtlarına baktım. Polis raporuna geldiğimde listedeki tek akraba ismine baktım. Madras, Oregon bir kız kardeş. Marino ondan Cecile'in geçmişiyile ve şu anda Tidewater'da yaşayan dişiyle yaptığı başarısız evlilikle ilgili almıştı.

Sarı zarftan çıkardığım röntgen filmleri bükülen testere bıçakları gibi ses çıkardı. Işığa tutup baktığımda

Cecile'in kemiklerinde dirseğindeki iyileşmiş kırktan başka bir şey olmadığı gördüm. Bu kırığın ne zaman olduğunu söylemek imkânsızdı ama yeni olmadığını biliyordum. Çok eski yıllara dayanıyor olabilirdi.

Yine VMC bağlantısını düşündüm. Hem Lori Petersen, hem de Cecile Tyler kısa bir süre önce hastanenin acil servisinde bulunmuşlardı. Lori rotasyonu travma cerrahisi olduğu için oradaydı. Brenda ise araba kazasından sonra gitmişti oraya. Cecile'in kırık dirseğinin de orada tedavi edilmiş olabileceğini düşünmek hayal gücünü biraz zorlamak olurdu. Ama şu anda her şeyi düşünmek zorundaydım.

Cecile'in kardeşini Marino'nun raporundaki numaradan aradım.

Telefon beş kez çaldıktan sonra açıldı.

"Alo?"

Bağlantı çok zayıfı ve bir hata yaptığım açıktı.

"Özür dilerim, yanlış numara çevirmiş olmalıyım," dedim hemen.

"Pardon?"

Daha yüksek sesle tekrarladım.

"Hangi numarayı arıyordunuz?" Telefondaki ses kültürlü bir Virginia'lıya aitti. Yirmi yaşlarında olmalıydı.

Numarayı tekrarladım.

"Numara buraya ait. Kiminle görüşmek istemiştiniz?"

"Fran O'Connor," diye rapordan okudum.

Genç, kültürlü ses cevap verdi. "Benim."

Kim olduğumu söyleyince belli belirsiz bir yutkunma sesi duydum. "Anladığım kadarıyla Cecile Tyler'ın kız kardeşisiniz."

"Evet. Sevgili Tanrım. Bu konuda konuşmak istemiyorum, lütfen."

"Bayan O'Connor. Cecile için son derece üzgünüm. Ben bu olay üzerinde çalışan adli tabibim. Ablanızın sol kolunu nasıl kırdığını bilip bilmediğinizi öğrenmek için aramıştım. Sol kolunda iyileşmiş bir kırık var. Şu anda röntgenlerine bakıyorum."

Tereddüt etti. Düşündüğünü anladım.

"Bir jogging kazasıydı. Kaldırımında koşarken ayağı kayıp ellerinin üzerine düştü. Dirseğinin biri darbe yüzünden kırıldı. Hatırlıyorum, çünkü en sıcak yazlardan birinde üç ay boyunca alçı takmak zorunda kalmıştı. Durumu içler açıcıydı."

"Şu yaz ayı? Oregon da mıydı?"

"Hayır. Cecile, Oregon'da hiç yaşamadı. Büyüdüğümüz yer, yani Fredericksburg'daydı."

"Kaç yıl önce oldu bu kaza?"

Yine durakladı. "Dokuz, belki on yıl."

"Nerede tedavi edildi?"

"Bilmiyorum. Fredericksburgda bir hastanede. Adını hatırlayamıyorum."

Cecile'in kırığı VMC'de tedavi edilmemişti ve bu yaralanma önem taşımayacak kadar eskiden meydana gelmişti.

Ama artık aldırıyordum.

Cecile Tyler'la hayatta karşılaşmamıştım.

Onunla hiç konuşmamıştım.

Sadece sesinin de "zenci" gibi olacağını düşünmüştüm.

"Bayan O'Connor, siz zenci misiniz?"

"Elbette zenciyim." Sinirlenmişe benziyordu.

"Ablanız da sizin gibi mi konuşurdu?"

"Benim gibi konuşmak mı?" Ses tonu gittikçe yükseliyordu.

"Tuhaf bir soru gibi geldiğini biliyorum..."

"Yani benim gibi beyazlara özgü bir şekilde konuşuyor muydu demek istiyorsunuz?" Son derece öfkeli olarak devam etti sözlerine. "Evet! O da benim gibi konuşuyordu! Eğitimin amacı da bu değil mi zaten? Zencilerin beyaz gibi konuşmasını sağlamak?"

"Lütfen," dedim üzülerek. "Sizi gücendirmek amacında değildim. Ama bu çok önemli..."

Boş yere özür diliyordum. Telefon kapanmıştı.

Lucy'nin beşinci boğulma olayından haberi vardı. Öldürülen bütün kadınları biliyordu. Yatak odamda .38'liğimin olduğunu da biliyordu ve akşam yemeğinden beri ikinci kez bu konuda soru soruyordu.

"Lucy," dedim tabakları temizleyip makineye doldururken. "Senin silahları düşünmeni istemiyorum. Yalnız yaşıyor olmasaydım bir silah bulundurmazdım."

Bakmayı asla düşünemeyeceği bir yere saklamak istiyordum. Ama suçluluk duygusu içinde yeniden bilgisayarıma bağladığım modem olayından sonra Lucy'ye karşı dürüst olacağıma söz vermişim. .38'lik hâlâ dolabımın üst rafındaki ayakkabı kutusunda duruyordu. Lucy burada olduğu sürece de öyle kalacaktı. Silah dolu değildi. Bu günlerde sabahleyin boşaltıyor, yatmadan önce dolduruyordum. Gümüş uçlu kurşunları ise bakmayı asla düşünemeyeceği bir yere saklamıştım.

Kocaman gözlerle bana bakıyordu. "Neden bir silahım olduğunu biliyorsun, Lucy. Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun sanırım..."

"İnsanları öldürürler."

"Evet," diye cevap verdim yatak odasına geçerken. "Bunu kesinlikle yapabilirler."

"Yani birisini öldürmek için mi silahın var?"

"Bu konuyu düşünmek istemiyorum," dedim ciddi bir ses tonuyla.

"Ama doğru," diye ısrar etti. "Bu yüzden silahın var. Kötü insanlar yüzünden."

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım.

Lucy pembe kazağının kollarını sıvayarak şikâyet etti. "Burası çok sıcak, Kay Teyze. Neden hep böyle sıcak?"

"Havalandırmayı açmamı ister misin?" Dalgın bir şekilde televizyonun kanallarına bakıyordum.

"Hayır. Havalandırmadan nefret ediyorum."

Sigara yakınca bundan da yakındı.

"Ofisin hep çok sıcak ve sigara kokuyor. Pencereyi açıyorum, ama koku gitmiyor. Annem sigara içmemen gerektiğini söylüyor. Doktorsun ve sigara içiyorsun."

Dorothy bir gece önce aramıştı. California'da bir yerlerdeydi. Kocasıyla birlikteydi. Bütün yapabildiğim ona karşı uygarca davranmaktı. Ona hatırlatmak istiyordum: Senin etinden, kemiğinden bir kızın var. Lucy'yi hatırlıyor musun? Ama dudaklarını birbirine kenetlenmiş sessiz bir şekilde masada oturan Lucy'yi düşünerek susmuştum.

Lucy annesiyle belki on dakika konuştu. O zamandan beri de beni rahat bırakmıyordu. Eleştirel, huysuz ve hükmedici bir tavır takınmıştı. Bertha'ya göre gün boyunca da öyleydi. Hatta bir keresinde ona "yaygaracı" olduğunu söylemişti. Bertha'nın dediğine bakılırsa, ben evden çıkıp geri dönene kadar bütün vaktini ofisimde geçiriyordu. Bertha yemek için onu mutfığa çağırmaktan vazgeçmişti. Benim masamda yiyordu yemeklerini.

"Andy kullanmasını bilmiyorsan silah sahibi olmanın olmamaktan daha kötü olduğunu söyler her zaman," dedi yüksek sesle.

"Andy mi?" diye dalgın bir şekilde sordum.

"Ralph'dan önceki. Şişelere ateş ederdi. Uzun mesafeden bile vurabilirdi onları. Bahse girerim sen vuramazsın." Suçlarca-sına bakıyordu bana.

"Haklısın. Andy kadar iyi vuramam."

"Gördün mü!"

Ona silahlar hakkında oldukça fazla şey bildiğimi söylemedim. Paslanmaz çelikten yapılmı Ruger .38'liği almadan önce çalıştığım binanın bodrumundaki poligona gidip, adli tabiplerden birinin profesyonel gözetimi altında çeşitli silahlarla atış yapmışım. Zaman zaman pratik yapardım. Kötü nişancı değildim. Eğer gerekirse tereddüt edeceğimi sanmıyordum. Bu kokuyu yeğenimle daha ileriye götürmeye niyetim yoktu.

Usulca sordum. "Lucy, neden benimle uğraşıyorsun?"

"Çünkü sen gerizekâlı bir aptalsın!" Gözleri yaşla doluydu. "Çünkü sen yaşlı, gerizekâlı bir aptalsın. Ve eğer denemeye kalkarsan ya kendini yaralarsın ya da o senin elinden alır! Sonra sen de yok olursun! Eğer deneyecek olursan televizyonda olduğu gibi seni vurur!"

"Deneyecek olursam mı?" diye sordum şaşkın bir şekilde. "Neyi deneyecek olursam, Lucy?"

"Eğer birisini ele geçirmeye çalışırsan."

Öfkeli bir şekilde gözyaşlarını sildi. Minik göğsü inip kalkıyordu. Televizyondaki sirk gösterisine görmeyen gözlerle bakıyor, ne söyleyeceğini bilmiyordum. İçgüdülerim ofisine çekilip çalışarak rahatlamamı söylüyordu. Ama onun yerine tereddüt ederek Lucy'ye uzanıp onu kendime doğru çektim. Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre öylece kaldık.

Evde kiminle konuştuğunu merak ediyordum. Kardeşimle önemli bir şey konuşuyor olabileceğini hayal edemiyordum. Dorothy ve çocuk kitapları çeşitli eleştirmenlerce "içgörü kazandırmaya yönelik", "derin" ve "duygu yüklü" olarak bulunmuştu. Ne kadar üzücü bir istihza vardı burada. Dorothy tanımadığı küçük karakterlere sahip olduğu en iyi şeyleri veriyordu. Onları doyuruyordu. Saçlarının taranma şeklinden giydikleri kıyafetlere kadar her ayrıntıyı düşünerek, tasarlayarak saatlerini geçiriyordu. Ve tüm bu zaman zarfında Lucy biraz ilgi görmek için bekliyordu.

Ben Miami'de yaşarken Lucy, kardeşim ve annemle birlikte geçirdiğimiz zamanları düşündüm. Lucy'nin buradaki günlerini düşündüm. Arkadaşlarının adlarından söz ettiğini hiç hatırlamıyordum. Arkadaşı olduğunu sanmıyordum. Öğretmenlerinden, annesinin çeşit çeşit erkek arkadaşlarından söz ederdi. Caddenin karşısındaki Bayan Spooner, bahçıvan Jake ve sonsuz sayıda hizmetçi. Lucy ufak tefek, her şeyi bilen gözlüklü bir çocuktü. Diğer arkadaşları ona kızar ve anlamazlardı. Sanırım o yaştayken ben de tıpkı onun gibiydim.

Huzur veren bir sıcaklık vardı üzerimizde. Ona bakarak konuştum. "Geçen gün birisi bir soru sordu bana."

"Neyle ilgili?"

"Güvenle. Dünyada herkesten fazla kime güvenebileceğini sordu. Ve biliyor musun?"

Başımı kaldırıp bana baktı.

"Sanırım bu kişi sensin."

"Gerçekten mi?" diye duyduklarına inanamazlıkla sordu. "Herkesten daha fazla mı?"

Başımı sallayıp konuşmaya devam ettim. "Bu durumda bana bir konuda yardım etmeni isteyeceğim."

Oturduğu yerde dikleşerek bana baktı. Heyecandan gözleri parlıyordu. "Oh, elbette! Sadece söyle!"

Sana yardım ederim Kay Teyze."

"Merkezdeki bilgisayarına kimin girdiğini bulmak zorundayım..."

"Ben yapmadım," dedi hemen. Yüzünde incinmiş bir ifade vardı. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Sana inanıyorum. Ama birisi yaptı işte. Belki kim olduğunu bulmama yardım edebilirsin."

Bunu yapabileceğini sanmıyordum, ama bir fırsat verebilirdim.

Yine heyecanlandı. Kendinden emin bir şekilde konuşuyordu.

"Bunu herkes yapabilir, çünkü çok kolay."

"Kolay mı?" Gülümsedim.

"Sistem/Manager yüzünden."

Şaşkın bir halde ona bakıyordum. Sistem/Manager'i nereden biliyorsun?"

"Kitapta yazıyor. O Tanrı."

Bu tür zamanlarda Lucy'nin zekâsını düşünüyordum. İlk kez IQ testi verildiğinde o kadar yüksek puan almıştı ki, testi yapan kişi tekrarlanması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Çünkü bir hata olmalıydı. Hata gerçekten de vardı. İkinci seferinde Lucy on puan daha fazla almıştı.

"Başlangıç için programa böyle girdiğini söyleyebilirim," diye konuşmasını sürdürdü. "Görüyorsun ya, başlamak için bir yoksa yenilerini yaratamazsın. Bu yüzden Sistem/Manager'a sahiptin. Yani Tanrı'ya. Programa O'nunla girersen istediğin her şeyi yaratabilirsin."

İstediğin her şey sözü kafama dank etti. Ofisimde kullanılan bütün kullanıcı isimleri, şifreler gibi. Bu korkunç bir keşifti, o kadar basitti ki, daha önce hiç düşünmemiştim. Margaret'in de düşünmediğinden emindim.

"Birisinin tek yapması gereken şey içeri sızmak," diye devam etti Lucy. "Eğer Tanrı'yı biliyorsa istediği her şeyi yaratabilir, veri tabanına girebilir."

Sistemde veri tabanı yöneticisi veya DBA, "DERİN/BOĞAZ" Margaret'in arasına şakacılığı tutardı.

Böylece Sistem/Manager'a bağlanarak programa girebilirsin, BAĞLANTI, KAYNAK, DBA'DAN TEYZE'YE , KAY, yazarsın."

"Aranan şey buydu," diye sesli düşündüm. "Ve DBA ile verileri görmekle kalmaz, değiştirebilir de."

"Her şeyi yapabilir, çünkü Tanrı öyle söylüyor. DBA Tanrısı. "

Söylediklerine elimde olmadan güldüm.

Lucy, "Programa ben de böyle girmiştim," diye itiraf etti, şifre veya başka bir şey söylememiştin. Programdaki bazı komutları denemek için istiyordum, senin DBA kullanıcı ismine uydurduğum bir şifre

girdim. "

Lucy'e yavaşlamasını istedim. "Bir dakika! Benim ismime şifre uydurmakla ne demek istiyorsun? Benimle ilgili olduğunu nereden biliyordun? Sana söylememiştim. "

Açıkladı. "Dosyanda var. Yarattığın tablolar için bütün INP'ler orada. Tabloların için eşanımlar kullandığın 'Grants. S.Q.L' adında bir dosya var."

Aslında o tabloları ben yaratmamıştım. Geçen yıl Margaret yapmıştı ve evdeki bilgisayarına bana verdiği disketleri yüklemiştim. İşyerindeki bilgisayarda da benzeri bir "Grants" dosyası olması mümkün müydü?

Lucy'nin elini tuttum, kanepeden kalktık. Ofisime kadar büyük bir zevkle takip etti beni. Onu bilgisayarın başına oturtup kendim için bir tabure çektim.

Komünikasyon yazılım paketine girdik ve Margaret'in ofisinin telefonunu tuşladık. Bilgisayar anında bağlantının sağlandığını bildirdi. Birkaç komuttan sonra bilgisayar karardı, yeşil C harfi yanıp sönmeye başladı. Bilgisayarım birden seyreten bir cam halini aldı. Öte yandan buradan millerce ötedeki ofisimin sırları bulunuyordu.

Biz çalışırken bile bu aramanın izleniyor olması beni biraz rahatsız ediyordu. Wesley'yi arayıp şu anda bilgisayara girenin ben olduğumu anlamak için vakit kaybetmemesini söylemeyi unutmamalıyım, diye düşündüm.

"Dosya bul," komutunu girmesini söyledim. "Grants" adını taşıyabilecek herhangi bir dosya.

Söylediğimi yaptı. Yanıp sönen C, "Dosya bulunamadı" mesajıyla geri geldi. Yine denedik. "Eşanlımlılar" adında bir dosyayı aramaya başladık. Yine şansımız yaver gitmedi. Sonra soru programını genişleterek bir dosya bulmaya çalışma fikrini ortaya attı. Bu deneme sonucunda dosya isimlerinin numaraları ekranda belirdi. Bir tanesi dikkatimizi çekti: "Public. S.Q.L."

Lucy dosyayı açınca içeriği ekranda kayarak geçmeye başladı. Heyecanım üzüntüme eşdeğerdi. Margaret'in yazdığı ve o zaman önce, ofis veri tabanında yaptığı tablolar için genel anlamlılar yarattığı zaman sildiği, -DERİN VAKASI İÇİN EŞANLAMLI ÜRET- gibi komutlardı bunlar. Ben bilgisayar programcısı değildim. Eşanlımlıları duymuştum, ama ne olduklarını tam olarak bilmiyordum.

Lucy eşanlımlılar bölümüne geldiğinde kendinden emin bir şekilde konuştu. "Görüyorsun ya, çok zevkli. Bir tablo yaptığın zaman bir kullanıcı ismi ve şifre altında yapmak zorundasın." Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri kalın camlı gözlüklerinin ardında parlıyordu.

"Tamam," dedim. "Bunu anladım."

"Böylece, eğer kullanıcı ismin 'Teyze' ve şifren de 'Kay' ise 'Oyunlar' adında bir tablo yaptığın zaman bilgisayarın ona verdiği isim Teyze/Oyunlar' oluyor. Tablo ismini, altında yapıldığı kullanıcı ismine bağlıyor. Eğer her tabloya girmek isteyişinde Teyze/Oyunlar' yazmak istemiyorsan bir eşanlımlı bulursun. TEYZE/OYUNLAR İÇİN EŞANLAMLI BUL komutunu verirsın' Böylece tabloya yeniden isim verir, sadece 'Oyunlar' olarak adlandırır."

Ekrandaki uzun komutlar listesine baktım. Morg bilgisayarındaki bütün tabloları açıklayan bir listeydi bu. Bu liste her tablonun kullanıcı ismini de açıklıyordu.

Şaşırmıştım. "Ama, birisi bu tabloyu görmüş bile olsa şifreyi bilemez. Sadece DBA kullanıcı ismi var listede. Ve eğer şifreyi bilmiyorsan, yani bizim durumumuzda olduğu gibi, tabloya giremezsin."

"Bahse girmek ister misin?" Parmakları tuşların üzerinde uçuyordu. "Eğer DBA kullanıcı ismini bilersen şifreyi değiştirebilir, istediğin herhangi bir şey yapar, böylece tabloya girebilirsin. Bilgisayar buna aldırmaz. Şifreni istediğin her zaman değiştirmene izin verir. İnsanlar güvenlik nedeniyle şifrelerini değiştirmek isterler."

"Yani, 'Derin' kullanıcı ismini alıp yeni bir şifreye bağlar ve bizim verimize girebilir, öyle mi?"

Başımı salladı.

"Göster bana."

Kuşkuyla baktı bana. "Ama ofis verilerine asla girmememi söylemiştin."

"Bu kez bir istisna yapıyorum."

"Eğer 'Derin' için yeni bir şifre verirsem, eskisinden kurtulmuş oluruz. Artık işe yaramaz hale gelir."

Birisinin Lori Petersen'in dosyasını görmek istediğini keşfettiğimiz zaman Margaret böyle bir şeyden söz etmişti: işe yaramayan DBA şifresiydi bu.

"Eski şifre artık işe yaramayacak, çünkü benim bulduğum yenisiyle değiştirildi." Sinsice yüzüme bakıyordu. "Ama ben bunu halledeceğim."

"Halletmek mi?" Söylediklerini neredeyse duymuyordum.

"Programa girmek için eski şifreni değiştirdim. Ama sana söz verdiğim gibi bunu halledeceğim."

"Sonra," dedim hemen. "Sonra bakabilirsin ona. Şimdi birisinin bilgisayarına nasıl girebileceğini göstermeni istiyorum."

Anlamaya çalışıyordum. Lucy'nin anlattıkları mantıklı görünüyordu. Morg bilgisayarının veri tabanına giren kişinin Public.SQL dosyasında bulunan kullanıcı isimleri için yeni şifre verebileceğini farkedecek kadar yeterli bilgisi var olmalıydı. Ama bunu yaparken eski şifreyi geçersiz kıldığını farketmemiş olmalıydı. Böylece biz denediğimizde eski şifreyle veri tabanına girememekteydik. Bunu şüphesiz farkedip nedenini merak edecektik. Ve ekonun açık olduğunu, yani verdiği komutların ekranda görülebileceğini de düşünmemiş olmalıydı. O zaman bu sızıntı yalnızca bir kez olmuştu.

Eğer kişi daha önce de girmiş olsaydı eko kapalı bile olsa bunu bilirdik, çünkü Margaret "Boğaz" şifresinin artık çalışmadığını farkedirdi. Neden?

Bu kişi neden bilgisayara girip Lori'nin dosyasını görmek istemişti?

Lucy'nin parmakları klavyede dolaşıyordu hâlâ.

"Gördün mü?" diyordu. "Bilgisayara girmeye çalışan kötü adam olduğumu farzet. Şöyle yapardım."

Sistem/Manager'i tuşlayarak programa girdi, "Derin" kullanıcı ismine "Zıpla" şifresini bağladı. Bağlantı sağlanmıştı. Yeni DBA'ydı bu. Bununla herhangi bir ofis tablosuna girebilirdi. İsteddiği her şeyi yapmasına

yetecek gücü vardı. . Verileri değiştirecek gücü vardı.

Öylesine güçlüydü ki, örneğin, Brenda Steppe'in vaka kayıtlarını değiştirmiş, "Elbise, Kişisel Eşyalar" bölümüne "ten rengi kemer" eklenmişti.

Bunu yapmış mıydı? İşlediği cinayetlerin ayrıntılarını biliyordu. Gazeteleri okuyordu. Onunla ilgili yazılan her şeyle ilgileniyordu. Haberlerdeki yanlışlıkları herkesten önce farkedirdi. Ukalaydı. Zekâsıyla böbürleniyordu. Ofis verisini benimle alay etmek için mi değiştirmişti?

Bilgisayara giriş, Abby'nin, Brenda Steppe'in ölümüyle ilgili haberi çıktıktan iki ay sonra gerçekleşmişti.

Ama veri tabanına yalnızca bir kez girilmişti, o da kısa bir süre önceydi.

Abby'nin hikayesindeki ayrıntı morg bilgisayarından gelmiş olamazdı. Bilgisayardaki ayrıntının gazetede hikâyeden gelmiş olması mümkün müydü? Belki bilgisayardaki boğulma olaylarını dikkatle gözden geçirmiş, Abby'nin yazmakta olduklarıyla uyumsuz bir şeyler aramıştı. Belki Brenda Steppe vakasına geldiğinde bu çelişkiyi bulmuştu. "Külotlu çorap" yerine "ten rengi kemer" yazmıştı. Belki bilgisayardan çıkmadan önce yapmak istediği son şey Lori Petersen'in dosyasını görmektir, bir başka nedenle olmasa bile sadece merak yüzünden. Bu da Margaret'in ekranda bu komutları bulmasını açıklıyordu.

Paranoyam mantığımı örtmeye mi başlamıştı?

Bu dosyayla yanlış etiketlenen kanıt seti arasında da bir bağlantı olabilir miydi? Kutunun üzerinde o parlak kalıntıdan vardı. Ya benim ellerimden gelmediyse?

"Lucy," dedim. "Birisinin ofis bilgisayarındaki verileri değiştirip değiştirmediklerini anlamanın bir yolu var mı?"

Duraklamaksızın cevap verdi. "Verilerin çıkış disketini alıyorsunuz, değil mi? Birisi çıkış disketi yapıyor, öyle değil mi?"

"Evet."

"O halde eski çıkış disketini alıp bilgisayara girebilirsin ve eski verinin farklı olup olmadığına bakabilirsin."

"Sorun şu ki," dedim düşünceli bir şekilde. "Eğer bir değişiklik olduğunu keşfetsem bile bunu elemanlarımdan birinin kayıtları yenilemek için yapıp yapmadığını kesin olarak bilemem. Çünkü bu vakalar ilk olarak bilgisayara girildiğinden beri bunlarla ilgili raporlar haftalardır, hatta aylardır azar azar geliyor."

"Sanırım onlara sormak zorundasın, Kay Teyze. Onlara değiştirip değiştirmediklerini sor. Eğer hayır derlerse ve sen bilgisayarda şimdi olandan daha farklı bir veri bulursan bunun bir faydası olur, değil mi?"

Kabul ettim, "Sanırım."

Şifreyi eski haline getirdi. Ertesi gün morg bilgisayarındaki komutları kimse görmesin diye ekranı temizledik.

Saat neredeyse on bir olmuştu. Margaret'i aradığımda sesi uykulu geliyordu. Ona çıkış disketlerini ve bilgisayara sızıntı olmadan öncesine ait bir şey bulunup bulunmadığını sordum.

Beklediğim düş kırıklığını yaşattı bana. "Hayır, Dr. Scarpetta. Ofiste o kadar eski bir şey bulunmaz. Her günün sonunda eski veriler güncelleştirilir,"

"Kahretsin. Son birkaç haftaya ait güncelleştirilmemiş veri tabanını bulmam lazım."

Sessizlik.

"Bir dakika," diye mırıldandı. "Belki bir dosya olabilir..."

"Neye ait?"

"Bilmiyorum..." Tereddüt etti. "Sanırım son altı ayın verilerine ait olmalı. Hayat İstatistikleri Bölümü bizim verilerimizi ister. Birkaç hafta önce bir deneme yapıyordum. Bütün bölgelerin verilerini bir bölmeye topluyor, bütün vaka verilerini nasıl görüldüğüne bakmak için tek bir dosyaya kaydediyordum. İşimi bitirdikten sonra onlara gönderecektim..."

"Kaç hafta önce?" diye sözünü kestim. "Kaç hafta önce topladın bu dosyayı?"

"Aynı biriydi...bir bakayım, sanırım haziran ayıydı."

Bunu bilmeliydim. Eğer bilgisayardaki verilerin haber gazetede çıktıktan sonra değiştirildiğini kanıtlarsam en azından ofisim sızıntılardan sorumlu tutulamazdı.

"O dosyanın bir kopyasını istiyorum hemen," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu. Cevap verirken emin görünmüyordu. "İş muamelesiyle ilgili bir sorun var." Yine durakladı. "Ama sanırım elimdekini size sabah ilk iş olarak verebilirim."

Saatime bakarak Abby'nin çağrı aygıtının numarasını tuşladım.

Beş dakika sonra onunla görüşüyordum.

"Abby, kaynaklarının gizli olduğunu biliyorum, ama bilmem gereken bir şey var."

Cevap vermedi.

"Brenda Steppe'in cinayeti hakkındaki hikâyende ten rengi bir kemerle boğulduğunu yazmıştın. Bu ayrıntıyı nereden öğrendin?"

"Bunu söyleyemem..."

"Lütfen. Çok önemli. Kaynağı bilmek zorundayım."

Uzun bir süre durakladıktan sonra cevap verdi. "İsim yok. Ekipten biri. Polis ekibinden, tamam mı? Cinayet mahallindeki adamlardan biri. Birçok ekip üyesi tanırım..."

"Yani bilgi kesinlikle benim ofisimden gelmedi, öyle mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi anlayışlı bir şekilde. "Çavuş Marino'nun sözünü ettiği bilgisayar sızıntısından endişeleniyorsunuz...Yemin ederim yazdığım hiçbir şey sizin ofisinizden çıkmadı."

İkinci kez düşünme fırsatı bulamadan sözcükler ağzımdan dökülüyordu. "Bilgisayara kim sızdıysa, Abby, senin bu bilgiyi benim bilgisayarımdan aldığını göstermek için, ten rengi kemer ayrıntısını vaka tabloma girmiş olabilir. Bu ayrıntı doğru değil. Bilgisayarda daha önce olduğuna da inanmıyorum. Sanırım sızan kişi bu ayrıntıyı senin hikâyenden aldı."

"Güzel Tanrım," diyebildi bir tek.

15

Marino sabah gazetesini konferans masasının üzerine gürültüyle çarptı.

"Bu da ne demek oluyor?" Traşsız yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Tanrı aşkına!"

Wesley'nin tepkisi sakın bir şekilde Marino'ya oturması için sandalye göstermek oldu.

Perşembe gününün hikâyesi birinci sayfaya manşet olmuştu.

YENİ KANIT DNA

KATİLİN GENETİK BİR

HASTALIĞI OLMASI İHTİMALİNİ

ORTAYA ATIYOR

Abby'nin adı bir yerde görülmüyordu. Yazı sürekli olarak adli konuları yazan muhabir tarafından kaleme alınmıştı.

DNA profiliyle ilgili bir sütun ayrılmıştı. Burada DNA "parmak izi" alma sürecini gösteren bir çizim de bulunuyordu. Katilin bu sayfayı öfke içinde tekrar tekrar okuduğunu hayal edebiliyordum. Tahminime göre her nerede çalışıyorsa bugün hasta olduğunu söyleyerek işe gitmediğinden emindim.

"Merak ettiğim şey neden bütün bunlardan benim haberim yok?" Marino bana bakıyordu. "Ben eşofmanı getiriyorum. İşimi yapıyorum. Sonra bu zırvaları okuyorum! Ne hastalığı bu? DNA raporları gelir gelmez salağın biri haberi sızdırdı mı, ne oldu?"

Bir şey söylemedim.

Wesley ifadesiz bir sesle cevap verdi. "Farketmez, Pete. Endişemiz gazetadaki haber değil. Onu Tanrı'nın bir lütfü olarak düşün. Katilin garip bir vücut kokusu olduğunu biliyoruz ya da en azından

öyleymiş gibi görünüyor. Kay'ın ofisinin bir iz üzerinde olduğunu sanıyor. Belki bunun üzerine aptalca bir hareket yapar." Bana baktı. "Başka bir şey?"

Başımı salladım. Şimdiye kadar morg bilgisayarına girmek için bir teşebbüs olmamıştı. Wesley ya da Marino konferans odasına yirmi dakika önce gelseydi bileğime kadar kâğıtların içinde olduğumu görürdü.

Dün gece dosyanın kopyasını istediğimde Margaret'in tereddüt etmesine şaşmamak lazımdı. Mayıs ayı içinde ülke genelindeki üç bin vakayı içeriyordu. Yeşil çizgili kâğıdın uzunluğu neredeyse bu binanın kadardı.

Daha da kötüsü veriler okunamayacak şekilde bir formata sıkıştırılmıştı. Bir kâse alfabe çorbasında bütün cümleyi aramaya benziyordu.

Brenda Steppe'in vaka numarasını bulmam bir saatten fazla vaktimi aldı. "Elbise, Kişisel Eşyalar" listesinin altında "Boyun-1 da külotlu çorap" ifadesini görünce sevinmek mi, korkmak mı gerekiyordu tam olarak bilemiyordum. Belki her ikisi de. Hiçbir yerde ten rengi kemerden söz edilmiyordu. Elemanlarımdan hiçbirini veri girildikten sonra bunları değiştirdiğini ya da vakayı güncelleştirdiğini hatırlamıyordum. Veriler değiştirilmişti. Benim personelim dışında biri yapmıştı bunu.

"Şu zekâ yavaşlığı konusu da ne oluyor?" Marino gazeteyi kabaca önüme fırlattı. "DNA hokus pokusunda adamın bütün silindirlerinin doğru çalışmadığını gösterir bir şey mi buldun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Sanırım önemli olan şey bazı metabolik rahatsızlıkların bu tür sorunlara neden olması. Ama böyle bir şeyi destekleyecek bir kanıt yok elimde."

"Pekâlâ, bu herifin kafasının çalışmadığı fikrine kesinlikle katılmıyorum. Aynı zırvaları dinliyorum yine. Herif aptalın biri, ayaktakımından başka bir şey değil. Muhtemelen araba yıkıyor, şehir kanalizasyonunu temizliyor falan filan..."

Wesley sabırsızlandığını gösteriyordu. "Rahatla biraz, Pete."

"Sözümüne bu soruşturmanın başındayım ve neler olduğunu öğrenmek için lanet olası gazeteleri okumak zorunda kalıyorum..."

"Daha büyük bir sorunumuz var, tamam mı?" diye Wesley parladı.

"Tamam, duyalım bakalım?"

Ona anlattık.

Cecile'in kız kardeşiyle yaptığım telefon görüşmesinden söz ettik ona.

Gözlerindeki öfke azalarak dinledi. Şaşırılmış görünüyor.

Bütün kadınların kesinlikle tek bir ortak noktaları olduğunu söyledik. Sesleri.

Matt Petersen'in görüşmesini hatırlattım ona. "Hatırladığım kadarıyla Lori'yle ilk tanışmalarıyla ilgili bir şey söylemişti. Bir partideydi galiba, sesinden söz etti. İnsanların dikkatini çeken, çok hoş kontralto bir sesi olduğunu söylemişti. Bu beş cinayeti birbirine bağlayan şeyin sesler olduğunu düşünüyoruz. Katil belki onları görmedi. Seslerini duydu."

"Bunu hiç düşünmemiştik," diye ekledi Wesley. "Kadınları takip edenleri düşündüğümüzde kurbanını bir yerde gören psikopatları düşünürüz hep. Alışveriş merkezinde, jogging yaparken veya dairesinin penceresinde ve benzeri. Bir kural olarak telefon hep ilk rastlaşmadan sonra gelir. Katil onları görür. Belki daha sonra telefonla arar, sadece fantezi kurabilmek için sesini duymak üzere. Şu anda düşündüğümüz şey çok daha ürkütücü, Pete. Bu katilin tanımadığı kadınları aramayla ilgili bir işi olabilir. Kadınların telefon numaralarına ve adreslerine kolayca ulaşabilmekte. Kadını arıyor. Eğer sesi hoşuna giderse o kadını seçiyor."

"Sanki bu işimizi daha da kolaylaştırıyor," diye yakındı Marino. "Şimdi de bu kadınların numaralarının şehir rehberinde bulunup bulunmadığına bakmak zorundayız. Sonra da meslek ihtimallerini düşünmeliyiz. Yani böyle bir telefon almadan bir haftamız geçmez. Süpürge, ampul, kondom ve benzeri satıcıları arar durur. Sonra şu anketçiler. Lütfen-size-elli-soru-sormama-izin-verin. Evli olup olmadığınızı, kaç para kazandığınızı bilmek isterler. Hatta pantolonunuzu tek bacağımıza giyip giymediğinizi ve dişlerinizi fırçaladıktan sonra iple temizleyip temizlemediğinizi de bilmek isteyenler çıkıyor."

"Anlamaya başlıyorsun," diye mırıldandı Wesley.

Marino duraklamadan devam etti. "Yani tecavüz ve cinayet suçlarını işleyen bir adamımız var. Evde kışının üstüne oturup telefon defterini karıştırmak için saatte sekiz papel alıyor. Kadının biri bekâr olduğunu, yılda şu kadar kazandığını söylüyor. Bir hafta sonra kadın önümüze geliyor. Şimdi söyleyin bakalım nasıl olacak da bulacağız bu herifi?"

Bilmiyorduk.

Olası ses bağlantısı işimizi kolaylaştırmıyordu. Marino haklıydı. Aslında daha da zorlaştırıyordu. Kurbanın belirli bir günde kimi gördüğünü tespit edebilirlik. Ama telefonda konuştuğu herkesi bulmamıza imkân yoktu. Kurban hayatta bile olsa bize katilin kim olduğunu söyleyemeyebilirdi. Anketçiler, yanlış numara çevirenler genellikle kendilerini tanıtmazlardı. Hepimiz gece gündüz bir sürü telefon alır ve bunları hatırlamazdık bile.

"Cinayeti işleme zamanı katilin ev dışında, pazartesi-cuma arası çalışıp çalışmadığını merak etmeme neden oluyor," dedim. "Hafta içinde stresi artıyor. Cuma akşamları veya gece yarısından sonra saldırıya geçiyor. Eğer günde yirmi kez boraks sabunu kullanıyorsa bunun evinin banyosunda olması pek olası değil. Bildiğim kadarıyla marketlerden alınan el sabunları boraks içermez. Eğer ellerini boraks sabunuyla yıkıyorsa bunu işyerinde yapması olmalı."

"Boraks olduğundan emin miyiz?" diye sordu Wesley.

"Laboratuvar iyon kromatografisi yoluyla saptadı bunu. Cesetlerin üzerinde bulduğumuz parlak kalıntıda boraks var. Kesinlikle."

Wesley bir süre düşündü. "Eğer işyerinde boraks sabunu kullanıyor ve beşte eve geliyorsa sabahın birinde elinde bu kadar yüksek oranda boraks kalması mümkün değil. Belki gece vardiyasında çalışıyordun Erkekler tuvaletinde boraks sabunu vardır. Gece yarısından önce işten çıkar, saat birde doğruca kurbanın evine gider."

Bu senaryonun akla son derece yatkın olduğunu söyledim. Eğer katil gece çalışıyorsa, bu ona bütün gün herkes çalışırken kurbanının evinin civarında dolaşması ve etrafı incelemesi olanağını verirdi. Gece tekrar oraya gelebilir, ortalığı bir kez daha kolaçan edebilirdi. Bu saatte kurbanlar, komşularının çoğu gibi ya dışarda ya da uykuda olurlardı. Onu kimse göremezdi.

Hangi gece işleri telefonu içeriyordu?

Bu konu üzerinde bir süre tartıştık.

Wesley, "Telefon satıcıları yemek saatinin tam ortasında ararlar," dedi. "Saat dokuzdan sonra aramaları pek olağan değil."

Bunu hepimiz kabul ediyorduk.

"Pizza dağıtıcıları," dedi Marino. "Her saat dışardalar. Belki telefonu bu herif açıyordur. Orayı aradığın zaman operatör ilk olarak telefon numaranı sorar. Daha önce aradıysan adresin bilgisayarda çıkar. Otuz dakika sonra herifin biri soğan ve sucuklarla kapıda belirir. Kadının yalnız yaşadığını öğrenen kişi teslim eden adam olabilir. Belki de operatördür. Ses hoşuna gider, adresi de biliyordur."

"Bunu kontrol et," dedi Wesley. "Birkaç adamını civardaki pizzacılar gönder derhal."

Yarın cumaydı!

"Beş kadının da arasıra aradığı pizzacı alıp almadıklarını öğrenelim. Bilgisayarda olmalı, bunu izlemek çok kolay,"

Marino bir ara çıkıp sarı sayfalar rehberiyle geri döndü. Pizza bölümünü buldu, isim ve adresleri not etmeye başladı.

Gittikçe daha fazla sayıda meslek geliyordu aklımıza. Hastane ve şirketlerin telefon operatörleri sürekli olarak telefonlara cevap verirdi. Yardım fonları için para toplayanlar gecenin onunda en sevdiğiniz televizyon programını bölmek için tereddüt etmezlerdi. Sonra şehrin telefon rehberiyle rulet oynayan birileri de bulunurdu her zaman; bir lobide oturup yapacak daha iyi bir şeyi olmayan güvenlik görevlileri, benzin istasyonunda çalışan canı sıkın görevliler, vb.

Gittikçe aklım daha çok karışıyordu.

Beni rahatsız eden bir şey vardı.

Çok karmaşık hale getiriyorsun, diyordu içimden bir ses. Gerçekten bildiğin şeylerden giderek uzaklaşıyorsun.

Marino'nun nemli, etli yüzüne, oradan oraya dolaşan gözlerine baktım. Yorgun ve stresliydi. Hâlâ derinlere yerleşmiş öfkesiyle başetmeye uğraşıyordu. Neden bu kadar huysuzdu? Katilin düşüncü tarzından söz ederken söylediği şey neydi? Kendini beğenmiş oldukları için profesyonel kadınlardan hoşlanmadığıyla ilgili bir şeydi.

Onu her arayışında "sokaklarda" oluyordu. Her cinayet mahallinde bulunuyordu.

Lori Petersen'in olayında tamamen uyanıktı. O gece hiç yatmış mıydı? Cinayetleri Matt Petersen'in üzerine yıkmak için o kadar istekli olması biraz garip değil miydi?

Ama Marino'nun yaşı profile uymuyor, dedim kendi kendime.

Zamanının çoğunu arabasında geçiriyor ve iş olarak telefonda konuşmuyordu. Kadınlar ve onun arasında bir bağlantı göremiyordum.

En c nemlisi de garip bir vücut kokusu yoktu. Ve çöp tenekesinde bulunan eşofman takımı onun olsaydı laboratuvara getirir miydi?

Sistemi tersyüz etmeye çalışmıyorsa, diye düşündüm. Çok şey bildiği için kendine karşı oynuyordu. Sonuç olarak o bir uzmandı. Soruşturmanın başındaydı ve kurtarıcı ya da iblis olabilecek kadar deneyimliydi.

Başından beri katilin polis olabileceği ihtimalinden kaçıyordum.

Marino uymuyordu. Ama katil aylardır onunla çalışan, çeşitli üniforma mağazalarından birinden mavi eşofman satın alan, ellerini bölümündeki tuvalette bulunan boraks sabunuyla yıkayan, adli tıp ve cinayet soruşturmaları konusunda polis arkadaşlarını ve beni atlatacak kadar çok şey bilen biri olabilirdi. Kötü bir polis. Veya polis güçlerine ilgi duyup katılan birisi, çünkü bu tür meslekler psikopatlarla her zaman çok cazip gelmiştir.

Cinayet mahallerine giden ekipleri izlemiştik. Yapmadığımız şeyse cesetler bulunduğu oraya giden üniformalı polisleri izlemektir.

Belki polisin biri vardiyası sırasında ya da çalışma saatleri bittikten sonra telefon rehberini gözden geçiriyordu. Belki kur-banlarıyla ilk bağlantısı konuşarak oluyordu. Kurbanların sesleri katili harekete geçiriyordu. Onları öldürüyor ve cesetler bulunduğu sırada cinayet mahallerine yakın olmaya dikkat ediyordu.

"En büyük bahsimiz Matt Petersen," diyordu Wesley, Marino'ya. "Hâlâ şehirde mi?"

"Evet. Son duyduğumda öyleydi."

"Sanırım gidip onu görsün iyi olur. Karısının telefonla ilgili bir şey anlatıp anlatmadığını sor. Örneğin, onu arayıp bir yarışma kazandığını söyleyen veya telefonda anket yapmak isteyen biri olmuş mu?"

Marino sandalyesini geri itti.

Ne düşündüğümü hemen söylemedim.

Onun yerine, "Cesetler bulunduğu polisle yapılan telefon görüşmelerinin bant kayıtlarının veya bilgisayar çıktılarının alınması çok zor mudur?" diye sordum. "Cinayetlerin bildiriliş saatlerini, polisin kaçta geldiğini tam olarak öğrenmek istiyorum. Özellikle de Lori Petersen'in vakasında. Ölüm zamanını bilmek katilin, gece çalıştığını varsayarsak, kaçta işten çıktığını öğrenmemiz açısından önemli."

"Sorun değil," diye dalgın bir şekilde cevap verdi Marino. "Benimle gelebilirsin. Petersen'i gördükten sonra telsiz odasına gidebiliriz."

Matt Petersen'i evde bulamadık. Marino kartını pirinç kapı tokmağının altına bıraktı.

"Beni aramasını beklemiyorum," diye mırıldandı tekrar içeri girerken.

"Neden?"

"Geçen gün uğradığımda beni içeri davet etmedi. Lanet olası bir barikat gibi kapıda durdu. Eşofmandan söz etmek isteyince kapıyı yüzüme kapadı. Avukatıyla konuşmalıymışım. Yalan makinesi onu temize

çıkarmış, ben rahatsız edip duruyormuşum."

"Herhalde öyledir," diye yorumda bulundum.

Bana bakıp neredeyse gülümsedi.

West End'den çıkıp kent merkezine doğru yola koyulduk.

"İyon testinin boraksla sonuçlandığını söylemiştin." Konuyu değiştiriyordu. "Yani makyaj boyasında bir şey bulamadın?"

"Boraks yoktu," diye cevap verdim. "Lazere tepki veren 'Sun Blush' adında bir şey vardı. Ama boraks içermiyor ve Petersen'in karısının vücudunda bıraktığı izler elinde bu 'Sun Blush' maddesi varken dokunması sonucunda olmuş."

"Peki ya bıçaktaki parlak izler?"

"İzler test edemeyecek kadar küçüktü. Ama bu kalıntının 'Sun Blush'a ait olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Granüllü bir toz değil. Krem bazında. Laboratuvara getirdiğin koyu pembe kavanozu hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"O 'Sun Blush'dı. İçeriğinde lazerde parlamasına neden olan her ne varsa boraks sabununun yaptığı gibi her yerde birikmiyor. Krem bazlı kozmetikler yüzeyle temasa girdikleri yerde göze çarpan kalıntılar bırakıyorlar."

"Yani Lori'nin boynunda olduğu gibi."

"Evet. Ve Petersen'in kartı. Parmak uçlarının kâğıda değdiği yerlerde olduğu gibi. Kartın başka bir yerinde gelişigüzel dağılmış parıltılar yok, sadece mürekkep izleri var. Bıçaktaki izler öyle belirli bir yere toplanmamış. Dağınık, her yerde, tıpkı kadınların vücudunda dağılmış olduğu gibi."

Yani Petersen'in elinde bu 'Sun Blush' denen şey varken bıçağa dokunsaydı orada burada oluşan minik parıltılar yerine parlak izler olurdu, öyle mi?"

"Evet, söylemek istediğim şey bu."

"Pekâlâ ya cesetlerde, kablolarda bulduğun izler?"

"Lori'nin bileğinde test edilecek miktarda vardı. Boraks olduğu anlaşıldı."

Bana doğru döndü. "Yani iki tür parlak madde var."

"Doğru."

"Hımm."

Richmond'daki birçok şehir ve eyalet binaları gibi Polis Merkezi de kaldırımlardaki betondan ayırt edilemeyecek kireçle çimento karışımı bir sıvayla sıvanmıştı. Çirkinliğini çatıda rüzgârda dalgalanan Amerikan bayraklarının canlı renkleri örtüyordu. Marino arka tarafa, üzerinde işaretleri olmayan polis arabalarının arasına park etti.

Lobiye girip camla çevrili danışma masasını geçtik. Koyu mavi üniformalı memur Marino'ya gülümseyerek bana, "Merhaba, doktor," diye seslendi. Eğilip üzerimde ne var diye bakınca laboratuvar önlüğümü çıkarmış olduğumu görüp rahatladım. Onu giymeye o kadar alıştım ki, bazen çıkarmayı unutuyordum. Binamın dışında yanlışlıkla giydiğimde üzerimde pijamalarım var gibi hissediyordum kendimi.

Çocuk tecavüzcülerinin, dolandırıcıların, katillerin kara kalem resimlerinin asılı olduğu bülten panosunu geçtik, Richmond'da en fazla aranan azılı katil, soyguncu ve saldırganların fotoğrafları da asılıydı. Bazıları kameraya gülümsüyorlardı.

Loş merdivenlerde Marino'yu takip ediyordum. Ayaklarımız metal merdivenlerde yankı yapıyordu. Bir kapının önünde durduk. Marino küçük cam pencereden içeriye göz atıp işaret etti.

Kapının kilidi elektronik olarak açıldı.

Telsiz odasıydı burası. Masalar, telefon konsoluna bağlı bilgisayar terminalleriyle dolu gizli bir odacıktı. Cam duvarın ardında bütün kenti video oyunu gibi önlerinde bulunduran telsizciler vardı. 911 operatörleri meraklı gözlerle bize bakıyorlardı. Bazıları telefonlarla meşgulken, bazıları boştaydı. Kulaklıklarını boyunlarına asmış, sohbet edip sigara içiyorlardı.

Marino beni bir köşeye götürdü. Makaralarca bantların bulunduğu kutularla dolu raflar vardı burada. Her biri tarihe göre etiketlenmişti. Parmak ucuyla sıraları tarıyor, birer birer çıkarıyordu. Bir haftalık bir döneme yayılan beş kaset vardı elinde.

Hepsini kollarıma bırakarak, "Mutlu Noel'ler," dedi.

"Ne?" Aklımı kaybetmiş gibi ona baktım.

"Hey." Sigarasını çıkardı. "Benim pizzacılarla bir işim var. Orada bir bant makinesi var." Başparmağıyla camın ardındaki telsiz odasını gösteriyordu. "Ya orada dinle ya da ofisine götür. Eğer senin yerinde olaydım onları bu hayvan ahırından götürürdüm, ama bunu sana ben söylemedim, tamam mı? Buradan çıkmamaları gerekiyor. İşin bittiği zaman bana teslim et yalnızca."

Başım ağrımaya başlamıştı.

Beni lazer yazıcının millerce uzunluğunda yeşil çizgili kâğıt çıkardığı küçük odaya götürdü. Yerdeki kâğıtların kalınlığı yarım metreyi geçmişti.

"Senin ofisinden ayrılmadan önce buradaki çocukları aradım," diye kısa bir açıklamada bulundu. "Bilgisayardan son iki aya ait her şeyi basmalarını istedim."

Oh Tanrım.

"Yani adresler falan her şey orada." Kahverengi gözleriyle bana baktı. "Aramalar yapıldığında ekranda çıkan şeyleri görmek için kopyalara bakmak zorundasın. Adresler olmadan hangi aramanın ne olduğunu bilemezsin."

"Sadece öğrenmek istediğimiz şeye bakama? mıyız bilgisayarda?"

"Ana çerçeveye ilgili bir şey biliyor musun?"

Tabii ki bilmiyordum.

Etrafına bakındı. "Bu bölümde kimse bilmez. Yukarıda bir bilgisayarıcı var. Ama şu anda tatilde. Sadece bir arıza olduğunda uzman getiririz. Sonra DP'yi ararlar ve bölüm saat başına yetmiş papel öder. Bölüm seninle işbirliği yapmak istese bile DP'ler son derece yavaştır. Buradaki adam pazartesi öğleden sonra gelecek, tabii şans yüzüne gülerse. Aslında, doktor burada Print düğmesine basacak zekâda birini bulabildiğim için şanslısın."

Odada otuz dakika kaldık. Sonunda yazıcı sustu. Marino kâğıdı yırttı. Kâğıtların kalınlığı doksan santime varmıştı. Marino bilgisayar çıktılarını boş bir kâğıt kutusuna doldurdu.

Telsiz odasından çıkarken iyi görünüşlü genç iletişim memurunun omzuna dokundu, "Cork'u görürsen ona bir mesajım var."

"Söyle," dedi adam esneyerek.

"Ona söyle artık on sekiz tekerlekli kullanmıyor ve burada Smokey ve Bandit'i çevirmiyoruz."

Memur güldü. Eddie Murphy'yi andırıyordu.

Sonraki bir buçuk günde elbise bile giymeyip naylon eşofmanlarımı üzerime geçirip kendimi eve kapattım:

Bertha bir melek olup Lucy'yi bütün bir gün gezmeye götürdü.

Her beş dakikada bir rahatsız edileceğimi bildiğim için şehirdeki ofisimden uzak duruyordum. Zamana karşı yarışıyor, cuma günü cumartesi sabahına kavuşmadan önce bir şeyler bulmayı umuyordum. Adamın yine işbaşında olacağından emindim.

Rose'u iki kez aramıştım. Marino'yla çıktığımdan beri Amburgey'in ofisinden dört kez arandığımı söyledi. Amburgey derhal onu görmemi istiyor, dün sabahki gazetenin manşetiyle ilgili açıklama bekliyordu. En son ve iğrenç sızıntı diye söz ediyordu manşetten. DNA raporunu, bu "en son kanıtla" ilgili raporu istiyordu. O kadar öfkeliydi ki, telefona şahsen kendisi çıkıp Rose'u tehdit etmişti, ama Rose'un da kendine göre silahları vardı.

"Ona ne söyledin?" dedim inanamayarak. Mesajı masanıza bırakacağımı söyledim. Telefonu derhal size bağlamazsam beni kovduracağını tehdidini savurunca, Güzel,' dedim. 'Daha önce kimseyi dava etmemiştim...'

"Bunu söylemiş olamazsın."

"Kesinlikle söyledim."

Telesekreterim açtı. Amburgey aramaya çalışırsa mekanik kulaklarımla karşılaşacaktı sadece.

Kabus gibiydi. Her kaset yirmi dört saatlik günü kapsıyordu. Kuşkusuz kasetler o kadar uzun değildi.

Her saat için yalnızca üç veya dört adet iki dakikalık arama vardı. 911 odasının o vardiyada ne kadar dolu olduğuna bağlıydı. Benim sorunun cinayetlerden biri bildirildiğinde tam saati öğrenmekti. Sabırsızlandığımda ileri sarıyor, sonra geri almak zorunda kalıyor, bu kez de bulunduğum yeri kaybediyordum. Korkunçtu.

Aynı zamanda insanı depresyona da sokuyordu. Acil aramaları, bedenlerinin uzaylılar tarafından ele geçirildiğini söyleyenlerden, ortalığı inleyen sarhoşlara, karısı veya kocası kalp krizi geçirip düşen zavallı kadın ya da adamlara kadar uzanıyordu. Birçok otomobil kazası, intihar tehditleri, havlayan köpekler veya yüksek sesli müzik dinleyenlerden şikâyet edenler silah sesi olarak bildirilen havai fişekler ve egzoz patlamaları vardı.

Şimdiye kadar istediğim üç aramayı bulmayı başarmıştım. Brenda'nın, Henna'nın ve şimdi de Lori'ninkini. Lori'nin öldürülmeden hemen önce 911'e yaptığı konuşmanın bandını geri sardım. Arama tam olarak 7 Haziran cumartesi günü 12.49 da gerçekleşmişti. Banttaki tek şey operatörün hattı açıp gevrek bir şekilde yaptığı "911" anonsuydu.

Ona karşı gelen çıktıyı bulana kadar kâğıtları katlamaya devam ettim Lori'nin adresi ekranda görünmüştü Ev L. A. Petersen adı altında listelenmişti. Aramaya dördüncü derecede önem veren operatör mesajı cam duvarın ardındaki telsize ulaştırmıştı. Otuz dokuz dakika sonra 211 no'lu devriye arabası sonunda mesajı almıştı. Bundan altı dakika sonra evin önünden geçmişti, sonra başka bir arama yüzünden uzaklaşmıştı.

Petersen'in adresi boşa çıkan ilk aramadan tam olarak altmış sekiz dakika sonra tekrar ekranda görünmüştü. Yani saat 1.57'de, Matt Petersen karısının cesedini bulduğu sırada. Keşke o gece kostümlü provası olmasaydı, diye düşündüm. Keşke eve bir saat ya da bir buçuk saat erken gelebilseydi....

Teyp çalıştı.

"911."

Sık nefesler. "Karım! " Panik halde. "Birisi karımı öldürmüş! Lütfen acele edin!" Çığlık. "Oh Tanrım! Birisi onu öldürmüş! Lütfen acele edin!"

İsterik ses yüzünden felç olmuş gibiydim. Petersen uygun cümleler kuramıyor, Operatör ekrandaki adresin doğru olup olmadığını sorduğunda cevap veremiyordu.

Teybi durdurup çabucak bir hesaplama yaptım. Petersen ilk memur eve gelerek fenerini evin ön tarafına tutup her şeyin yolunda olduğunu söyledikten yirmi dokuz dakika sonra gelmişti. Boşa giden ilk 911 araması 12.49'da yapılmıştı. Memur ise 1.34'de gelmişti.

1.34'e kadar katil gitmişti. Yatak odasının lambası sönmüştü. Eğer hâlâ odada olsaydı lamba yanık olurdu, bundan emindim. Karanlıkta elektrik kablolarını bulup özenli düğümler atabileceğine inanmıyordum.

O bir sadistti. Kurbanının yüzünü görmesini isterdi, özellikle de maskeliyse. Kurbanının yaptığı her şeyi görmesini isterdi. Yapmayı planladığı en korkunç şeyleri tasavvur edilemez bir korkuyla beklemesini isterdi etrafına bakışını, kabloları kesişini, kadını bağlamaya başlamasını...

Her şey bittiği için lambayı söndürmüştü, banyonun penceresinden çıkıp gitmişti. Muhtemelen devriye arabası gelmeden birkaç dakika, Petersen gelmeden yarım saatten az bir süre önce. Garip vücut kokusu iğrenç bir çöp kokusu gibi kalmıştı odada.

Şu ana kadar Brenda, Lori ve Henna'nın cinayet mahallerine gelen ortak bir devriye birimine rastlamamıştım. Düşkırıklığını devam etme cesaretimi kırıyordu.

Ön kapının açıldığını duyunca ara verdim. Bertha ve Lucy geri dönmüşlerdi. Bütün haberleri verdiler bana. Gülümsemek ve dinlemek için elimden geleni yaptım. Lucy son derece yorgundu.

"Karnım ağrıyor," diye şikâyet etti.

"Hiç şaşırmadım," dedi Bertha. "O ıvrır zıvırları yememeni söylemiştim sana. Pamuk helva, mısır, sosisli sandviç..." Başını sallıyordu.

Lucy'ye tavuk çorbası içirip yatırdım.

Ofisime dönerek kulaklıkları isteksiz bir şekilde tekrar taktım.

Zaman kavramımı yitirmiştim.

"911."

"911."

Kafamın içinde bu ses çalıp duruyordu.

Saat onu geçerken o denli yorgundum ki, zorlukla düşünebiliyordum. Patty Lewis'in cesedi bulunduğu yapılan aramayı bulmaya çalışarak teybi başa alıyordum. Bir yandan dinlerken, bir yandan da kucacağında açık duran bilgisayar çıktılarını gözden geçiriyordum.

Gördüğüm şeyin bir anlamı yoktu.

Sayfanın altlarında Cecile Tyler'ın adresi görünüyordu. Tarih 12 Mayıs, saat 21.23.

Bu doğru olamazdı.

31 Mayıs'ta öldürülmüştü Cecile.

Adresinin burada olmaması gerekiyordu. Bu kasette olmamalıydı.

Her saniye, durarak kasedi ileri sardım. Bulmam yirmi dakikamı aldı. Ne anlama geldiğini anlamak için bölümü üç kez dinledim.

Saat tam 9.23'te bir erkek sesi cevap veriyordu: "911."

Yumuşak, kültürlü bir kadın sesi kısa bir duraklamadan sonra şaşkın bir şekilde konuşuyordu. "Ah Tanrım, özür dilerim."

"Bir sorun mu var, bayan?"

Utangaç bir gülme sesi: "Bilgi servisini aramak istemişim. Üzgünüm." Yine bir gülüş. "Sanırım dört

yerine dokuza bastım."

"Hey, önemli değil. Bu çok iyi. Sorun olmaması bizi memnun eder." Kaygısızca ekledi. "İyi akşamlar."

Sessizlik. Klik, teyp devam ediyor.

Bilgisayar çıktısında öldürülen zenci kadının adresi vardı. Cecile Tyler admaydı adres.

Birdenbire anladım. "Tanrım, sevgili Tanrım," diye mırıldandım. Midem bulanmaya başlamıştı.

Brenda Steppe otomobil kazası geçirince polisi aramıştı. Lori Petersen, kocasının söylediğine göre, çöp tenekesine giren kediye hırsız sanarak polisi aramıştı. Abby Turnbull siyah Cougar kendisini izleyince polisi aramıştı. Cecile Tyler polisi yanlışlıkla aramıştı.

411 yerine 911'i tuşlamıştı.

Yanlış numara!

Beş kadından dördü. Bütün aramalar evden yapılmıştı. Bütün adresler 911 bilgisayar ekranında belirliyordu hemen. Eğer evler kadınların üzerine kayıtlıysa operatör muhtemelen yalnız yaşıyor olduklarını düşünüyordu.

Mutfağa koştum. Bunun nedenini bilmiyordum. Oysa ofisimde de telefon vardı.

Deliler gibi dedektif bölümünün numaralarını tuşladım.

Marino orada değildi.

"Ev numarası lazım bana."

"Üzgünüm, bayan, ev telefonlarını vermeye yetkili değilim."

"Kahretsin! Ben Dr. Scarpetta, Adli Tabip Şefi! Şu lanet olası ev telefonunu ver bana!"

Duraklama. Memur her kimse özürler dilemeye başlamıştı. Numarayı verdi.

Yine tuşlara bastım.

"Tanrı'ya şükür," dedim heyecanla Marino'nun sesini duyunca.

Benim soluk almadan yaptığım açıklamayı duyunca, "Lanet olsun. Ben bununla ilgilenirim doktor," dedi.

"Telsiz odasına gidip herifin orada olup olmadığına baksan daha iyi olmaz mı?" diye sordum neredeyse çılgık çılgına.

"Adam buna ne der sence? Sesi tanıdın mı?"

"Tabii ki tanımadım."

"Şu Bayan Tyler'a tam olarak ne demiş?"

"Sana dinleteyim." Ofise koşup paraleli kaldırdım. Teybi geri sarıp kulaklıkları çıkardım, sesi açtım.

"Tanıdın mı?"

Marino cevap vermedi.

"Orada mısın?" diye bağırdım.

"Hey. Sakin ol bir dakika. Kötü bir gündü, tamam mı? Sadece bana bırak bu işi. İlgileneceğime söz veriyorum."

Telefonu kapattı.

Elimdeki ahizeye bakakaldım. Yüksek sinyal sesi susup mekanik ses şikâyeteye başlayana kadar orada öylece oturdum. "Eğer bir arama yapmak istiyorsanız, lütfen ahizeyi kapatıp tekrar deneyin..."

Ön kapıyı kontrol ettim. Alarmı çalıştırıp üst kata çıktım. Yatak odam koridorun en sonundaydı ve arkadaki ormanlığa bakıyordu. Ateşböcekleri camın ardındaki karanlıkta göz kırıyorlardı. Endişeli bir şekilde perdeleri kapattım.

Bertha'nın odada kimse olsun olmasın güneş ışığının içeriye girmesi gerektiği gibi mantıksız bir düşüncesi vardı. "Mikropları öldürür, Dr. Scarpetta," diyordu.

"Halıları ve mobilyaları solduruyor," diye karşılık verirdim ben de.

Ama o kendi bildiğini yapardı. Karanlıkta odama çıkıp perdeleri açık bulmaktan nefret ediyordum. Eğer dışarda biri varsa beni görmesin diye lambayı yakmadan önce kapatırdım perdeleri. Ama bu gece unutmuştum. Eşofmanımı çıkarmadım. Pijama yerine de geçerci.

Tabureye çıkarak Rockport ayakkabı kutusunu alıp kapağını açtım. .38'liğimi yastığımın altına yerleştirdim.

Telefonun çalıp sabahın karanlığında bir çağrı alacağımdan, Marino'ya, "Sana söylemiştim lanet olası aptal! Söylemiştim!" demek zorunda kalacağımdan endişe ediyordum.

Şimdi ne yapıyordu acaba? Lambayı kapatıp örtüyü kulaklarıma kadar çektim. Büyük olasılıkla televizyon seyredip bira içiyordu.

Yatağında oturup tekrar lambayı yaktım. Yatağın yanındaki telefon benimle alay ediyordu. Arayabileceğim başka kimse yoktu. Wesley'yi arasam Marino'yu arardı. Dedektif bölümünü arasam benimle konuşan her kimse Marino'yu arardı, tabii beni ciddiye alırsa.

Marino. Bu lanet soruşturmanın başındaydı. Bütün yollar Roma'ya çıkıyordu.

Lambayı yine kapatarak karanlığa gözlerimi diktim.

"911."

"911."

Yatağmda dönüp dururken sesler duyuyordum.

Aşağıya inip bardan bir şişe konyak çıkardığımda saat gece yarısını geçiyordu. Lucy saatler önce yatırdığımdan beri kımldamamıştı. Derin bir şekilde uyuyordu. Kendim için de aynı şeyi söyleyebilseydim keşke. İki kadehi ilaç gibi yuvarladım. Çaresizce yatak odama dönüp lambayı kapattım tekrar. Dijital saatteki dakikaların geçtiğini duyabiliyordum.

Klik.

Klik.

Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken dönüp duruyordum.

"...Şu Bayan Tyler'a tam olarak ne söylemiş?"

Klik. Teyp devam ediyor.

"Özür dilerim." Utangaç bir gülme sesi. "Sanırım dört yerine dokuza bastım."

"Hey, önemli değil...İyi geceler."

Klik.

"...dört yerine dokuza bastım..."

"911."

"Hey...O iyi görünümlü bir adam. İsteddiği kadını elde edebilir..

"O bir pislik."

"...Çünkü şu anda şehir dışında, Lucy. Bay Boltz tatile çıktı!."

"Ah." Gözlerinde sonsuz bir acı. "Ne zaman geri gelecek?"

"Temmuzdan önce değil."

"Biz neden onunla gitmiyoruz, Kay Teyze? Sahile mi gitti?"

"...Bize aldırmadan sürekli yalan söylüyorsun." Yüzü yükselen duman ve ısı gölgesi arkasında titriyor, saçları güneşte' altın sarısı.

"911."

Annemin evindeyim. Bana bir şey söylüyor.

Arabamda daha önceden ne gördüğüm, ne de tanıdığım biriyle giderken bir kuş üzerimizde dönüp duruyor. Palmiye ağaçları yanımızdan hızla kayıyor. Uzun boyunlu balıkçılar porselen periskoplar gibi başlarını uzatıyorlar. Yanlarından geçerken başları dönüyor. Bize bakıyorlar. Bana bakıyorlar.

Sırtüstü dönerek biraz rahatlamaya çalıştım.

Ona okuldaki günümü anlatırken babam yatağında oturmuş beni dinliyor. Yüzü kül gibi. Gözlerini kırpmıyor, ona söylediklerimi duyamıyorum. Cevap vermiyor, ama bakmaya devam ediyor. Korku yüreğimi sıkıştırıyor. Beyaz yüzü bakıyor. Boş gözleri bana bakıyor.

Ölüydü.

"Baaabaaaaa!"

Yüzümü boynuna gömerken burnuma tatlımsı, pis bir koku geldi...

Beynimin içi bomboş oldu birden.

Derinlerden yukarı çıkan bir baloncuk gibi yerine geldi bilincim. Uyanıktım. Kalbimin gümbürdediğini hissediyordum.

Koku.

Gerçek miydi, yoksa rüya mı görüyordum? Kötü koku! Rüya mı görüyordum?

Kafamın içindeki alarm çalarak kalbimi kaburgalarımın çarpmaya başladı.

Pis koku yayılırken bir şey yatağıma süründü.

16

Sağ elimle yastığının altındaki .38'lik arasında otuz santim ya vardı ya yoktu, daha fazla olamazdı.

Ama hayatımdaki en uzak mesafeydi. Sonsuzluk gibiydi. İmkânsızdı. Düşünmüyor, sadece o uzaklığı hissediyordum. Kalbim çıldırılmış, kafesinin çubuklarına çarpan bir kuş gibi kaburgalarımın çarpıyordu. Kan kulaklarıma hücum ediyordu. Vücudum katılaşmış, bedenimdeki her kas, her tendon geriliyor, korkuyla katılaşıyordu. Yatak odam zifiri karanlıktı.

Yavaşça başımı salladım. Dudaklarımı ezen ellere başımla cevap verip bağırmayacağımı söylemek istedim.

Boğazımdaki bıçak bir pala kadar büyüktü. Yatak bir yana eğildi. Bir klik sesiyle kör oldum. Gözlerim ışığa alıştığında ona bakıp yutkundum.

Ne soluk alabiliyor, ne hareket edebiliyordum. Jilet inceliğindeki bıçağın soğuk bir şekilde tenimi ısırdığını hissediyordum.

Beyaz yüzü naylon çorabın altında şekilsizdi. Gözlerinin bulunduğu yerde delikler açılmıştı. Soğuk nefret akıyordu bu gözlerden. Nefes alıp verdikçe çorap inip kalkıyordu. Bu kötü ve insana ait olamayacak yüz

benden yalnızca birkaç santim ötedeydi.

"En ufak bir seste kellen gider."

Düşünceler uçup giden, birçok yöne dağılan kıvılcımlar gibiydi. Lucy. Ağzım hissizleşmişti. Tuzlu kanın tadını hissedebiliyordum. Lucy, sakın kalkma. Gerilim, yüksek voltaj hattındaki güç gibi kollarına ve ellerine yayılıyordu.

Öleceğim.

Yapma. Bunu yapmak istemiyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin.

Ben bir insanım, annen gibi, kız kardeşin gibi. Bunu yapmak istemiyorsun. Ben de senin gibi bir insanım. Sana söyleyebileceğim bazı şeyler var. Bu vakalar hakkında. Polisin bildiği şeyler. Bilmek istediğim şeyleri bilmek istiyorsun.

Yapma. Ben bir insanım. Bir insan! Seninle konuşabilirim! Seninle konuşmama izin vermelisin!

Bölük pörçük konuşmalar. Konuşulmamış. Boşuna. Sessizlikle hapsolmuştum. Lütfen bana dokunma. Oh Tanrım, bana dokunma.

Ellerini benden uzak tutmasını, benimle konuşmasını sağlamalıyım.

Biraz serbest kalmaya, bedenimi rahatlatmaya çalışmalıyım. Bu biraz işe yaradı. Biraz rahatladım, o da bunu hissetti.

Ağzımdaki elini biraz gevşetti. Yavaşça yutkundum.

Koyu mavi bir eşofman takımı giyiyordu. Yakasında ter lekeleri, koltukaltlarında geniş yarım aylar vardı. Boğazıma bıçağı dayayan eline şeffaf cerrah eldiveni giymişti. Plastik kokusunu alabiliyordum. Onun kokusunu duyuyordum.

Eşofmanı Betty'nin laboratuvarında görmüş, Marino plastik torbayı açarken yayılan şurubu andıran pis kokuyu duymuştum...

"Hatırladığı koku bu mu?" Eski bir filmin zihnimde yeniden canlanması gibiydi. Marino parmağını bana doğru uzatıp göz kırpyordu. "Bingo..."

Eşofman laboratuvar masasına yayılmıştı. Geniş beden, kanlı bölümler kesilmiş...

Hızlı bir şekilde soluyordu.

"Lütfen," diyebildim sadece. Hareket edemiyordum.

"Kapa çeneni!"

"Sana anlatabilirim..."

"Kapa çeneni."

Eli vahşice sıkmaya devam ediyordu. Çenem yumurta kabuğu gibi kırılacaktı.

Gözleri hızla etrafı tarıyor, yatak odamdaki her şeye bakıyordu. Perdelerden sarkan kordonlara takıldı bu gözler. Onlara baktığını görebiliyordum. Ne düşündüğünü biliyordum. Onlarla ne yapacağını biliyordum. Sonra gözler çılgın gibi yatağımın yanındaki gece lambasının kordonuna takıldı. Cebinden beyaz bir şey çıkarıp ağzıma tıktı, bıçağı kaldırdı.

Boynum o kadar sertleşmişti ki, alev alev yanıyordu. Yüzüm hissizleşmişti. Ona farketirmeden ağzımdaki bezi ileriye doğru atmaya çalıştım. Salyam boğazımdan akıyordu.

Ev son derece sessizdi. Kulaklarım damarlarımda pompalanan kanın sesiyle doluydu. Lucy. Lütfen, Tanrım.

Diğer kadınlar söylediğini yapmışlardı. Boğulmuş yüzlerini görmüştüm, ölü yüzlerini...

Onun hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalışırken bunlardan bir anlam çıkarmak için çabalıyordum. Bıçak benden birkaç santim uzakta parlıyordu.

Ellerim ve kollarım örtülerin altındaydı. Tekme atamıyor, bir şey yakalayamıyor veya hareket edemiyordum. Lamba yere düşseydi ortalık kararırđı.

Göremezdim. Bıçağı vardı.

Onu bu işten vazgeçirebilirdim. Eğer konuşabilirsem onunla anlaşabilirdim.

Boğulmuş yüzler, boyunlarındaki kordonlar derilerine gömülmüş.

Otuz santim, daha fazla değil. Şimdiye kadar bildiğim en uzak mesafeydi.

Silahtan haberi yoktu.

Sinirli, telaşlı ve şaşırmış görünüyordu. Boynu kızarmış, ter içinde kalmış, solukları hızlanmıştı.

Yastığıma bakmıyordu. Her yere bakıyordu, ama yastığıma bakmıyordu.

"Hareket edersen..." Bıçağın ince ucunu boğazıma dayadı.

İrileşmiş gözlerim bıçağı odaklanmıştı.

"Bu çok hoşuna gidecek, kaltak." Cehennemden gelen kısık, soğuk bir sestir bu. "En iyisini sona saklıyorum." Çorap inip kalkıyordu. "Nasıl yaptığımı bilmek istiyordun. Son derece yavaş bir şekilde göstereceğim sana."

Ses. Tanıdıkđı.

Sağ elim. Silah neredeydi? Biraz daha sağa mı, yoksa sola doğru muydu? Yastığımanın tam altında mıydı? Hatırlayamıyordum. Düşünemiyordum! Kordonlara ulaşmak zorundaydı. Lambaya giden kordonu kesemezdi. Lamba tek ışık kaynağıydı. Tavandaki lambanın düğmesi kapıya yakındı. Ona bakıyordu.

Sağ elimi birkaç santim kımlıdattım.

Gözler hemen bana döndü, sonra yine perdelere çevrildi.

Sağ elim göğsümdeydi, çarşafın altındaki sağ omzuma doğru.

O yataktan kalkınca yatağın kenarlarını hissettim. Kolunun altındaki lekeler genişliyordu. Terden sırlıslıktı.

Bakışları kapının yakınındaki düğmeyle perdeler arasında gidip gelen katil kararsız kalmış gibiydi.

Son derece hızlı oldu. Soğuk metal elime değdi, parmaklarım onu kavradı. Örtüleri de birlikte çekerek yatakta yuvarlanıp yere indim. Horoz geriye gelip kilitlendi. Dimdik oturuyordum. Her şey bir anda olmuştu.

Yaptığımı hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir içgüdüydü. Parmağım tetikteydi. Ellerim öylesine titriyordu ki, silahım inip kalkıyordu.

Ağzımdaki tıkaçı çıkardığımı hatırlamıyorum.

Sadece kendi sesimi duyabiliyordum.

Ona bağıryordum.

"Seni lanet olası! Seni kahrolası aşağılık herif!"

Ben çığlıklar atarken silah inip kalkıyordu. Korkum, öfkem küfürlerle kendini gösteriyordu. Bunlar sanki benim ağzımdan değil, başkasından geliyordu. Çığlık atıyordum, maskesini çıkarması için bağıryordum.

Yatağın diğer tarafında donmuş kalmıştı. O anda tuhaf bir şekilde bir şeyi farkettim. Elindeki bıçak sadece katlanır cinsten küçük bir sustalıydı.

Gözleri silaha dikilmişti.

"ÇIKAR ŞUNU!"

Elleri yavaşça hareket etti, beyaz maske yere düştü...

Etrafında dönerken...

Arka arkaya patlamalar oluyor, ortalığa ateş ve cam parçaları saçılıyor, ben çığlıklar atıyordum. Her şey öyle hızlı oluyordu ki, neler olduğunu anlayamıyordum bile.

Delilikti bu. Her şey havada uçuşuyordu. Kendisiyle birlikte lambayı da çeken katil yatağa çarparken elindeki bıçak yere düştü. Bir ses bir şey söyledi. Ortalık karardı.

Kapının yanındaki duvardan deli gibi tırmalama sesleri geliyordu...

"Bu odanın lambası nerede?.."

Yapardım.

Yapacağımı biliyordum.

Hayatımda hiçbir şeyi o tetiği çekmek istediğim kadar istememiştim.

Kalbinde ay büyüklüğünde bir delik açmak istemiştim.

Üzerinden en az beş kez geçmiştik. Marino tartışmak istiyordu. Olanların bu şekilde olduğunu düşünmüyordu.

"Hey, onun pencereden girdiğini gördüğüm andan itibaren takip ettim, doktor. Ben içeri girmeden odanda otuz saniyeden fazla kalmış olamaz. Ve senin silahın yoktu. Almaya kalkınca yataktan yuvarlandın. Ben içeri dalıp adamı havaya uçurdum."

Pazartesi sabahı şehir merkezindeki ofisimde konuşuyorduk. Son iki günü neredeyse hiç hatırlamıyordum. Suyun altında veya bir başka gezegendeymişim gibi hissediyordum kendimi.

Marino ne derse desin o kapımda belirip ,357'liğiyle katilin üzerine kurşun yağdırana kadar ben silahımı katile doğrulttuğuma inanıyordum. Nabzına bakmadım. Kanamayı durdurmak için bir çaba göstermedim. Sadece yerdeki darmadağın çarşafın üzerinde, kucağımda silahımla oturuyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bir şey kafama dank etti.

.38'lik dolu değildi.

Yatmaya çıktığımda o kadar dalgın ve huzursuzdum ki, silahımı doldurmayı unutmuştum. Kurşunlar hâlâ Lucy'nin asla bakmayı düşünemeyeceği bir çekmecedeki kazakların altında duruyordu.

Ölmüştü.

Yere düştüğünde ölmüştü.

"Maskesini de çıkarmamıştı," diye devam etti Marino. "İnsanın belleği bazen garip oyunlar oynar, bilirsin ya. Snead ve Rigy oraya gelir gelmez lanet herifin maskesini ben çıkardım. O sırada bir köpek maması kadar ölüydü."

Sadece bir çocuktü.

Soluk benizli, karışık sarı saçlı bir çocuktü. Bıyıkları kirli tüylerden ibaretti.

O gözleri asla unutamazdım. Ruhunu görmediğim pencerelerdi onlar. Karanlığa açılan boş pencerelerdi. Tıpkı seslerini telefonda duyduğu kadınları öldürmek için evlerine girdiği pencereler gibi.

"Bir şey söylediğini sandım," dedim Marino'ya. "Düşerken bir şey söylediğini sandım, ama hatırlayamıyorum." Tereddüt ederek sordum. "Söyledi mi?"

"Ah, evet. Bir şey söyledi."

"Ne?" Titreyen elimle sigaramı kül tablasından aldım.

Marino kötü bir şekilde güldü. "Düşen uçakların kara kutularında en son kaydedilen şey. Birçok zavallının aynı son sözleri. 'Oh, lanet olsun,' dedi."

Kurşunlardan biri şahdamarını, bir diğeri karıncığı parçalamıştı. Üçüncüsü akciğeri delip omuriliğe saplanmıştı. Dördüncüsü vücut boşluğunu geçip bütün hayati organları ıskaladıktan sonra pencereye saplanmıştı.

Otopsisini ben yapmadım. Kuzey Virginia'dan gelen yardımcılarımdan biri raporu masama bıraktı. Otopsiyi yapması için onu aradığımı hatırlamıyordum, ama aramış olmalıydım.

Raporu okumamıştım. Buna dayanamazdım. Akşam gazetesinin başlığı yeterliydi. Kapıma bırakılır bırakılmaz aceleyle çöp kutusuna tıkıştırırken görmüştüm.

KATİL, ADLİ TABİP ŞEFİNİN YATAK ODASINDA

DEDEKTİF TARAFINDAN

ÖLDÜRÜLDÜ

Çok güzel. Halk gecenin ikisinde kimin benim yatak odamda olduğunu düşünecekti, katilin mi, Marino'nun mu?

Çok güzel.

Psikopat bir yıl önce iletişim memuru olarak göreve atanmıştı. Richmond'daki iletişim memurları gerçek polis değil, sivil oluyordu. Akşam altı-gece yarısı vardiyasında çalışıyordu. Adı Roy McCorkle'dı. Bazen 911'de çalışıyor, bazen de telsiz odasında görev alıyordu. Bu yüzden Marino telefonda kasedi ona dinlettiğinde sesi tanımıştı. Tanıdığını söylememiş ama tanımıştı.

McCorkle cuma gecesi çalışmıyordu. Hasta olduğunu söylemişti. Abby'nin perşembe günü çıkan haberinden beri işe gelmemişti. Meslektaşları onun hakkında öyle ya da böyle pek bir fikir sahibi değillerdi, ama telefondaki konuşma tarzını ve şakalarını eğlendirici buluyorlardı. Eskiden erkekler tuvaletine o kadar sık gitmesi yüzünden onunla dalga geçiyorlardı. Ellerini, yüzünü, boynunu yıkıyordu. Memurlardan birisi bir keresinde onu süngerle her yerini temizlerken yakalamıştı.

Tuvaletlerde Borawash sabunları bulunuyordu.

"'Fena değil' tipte bir adamdı. Onunla çalışan kimse onu çok iyi tanııyordu. İş saatleri dışında görüştüğü bir kadın olduğunu sanıyorlardı. "Christie" adında güzel bir kadın. Christie diye biri yoktu. Görüştüğü kadınlar boğduğu kadınlardı. Onunla çalışan kimse onun katil olduğuna inanamıyordu.

McCorkle'ın yıllar önce Boston'da üç kadını öldürdüğünü düşünüyorduk. Duraklarından biriydi Boston. Orada bir paketleme tesisine tavuk teslim ediyordu. Ama emin olamazdık. Bütün Amerika'da kaç kadın öldürdüğünü belki hiçbir zaman öğrenemeyecektik. Düzinelerce olabilirdi. Büyük olasılıkla röntgenci olarak başlamıştı bu işe, sonra ilerleme kaydederek tecavüze başlamıştı. Poliste hiç kaydı yoktu. Sadece hız yaptığı için ceza yemişti.

Sadece yirmi yedi yaşındaydı.

Polisteki dosyasına göre eskiden birçok işde çalışmıştı. Kamyon şoförü, Cleveland'da çimento fabrikasında telsizci, postacı olarak ve Philadelphia'da bir çiçekçi çalışmıştı.

Marino cuma günü bulamamıştı onu, ama çok iyi aramamıştı. On bir buçuktan itibaren ağaçların ardına saklanarak evimi gözetlemişti. Göze çarpmamak için koyu mavi polis eşofmanı giyiyordu. Yatak odamdaki lambayı yaktığında eşofmanlar içinde ve elinde silahıyla başucumda dikildiğini gördüm. Bir an kimin polis, kimin katil olduğunu bilemedim.

"Görüyorsun ya," diyordu. "Abby Turnbull bağlantısı hakkında düşünüyordum. Yani adamın aslında Abby'nin peşinde olup yanlışlıkla kardeşini öldürdüğünü söylüyordum. Bu beni endişelendirmişti. Şehirdeki başka hangi kadınla bağlantısı olduğunu sordum kendi kendime." Düşünceli bir ifadeyle bana baktı.

Abby bir gece takip edilince 911'i aramıştı. Cevap veren McCorkle'dı. Nerede yaşadığını bu şekilde öğrenmişti. Belki onu öldürmeyi daha önce düşünmüştü veya belki de sesini duyup kim olduğunu anlayana dek aklına gelmemişti. Bunu asla öğrenemeyecektik.

Bildiğimiz tek şey bütün kadınların geçmişte 911'i aradıklarıydı. Patty Lewis öldürülmeden iki hafta önce aramıştı. Perşembe akşamı 8.23'tü saat. Kötü bir fırtınadan sonra evinden bir mil uzaklıktaki bir trafik lambasının çalışmadığını haber veriyordu. İyi bir vatandaşı o. Bir kaza olmasını önlemeye çalışıyordu. Kimsenin yaralanmasını istememişti.

Cecile Tyler dört yerine dokuza basmıştı.

Ben hiç aramamıştım 911'i.

Böyle bir niyetim de yoktu.

Adım ve adresim telefon rehberindeydi, çünkü adli tabipler bana çalışma saatleri dışında da ulaşabilmeliydiler. Ayrıca son birkaç hafta boyunca Marino'ya ulaşmak için üç dört telsizciyle konuşmuştum. Bunlardan biri McCorkle olabilirdi. Bunu da asla öğrenemeyecektim. Öğrenmek istediğimi de sanmıyordum.

"Resmin gazetelerde ve televizyonda çıktı," diye devam ediyordu Marino. "Bu cinayetler üzerinde çalışıyordun, neler bildiğini merak ediyordu. Seni düşünüyordu. Ben endişe ediyordum. Ve bu metabolik hastalık ve ofisinin onunla ilgili bir şey bildiği hikâyesi." Hem konuşuyor, hem dolaşıyordu. "Artık kişisel hal almıştı. Ukala kadın doktor, onun zekâsını, erkekliğini aşağılıyordu."

Geç saatlerde aldığım telefonlar...

"Tetiği çeken şey bu olmuştu. Hiçbir kadının ona aptal muamelesi yapmasına dayanamazdı. Şöyle düşünüyordu: Kaltak akıllı olduğunu, benden daha iyi olduğunu sanıyor. Ona göstereceğim. Onu halledeceğim!"

Laboratuvar önlüğümün altına bir kazak giymiştim. İkisi de yakama kadar ilikliydi. Isınamıyordum bir türlü. Son iki gecedir Lucy'nin odasında uyuyordum. Yatak odamı yeniden dekor ettirecektim. Evimi satmayı düşünüyordum.

"Yani onun hakkındaki o gazete haberi kafesini güzelce sarsmış herifin. Benton bunun Tanrı'nın lütfü olduğunu söylemişti. Belki bu yüzden bir hata yapar diye düşünüyordunuz. Ama ben çok sinirlenmiştim. Bunu hatırlıyor musun?"

Yavaşça başımı salladım.

"Neden o kadar sinirlendiğimi bilmek ister misin?"

Sadece yüzüne baktım. Çocuk gibiydi. Kendisiyle gurur duyuyordu. Yatak odamda bir adam vurduğu için ona övgüler düzmeliydim. Adamın sadece küçük bir bıçağı vardı. Hepsi bu. Ne yapabiliirdi ki onunla, fırlatır mıydı?

"Pekâlâ, ben söyleyeyim. Birincisi, küçük bir ipucu ele geçirmiştım."

"İpucu mu?" Gözlerimi ona dıktım. "Nasıl?"

"Altın Çocuk Boltz," diye cevap verdi sigarasının külünü silkelerken. "Şehirden kaçıp gitmeden önce söyleme büyüklüğünü gösterdi en azından. Senin için endişeleniyordu..."

"Benim için mi?"

"Bir gece geç saatte evine gelmiş, garip bir araba varmış orada. Yaklaşıp ışıklarını söndürmüş, sonra da hızla uzaklaşıp gitmiş. Senin izlendiğini düşünüp endişeleniyordu, belki katil..."

"O Abby'ydi!" diye bağırdım deli gibi. "Beni görmeye, bir soru sormaya gelmiş, ama Bill'in arabasını görünce paniğe kapılmış..."

Marino bir an şaşırmış gibi baktı. Sonra omuz silkti. "Her neyse. Bizim dikkatimizi çekti sonuç olarak, öyle değil mi?"

Bir şey söylemedim. Ağlamak üzereydim. "Beni endişelendirmek için yeterliydi. Gerçek şu ki, bir süredir evini gözetliyorum. Birçok gece geç saatlerde gözetledim. Sonra şu DNA'yla ilgili lanet olası hikâye çıktı ortaya. Belki bir süredir doktoru izliyordur, şimdi iyice çıldıracak, diyordum kendi kendime. Hikâye onu bilgisayara değil doğruca ona götürecekt, diye düşündüm."

"Haklıydın," dedim boğazımı temizleyerek.

"Haklı olduğum konusunda son derece haklısın."

Marino onu öldürmek zorunda değildi. İkimizden başkası asla bilmeyecekti bunu. Asla söylemezdim. Üzgün değildim. Ben de yapardım. Kendimi kötü hissediyordum, çünkü deneseydim başarısız olacaktım. .38'lik dolu değildi. Klik. Varacağım son nokta orası olurdu. Kendimi kötü hissediyordum, çünkü kendimi koruyamamıştım ve hayatım için Marino'ya teşekkür etmek istemiyordum.

Marino hâlâ konuşuyordu. Öfkem kaynamaya başlamıştı. Wingo birden içeri daldığında safra gibi boğazımdan taşmak üzereydi.

"Ah." Elleri cebinde, Marino ona bakarken tedirgin görünüyordu.

"Dr. Scarpetta. Biliyorum bu iyi bir zamanlama değil. Yani hâlâ üzgün olduğunuzu biliyorum..."

"Üzgün değilim!"

Gözleri büyüdü. Rengi attı.

Sesimi alçalttım. "Özür dilerim, Wingo. Evet, üzgünüm. Kendimde değilim. Ne vardı?"

Toz mavisi ipek pantolonunun cebine uzanıp plastik bir torba çıkardı. İçinde bir sigara filtresi vardı, Benson & Hedges 100's.

Yavaşça masama bıraktı.

Boş gözlerle ona bakarak bekledim.

"Şey, size Amburgey'in sigara içip içmemesi konusunda soru sorduğumu hatırlarsınız, değil mi?"

Başımı salladım.

Marino huzursuzlaşıyordu. Sıkılmış gibi etrafına bakındı.

"Biliyorsunuz ya, arkadaşım Patrick. Caddenin karşısında, Amburgey'le aynı binada muhasebeci olarak çalışıyor. Şey." Kızarıyordu. "Patrick ve ben bazen arabasında buluşur, yemeğe gideriz. Arabasının park yeri, Amburgey'inkinden birkaç sıra ötede. Onu daha önce de gördük."

"Daha önce de gördünüz ne demek? Ne yaparken?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

Wingo bir sır verir gibi eğildi. "Sigara içerken, Dr. Scarpetta." Doğruldu. "Yenlin ederim. Öğlene doğru ve yemekten sonra Patrick'in arabasında otururuz. Sohbet edip müzik dinleriz. Amburgey'in siyah New Yorker'ına binip sigara yaktığını gördük. Kül tablası bile kullanmıyor, çünkü kimsenin kendisini görmesini istemiyor. Sürekli olarak etrafına bakmıyordu. Sonra filtreyi penceresinden yere attı, çevresine bakındı. Temiz havayı içine çeke çeke binaya geri döndü..."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Öyle çok güldüm ki, ağlamaya başladım. Bir isteri krizi olmalıydı bu. Duramıyordum. Masamın üzerini yumruklayıp gözlerimi siliyordum. Koridorun aşağısındaki ve yukarısındaki insanların beni duyabildiklerinden emindim.

Wingo da huzursuz bir şekilde gülmeye başladı. O da kendini tutamıyordu.

Marino ikimize gerizekâlıymış gibi bakıyordu. Gülmemek için kendini zor tutarken öksürmeye, kahkahalar atmaya başladı.

Wingo sonunda konuşmasına devam etmeyi başardı. "Şu şey..." Derin bir soluk aldı. "Dr. Scarpetta, o gidene kadar bekledikten sonra gidip filtreyi aldım. Seroloji laboratuvarına götürdüm. Betty'den test etmesini istedim."

Yutkundum. "Ne yaptın? Filtreyi Betty'ye mi götürdün? Geçen gün ona götürdüğün şey bu muydu? Ne için? Salya testi mi? Neden?"

"Kan grubu AB."

"Tanrım."

Bağlantı bu kadar hızlıydı. Wingo'nun buzdolabında bulduğu kanıt setinde saptanan kan grubu da

AB'ydi.

AB son derece ender bir kan grubuydu. Nüfusun yalnızca yüzde dördü AB grubuydu.

"Onun hakkında düşünüp duruyordum," diye açıklamaya devam etti Wingo. "Sizden, şey, ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Size bu denli kötü davranması beni hep üzmüştür. Bu yüzden Fred'e..."

"Güvenlik görevlisi mi?"

"Evet. Fred'e birisini görüp görmediğini sordum. Yani morga girmemesi gereken birini görüp görmediğini. Bir pazartesi sabahı erken saatlerde beyaz bir adamın girdiğini görmüş. Fred turlamaya başlamak üzereymiş. Ama önce tuvalete girmesi gerekiyormuş. Fred tam tuvaletten çıkarken bu adam giriyormuş. Fred adamın elinde bir çeşit karton kutu olduğunu söyledi. Fred çıkıp işinin başına dönmüş."

"Amburgey mi? O adam Amburgey miymiş?"

"Fred bilmiyor. Bütün beyazların ona göre birbirine benzediğini söylüyor. Ama bu adamı hatırlıyor, çünkü parmağında üzerinde büyük beyaz bir taş olan çok güzel gümüş bir yüzük varmış. Zayıf, yaşlı ve kel kafalı bir adammış."

Marino fikir yürüttü. "Belki Amburgey tuvalete girip kendi sıvısından örnek aldı..."

"Örnekler ağızdan alınmış," diye hatırlattım. "Slaytlardaki hücreler öyle söylüyordu. Y kromozomu taşıyıcısına ait, başka bir deyişle bir erkeğe."

"Ağzı bozuk konuştuğun zaman çok hoşuma gidiyor." Marino bana sırttı. "Yani bu adam süngeri ağzına sokup çıkarıyor. Bunu da kanıt setinden alınan bazı slaytlara sürüyor, üzerine bir etiket yapıyor..."

"Lori Petersen'in dosyasından aldığı etiketi," diye sözünü kestim buna inanamayarak.

"Sonra senin hata yaptığını göstermek için buzdolabına yerleştiriyor. Hey, belki bilgisayarına giren de odur. İnanılmaz." Marino yine kahkaha atıyordu. "Buna bayıldım. Onu rezil edeceğiz!"

Hafta sonu bilgisayara yine sızıntı olmuştu. Cuma akşamı çalışma saatleri bitiminden sonra olduğuna inanıyorduk. Wesley cumartesi sabahı McCorkle'ın otopsi için geldiğinde ekrandaki komutları görmüştü. Birisi Henna Yarborough'un dosyasını görmek istemişti. Arama izlenmişti. Wesley'nin telefon şirketinden haber almasını bekliyorduk.

Benim peşime düşmeden önce McCorkle'ın cuma akşamı yaptığını sanıyordum.

"Eğer bilgisayara giren Amburgey'se," diye hatırlattım. "Başı dertte demek değil bu. Görmek istediği her şeyi, ofis verilerini vb. görebilir. Kayıtları değiştirdiğini asla kanıtlayamayız."

Bütün gözler torbadaki filtreye döndü.

Kanıtla oynama, sahtekârlık. Valinin bile böyle bir ayrıcalığı yoktu. Suç suçtur. Ama kanıtlanacağından şüphem vardı.

Ayağa kalkıp önlüğümü kapının arkasına astım. Ceketimi giyip sandalyedeki kalın dosyayı kucakladım. Bir tanıklık için yirmi dakika içinde mahkemede olmam gerekiyordu.

Marino ve Wingo asansöre kadar geçirdiler beni.

Kapı kapanırken ikisine öpücük gönderdim.

Üç gün sonra Lucy ve ben Ford Tempo'nun arkasında oturmuş havaalanına gidiyorduk. Miami'ye dönüyordu. İki iyi neden sayesinde ben de onunla gidiyordum.

Annesi ve üvey babasıyla olan durumu görmek istiyordum. Ve korkunç derecede tatile ihtiyacım vardı.

Lucy'yi sahile, Takım Adalara, Everglades'e, Maymun Ormanı'na ve Deniz Akvaryumu'na götürmeyi planlıyordum. Güreşen timsahları, Biscayne Körfezi'nde batan güneşi, Hialeah'daki pembe flamingoları seyredecektik. Gemide İsyan filmini izleyecek, sonra gemi turuna katılıp Marlon Brando'nun da gemide olduğunu hayal edecektik. Coconut Grove'da alışveriş yapacak, midelerimiz bozulana dek abur cubur yiyecektik. Onun yaşındayken yapmayı istediğim her şeyi yapacaktık.

Geçirdiği şok hakkında da konuşacaktık. Marino ateş açana dek Lucy mucizevi bir şekilde uyumuştı. Ama teyzesinin neredeyse öldürüleceğini biliyordu.

Katilin ofis penceresinden, Lucy'nin birkaç gün önce açtığı, ama kilitlemeyi unuttuğu pencereden girdiğini biliyordu.

McCorkle evin dışındaki alarm kablolarını kesmişti. İlk kat penceresinden girmiş, Lucy'nin yatak odasının birkaç metre yakınından geçmiş ve sessizce üst kata çıkmıştı. Yatak odamın ikinci katta olduğunu nereden biliyordu?

Geçmişte benim evimi izlemediyse bunu bilemezdi.

Lucy'yle konuşacağımız çok şey vardı. Onun benimle konuşmaya ihtiyacı olduğu kadar benim de onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Onu iyi bir çocuk terapistine götürmeyi planlıyordum. Belki ikimiz de gitmeliydik.

Şoförümüz Abby'ydi. Bizi havaalanına götürmek için ısrar edecek kadar nazikti.

Giriş kapısının önünde durup arkaya döndü, arzuyla gülümsedi.

"Keşke ben de sizinle gelebilseydim."

"Gelebilirsin," dedim içtenlikle. "Gerçekten, bu çok hoşumuza giderdi, Abby. Üç hafta kalacağım orada. Annemin telefon numarası var sende. Eğer buradan kurtulabilirsen bir uçağı atla, kumsala hep birlikte gideriz."

Telsizinde bir ses yükseldi. Abby dalgın bir şekilde sesi açıp kanalı ayarladı.

Ondan bir haber almayacağımdan emindim. Ne yarın, ne de öbür gün.

Uçağımız kalkarken o yine ambulansların, polis arabalarının peşinde olacaktı. Onun hayatıydı bu. Diğer insanların havaya ihtiyacı olduğu gibi onun da muhabirliğe ihtiyacı vardı.

Ona çok şey borçluydum.

Sahnenin arkasında ayarladığı şey sayesinde bilgisayara sızanın Amburgey olduğunu keşfetmiştik. Aramanın ev telefonundan yapıldığı tespit edilmişti. Evde bilgisayar ve modemi vardı.

Sanırım en başta her zaman olduğu gibi yaptığım işi izlemek için girmişti bilgisayara. Boğulma cinayetlerini gözden geçirirken Abby'nin yazdığıyla Brenda Steppe'in raporunda yer alan ayrıntı arasındaki çelişki dikkatini çekmiş olmalıydı. Sızıntının benim ofisimden kaynaklanmadığını biliyordu. Ama bunu o kadar çok istiyordu ki, öyle görünmesi için verileri değiştirmişti.

Sonra bilinçli olarak ekoyu açmış ve Lori'nin dosyasını istemişti. Ertesi sabah, Tanner ve Bill'in yanında beni ofisine çağırmadan önce ekranda bu komutları bulmamızı istiyordu.

Bir günah diğerini doğuruyordu. Nefreti mantığını kör etmişti. Lori'nin dosyasında bilgisayar etiketlerini görünce kendini tutamamıştı. Konferans odamda üç erkekle yaptığım toplantıyı uzun zaman düşünmüştüm. Dosyalar Bill'in kucağından düşüp yere saçılınca kanıt seti etiketinin çalındığını sanmıştım. Ama biraz daha düşününce Bill ve Tanner'in kâğıtları vaka numarasına göre ayırdıklarını hatırlamıştım. Lori'nin vakası onlar arasında değildi, çünkü o sırada Amburgey inceliyordu onu. Karışıklıktan yararlanarak etiketi koparıp almıştı. Sonra bilgisayar odasını Tanner'le birlikte terketmiş, ama tuvaleti kullanmak için geride kalmıştı. O sırada slaytları yerleştirmişti.

Bu onun ilk hatasıydı. İkinci hatası Abby'yi küçümsemek olmuştu. Birisinin benim kariyerimi tehdit etmek için onun gazeteciliğini kullandığını öğrenince kanı beynine sıçramıştı. Kimin kariyeri olduğu farketmezdi sanırım. Abby kullanılmaktan hoşlanmıyordu. O bir daha insanıydı: gerçek, adalet ve Amerikan yolu. Öfkeyle doluydu.

Hikâyesi çıktıktan sonra Amburgey'i görmeye gitmişti. Ondan zaten şüpheleniyor olduğunu bana itiraf etmişti. Çünkü yanlış etiketlenmiş kanıt setiyle ilgili bilgiyi ona kurnazca veren kişi Amburgey'di. Masasında seroloji raporu, "karıştırılan kanıt seti" ve "bu sonuçlarla daha Öncekiler arasındaki uyumsuzlukla ilgili kendi notları duruyordu. Abby çok ünlü Çin masasının diğer ucunda otururken dışarı çıkıp onu yalnız bırakmıştı, masada neler olduğunu görmesine yetecek kadar.

Yaptığı şey açıktı. Bana karşı olan duyguları sır değildi. Abby de aptal değildi.. Geçen cuma günü onu yine görmeye gidip bilgisayar sızıntısı hakkında sorular sormuştu.

Amburgey çok kurnaz davranıyor, böyle bir şeyi yayınlaması olasılığından çok korkmuş gibi yapıyordu. Ama bir yandan da salyaları akıyordu. Benim itibarımın kaybolduğunu görür gibi oluyordu.

Abby ona bir tuzak hazırlamıştı. Şu anda elinde yeterli bir şey olmadığını, ama bir daha aynı şey olursa yayınlamaktan başka çaresi olmadığını söylemişti.

Ve yine olmuştu.

İkinci bilgisayar sızıntısının haberle bir ilgisi yoktu. Çünkü morg bilgisayarına yöneltilmek istenen kişi katil değil Amburgey'di.

"Bu arada," dedi Abby bagajdan çantalarımızı çıkarırken. "Amburgey'in buldan böyle sorun olacağını sanmıyorum."

"Can çıkar huy çıkmaz," dedim saatime bakarak.

Açığa vurmayacağı bir sırrı düşünerek gülümsedi. "Geri döndüğünde Richmond'u terketmişse hiç

şasıırma."

Bir şey soramadım.

Amburgey'e yapacağı çok şey vardı. Birisi ödemeliydi. Bill'e dokunamamıştı.

Bill dün arayıp olanları duyduğunu, iyi olduğuma sevindiğini söyledi. Kendi suçlarına bir atıfta bulunmadı. Ben de bir şey ima etmedim. Hatta soğukkanlı bir şekilde artık görüşmemizin iyi fikir olmadığını düşündüğünü söylediğinde bile.

"Bunu çok düşündüm. Sanırım işe yaramayacak, Kay."

"Haklısın," diye onayladım. Hissettiğim rahatlamaya ben de şaşırmıştım. "İşe yaramayacak."

Abby'yi kucakladım.

Lucy kocaman pembe bir valizle boğuşurken kaşlarını çatmıştı.

"Tüh be," dedi. "Annemin bilgisayarında Word programından başka bir şey yok. Ne veri tabanı, ne de başka bir şey."

"Seninle kumsala gideceğiz." İki çantayı omuzlayıp camlı kapıya doğru takip ettim onu. "İyi vakit geçireceğiz, Lucy. Bilgisayarı bir süre bırakabilirsin. Gözlerin için iyi değil."

"Evden bir mil uzaklıkta bir bilgisayar mağazası var..."

"Kumsal, Lucy. Tatile ihtiyacın var. İkimizin de tatile ihtiyacı var. Temiz hava, güneş sana iyi gelecek. İki haftadır ofisime tıkıldın kaldın."

Bilet gişesinin önünde çekişip duruyorduk.

Çantaları tartıya koydum. Lucy'nin yakasını düzelttim. Neden ceketini yanında taşımadığını sordum.

"Uçaktaki havalandırmalar hep çok hızlı çalışır."

"Kay Teyze..."

"Üşüyeceksin."

"Kay Teyze!"

"Sandviç yiyecek kadar vaktimiz var."

"Aç değilim!"

"Yemen lazım. Buradan sonra Dulles'da takılıp kalacağız, oradan sonra uçakta yiyecek yok. Midende bir şey olması lazım."

"Tıpkı büyükannem gibisin!"

SON

Patricia Cornwell _ Otopsi

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahafılar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. -
Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir
engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan
gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar
üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayımına
geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Patricia Cornwell _ Otopsi